

DE STER

Oktober 1976
76e Jaargang, Nummer 10

DE STER

Uitgave van
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Oktober 1976
76e Jaargang, Nummer 10

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalfen:

Ezra Taft Benson	Thomas S. Monson
Mark E. Petersen	Boyd K. Packer
Delbert L. Stapley	Marvin J. Ashton
LeGrand Richards	Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter	L. Tom Perry
Gordon B. Hinckley	David B. Haight

Adviseurs

Howard W. Hunter	L. Tom Perry
Robert D. Hales	O. Leslie Stone

Redacteur kerkelijke tijdschriften

Dean L. Larsen

Redactie International Magazines

Larry Hiller, hoofdredacteur
Carol Larson, redactrice
Roger Gylling, designer

Redactie DE STER

George Ph. M. Kraanen,
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 13042, 2502 Utrecht
Peter Berkhahn, Kerknieuws,
Porthstr. 5, D-6000 Frankfurt/Main 50
Harry Bohler, layout

Druk

Paul Giese KG, Offenbach/Main

Correspondenten

Ring Den Haag (Holland): J. Thiel,
Valeriusstraat 19, Vlaardingen 3170
Zendingsgebied Amsterdam Nederland:
F. W. Collé-Sirach
Parelvisserstraat 28, Apeldoorn
Zendingsgebied België Antwerpen:
D. Taselaar
Houwstraat 65, Opoeteren 3671

Abonnementen per kalenderjaar

(Op te geven via wijk/gemeente)
Fl. 19,- of 260 BF

Continental Bank, Amsterdam,
giro 114700 t.g.v. rek.nr. 26.83.92.730
The Church of Jesus Christ LDS
Continental Bank, Brussel,
rek. nr. 590-0018982-93
The Church of Jesus Christ LDS
USA en Canada (zeepost): \$ 8.00

© 1976 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints. All rights reserved.

INHOUD:

Verslag van de 146ste aprilconferentie	1
De steen, die zonder toedoen van mensenhanden was losgeraakt, President Spencer W. Kimball	2
Een hopeloze dageraad — een blijde morgen, Thomas S. Monson	9
De Lamanieten zullen zich met macht en majesteit verheffen, J. Thomas Fyans	11
De boodschap van Elia, Mark E. Petersen	13
Hij is de Zoon van God, David B. Haight	16
De stille, zachte stem, S. Dilworth Young	18
U bent uw eigen grootste schat, John Vandenberg	21
Het woord van wijsheid, Theodore M. Burton	23
„Geestelijke krokodillen“, Boyd K. Packer	24
Het gezag en de macht van het priesterschap, Bisschop H. Burke Peterson	29
„Zoekt niet naar rijkdom, doch naar wijsheid“, Franklin D. Richards	32
Een mogelijkheid tot zendingswerk, Carlos E. Asay	34
Leer gehoorzaamheid en dienstbetoon, M. Russel Ballard jr. Als je de roeping aanvaardt, John H. Groberg	35
Schreeuw het van de daken, Jacob de Jager	37
Vindt u uw priesterschap vanzelfsprekend?, N. Eldon Tanner De held van een jongen moet dichtbij hem zijn, President Spencer W. Kimball	38
Indien zij slechts de God van het land willen dienen, President N. Eldon Tanner	42
Communicatie in het gezin, Marvin J. Ashton	45
„Daar ben ik in hun midden“, Joseph B. Wirthlin	49
Deze vier dingen, Robert L. Simpson	52
„Een eerlijk mens — Gods edelste werk“, Gordon B. Hinckley „Wat de mens zaait“, L. Tom Perry	54
Een levende profeet, Loren C. Dunn	60
Wie is Jezus?, Eldred G. Smith	62
Verwantschap, William Grant Bangter	64
Het recht te kiezen, Henry D. Taylor	66
„Aan de vijgeboom beginnen de bladeren uit te spruiten“, Bernard P. Brockbank	68
Mijmeringen over Pasen, Delbert L. Stapley	70
De levensweg, President Marion G. Romney	73
De waarde van de Heilige Schriften, LeGrand Richards	76
Het Boek van Mormon, James A. Cullimore	79
Het persoonlijk getuigenis, Joseph Anderson	81
Wat mensen waard zijn, Charles A. Didier	84
Joseph Smith, de machtige profeet van de herstelling, Bruce R. McConkie	86
Volgen wij Christus' voorbeeld?, William R. Bradford	88
De zegening van het bouwen van een tempel, Adney Y. Komatsu	91
Bent u als lid een zendingel?, Gene R. Cook	93
Dat we één mogen zijn, Howard W. Hunter	94
Op zoek naar eeuwige rijkdom, President Spencer W. Kimball De taak van kerk en gezin op het gebied van de welzijnszorg, Bisschop Victor L. Brown	97
Ons kerkelijk systeem voor hulp aan werkzoekenden, Bisschop H. Burke Peterson	102
Voedselvoorraadvorming, Bisschop Vaughn J. Featherstone Leer de vrouwen van de kerk de zelfverzorgingspositie van hun eigen gezin te versterken, Zuster Barbara B. Smith ..	107
De grondbeginselen van de kerkelijke welzijnszorg, President Marion G. Romney	109
Gezinsparaatheid, President Spencer W. Kimball	113
Schriftteksten voor de visioenen toegevoegd aan de Parel van Grote Waarde	114
	118
	122

Verslag van de 146ste aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

*Toespraken en gebeurtenissen tijdens
de op 3, 4 en 6 april in de Tabernakel
te Salt Lake City gehouden verga-
deringen*

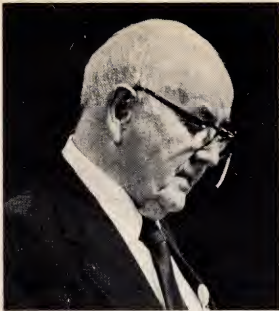
Volgens een door de Heer gegeven openbaring bevatten de Schriften „de wil,” „de zin,” „het woord” en „de stem des Heren, en de kracht Gods tot zaligheid.” (LV 68:4.)

De leden van de kerk die de algemene conferentie van april 1976 hebben bijgewoond verkeerden in de buitengewone omstandigheid dat zij in de gelegenheid werden gesteld hun steun en goedkeuring te verlenen aan het besluit van het Eerste Presidium en de Raad der Twaalven om de inhoud van de Parel van Grote Waarde uit te breiden met een tweetal visioenen. Daardoor is de verzameling normatieve boekwerken van de kerk dus officieel in omvang toegenomen.

Het betreft hier het visioen van het celestiale koninkrijk dat de profeet Joseph Smith in 1836 ontving, alsmede het in 1918 door president Joseph F. Smith ontvangen visioen van de verlossing der doden. Het aan de profeet Joseph Smith geopenbaarde visioen betreft de zaligheid van hen die zonder kennis van het evangelie sterven, terwijl het aan president Joseph F. Smith gegeven visioen handelt over het bezoek, dat de Zaligmaker tussen het tijdstip van zijn kruisiging en dat van zijn opstanding aan de geestenwereld bracht. Hierin wordt een uiteenzetting gegeven van de

leer van de verlossing der doden. Deze beide visioenen zetten zeer veel kracht bij aan de momenteel door de leidinggevende broeders extra onderstreepte stelling dat de leden der kerk zich ijveriger moeten toeleggen op het wenden van "het hart der kinderen . . . tot hun vaderen." (PGW, JS 2:39.) Voor de volledige tekst van de desbetreffende visioenen verwijzen wij naar blz. 122 van dit nummer.

Het door het Eerste Presidium en de Raad der Twaalven genomen besluit om deze twee visioenen in de Parel van Grote Waarde op te nemen werd in de zaterdagmiddagbijeenkomst bekendgemaakt door president N. Eldon Tanner, eerste raadgever in het Eerste Presidium, die daarop de aanwezige leiders en leden van de kerk uitnodigde hun steun en goedkeuring hieraan te verlenen. Tevens maakte president Tanner de namen bekend van vier nieuwe leden van de Eerste Raad van Zeventig, te weten: Ouderling Carlos E. Asay uit Provo (Utah), ouderling M. Russell Ballard Jr., de huidige president van het zendingsgebied Toronto Canada, ouderling John H. Groberg uit Idaho Falls (Idaho) en ouderling Jacob de Jager uit Nijmegen (Nederland). Het aantal leden van de algemene autoriteiten is hierdoor tot 54 verhoogd.

Ter vervulling van de profetie van Daniël begint het evangelie zich in deze tijd over de gehele aarde te verbreiden

De steen, die zonder toedoen van mensenhanden was losgeraakt

DOOR PRESIDENT
SPENCER W. KIMBALL

Geliefde broeders en zusters, daar zitten we dan weer in deze historische tabernakel op het Tempelplein van Salt Lake City, waar wij onze gedachten willen laten gaan over zaken die van groot belang zijn voor de wereld, voor de leden van de kerk en voor onszelf.

De afgelopen maanden zijn zeer belangwekkend voor ons geweest.

In de maand februari en de eerste dagen van maart hebben wij een rondreis gemaakt door de landen en eilandenrijken van de Stille Zuidzee. Een groot gezelschap vertegenwoordigers van de kerk, waaronder enkele der hoogste gezagsdragers, heeft zich naar het zuidelijk halfrond begeven om enige tijd door te brengen bij de zich voortdurend snel uitbreidende gemeenten in het gebied der Stille Zuidzee.

Daar de meeste van onze leden, namelijk de ruim 100.000 bewoners van die zuidelijke streken, wel nooit naar de algemene conferentie in Salt Lake City zullen kunnen gaan, besloten wij bij hen een regionale conferentie te organiseren. We hebben dus conferenties gehouden in Nieuw-Zeeland, in drie grote Australische steden en op de Samoa-, Tonga-, Fidzji- en Tahiti-eilanden, waarbij de heiligen aldaar kennis konden maken met de algemene autoriteiten, in de gelegenheid waren hun stem uit te brengen op hun kerkelijke leiders en toespraken van leidinggevende figuren te beluisteren. Wij zijn er goed ontvangen en uitstekend behandeld, waarna wij zijn terug-

gekeerd, vervuld van diepe genegenheid voor de goedhartige mensen in die zuidelijke landen.

De kerk heeft momenteel leden in 66 verschillende landen, in het merendeel waarvan wij thans werkzaam zijn in de verkondiging van het evangelie. Wij hebben ruim 23.000 zendingelingen in dienst, waaronder zich meer dan 2.000 jongens en meisjes bevinden, die uit het land waarin zij werken zelf afkomstig zijn.

Toen ik in 1938 tot ringpresident werd benoemd, was dat de 124ste ring die wij toen hadden, terwijl wij nu over de hele wereld wel 750 ringen hebben. In de tijd waarin ik mijn eerste zending vervulde waren er niet veel meer dan 20 zendingengebieden; nu hebben wij er al 134.

De kerk bestrijkt een groot deel van het uitgestrekte aardrijk dat wij bewonen, en wij hebben gemeenten in Zuid-Amerika, het Verre Oosten en in het gebied van de Stille Zuidzee, in Zuid-Afrika, Europa en vele andere landen. Jaarlijks komen vele tienduizenden tot de ontdekking dat het evangelie in hun geestelijke behoeften voorziet, en wij brengen de mensen in grote getalen tot de kerk.

Onze algemene autoriteiten reizen onafgebroken naar alle delen der aarde, waar zij hun krachten inzetten voor de verbetering van de opleiding en het onderricht, die onze kerkleden in de nieuwe zendingengebieden zo hard nodig hebben.

Ons werk voor de doden heeft zich ook ten zeerste uitgebreid. Nu wij al 16

tempels rijk zijn, vindt dit werk onverminderd voortgang en neemt het hand over hand in omvang toe. De bouw is aangekondigd van nieuwe tempels in Sao Paulo (Brazilië), in Tokio, Seattle en Washington. Binnenkort zullen er nog meer van die gebouwen worden opgericht voor de voortzetting van dat grootse werk voor levenden en doden.

Bijzonder dankbaar zijn wij voor het feit dat de kerkleden (in de Verenigde Staten)

zo voortreffelijk hebben gereageerd op onze aansporing om tuinen aan te leggen en vruchtbomen te kweken; ook heeft men door het opknappen van huizen en erven onze woonplaatsen netter en leefbaarder gemaakt. Waar wij ook komen, overal zien wij prachtige tuinen achter de huizen en allerlei akkertjes, waarop granen, aardappels, worteltjes, uien en andere groenten worden verbouwd. Hier en daar zijn bloementuinen geheel of gedeeltelijk tot moestuin geschapen. Nog een prijzenswaardig aspect van tuinieren is de uitwisseling van tuinbouwproducten tussen buurtbewoners, waardoor gemeenschapszin wordt aangekweekt en een goede onderlinge verstandhouding bevordert wordt.

Als elk gezin zijn eigen moestuin had, en plattelandsbewoners bovendien een koe en kippen hielden, wat vruchtbomen plantten enz., dan zou men verstandig staan in hoeverre die gezinnen zichzelf konden bedruipen door op hun eigen terrein in een aantal levensbehoeften te voorzien.

Wij geloven dat werken voor onszelf en onze kinderen heilzaam is. Wij verlenen in de vorm van werken onze bijdrage aan kerkelijke welzijnsprojecten, waardoor deze de vereiste produktie kunnen opleveren. Wij moeten onze kinderen tot zelfwerkzaamheid opvoeden; ook zij moeten verantwoordelijkheid leren dragen voor het onderhoud van huis en hof. Men moet ze een taak geven, hoe bescheiden ook, bij het schoon en netjes houden van het huis. Men kan ze ook opdragen de tuin te verzorgen; tuinieren zal ze veel beter bekomen dan urenlang tv-kijken.

Als kinderen teveel vrije tijd hebben, gaan ze zich maar vervelen en dan ligt

het voor de hand dat ze steeds veel-eisender worden en dure recreatiemogelijkheden verlangen. Door ze in en om de ouderlijke woning verantwoordelijke taken te laten vervullen, moeten wij ze leren dat „arbeid adelt” en hun een gevoel van eigenwaarde geeft. Een parkwachter, die tevens toezicht houdt op een grote camping in bosrijke omgeving schreef ons het volgende:

„500 van uw jonge kerkliden hebben op één dag het hele terrein opgeruimd, door het te ontdoen van afval, stenen en andere ongerechtigheden. Bovendien hebben ze 400 kampeer- en picknicktafels, bruggetjes en toiletten geveerd. Aan dit project is deelgenomen door 27 ringen van de kerk. Het enthousiasme, de levenslust en vrijgevigheid, waarvan deze groep hardwerkende jongeren heeft blijk gegeven, zijn een toonbeeld van de beste tradities, voortvloeiende uit de leer van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.”

Het is verbazingwekkend wat onze jeugd presteren kan als hun onder goede leiding taken worden opgedragen. President Brigham Young heeft eens gezegd:

„Mijn geloof brengt mij niet in de veronderstelling dat de Heer ons de gebraden haantjes en gesmeerde boterhammen in de mond zal doen vliegen; wèl zal Hij ons in staat stellen het land te bebouwen en de vruchten daarvan te plukken, bescheiden onderkomen te bouwen en een paar planken op te schaarlen om er een kist of zo van te kunnen maken. Als de oogsttijd aanbreekt, zal Hij ons de opbrengst van ons gewas geven, maar het is aan ons die te bewaren en ons tarwegraan op te sparen, tot wij een voorraad hebben gevormd voor een, twee, vijf of zeven jaar, zodat de mensen genoeg brood hebben om in hun eigen levensonderhoud te voorzien en in dat van hen die nog hierheen zullen trekken, op zoek naar een veilige woonplaats . . .”

„Laat niets verloren gaan,” zo luidde zijn raad. „Doe het kalmpjes aan, laat niets ongebruikt liggen, laat nooit iets verloren gaan . . .

Wees voorzichtig en spaarzaam in

alles; als u meer krijgt dan u zelf nodig hebt, laat dan uw naaste u helpen bij het verbruik hiervan.

Meen nooit dat er in uw omgeving genoeg brood beschikbaar is om uw kinderen toe te staan er ook maar een korst of een kruimel van te verspillen. Ook al heeft iemand miljoenen mudden tarwe en maïs tot zijn beschikking, dan is hij toch nog niet rijk genoeg om te dulden dat zijn dienstbode er één enkele korrel van opveegt en in het vuur werpt; laat dat korreltje dan door een of ander diertje worden opgegeten, waarna het tot de aarde wederkeert en zo de bestemming bereikt waarvoor het is gegroeid. Onthoud dit, laat niets verloren gaan, maar benut alles.

Er is in deze stad niet één gezin van twee tot vijf personen, of ze kunnen van hun dis genoeg overhouden, van hetgeen hun kinderen verknoeien en anders als vuilnis in het vuur wordt geveegd of naar buiten gebracht, dat als varkensvoer kan dienen. Dank zij dit afval kunnen ze dan het hele jaar door varkensvlees eten.

Neem eens het armste gezin van deze gemeente; ik durf nog zeggen dat zelfs zij elk jaar voldoende vodden weggooiden om er de nodige schoolboeken voor hun kinderen van te kunnen aanschaffen en nog veel meer. Als u rijk wilt worden, wees dan zuinig met al wat u krijgt. Een dwaas kan geld verdienen, maar men moet een verstandig mens zijn om ervan te kunnen sparen en er het meeste profijt van te trekken door het tot zijn eigen voordeel aan te wenden.

Het komt onszelf ten goede als wij een nuttig gebruik maken van de zegeningen die God ons verleent; doen wij dat niet, dan blokkeren wij voor onszelf de weg naar de macht en de heerlijkheid, die God voor ons heeft bestemd, zodat wij die niet kunnen beërven. Alleen door onze eigen zorgzaamheid en soberheid en door gebruik te maken van het verstand dat God ons heeft gegeven, worden wij in staat gesteld onze graanvoorraden te behouden, evenals ons vee, ons gezin, onze huizen en landerijen, en al deze bezittingen te doen toenemen, waardoor wij voortdurend meer macht en invloed verkrijgen, voor ons eigen per-

soonlijk leven en voor het koninkrijk Gods in het algemeen.” (*Discourses of Brigham Young*, Deseret Book, 1966 ed., blz. 291-292.)

Ten aanzien van schulden heeft Brigham Young gezegd:
„Betaal uw schulden, waarbij wij u willen helpen, maar steek u dan niet meer in de schuld.

Wees stipt in alles, in het bijzonder in het betalen van uw schulden.” (*Discourses*, blz. 303.)

Vroeger werd er veel over het afbetalen van schulden gepreekt, maar tegenwoordig verkeren wij in omstandigheden, waarin wij worden aangespoord geld uit te geven, tijd en ontijdig van alles te kopen en het pas volgend jaar in termijnen af te betalen. In 1830 gaf de Heer in de Leer en Verbonden (afd. 19:35) deze openbaring aan Martin Harris: „Betaal de schuld, die gij bij de drukker hebt gemaakt. Bevrijd u van slavernij.”

„Wie schulden maakt, terwijl hij niet verwacht die te kunnen terugbetalen, heeft geen begrip van de beginselen die in een welgeordende samenleving dienen te heersen, of is opzettelijk oneerlijk.

Iemand die zijn rechtmatige schulden niet betaalt, terwijl hij daartoe wel de middelen bezit, is geen heilige.

Het is bepaald al erg genoeg om iets van een vijand te lenen en het hem dan niet terug te betalen; een dergelijke handelwijze is altijd ver beneden de menselijke waardigheid, maar al wie van een vriend leent, vooral als deze zelf arm is, verdient niet onder de heiligen te worden gerekend, als hij niets terugbetaalt.” (*Discourses*, blz. 303-304.)

In een brief betreffende de afhandeling van een echtscheidingskwestie kwam de volgende passage voor:

„Het schijnt dat de oorzaak van deze echtscheiding is gelegen in onverantwoordelijk financieel beleid van de man en dat beide echtgenoten slecht met geld konden omgaan. De eiseres van de scheiding verklaart dat er voor zover haar bekend is nooit sprake van ontrouw van de zijde van haar echtgenoot is geweest, die zelf nadrukkelijk heeft verklaard dat hij tijdens hun huwelijk zijn vrouw nog nooit ontrouw is geweest.”

Toch viel het hun zo moeilijk om financieel rond te komen dat zij een aanvraag tot beëindiging van hun huwelijk indienden. Dit gezin had nog gelukkig en ongestoord bijeen kunnen zijn als deze mensen zorgvuldig een begroting hadden gemaakt en deze ook zorgvuldig ten uitvoer gebracht hadden.

In de vorige conferentie hebben wij het met u over een nauwkeurig opgestelde begroting gehad, waaraan elk gezin zich moet houden. Hierdoor bespaart men zich vele huiselijke oneigheden en misverstanden.

„Wat noemt gij Mij Here, Here, en doet niet wat Ik zeg?“ (Luc. 6:46.) Deze door de Here zelf gestelde vraag spreekt ons heel sterk aan en is dan ook voor ons van groot belang.

Misschien zijn er onder u mensen die zich afvragen waarom de algemene autoriteiten op elke conferentie telkens weer over dezelfde dingen spreken. Nu, bij bestudering van de uitspraken die de profeten in de loop der eeuwen hebben gedaan, blijkt mij dat die aan duidelijkheid niets te wensen overlaten. Om met Alma te spreken, wij streven ernaar de mensen te leren „een eeuwigdurende haat te hebben tegen zonde en ongerechtigheid.“ Wij prediken hun „bekering en geloof in de Here Jezus Christus.“ (Alma 37:32 en 33.)

Wij prijzen de nederigen van hart en trachten de mensen bij te brengen „elke verleiding van de duivel te weerstaan met hun geloof in de Here Jezus Christus.“ (Alma 37:33.) Ook leren wij onze leden „nimmer moede te worden goede werken te doen.“ (Alma 37:34.) Profeten zeggen telkens hetzelfde, omdat wij in de grond der zaak met dezelfde moeilijkheden te maken hebben. De oplossing van deze problemen, broeders en zusters, is ook niet veranderd. Het zou een slechte vuurtoren zijn, als deze aan elk schip dat de haven binnenvoert een ander sein zou geven. Het zou een slechte berggids zijn als hij, terwijl hij de veilige weg naar de top van een berg kende, zijn blindelings op hem vertrouwende toeristen langs onberekembare, gevaarvolle paden de hellingen omhoog zou voeren, via wegen waarvan nog nooit een reiziger is teruggekeerd. Ik voel mij heden in het bijzonder ge-

drongen alle mensen overal ter wereld uit te nodigen tot bestudering van het herstelde evangelie van Jezus Christus, dat de leer van verlossing en op- perste zaligheid bevat. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is letterlijk het wettige koninkrijk van God, dat in deze dagen op aarde gevestigd is.

De Meester, de Heiland, de Here Jezus Christus zelf staat aan het hoofd van deze kerk, in al zijn macht en majesteit. Hij bestuurt zijn aangelegenheden via zijn door goddelijke machtiging daartoe aangestelde en door de kerk in hun roeping gesteunde profeten en apostelen.

Als een van de nederigsten dezer dienaren verhef ik mijn stem van de hoogste toppen van deze prachtige bergen om te verkondigen dat de kerk van Jezus Christus, in de wandeling de mormonen genoemd, „een kracht Gods tot behoud“ is voor een ieder die gelooft (zie Rom. 1:16). Ik beloof u allen met de hand op het hart dat de dag waarop u besluit het herstelde evangelie te gaan onderzoeken, een van de belangrijkste dagen in uw leven zal blijken te zijn. Door dat besluit gaan onmetelijke vergezichten zich voor u geestesooi ontkrollen, vol geopenbaarde evangelische waarheden, en waarin u talloze wegen ontwaart, waarlangs uw geestelijk leven zich kan ontwikkelen, wegen die tot liefde en vrede voeren. Dan leert u beter verstaan in welke verhouding u tot God staat en het antwoord vinden op gewichtige levensvragen als waar u vandaan komt, waarom u hier op aarde bent en waar u straks naartoe gaat.

Als u via de door bevoegde gezagsdragers toegediende doop in de ware kerk van Christus bent opgenomen, opent dit ook andere toegangspoor- ten voor u. U kunt dan namelijk worden bevorderd tot eeuwige koninkrijken van heerlijkheid. Die verhoging moet worden verdiend door bekering, een rechtvaardige levenswijze, door het onderhouden van Gods geboden en door dienstbetoon aan de medemens. Het evangelie van Jezus Christus is een blijde boodschap voor heel de wereld en voor alle mensen. Wij verkondigen Gods vaderschap en de

broederschap van heel de mensheid. Wij verkondigen dat Jezus Christus Gods Zoon is, die gekruisigd werd als een goddelijke offerande, waardoor alle mensen werden vrijgekocht. Wij getuigen dat Hij uit de dood is opgestaan en heden leeft, staande aan de rechterhand van God, in welke positie Hij de aangelegenheden van zijn aardse koninkrijk bestuurt.

Bij uw onderzoek naar de uitgangspunten van de kerk van Jezus Christus, zult u tot de ontdekking komen, dat deze godsdienst geen aanspraak maakt op erfopvolging van hen, die deel hebben gehad aan Christus' aardse bediening. Het is ook geen protestants geloof. Het is een goddelijke herstelling van Christus' koninkrijk op aarde, een kerk die evenals de vroeg-christelijke gemeenten een organisatie vertoont, waarin „apostelen, profeten, herdiers, leraars, evangelisten enz.“ voorkomen (zesde artikel des geloofs).

Bij bestudering van deze herstelde kerk zult u daarin de machten en bevoegdheden van het heilige priesterschap aantreffen, haar door goddelijke openbaring verleend. De zaligmakende verordeningen van het evangelie worden krachtens dit van God gegeven gezag voltrokken en voor tijd en alle eeuwigheid bindend gemaakt — zo, en niet anders. Dit getuig ik tot u allen, die mijn stem thans kunt horen.

U zult bemerken dat de zogenaamde mormonen een snelgroeiende, levenskrachtige, boeiende en ook veel- leistende kerk zijn — met recht een bepaalde levenswijze, die alle terreinen en aspecten van het leven raakt en beïnvloedt.

Krachten een goddelijk bevel zijn wij een echte zendingkerk, die erop uit is overal nieuwe bekeerlingen te maken. Ruim 23.000 zendelingen zijn tegenwoordig alom in de wereld werkzaam. Vrijwillig besteden zij hun tijd, mid- delen en talenten in de verbreiding van de boodschap van het herstelde evan- gelie. Men vindt ze in de meeste lan- den van de vrije wereld. Zij richten hun boodschap tot alle mensen, overal — tot katholieken en protestanten, heel de zogenaamde christenheid, tot de wereld van hindoes, boeddhisten, mos- lems, joden, shintoïsten, de volgin-

gen van Confucius — kortom tot alle mensen van elk ras en geloof.

Wij nodigen iedereen uit aandacht te schenken aan de boodschap van de zendingen van de heiligen der laatste dagen. Geen enkele ooit door u gehoorde boodschap zal uw leven sterker ten goede beïnvloeden, zowel hier in dit sterfelijke leven als in het hierna-maals.

De beloningen die voor de oprechten van hart en de waarheidszoekers zijn weggelegd, zijn van onschatbare waarde.

De Heer heeft gezegd: „Luistert, o gij volk . . . aan wie het koninkrijk is gegeven; luistert en leent Hem het oor, Die het fundament der aarde heeft gelegd, Die de hemelen met al hun heirscharen heeft gemaakt, en door Wie alle dingen werden gemaakt, die leven, bewegen en bestaan.

Wederom zeg Ik: Luistert naar Mijn stem, opdat de dood u niet overvalt; op een tijdstip, waarop gij het niet verwacht, zal de zomer voorbij zijn en de oogst geëindigd, en uw ziel niet verlost.

Luistert naar Hem, Die de Voorspraak bij de Vader is, Die uw zaak bij Hem bepleit . . .

En evenzo heb Ik Mijn eeuwig verbond tot de wereld gezonden om een licht voor de wereld te zijn en een banier voor Mijn volk, en voor de niet-Joden — om zich er om te scharen — en om een boodschapper voor Mijn aangezicht te zijn, om de weg voor Mij te bereiden.

Sluit u er daarom bij aan, en met hem, die zulks doet, zal Ik spreken, zoals met mannen van ouds en Ik zal u Mijn sterke bewijsvoering tonen.” (LV 45: 1-3, 9 en 10.)

Dit is de herstelde kerk. Dit is het koninkrijk Gods op aarde, want het is door Jezus Christus zelf gesticht.

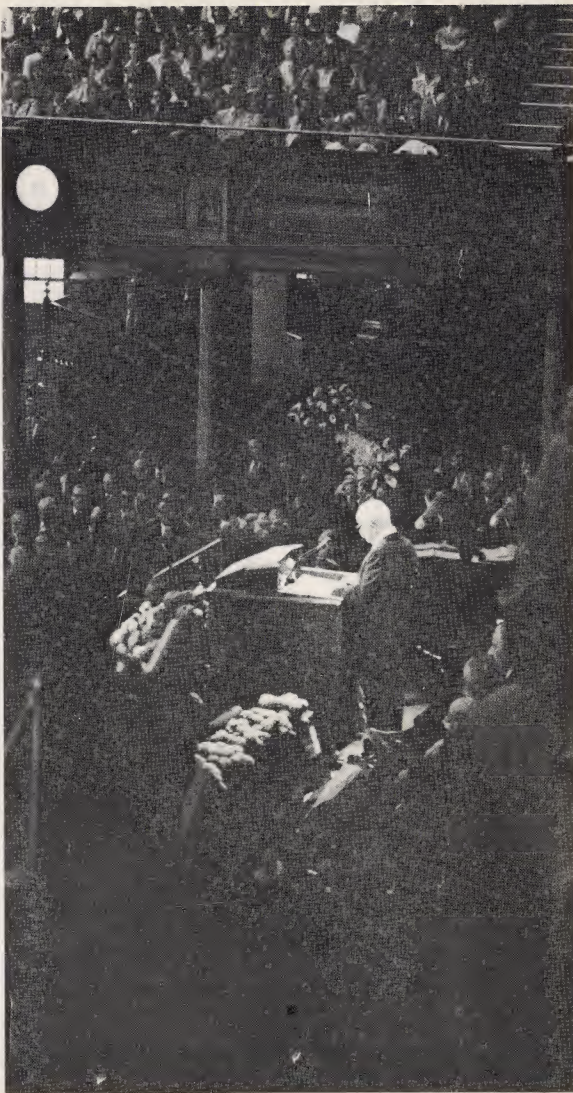
U zult zich dat vooral uit het verre verleden herinneren, uit de tijd dat de wereldsgeschiedenis nog pas een aanvang nam. Dit gewichtige tijdperk speelde zich af 600 à 700 jaar v. Chr.; het heeft de Heer toen behaagd op een vrij ongebruikelijke wijze te onthullen wat er later zou gebeuren.

Koning Nebukadnezar van Babel had Jeruzalem belegerd en de bewoners daarvan gevangen genomen. Onder de

gedeporteerde gevangenen bevonden zich ook Daniël met zijn broeders. Dezen hielden hun zedelijke normen

hoog; zo weigerden zij om wijn te drinken met de koning en zijn volk. Van hen zegt de schrift:

President Spencer Kimball op de kansel.

„In elke zaak, waarbij het aankwam op wijs inzicht en waarover de koning hen ondervroeg, bevond hij hen tienmaal voortreffelijker dan al de geleerden, al de bezweerders in zijn ganse rijk.” (Dan. 1:20.)

Koning Nebukadnezar had een droom gehad, en eiste nu van zijn wijzen, tovenaars en bezweerders, hem die droom te kennen te geven en vervolgens uit te leggen. Als zij die droom en de uitlegging daarvan niet aan de koning bekend konden maken, zou een straf hen treffen, en wel de doodstraf. Daarop vroegen zij om tijd en trachten de koning te overtuigen dat er geen mens op aarde leefde die in staat was die droom te achterhalen en uit te leggen.

Koning Nebukadnezar was zeer vertoorned en beval dat het doodvonnis voltrokken moest worden en alle wijzen van Babel moesten worden uitgerooid.

Toen verzocht de geïnspireerde Daniël de koning hem tijd te gunnen, waarop hij, Daniël, de uitlegging van die droom zou bekendmaken. Verder vermeldt de geschiedenis:

„Toen werd de verborgenheid aan Daniël in een nachtgezicht geopenbaard. Daarop loofde Daniël de God des hemels.” (Dan. 2:19). De profeet Daniël dankte de Heer en zeide:

„Geprezen zij de naam Gods van eeuwigheid tot eeuwigheid, want Hem behoort de wijsheid en de kracht! Hij toch verandert de tijden en stonden; Hij zet koningen af en stelt koningen aan. Hij verleent wijsheid aan wijzen en kennis aan hen die inzicht hebben. Hij openbaart ondoorgronde lijke en verborgen dingen. Hij weet wat in het duister is, en het licht woont bij Hem. U, o God mijner vaders, loof en roem ik, omdat Gij mij wijsheid en kracht verleend hebt, en mij thans hebt bekendgemaakt wat wij van U gesmeekt hebben.” (Dan. 2:20-23.)

Nu hij de toekomst kende, die hem was geopenbaard, verzocht Daniël het leven van de waarzeggers en de wijzen te sparen. Toen hij bij de koning was gebracht, werd hem gevraagd:

„Zijt gij in staat mij de droom die ik gezien heb, met zijn uitlegging bekend te maken?” (Dan. 2:26.)

Daarop antwoordde Daniël dat de ver-

borgenheid van de koning hem niet door de wijzen, bezweerders, geleerden of waarzeggers te kennen gegeven kon worden. „Maar,” zo zei hij, „er is een God in de hemel, die verborgenheden openbaart. Hij heeft de koning Nebukadnezar bekendgemaakt wat in toekomstige dagen geschied zal.” (Dan. 2:28.)

Daarop deelde Daniël de koning mede dat zijn droom een afschaduwing was geweest van de geschiedenis der wereld. Hij zag in zijn droom dat grote beeld met een hoofd van gedegen goud, borst en armen van zilver, buik en lendenen van koper, benen van ijzer en voeten deels van ijzer en deels van leem. (Zie Dan. 2:31-33.) Dan vervolgt de openbaring met deze woorden:

„Terwijl gij bleeft toezien, raakte, zonder toedoen van mensenhanden, een steen los, die het beeld trof aan de voeten van ijzer en leem en deze verbrijzelde.” (Dan. 2:34.)

Ook de verschillende andere bestanddelen, waaruit het beeld was opgebouwd, werden vervolgens verbrijzeld, „en zij werden gelijk kaf op een dorsvloer in de zomer, en de wind voerde te mee, zodat er geen spoor meer van te vinden was; maar de steen die het beeld getroffen had, werd tot een grote berg, die de gehele aarde vulde.” (Dan. 2:35.)

Toen kwam de uitlegging: Nebukadnezar vertegenwoordigde als de „koning der koningen” een grote wereldmacht. Na hem zou een ander koninkrijk opstaan, dat de wereldheerschappij zou overnemen.

In de uitlegging van Nebukadnezars droom kwamen nog meer koninkrijken voor, die de andere landen van de toenmalige wereld overheersen zouden, met name het rijk van de Meden en Perzen onder Cyrus de Grote, wiens heerschappij weer verdrongen zou worden door het Griekse of Macedonische wereldrijk, geregeerd door Filippus en Alexander de Grote; daarop zou het Romeinse keizerrijk de plaats van die wereldmacht innemen en tenslotte zou Rome worden vervangen door een groep Europese volken, voorgesteld door de voeten van het beeld. Na deze ruwe schets van de wereldgeschiedenis volgde nu de eigenlijke openbaring. Daniël zei nl.:

„Maar in de dagen van die koningen (d.w.z. van de groep Europese volken of westerse mogendheden) zal de God des hemels een koninkrijk oprichten, dat in eeuwigheid niet zal gronde gaan, en waarvan de heerschappij op geen ander volk meer zal overgaan; het zal al die koninkrijken verbrijzelen en daaraan een einde maken, maar zelf zal het bestaan in eeuwigheid, juist zoals gij gezien hebt, dat zonder toedoen van mensenhanden een steen van de berg losraakte an het ijzer, het koper, het leem, het zilver en het goud verbrijzelde. De grote God heeft de koning bekendgemaakt wat na dezen zal geschieden; de droom is waarachtig en zijn uitlegging betrouwbaar.” (Dan. 2:44-45.)

Dit is een openbaring aangaande de wereldgeschiedenis, waarin de wereldheerschappij plaats zal moeten maken voor een andere, totdat er tal van kleinere rijken zouden zijn, die gezamenlijk de aarde zouden besturen.

In die dagen zou het geschieden dat er geen macht aan mensen gegeven zou worden, maar de God des hemels zou een koninkrijk oprichten, namelijk het koninkrijk van God op aarde, dat nimmermeer te niet gedaan zou worden, of waarvan de heerschappij op een ander volk zou overgaan.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werd in het jaar 1830 hersteld, nadat talrijke openbaringen van God waren ontvangen. Dit is het door de God des hemels opgerichte koninkrijk, dat nooit te gronde zal gaan of door een ander koninkrijk vervangen. Het is de zonder toedoen van mensenhanden uit de berg losgeraakte steen, die een grote berg zal worden, waardoor de gehele aarde zal worden gevuld.

De geschiedenis heeft zich bewaard: De wereldmachten zijn gekomen en gegaan, nadat ze de wereld een poosje hadden bestuurd, maar in het begin van de negentiende eeuw was de daarvoor bestemde tijd aangebroken. Amerika, de zgn. nieuwe wereld, was ontdekt en gekoloniseerd en het begon een gevestigde mogendheid te worden. Men had er onafhankelijkheid verworven, er was met algemene instemming een grondwet aanvaard,

waardoor de mensen vrijheid verkregen hadden. Ze waren inmiddels voldoende verlicht geworden, zodat de waarheid ingang onder hen zou kunnen vinden en zij zich daardoor zouden laten regeren.

Deze gang van de historie had geen enkele koning of regeringspartij kunnen voorspellen, maar Daniël, een jonge, onbedorven profeet, die zijn roeping waardig was, kon een openbaring van God ontvangen, als zo even uiteengezet is.

De bedoeling van deze onthulling van de wereldgeschiedenis was dat de oprechten van hart naar de vestiging van dat Godsrijk zouden kunnen uitzien. Tal van rechtschapen mannen en vrouwen, die wisten wat God ten aanzien van de toekomst had geopenbaard, hebben dan ook deze dagen met verlangen tegemoetgezien.

Dit evenement heeft zich op formele wijze voltrokken, m.a.w. de totstandkoming van dit koninkrijk had een behoorlijk geregeld verloop. Een 14-jarige jongen, die zijn hart voor goddelijke inspiratie had opengesteld, had er moeite mee uitsluitend uit de Schriften te weten te komen wat de toekomst brengen zou. Hij trok zich terug in een dicht stukje bos, waar hij de Heer om raad vroeg en om wijsheid bad.

De tijd was aangebroken; hoezeer Satan, de boze, die inzag hoe alle krachten der eeuwigheid met het evangelie geopenbaard zouden worden, ook al zijn pogingen in het werk stelde om deze jongen te gronde te richten en de vooruitzichten van de naderende herstelling te vernietigen, kreeg deze jeugdige zoeker naar waarheid desondanks dat prachtige, luisterrijke visioen. Met inspanning van al zijn krachten en door Gods macht werd de duisternis voor hem verdreven. Satan zwichtte, en het visioen vond voortgang, toen er juist boven het hoofd van de jongen een lichtkolom verscheen, „sterker glanzend dan de zon, die geleidelijk neerdaalde” tot ze op hem viel. De jonge Joseph vervolgt dan:

„Niet zodra verscheen dit licht, of ik voelde mij bevrijd van de vijand die mij gekluisterd hield. Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen

boven mij in de lucht staan, Wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan. Eén Hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zei, op

de Ander zijzend: Deze is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem!” (Zie PGW, JS 2:17.)

Deze plechtigé introductie van de Zoon

Op de conferentie.

door de Vader was van het hoogste belang, want dit zou de wereld van Jezus Christus moeten worden, zijn kerk en zijn koninkrijk.

Vragen werden vervolgens gesteld en beantwoord, eeuwige waarheden geopenbaard. De jonge onbedorven Joseph werd duidelijk gemaakt dat als hij zich dit waardig bleef betonen en hij zijn reinheid voor de Heer zou behouden, hem de verantwoordelijke taak zou worden opgedragen de herstelling tot stand te brengen van Gods kerk en evangelie en van zijn macht en gezag op aarde.

Toen deze onbezoeidde jongeman volwassen werd, daalde er ook een ware vloedgolf van hemelse bedieningen op hem neer. Er werden hem opdrachten gegeven en het gezag daartoe werd hem verleend. Alle nodige inlichtingen werden hem verstrekt en de openbaringen van omhoog vonden vrijwel ononderbroken voortgang, want de tijd daarvoor was nu gekomen. De toestanden op aarde waren er immers rijp voor en vele mensen waren bereid de waarheid in al haar volheid te ontvangen.

Andere hemelse bezoekers volgden elkaar snel op. Zo verschenen aan de jongeman Petrus, Jacobus en Johannes, de drie mannen, die het laatst de sleutelbewaarders waren geweest van Gods koninkrijk, de macht van het priesterschap en de zegeningen der eeuwigheid. De macht en het gezag die zij op aarde hadden gedragen brachten zij er weer op terug.

Ook Johannes de Doper, eenmaal door Herodes onthoofd, maar thans een opgestaan wezen, keerde naar de aarde terug en legde de profeet Joseph de handen op om hem het Aäronische priesterschap te verlenen.

De grote Mozes uit de grijze oudheid keerde eveneens op aarde terug als een hemels wezen, en bezorgde ons opnieuw de sleutels voor de vergadering van Israël.

Daarop volgde de terugkeer van Elia, de profeet van het eeuwigheidswerk voor de doden. Hij bewerkstelligde de voorbereiding op het grote tempelwerk en de herstelling van het evangelie onder hen, die gestorven waren zonder in de gelegenheid te zijn geweest er kennis van te nemen.

Deze woorden sprak de Heer tot de stichters van zijn kerk:

„ . . . Niemand zal worden aangesteld om geboden en openbaringen in deze kerk te ontvangen, behalve Mijn dienstknecht Joseph Smith Jr., want hij ontvangt ze gelijk Mozes.” (LV 28: 2.)

Voorts verscheen de profeet Moroni aan Joseph Smith. Deze gaf hem urenlange uiteenzettingen over de bevolking van het vasteland van Amerika door de nakomelingen van Lehi en tevens over het Boek van Mormon, dat zou worden opgegraven en vertaald. Dit boek zou een nadere getuigenis zijn van Christus' komst naar Amerika, en van het feit dat Jezus de Christus was, de Eeuwige God, tot overtuiging van Jood en niet-Jood. Dit Boek van Mormon zou een bijdrage leveren tot vaststelling van de goddelijkheid van de Here Jezus Christus.

Zo begonnen deze gebeurtenissen zich te voltrekken en werd het evangelie opnieuw geopenbaard, regel op regel en gebod op gebod (zie LV 98: 12). Waarheden werden hersteld, volmachten werden verleend en gezag geopenbaard, tot er langzamerhand voldoende licht was verschaft en er genoeg mensen waren voor de oprichting van dit koninkrijk van God, dat Daniël zo'n 25 eeuwen geleden had voorzien.

De Kerk werd georganiseerd. Met slechts zes leden was ze wel klein, maar vergelijkbaar met de steen, die zonder toedoen van mensenhanden uit de berg was losgeraakt, en die andere volken zou verbrijzelen, waarna hij zou voortrollen, tot hij tenslotte de gehele aarde zou vullen.

Er stonden dit kleine koninkrijk zware tijden te wachten. Profeten werden vermoord. Vervolgelingen en verdrijvingen vonden plaats en teisterden de kleine, maar snelgroeïende kerk. Door openbaring werd een grote uitzicht van de leden naar de geberten in het westen der Verenigde Staten gelast, waarna dat gebied werd gekoloniseerd. Er werden grote beproevingen doorstaan. Er werd bloed vergoten. Ook de honger heeft zijn tol aan mensenlevens geëist, maar in onze dagen rolt de steen nog steeds voort om straks de aarde te vullen.

Deze waarheden worden thans door 23.000 jonge zendelingen aan duizenden mensen in hun eigen woonomgeving verkondigd. Ter vervulling van Gods via Daniël uitgesproken belofte dat de hele aarde er eens vol van zal zijn, wordt het evangelie thans onder de volken der aarde verbreid en door talrijke mensen van allerlei taal en nationaliteit in vele landen aanvaard. Zo groeien de kerk en het koninkrijk en breiden zich voortdurend uit. Wij getuigen dan ook met de woorden van Daniël tot u dat dit koninkrijk „in eeuwigheid niet zal te gronde gaan,” dat zijn heerschappij „op geen ander volk meer zal overgaan . . . maar . . . zal . . . bestaan in eeuwigheid.” (Dan. 2:44.)

Door tal van openbaringen is de leden duidelijk te kennen gegeven dat het eeuwige leven, dat zij zich ten doel hebben gesteld, bereikbaar is door onderwerping aan de daartoe voorgeschreven verordeningen en door daarna Gods geboden na te leven.

Wij geven deze waarheden aan u door; niet uit aanmatiging of in wereldse hoogmoed, maar in diepe oprechtheid bieden wij u uit godheid dit onschatbare evangelie aan, het evangelie der waarheid, zaligheid en verheerlijking.

Ik weet dat dit evangelie waar is en van God afkomstig. Ik weet dat dit de kleine steen is, die zonder toedoen van mensenhanden uit een berg was losgeraakt. Ik weet ook dat het eenmaal de aarde zal vullen, naar de profetie en het gebod van onze Heiland Jezus Christus, die in zijn laatste ogenblikken op aarde tot zijn elf apostelen heeft gezegd: „Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schapting,” d.w.z. aan de mensen van alle geslachten, talen en volken. (Zie Marc. 16:15.) Ik weet dat het evangelie de waarheid is, vanaf de dagen van Adam tot die van Daniël en Joseph Smith en tot op deze dag. Ik weet dat het waar is en van goddelijke oorsprong. Wij bieden het u aan zonder geld en zonder prijs. Wij beloven u het eeuwige leven, als u de daaraan verbonden voorschriften stipt wilt opvolgen. Dit getuigenis geef ik u in de naam van Jezus Christus. Amen.

De van God gegeven waarheid is ons tot vertroosting in droeve dagen en voert ons uit de schaduw tot het licht

Een hopeloze dageraad — een blijde morgen

DOOR THOMAS S. MONSON
Lid van de Raad der Twaalven

Het is mij een ware eer u van deze kansel te mogen toespreken, vlak na de president van de kerk, Spencer W. Kimball, die Gods profeet is. Vandaag gaan mijn gedachten met name uit naar het Britse Rijk, het vaderland van zijn voorouders.

De Engelse hoofdstad Londen is nog vol van het verleden. Wie heeft nog nooit gehoord van het Trafalgar Square, het Buckingham Paleis, de klokketoren Big Ben, de Westminster Abdij en de Theems? Minder algemeen bekend en vermaard, maar niettemin van onschatbare waarde zijn de waarlijk schitterende schilderijenmusea in die stad, zo rijk aan cultuur. Eens op een grauwe winterse namiddag bezocht ik het beroemde Tate-Museum. Daar bewonderde ik de landschappen van Thomas Gainsborough (1727-1788), de portretten van Rembrandt (1606-1669) en de dreigende onweersluchten van John Constable (1776-1837). In een stil hoekje op de derde verdieping trof ik een meesterstuk aan, dat niet alleen mijn aandacht boeide, maar ook mijn hart wist te veroveren. De schilder Frank Bramley had daarop een nederig hutje afgebeeld, dat uitzag op een onstuimige, door de wind opgezweepte zee. Naast een oudere vrouw knielde een jonge, diep-bedroefde weduwe neer, die het verlies van haar op zee omgekomen echtgenoot betreunde. In de vensterbank stond een vrijwel opgebrande kaars, als een stille getuige van haar langdurige, vruchteloze nachtwake. Wat er van de doorwaakte

stormachtige nacht nog restte, waren de reusachtige grijze wolkenmassa's in het verschiet.

Ik beseftte hoe eenzaam ze was. Ik voelde haar wanhoop. Deze treurige geschiedenis bleek uit het opschrift dat de schilder met kwellende levens-echtheid op zijn werk had vermeld, en dat luidde: *Een hopeloze dageraad.*

Hoewel herinnert deze jonge weduwe aan de troostrijke woorden, als ze eens werkelijkheid mochten worden, uit het „Requiem“ van Robert Louis Stevenson:

*„Thuis is de zeeman, thuis van zijn zeereis,
En de jager kwam thuis uit de heu-
vels.“*

Voor haar en vele anderen die hebben liefgehad en hun geliefden verloren, is elke dageraad hopeloos. Dat is althans wat zij ondervinden die de dood als het onverbiddelijke einde beschouwen, en de onsterfelijkheid louter als een droom zien.

Toen Madame Marie Curie, de beroemde natuurgeleerde, 's avonds huiswaarts keerde van de begrafenis van haar man, Pierre Curie, die bij een verkeersongeval in de straten van Parijs om het leven was gekomen, schreef ze het volgende in haar dagboek:

„Ze hebben het graf dichtgemaakt en er vrachten bloemen bovenop gelegd. Alles is nu voorbij. Pierre slaapt zijn laatste slaap onder de aarde; alles, alles, alles is ten einde.“ (Uit een levensbeschrijving van Madame Curie, door Eva Curie.)

Hieraan voegt de atheïst Bertrand Russell als zijn testament deze uitspraak toe: „Geen heilig vuur, geen heldhaftigheid, geen zuiverheid van gedachten en gevoelens kunnen een mensenleven aan gene zijde van het graf in stand houden.“ Arthur Schopenhauer, de van 1788-1860 levende Duitse filosoof en pessimist, was nog bitterer: „Onsterfelijkheid verlangen is de eeuwige bestending van een grove vergissing verlangen.“ (Met dit laatste bedoelde hij het leven zelf.)

In werkelijkheid is het zo dat ieder weldenkend mens zich wel eens die overbekende vraag gesteld heeft, die het best is geformuleerd door die achtenswaardige, rechtschapen en oprechte man die Job heette, en die eeuwen geleden vroeg: „Als een mens sterft, zou hij herleven?“ (Job 14:14.) Krachtens hemelse inspiratie kon Job zijn vraag als volgt beantwoorden: „Och, of mijn woorden toch werden opgeschreven, och, of zij kwamen in een boek, met een ijzeren stift in lood werden gegrift, voor eeuwig gehouden in een rots!

Want ik weet dat mijn Verlosser leeft en ten laatste zal Hij op het stof optreden (en) . . .

Zal ik uit mijn vlees God aanschouwen.“ (Job 19:23-26.)

Slechts weinig schriftuurlijke uitspraken openbaren een goddelijke waarheid zo duidelijk als die van Paulus in zijn zendbrief aan de Corinthiërs: „Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden.“ (1 Cor. 15:22.)

Dikwijls komt de dood als een indringer. Het is een vijand, die opeens midden in het levensfeest verschijnt, de lichten uitdooft, de vrolijkheid doet verstormen. Hij bezoekt de bejaarden, die op wankelende voeten gaan. Zijn oproep wordt soms gehoord door hen die nauwelijks de middelbare leeftijd hebben bereikt, en niet zelden brengt hij zelfs het lachen van jonge kinderen tot zwijgen. De dood slaat zijn klamme hand aan mensen die ons lief zijn en laat ons soms verbijsterd achter, ons afvragend waarom dit moest gebeuren. In bepaalde omstandigheden, zoals in groot lijden en bij zware ziekte, ver-

schijnt de dood als een engel van barmhartigheid, maar meestal beschouwen we hem als de vijand van het menselijk geluk.

De hachelijke positie waarin een weduwe verkeert is door heel de heilige Schrift heen een telkens terugkerend thema. Zo gaat ons hart uit naar de weduwe van Sarfath. Haar man was heengegaan. Naar karige levensmiddelenvoorraad was uitgeput. De hongerdood stond haar te wachten. Toen kwam Gods profeet Elia, die haar op grond van haar geloof hemelse vrede bracht.

Wij denken ook terug aan de weduwe van Naïn. Zij rouwde over het verlies van haar zoon. Dank zij haar volhardend geloof en haar ernstig gebed werd haar een goddelijk geschenk bezorgd: Haar dierbare zoon werd door de Here Jezus Christus in het leven teruggeroepen en opnieuw aan zijn moeder geschenken.

Maar hoe gaat het in onze dagen? Is er nog troost te vinden voor het diep bedroefde hart? Gedenkt God nog steeds de treurende, door smart verscheurde ziel der weduwen?

Niet ver van deze tabernakel, waarin wij thans vergaderen, woonden eens twee zusters. Beiden hadden knappe zoons en een liefhebbende echtgenoot. Ze leefden allebei in geriefelijke omstandigheden, in voorspoed en goede gezondheid. Toen werd hun beider woning door de wrede man met de zels bezocht. Eerst verloren zij beiden een zoon, en vervolgens de man en vader. Vrienden kwamen hen bezoeken; in hun woorden vonden zij een zekere mate van troost, maar hun diepst verdriet bleef toch ongelenig. De jaren verstrekken; hun hart was nog steeds gebroken. De twee zusters zonderden zich af in de stille beslotenheid van hun huis. De een omringende buitenwereld sloten zij uit. Daar bleven zij met hun diepe rouw alleen zitten. Toen kreeg een eigentijds profeet van God, die deze beide zusters goed kende, een ingeving van de Heer, waardoor zijn aandacht op hun toestand werd gevestigd. Zo verliet ouderling Harold B. Lee zijn drukke kantoor en bracht een bezoek aan de hoge flatwoning van de eenzame weduwen. Hij luisterde naar hun klachten. Hij

voelde hun harteleid aan. Toen riep hij ze op tot de dienst van God en aan de mensen. Daarna richtten die beiden hun blikken op het leven van anderen en opwaarts tot Gods aangezicht. Vrede daalde in hun verontrust gemoed. Hun wanhoop werd verdreven door hun vertrouwen. Weer had God zich het lot van de weduwen aangetrokken en hun door middel van een profeet hemelse vertroosting gebracht.

Het duister van de dood kan altijd door het licht van de geopenbaarde waarheid worden verjaagd. „Ik ben de opstanding en het leven,” zo heeft de Meester gesproken. „Wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder, die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven.” (Joh. 11 :25-26.)

Deze geruststellende verzekering, ja deze heilige bevestiging van het feit dat er leven is na de dood, kan ook heel goed van toepassing zijn op de vrede, die de Heiland zijn discipelen beleeft, toen Hij hun verzekerde:

„Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd.” (Joh. 14:27.)

„In het huis mijns Vaders zijn vele woningen — anders zou Ik het u gezegd hebben — want Ik ga heen om u plaats te bereiden . . .

„Opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben.” (Joh. 14:2-3.)

Uit de duisternis en verschrikking van Golgotha kwam de stem van het Lam, zeggende: „Vader, in uw handen beveel Ik mijn geest.” (Luk. 23:46.) Toen heerste de duisternis niet langer over Hem, want nu was Hij weer bij zijn Vader. Hij was van God gekomen en tot Hem teruggekeerd. Zo weten ook zij die op deze aardse pelgrimstocht met God wandelen uit eigen gezegende ervaring dat Hij zijn kinderen, die op Hem vertrouwen, niet aan hun lot overlaat. In de doodsnacht zal zijn tegenwoordigheid „meer dan een licht zijn en veiliger dan een bekende weg.” (Uit „God weet,” van Minnie Louise Haskins.)

De werkelijkheid van de opstanding werd onder woorden gebracht door Stefanus, de martelaar, toen hij de ogen ten hemel hief en uitriep: „Ik zie de hemelen geopend en de Zoon des

mensen, staande ter rechterhand Gods.” (Hand. 7:36.)

Op de weg naar Damascus kreeg Saulus een visioen van de opgestane, verheerlijkte Christus. Later gaf hij als Paulus, verdediger van de waarheid en overschrokkene zendeling in de dienst van de Meester, getuigenis van de verzen Heer, toen hij tegenover de heiligen van Korinthe verklaarde: „Christus is gestorven voor onze zonden, naar de Schriften . . .

„Hij is begraven en ten derden dage opgewekt, naar de Schriften, en Hij is verschenen aan Cefas, daarna aan de twaalfen. Vervolgens is Hij verschenen aan meer dan vijfhonderd broeders tegelijk . . .

„Vervolgens is Hij verschenen aan Jacobus, daarna aan al de apostelen; maar het allerlaatst is Hij ook aan mij verschenen.” (1 Cor. 15:3-8.)

In onze bedeling is ditzelfde getuigenis vrijmoedig uitgesproken door de profeet Joseph Smith, toen hij met Sidney Rigdon getuigde:

„En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!

„Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is . . .

„Dat door Hem, en in Hem, en uit Hem de werelden worden en werden geschapen, en dat de bewoners er van Gode gewonnen zonen en dochteren zijn.” (LV 76:22-24.)

Dit is kennis, die ons kan schragen en staande houden, dit is een troostrijke waarheid. Dit is de enige zekerheid, waardoor zij die onder verdriet gebogen gaan uit de schaduw tot het licht kunnen worden gevoerd.

Die hulp beperkt zich niet tot bejaarden, intellectuelen of de een of andere elitaire minderheid, maar is voor iederen verkrijgbaar.

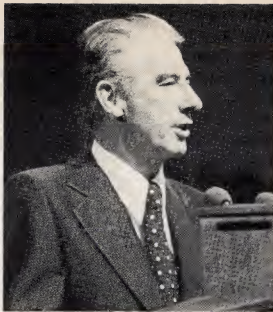
Jaren geleden stond er in de plaatselijke bladen van Salt Lake City een overlijdensbericht en een stukje ter nagedachtenis van een heel goede vriendin, een gehuwde vrouw en moeder, die in de bloei van haar leven opeens door de dood was weggerukt. Ik ging op bezoek in het sterfhuis, waar ik een menigte mensen bijeen-

verzameld vond, die hun deelneming kwamen betuigen aan een van verdriet verbijsterde echtgenoot en een aantal moederloze kinderen. Op een gegeven moment werd ik herkend door Kelly, het jongste kind uit dat gezin, dat mij bij de hand nam en zei: „Komt u maar eens mee.” Ze bracht me bij de kist, waarin het lichaam van haar moeder lag opgebaard. „Ik hoeft niet te huilen,” zei ze, „en u ook niet. Mijn mammie heeft me meer dan eens verteld over het sterven en het leven bij de hemelse Vader. Ik hoor bij mijn mam en pap. We komen straks weer allemaal bij elkaar.” Onwillekeurig kwamen mij de woorden van de psalmdichter in de gedachten: „Uit de mond van kinderen . . . hebt Gij sterkte gegroundvest.” (Ps. 8:3.)

Met betrouwen ogen keek ik in het mooie, vol geloof glimlachende gezichtje van mijn vriendinnetje. Voor haar, die met haar kleine hand de mijne nog omklemd hield, zou er wel nooit een hopeloze dageraad aanbreken. Gesteund door een onfeilbaar getuigenis, waardoor zij wist dat het leven ook na de dood wordt voortgezet, kon zij evenals haar vader, haar broers en zusters, ja, met allen die deze goddelijke waarheid kennen, aan de wereld deze boodschap verkondigen: „Des avonds vernacht het geween, maar tegen de morgen is er gejuich.” (Ps. 30:6.)

Met alle kracht die in mij is getuig ik dan ook tot u dat God leeft, dat zijn geliefde Zoon de eersteling der opstanding is, en dat het evangelie van Jezus Christus dat aldoorringende licht is, dat elke hopeloze dageraad in een blijde morgen doet verkeren.

In de naam van Jezus Christus. Amen.

De opzienbarende groei der Kerk in Mexico en Midden-Amerika doet een profetie in vervulling gaan

De Lamanieten zullen zich met macht en majesteit verheffen

DOOR J. THOMAS FYANS
Assistent van de Raad der Twaalf

Onder het luisteren naar de woorden waarmee de profeet deze conferentie zo pas geopend heeft, moest ik eraan denken hoe de door goddelijke inspiratie ingegeven aanwijzingen van profeten ons in de loop der jaren steeds een voorkennis hebben gegeven van wat er in de toekomst zou gebeuren.

In de bedeling waarin wij thans leven is een boekwerk vol profetische uitspraken wereldkundig geworden.

De profeet Joseph Smith heeft gezegd: „Eén van de belangrijkste onderdelen van het geloof van de kerk van de heiligen der laatste dagen in de volheid van het eeuwige evangelie, is de vergadering van Israël (waarvan de Lamanieten een onderdeel vormen).” (*Leringen van de Profeet Joseph Smith*, blz. 98.)

In een uit 1845 daterende bekendmaking door de twaalf apostelen van de herstelde kerk wordt ons ten aanzien van de Lamanieten (of Indianen) van Noord- en Zuid-Amerika gezegd: „Ook zij zullen tot de kennis hunner voorvaderen en van de volheid van het evangelie komen; dat zullen zij omhelzen en een rechtvaardige aftakking van het huis Israëls worden.”

Sprekende over de bekering der Lamanieten heeft president Brigham Young eens het volgende gezegd: „Zie ze komen als een vuurvlam, als een machtig bruisende stroom, als de grootse opmars der engelen.”

John Taylor bracht eens deze gedachte onder woorden: „Dezelfde priesterchapsorganisatie moet worden

ingevoerd en gehandhaafd blijven onder de nakomelingen van Lehi, als onder het huis Israëls en de afstammelingen daarvan die uit de niet-joodse volken bijeenvergaderd zijn.”

De toekomst doorgroend, heeft president Wilford Woodruff geopenbaard: „Zion moet voorzeker opstaan en tot volle bloei komen. De Lamanieten zullen bloeien als rozen op de bergen. . . . Ieder woord dat God over hen gesproken heeft zal eenmaal in vervulling gaan; straks zullen zij het evangelie ontvangen. Er zal een tijd komen dat God grote krachten onder hen zal doen en van de ene dag op de andere zal er een heel volk ontstaan.”

Nu komen wij toe aan een beschouwing van een eigentijdse openbaring, waarvan onze tegenwoordige profeet, president Spencer W. Kimball ons deelgenoot heeft gemaakt, toen hij luttele tientallen jaren geleden in een conferentietoespraak zei: „De Lamanieten moeten zich met macht en majesteit verheffen.” Deze profetische uitspraak vond plaats op 3 oktober 1947, toen er in Midden-Amerika nog geen 100 leden van onze kerk waren, en wij in het geweldig uitgestrekte Mexico minder dan 5.000 leden hadden, waarvan de helft zich nog in de mormoonse nederzettingen bevond. Ik herhaal nu die uitspraak: „De Lamanieten moeten zich met macht en majesteit verheffen.” Momenteel heeft het kleine honderdtal leden in Centraal Amerika uit de tijd dat deze profetische woorden werden

uitgesproken zich uitgebreid tot ruim 40.000. De toen nog geen 5.000 leden die Mexico toen telde hebben zich meer dan verdertigvoudigd; heden ten dage staat er een oogst van ruim 150.000 leden op dat veld, dat reeds wit is om te oogsten, daar het totaal aantal leden uit 1947 in dat land ongeveer overeenkomt met de hoeveelheid mensen die tegenwoordig in twee maanden aan de kerk aldaar wordt toegevoegd.

De zo even geciteerde uitspraak van president Kimball vervolgt dan: „Wij moeten uitzien naar de dag waarop zij . . . naast economische zekerheid, cultuur, beschaving en ontwikkeling zullen hebben, boerderijen beheren, zakelijke en industriële ondernemingen drijven en werkzaam zullen zijn in allerlei beroepen en bij het onderwijs.”

Toen deze woorden ons in 1947 in de oren klonken, kon men het aantal Mexicaanse en Middelamerikaanse kerkleden die een beroep uitoefenden, een eigen auto of een huis met moderne voorzieningen bezaten, wel op de vingers van één hand uittellen. „Ze zullen boerderijen beheren,” zei president Kimball toen. Thans bestuurt een van onze ringpresidenten in dat gebied een uit zeven boerderijen bestaand complex, waarin ruim 400.000 kippen worden gehouden.

President Kimball zei voorts: „. . . zakelijke en industriële ondernemingen drijven en werkzaam . . . zijn in allerlei beroepen en bij het onderwijs.” Luister nu maar eens naar de opsomming van beroepen, die worden uitgeoefend door tegenwoordige leden van ringpresidentenschappen, hoge raden en bisschappen in en om de stad Mexico. Daaronder bevinden zich architecten, procureurs, ingenieurs, (landbouwkundige, biochemische, werktuigkundige, petrochemische, topografische, elektrotechnische, vliegtuigbouwkundige ingenieurs bij de burgerluchtvaart en technische ambtenaren in civiele dienst), medici en specialisten als chirurgen en kinderartsen, tandartsen, verpleegkundigen, bedrijfsleiders en ondernemingsdirecteuren, kleermakers, timmerlieden, aannemers en bouwvakkers, leraren, onderwijzers en

schoolhoofden, automonteurs, reparateurs van bedrijfsmachines, smeden, verzekeringsagenten, landbouwers, veehouders en keuterboertjes . . . en zo kunnen we wel doorgaan. Deze lijst is te vergelijken met de opkomst van een heel volk.

In het zicht van een oeroud stuk beeldbouwwerk van de Tolteken ligt de bakermat van een der grootste olieraffinaderijen van Latijns Amerika, in afwachting van de ontsluiting van onderaardse oliebronnen, rivieren die door een stroomgebied van honderden mijlen lengte over bergen en door dalen worden voortgestuwd. Naast die overblijfselen van oude beschavingen, die eenmaal een hoogtepunt van vrede hebben bereikt, waar ook wij nu weer naar streven, verrijst daar thans een elektriciteitscentrale ten hemel van voldoende vermogen om vele grote steden van de nodige energie te voorzien.

President Kimball heeft verder gezegd: „. . . wanneer zij in wijken en ringen van Zion georganiseerd zullen worden.” Er zijn daar op één dag vijftien ringen gevormd, en er staan er nog veel meer op stapel, wat alleen nog de laatste hand aan gelegd moet worden om definitief te worden goedgekeurd.

Willen nu de broeders uit Mexico en Centraal Amerika zo goed zijn even op te staan?

Deze broeders hier vertegenwoordigen de leiding van 31 ringen en 171 wijken en gemeenten. Als wij er de 9 bestaande zendingsgebieden met 38 districten en 215 gemeenten aan toevoegen, krijgen wij een totaal van 456 kerkelijke units, in dit ene deel van de wijngaard des Heren (Mexico en Midden-Amerika), dat nu zo overvloedig vruchten voortbrengt. Ja, dat zijn bijna 200.000 eeuwige geesten, met sterfelijke lichamen bekleed. Daar staan de levende bewijzen van in vervulling gaande profetie.

Dank u zeer, broeders, u kunt nu wel weer gaan zitten.

Toen ik onlangs op het strand van de Stille Oceaan stond, keek ik enkele ogenblikken naar de golven van de opkomende vloed, de op de zandige kust als het ware de vingers uitstrekten naar punten die ze sinds de vloed

van de vorige dag niet bereiken konden. Evenals die sterke deining daar uit de diepte der zee, die steeds hoger haar sporen naliet op het zand, kwamen er daar weer herinneringen aan vroeger gedane beloften op bij kinderen, wier geheugen door tijd en afstand was verflauwd, tot zij zich vol verlangen uitstrekten naar die hoogten, waar ze eenmaal recht op hadden, maar die ze sinds een ver verleden niet meer hadden bereikt. Evenals de golven en getijden onophoudelijk worden voortgestuwd, werden ook zij voortgedreven door die vroegere beloften, totdat ze weer naar die eens verdiend bereikte hoogten werden opgeheven. Zo bereikten ze door eigen verdienstelijk hulpbetoon doelstellingen, die ze voorheen slechts in hun herinnering wisten te verwezenlijken. President Kimball, uw profetische uitspraken zijn door de Heer met vervulling gezegend. Hoe wist hij dit alles? Wie gaf hem de macht om de toekomst te doorkijken, waardoor werd zijn tong ontdaan van alle vrees, die haar hield geboeid?

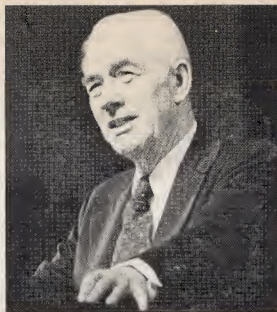
Profeten zijn niet langs verstandelijke wegen te verstaan. Met deze uitlatingen willen wij niet het bewijs leveren dat president Kimball inderdaad een profeet is. Deze uitwendige blijken van innerlijke kracht zijn geen bewijzen, maar veeleer *getuigenissen* van goddelijke krachten, geweld uit en verband houdend met de Bron van alle eeuwige waarheid.

Evenals de Heer Abraham, Izak en Jakob onderrichte — en wat aan hen geïnspireerd werd is tot op deze dag bewaard gebleven — zoals Jesaja, Jeremia, Maleachi en anderen de Heilige Schrift hebben te boek gesteld, zo spreekt ook een profeet van deze tijd.

Ik getuig dat er een profeet des Heren in den lande is, die veel overeenkomst vertoont met die van weleer — niet in de lange gewaden en in de sandalen van weleer, maar wel begiftigd met de macht, het inzicht en de vooruitziende blik, die niet alleen het heden, maar ook de toekomst omvat.

De Heer is ons licht en dat licht komt via de profeten tot ons. Hiervan geef ik mijn getuigenis, in de naam van Jezus Christus. Amen.

God stelt ons allen aansprakelijk voor de verlossing van de onzen — met name van onze eigen bloedverwanten

De boodschap van Elia

DOOR MARK E. PETERSEN
Lid van de Raad der Twaalfen

Wij heiligen der laatste dagen hebben een boodschap van God voor de wereld: dat God in deze laatste dagen weer van de hemel gesproken heeft en ons het evangelie van de Here Jezus Christus opnieuw verkondigd heeft, in een machtige, hernieuwde openbaring van zijn wil.

Verbaast het u dat God in deze tijden gesproken heeft? Zijn wij, die nu leven, voor Hem dan van minder belang dan mensen die tweeduizend jaar geleden hebben geleefd? Is Hij een aannemer des persoons? (Zie LV 1:35.) Moeten wij niet zalig worden door hetzelfde evangelie, dat men in de dagen van Petrus en Paulus voor zijn verlossing nodig had? Er is immers maar één evangelie en één Zaligmaker, die ons één recht en smal pad heeft gewezen dat tot de zaligheid leidt, hoewel er jammer genoeg maar „weinig zijn . . . die hem vinden.” (Matth. 7:14.)

In de loop der eeuwen zijn er grote afwijkingen ingevoerd van de oorspronkelijke christelijke leer, hetgeen heeft geleid tot velelei geloofsvervalsingen en diverse gezindten.

Christus zelf is echter niet verdeeld, de ware Christus althans niet. Dit heeft Paulus duidelijk uiteengezet in een brief, waarin hij de Corinthiërs verweet dat er verdeeldheid onder hen bestond. „Is Christus gedeeld?” vroeg hij hun en: „Is Paulus dan voor u gekruisigd, of zijt gij in de naam van Paulus gedoopt?” (1 Cor. 1:13.) Hij wierp hun voor de voeten: „Ik bedoel . . . dat ieder uwer zijn leus

heeft: Ik ben van Paulus! En ik van Apollos! En ik van Cefas! En ik van Christus!” (1 Cor. 1:12). Daaruit bleek duidelijk dat er onder deze pas kortgeleden door Paulus bekeerde mensen scheuringen hadden plaats gehad. Dit was echter een van de verschijnselen van die tijden, waaruit bleek dat de christenheid reeds in Paulus' dagen begon uiteen te vallen.

Uit de Schriften blijkt dat God krachtens zijn voorkennis de eerste apostelen, vooraf, de komende opsplitsing en versplintering van de christenen had laten zien. Zo zou hun onderlinge eenheid verloren gaan, waar Christus om gebeden had. Daardoor zou er zich een algemene afdwaling van de oorspronkelijke waarheid voordoen.

God wilde echter geen genoegen nemen met het feit dat het christendom aan totale ontreddering ten prooi was. De Heer was nog altijd vastbesloten de mensen te verlossen op voorwaarde van gehoorzaamheid aan Hem. Daar Hij voorzag dat deze afval zou plaatsvinden, had Hij voorzieningen getroffen om in de laatste dagen de oorspronkelijke waarheid weer op aarde terug te brengen. In een redevoering, die de apostel Petrus eens over de wederkomst van de Here hield, gaf hij hiervan een duidelijke uiteenzetting. Hij verklaarde namelijk dat Christus' wederkomst in de laatste dagen voorafgegaan zou worden door de herstelling van het ware evangelie. Dit omvatte volgens hem „de wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn

heilige profeten van oudsher,” d.w.z. sedert het ontstaan van deze wereld. (Zie Hand. 3:21.)

Hoe zou dit evenwel tot stand komen? Wordt hiervan ook in de Schriften melding gemaakt? Inderdaad staat er geschreven dat het evangelie op aarde hersteld zou worden door een engel, die de apostel Johannes in het uur van Gods oordeel had zien „vliegen in het midden des hemels,” opdat deze waarheid zou worden verkondigd „aan alle volk en stam en taal en natie.” (Zie Op. 14:6.)

Bovendien zeggen de Schriften dat er een tweede engel zou komen als onderdeel van die machtige nieuwe openbaring van God. Deze engel wordt zelfs met name genoemd; er staat bij dat dit tweede hemelse wezen Elia zou zijn, de profeet van weleer, die zonder de dood te smaken ten hemel werd opgenomen. Dat is toch opmerkelijk, nietwaar?

Wij getuigen dat die eerste engel zo'n anderhalve eeuw geleden al gekomen is en het „eeuwig evangelie” toen aan de profeet Joseph Smith heeft toevertrouwd. Onze kerk is de bewaarster van datzelfde evangelie, dat wij momenteel in heel de vrije wereld overal uitdragen en verkondigen.

Maar hoe is het nu met die tweede engel gesteld? Als de eerste het evangelie dus al teruggebracht heeft, wat was dan het doel van de komst van de tweede? Waarom moest juist Elia in deze laatste dagen weer naar de aarde worden uitgezonden? De profeet Maleachi heeft ons dit duidelijk gemaakt door te verklaren dat Elia op aarde zou komen „voordat de grote en geduchte dag des Heren komt,” en hij zou „het hart der vadersen terugvoeren tot de kinderen en het hart der kinderen tot hun vadersen, opdat (de Here) . . . niet come en het land treffe met de ban.” (Mal. 4:5-6.) Over deze woorden hebben de bijbelgeleerden zich danig het hoofd gebroken, zonder te weten wat zij er van denken moesten. Vele theologen hebben naar de betekenis van die teksten gegist en er beschouwingen aan gewijd, maar geen van hen heeft er eigenlijk raad mee geweten.

Wat wil dit schriftgedeelte zeggen? Waarom moest Elia weer op aarde

komen? Kennelijk waren er familiebanden in het geding, want hij moest „het hart der vadersen terugvoeren tot de kinderen, en het hart der kinderen tot hun vadersen.” Wat zou dit kunnen betekenen?

De geweldige strekking hiervan is dat de zaligheid toegankelijk is voor allen, die sinds de dagen van Adam ooit hier op aarde hebben geleefd, mits zij in de Here Jezus Christus willen geloven, die zowel doden als levenden kan zaligmaken.

Hoe gaat dit nu in zijn werk? Christus heeft verklaard dat Hij een God is van levenden en doden beide, en dat de doden trouwens voor Hem ook leven. (Zie Luc. 20:38.) Hij heeft immers maar één evangelie, en daar levenden en doden voor Hem gelijk zijn, moeten zij allen ook door diezelfde evangeliebeginselen worden verlost en zalig gemaakt. De Heer is immers geen aan-nemer des persoons? (Zie LV 1:35.) De zaligheid wordt dus alleen verkregen door geloof in de Here Jezus Christus, bekering van zonden en doop door onderdompeling in water tot vergeving der zonden, die moet worden bediend door iemand die het gezag daartoe bezit. Kunnen de doden nu ook aan deze voorwaarden voldoen? Ja, als zij dit zelf willen wel. Maar hoe is dat dan mogelijk?

Petrus leerde dat Christus' eeuwige geest, terwijl zijn lichaam na de kruisiging in het graf lag, is heengegaan naar het rijk der doden, die daar dus in een geestelijke staat echt leefden en bestonden, waarbij iedereen nog steeds zichzelf was gebleven. Ze konden dus allen luisteren en iets leren, wat zij ook deden, want Jezus Christus onderwees hun daar zijn evangelie, precies zoals Hij dat hier op aarde had gedaan. (Zie 1 Petr. 3:18-20.) Petrus vervolgt dan: „Want daartoe is ook aan doden het evangelie gebracht opdat zij wel, naar de mens, wat het vlees aangaat zouden geoordeeld worden, doch, naar God, wat de geest betreft, zouden leven.” (1 Petr. 4:6.)

Zou de Heer tot hen gepredikt hebben, als zij niet hadden kunnen horen en verstaan? Zou Hij hun geloof en bekering verkondigd hebben als zij zich niet hadden kunnen bekeren en in Hem

geloven? Is de Heiland onpraktisch? Maar hoe zit het dan met de doop en die andere handelingen die voor onze zaligheid zijn voorgeschreven? Nu komt Paulus ons te hulp: In 1 Cor. 15:29 vermeldt hij dat er in de vroeg-christelijke kerk een regeling bestond, volgens welke de levenden ten behoeve van hun doden gedoopt konden worden, waardoor de doop als het ware aan de overledenen ter beschikking werd gesteld.

Wie mag dit echter doen, en krachtens welk gezag? Hoe leren wij de doden kennen en kunnen wij ze aandoen om te weten voor wie dit werk wordt verricht?

Juist daarom is Elia tot ons gekomen, om de profetie van Maleachi in vervulling te doen gaan. Wij getuigen ervan dat hij nu 140 jaar geleden — om precies te zijn op 3 april 1836 — in de tempel van Kirtland in Ohio is verschenen. Hij kwam met de bedoeling om ons levenden te leren dat ook de reeds eerder gestorvenen zalig kunnen worden, en dat wij als werktuigen in Gods handen kunnen helpen hun zaligheid tweeweg te brengen. Zo heeft Elia's komst onze harten tot onze heengegane bloedverwanten teruggevoerd of gewend.

Thans vernemen de doden het evangelie in het rijk waarin zij leven. Daar zij ook weten dat de voor hun zaligmaking voorgeschreven priester-schapshandelingen in hun plaats door ons moeten worden verricht, wenden zij noodgedwongen hun harten tot ons, in de hoop dat wij dat plaatsvervangende werk ook voor hen zullen volbrengen. De zending van Elia gaat in onze tijd dan ook meer en meer in vervulling. Als heiligen der laatste dagen hebben wij ons aandeel in dit grootse werk op ons genomen. Wij hebben heilige tempels gebouwd, waarin deze plaatsvervangende ceremoniën voltrokken worden. Bovendien hebben wij de prachtigste genealogische bibliotheken ter wereld gesticht, waar wij nasporingen kunnen verrichten naar de gegevens die wij nodig hebben om onze vroegere familieleden alsnog behoorlijk te kunnen identificeren.

Toch zijn er onder ons nog velen, die deze leer niet begrijpen en niet inzien

dat zij zelf ook hun verplichtingen in deze hebben na te komen. Wij maken dus bekend dat ieder levend mens verplicht is mee te helpen om zaligheid te bewerken voor zijn eigen overleden bloedverwanten. Onze eigen zaligheid is hier in hoge mate mee gemoeid. Zonder onze voorouders kunnen wij niet worden vervolmaakt en ook zij kunnen zonder ons niet tot de volmaaktheid komen. (Zie Hebr. 11:40.) Waarom dan niet?

De Heer stelt als eis dat ieder echtpaar voor de eeuwigheid gehuwd moet zijn, en dat ieder kind door de macht van het heilige priesterschap aan zijn of haar eigen ouders moet worden verbonden. Hiermee moeten wij zo ver in het verleden teruggaan als wij door het opzoeken van genealogische gegevens kunnen. Dit werk moeten wij verrichten naast de doopplichtigheden die wij voor onze doden aan onszelf kunnen laten voltrekken.

Als wij dit werk nalaten, stellen wij onze eigen zaligheid in de waagschaal. Waartoe verplicht dit ons dus? Een ieder van ons — althans als wij beweren willen het evangelie na te leven — moet nasporing doen naar zijn eigen doden en deze zaligmakende verordeningen voor hen laten bedienen.

Velen menen reeds aan deze verplichtingen te voldoen door gewoon „naar de tempel te gaan.” Dat is toch niet helemaal waar. Natuurlijk moeten wij wel naar de tempel gaan, en vaak ook. Als wij de lijsten voor onze eigen voorgelachten nog niet in gereedheid hebben gebracht, laat ons dan bij het zoeken naar de daarvoor benodigde gegevens toch vooral ook anderen bij hun nasporingen behulpzaam zijn.

Wij moeten echter goed begrijpen dat als wij niet voor onze eigen dode familieleden naar de tempel gaan, wij onze plicht slechts ten dele vervullen, omdat er tevens van ons wordt verlangd dat wij daar met name heen gaan voor het behoud van onze eigen gestorven bloedverwanten en om de verschillende generaties door de macht van het heilige priesterschap aan elkaar te doen verzegelen.

Wij moeten de gedachte uit ons hoofd zetten dat wij ons ten volle van onze taak in deze kwijten door zonder meer „naar de tempel te gaan,” want dat is

niet voldoende. Wij moeten meer in bijzonderheden treden en met name dit werk verrichten voor onze eigen gestorven voorouders.

God stelt ons allen aansprakelijk voor de verlossing van onze bloedverwanten — met name van onze eigen familieleden.

President Joseph Fielding Smith heeft in een bespreking van dit onderwerp eens het volgende gezegd:

„Het doet er niet toe tot welke andere werkzaamheden wij geroepen zijn, welke posities wij ook bekleden, of hoe trouw wij anderszins onze functies in de kerk ook mogen hebben vervuld, *niemand onzer* is daardoor ontheven van deze grootse taak om tempelwerk voor de doden te doen.

Dit wordt zowel van een apostel als van de minste der ouderlingen vereist. Op grond van *geen enkele* positie, hoge onderscheiding of langdurig dienstbetoon in de kerk, in het zendingveld, in de ringen van Zion, hoe, waar of wanneer dan ook anderszins bekleed of volbracht, heeft iemand het recht om de zaligheid van zijn doden te veronachtzamen.

Sommige leden zijn misschien van mening dat als zij hun tienden betalen, geregelend hun gewone vergaderingen bijwonen en hun andere plichten waarnemen, van hun middelen meedelen aan de armen, wellicht een, twee of meer jaren besteden aan de prediking van het evangelie in de wereld, zij dan van verdere verplichtingen zijn ontslagen.

Het werk voor de doden is echter de allerheerlijkste en meest verheven plicht die op ons allen rust. Weliswaar mogen en moeten wij al dat andere doen, waarvoor wij dan ook beloofd zullen worden, maar als wij verzuimen dit grotere voorrecht en gebod na te komen, dan worden wij nog, ondanks al onze overige goede werken, onder ernstige veroordeling bevonden.” (*Seeking after Our Dead*, blz. 35-36, uitgave van de genealogische vereniging van Utah.)

Als wij zeggen dat wij in het bijzonder voor onze eigen rechtstreekse voorouders moeten werken, wat bedoelen we daar dan mee? Dat wil zeggen dat wij in de eerste plaats genealogisch onderzoek moeten verrichten ter aandui-

ding van onze eigen voorouders en hun gezinnen. Daarna gaan wij naar de tempel en moeten daar het werk doen, dat is vereist voor deze bloedeigen leden van onze eigen familie, voor zover ze reeds gestorven zijn en waarvan wij door ons eigen genealogisch onderzoek de nodige gegevens hebben opgespoord. Met name moeten wij via de hiërarchieke afstammingslijn in het priesterschap aan onze eigen voorvaders worden verzegeld, en zij weer speciaal aan ons.

Men dient echter te bedenken dat wij de verschillende geslachten waarvan wij zelf rechtstreeks afstammen, niet langs deze weg aan elkaar kunnen verbinden, of wij moeten eerst hebben vastgesteld wie tot onze familie behoren. Vandaar dat het een eerste vereiste is in elke familie en elk gezin een goed gericht genealogisch onderzoek in te stellen.

Ik hoop dat u mij deze uitgebreide uiteenzetting wilt vergeven, maar ik zou niet weten hoe ik u anders uitvoerig kan uitleggen welke bijzonderheden ik op het oog heb.

De profeet Joseph Smith heeft gezegd dat het noodzakelijk is dat zij die ons zijn voorgegaan en die ons zullen volgen, één zaligheid met ons moeten ontvangen. Daarmee bedoelde hij dat zonder deze handelingen, waarvoor in de tempels voorzieningen worden getroffen, noch wij, noch onze doden onze eeuwige verhoging kunnen ontvangen. (Zie blz. 378 e. v. van *Leringen van de Profeet Joseph Smith*, eerste Nederl. uitgave)

Iedereen die eenmaal zalig wenst te worden met de zijnen, zo heeft de profeet Joseph Smith gezegd, „moet voor een ieder hunner al die verordeningen afzonderlijk ontvangen, net als voor zichzelf, zoals doop, ordening enz. . . . en alle sleutelen en machten van het priesterschap net als voor zichzelf ontvangen.” (Zie *Leringen van de Profeet Joseph Smith*, eerste Ned. uitgave, blz. 385.) Hij heeft ook gezegd: „. . . Indien hij het wilt ontvangen, dit is de geest van Elia, namelijk dat wij *onze* doden verlossen en *ons* verbinden met *onze* vaders . . . en *onze* doden verzegelen, zodat zij in de eerste opstanding zullen verrizen.” (*Leringen van de Profeet Joseph*

Smith, blz. 358, cursivering toegevoegd.)

Bovendien zegt hij hiervan nog het volgende: „Hoe zullen zij (de heiligen) heilanden op de Berg Zion worden?” In antwoord op zijn eigen vraag vervolgt hij dan: „Door tempelen te bouwen, doopvonten op te richten en alle verordeningen te ontvangen ten behoeve van hun gestorven voorouders. . .” (*Leringen van de Profeet Joseph Smith*, blz. 350.)

Als wij dan toch in de herstelling van het evangelie geloven, moeten wij ook geloven in de zending van Elia. Wij verkondigen dat hij naar de aarde is gekomen en de sleutelmacht van zijn bediening heeft overgedragen aan de profeet Joseph Smith. Zijn werkzaamheden beginnen nu als resultaat op te leveren dat de harten der vaders en der kinderen meer en meer tot elkaar teruggebracht worden en dit zeer belangrijke werk in volle gang is. Daarbij moeten wij echter allen ons aandeel vervullen ten behoeve van onze eigen gestorven bloedverwanten. Dit is van zo'n wezenlijke betekenis dat wij er in ons dagelijks leven hoge prioriteit aan moeten toekennen, en dat wij dit inderdaad ook zullen doen, is mijn nederig gebod in de heilige naam van Jezus Christus. Amen.

'n Conferentiebezoekertje

Als leden van de kerk zijn wij geroepen anderen te helpen eveneens tot kennis van deze heerlijke waarheid te komen

Hij is de Zoon van God

DOOR DAVID B. HAIGHT
Lid van de Raad der Twaalfen

Naar ik hoop, hebt ook u de fijne Geest aangevoeld, die uitging van de zang, waarmee dit jeugdwerk-kinderkoor deze bijeenkomst bewelddigd heeft. Hebt u de boodschap, de woorden van het lied verstaan, dat zij zo even hebben gezongen?

Ben ik, als Hij straks komen gaat, klaar om voor Hem te staan?

Zal'k, ziend zijn liefdevol gelaat, dan biddend tot Hem gaan?

(Naar „I Wonder, When He Comes Again,” van Mirla Greenwood Thayne.) De profeet Alma heeft gezegd dat aan kleine kinderen dikwijls woorden worden gegeven, die de wijzen en geleerden beschaamd maken. (Alma 32:23.) Voorzeker zijn wij allen hier heden getuige geweest van een welsprekend voorbeeld daarvan.

Enkele uren nadat president Kimball mij tot apostel had geordend en aangesteld, ging ik op reis om in Norfolk (Virginia) vergaderingen bij te wonen. Mijn ziel was nog steeds vol verbazing en onzekerheid, maar toen ik de vergaderzaal betrad, waar een regionale conferentie voor jonge volwassenen gehouden werd, zongen ze juist: „Gij zijt mijn hoogste goed.” Ze hadden van mijn benoeming gehoord. Die jongelui wisten wel wat ik nodig had, zij kenden mijn diepe behoefte aan de hulp van de Heer. De ontroering werd mij bijna te machtig, toen ik probeerde met ze mee te zingen: „Mijn ziel heeft U van node, mijn hart zucht steeds naar U! O, zegen mij, mijn Heiland, en troost mij nu.”

Als ik die Heiland niet had gekend,

was ik bezweken onder de zware last van deze nieuwe, verantwoordelijke roeping, bij de vervulling waarvan u mij zo juist hebt willen steunen.

Bij mijn voorbereiding op deze heilige taak om als bijzondere getuige voor de Heer op te treden in heel de wereld, bid ik dagelijks dat ik de Meester dieper mag leren verstaan. Zijn woorden komen me nu steeds duidelijker voor. Hij zegt:

„Leer van Mij, en luister naar Mijn woorden; wandel in de ootmoed van Mijn Geest, en in Mij zult gij vrede hebben . . .

Gij zult bekering verkondigen, en geloof in de Zaligmaker, en vergeving van zonden door de doop en door vuur, ja, namelijk de Heilige Geest.” (LV 19:23, 31.)

De Heiland heeft ook gezegd: „Staat op, en omgordt uw lendenen, neemt u kruis op, volgt Mij en voedt Mijn schapen.” (LV 112:14.)

Een veel dieper betekenis heeft nu voor mij ook een uitspraak van de Zaligmaker als:

„Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezondend hebt.” (Joh. 17:3.) Het is niet alleen mijn verlangen, maar mijn heilige verplichting om anderen te helpen dit te leren inzien en begrijpen. Sinds Christus' enige ware kerk op aarde is hersteld, zijn de tijden wel veranderd, maar onze behoeften zijn dezelfde gebleven en de beloften nog even geruststellend als voorheen. Luistert u maar naar deze tekst:

„Nadert tot Mij, en Ik zal tot u naderen; zoekt Mij naarstig, en gij zult Mij vinden; bidt, en gij zult ontvangen; klopt, en u zal worden opengedaan.” (LV 88:63.)

De taken waarvoor wij staan zijn eveneens gelijk gebleven:

„Gij moet de volheid van Mijn evangelie prediken, dat Ik in deze laatste dagen heb uitgezonden, het verbond . . . om Mijn volk . . . te herwinnen.” (LV 39:11.)

„Wederom zeg Ik u: Neigt uw oor en luistert, en weest gehoorzaam aan de wet, die Ik u zal geven.” (LV 42:2.)

Ook de ons destijds door de Meester gegeven voorschriften en richtlijnen zijn in onze tijd nog steeds dezelfde:

„En nu, ziet, Ik geef u een gebod, dat wanneer gij zijt bijeenvergaderd, gij elkander moet onderrichten en stichten, opdat gij moogt weten hoe te handelen en Mijn kerk te besturen . . .

En gij moet van omhoog worden onderwezen.” Dan vervolgt Hij: „Heiligt u, en gij zult met macht worden begiftigd.” (LV 43:8 en 16.)

Ook zijn zijn beloften kennelijk tevens voor ons in deze dagen bedoeld:

„Indien gij zult bidden, zult gij openbaring op openbaring ontvangen en kennis op kennis.” (LV 42:61.)

En dan die geweldige belofte: „En indien u oog alleen op Mij eer is gericht, zal uw ganse lichaam met licht worden vervuld, en er zal in u geen duisternis zijn; en hij, die met licht is vervuld, begrijpt alle dingen.” (LV 88:67.)

In de loop der jaren kregen anderen precies dezelfde instructies en adviezen die president Kimball mij heeft meegegeven. Toen de kerk, nu 146 jaar geleden, werd hersteld, kreeg Parley P. Pratt als pas benoemd lid van de Twaalfen van het toenmalige Eerste Presidium de volgende raadgevingen, opdrachten en zegeningen mee:

„O Heer, zie goedgunstig vanuit de hemel neer op deze, U dienstknecht; vergeef hem zijn zonden, heilig zijn hart en bereid hem voor op het ontvangen van deze zegeningen . . . Verlicht zijn verstand, schenk hem al wat hij nodig heeft aan wijs beleid, inzicht en begrip als dienaar der gerechtigheid en tot verheerlijking van het apos-

telschap, waartoe hij thans geroepen is."

Bovendien zeiden de leden van het Eerste Presidium tot hem:

„Gij hebt u verbonden aan een zaak, die uw volle aandacht opelst. . . . Word een willig werktuig in Gods handen. . . . Gij zult veel zware arbeid moeten verrichten en u veel moeten ontzeggen om een volmaakt werktuig van Hem te worden. . . . Gij moet onophoudelijk hard werken, ja, zwaar zwoegen en steeds voorwaarts streven, tot het grootste werk is volbracht. . . . Uw hemelse Vader vergt dit van u; het is zijn akker, waerop gij voor Hem werkzaam zijt, en Hij zal. . . . u opbeuren, bemoedigen en schragen." Ze vervolgden hun betoeg:

Hoed u voor hoogmoed en voor alle kwaad; ontvied en vermijd zelfs de schijn daarvan. . . . U zult duizenden mensen ontmoeten die, als zij u voor het eerst zien, nog niets weten van de door Jezus Christus teweeggebrachte verlossing en zaligheid, maar alleen afgaan op de indruk die u wekt.

Tracht bij uzelf een diepe nederigheid aan te kweken. . . . Hoed u voor hen die u in deze wereld vleiend toespreken. . . . Laat uw ambtsbediening altijd voorgaan. Bedenk dat er mensenzielen aan uw zorgen zijn toevertrouwd. . . ."

Voorts zeiden ze tot Parley P. Pratt: „U moet noodzakelijkerwijs een getuigenis uit de hemel ontvangen. . . . om te kunnen getuigen van de waarheid van het Boek van Mormon. . . . Versterk uw geloof. . . . Gij zijt geroepen het evangelie van de Zoon van God aan de volken der aarde te prediken; uw hemelse Vader wil dat u zijn evangelie uitdraagt tot de einden der aarde en de eilanden der zee. . . . Wees te allen tijde bereid het offer (van uw eigen leven), als God dit mocht vergen, voor Hem te brengen. . . . Bid altijd; wees voortdurend waakzaam. . . ."

„Dit evangelie moet en zal voortrollen als de steen uit het visioen van Daniël, tot het de gehele aarde eens zal vervullen. . . ." (Zie Dan. 2:35.)

„Wat gij nodig hebt is een bron van wijsheid, kennis en verstand, zoals gij die nog nimmer hebt gekend. (God) kan u al die gaven schenken, zonder

wereldse pracht en praal of veel uiterlijk vertoon, en zonder grote ophef. . . . Gij moet het evangelie in al zijn eenvoud en zuiverheid verkondigen." (Uit de *Autobiography of Parley P. Pratt*, blz. 119-126.)

Door de kracht van de Geest weet ik nu zelf dat deze richtlijnen, door de profeet Joseph Smith ondergoddelijke inspiratie gegeven en bedoeld voor de leidinggevende broeders van de kerk uit die tijd, eveneens voor ons in deze dagen bestemd zijn. Deze elf uitverkoren dienaren, met wie ik de eer heb nu te zijn verbonden, hebben zich niet alleen met hart en ziel en al wat zij verder hebben, ingezet voor de opbouw van het koninkrijk, maar zij leiden bovendien een rechtschapen en volledig toegewijd leven. Hierin hoop ik hen na te volgen en hun voorbeeld steeds na te streven. Ik heb ze allen lief, evenals de leden van het Eerste Presidium en alle overige algemene autoriteiten van deze kerk. Als ik in hun gezelschap verkeer, voel ik een weldadige warmte in mijn binnenste, die doordringt tot diep in mijn ziel.

Ten aanzien van de twaalven heeft president Joseph F. Smith eens gezegd: „Deze twaalf discipelen van Christus moeten ware getuigen van Hem zijn, mensen, die met eigen ogen en oren hebben waargenomen wat de goddelijke zending van Jezus Christus inhoudt. Zij mogen daaromtrent dan ook beslist nooit uitspraken doen als: Ik geloof het wel, of: Ik heb het gewoon maar aangenomen, omdat ik erin geloof. Neen, de Heer zegt ons dat zij het moeten *weten*, en dat ze die kennis en zekerheid ieder voor zich moeten verwerven. Die wetenschap moeten zij zich eigen maken, en het moet zo zijn alsof zij het met hun ogen gezien en met hun oren gehoord hadden, en de waarheid ervan dus uit eigen ervaring moeten kennen. Dit is juist hun opdracht, om te getuigen van „Jezus Christus en die gekruisigd" (zie 1 Cor. 2:2), en dat Hij daarna uit de doden is opgestaan, en thans met alle macht bekleed gezeten is aan Gods rechterhand, als de Verlosser en Zaligmaker der wereld. . . . Dat is de leer, de waarheid, die zij aan de wereld moeten verkondigen, en ook zijn zij verplicht ervoor te zorgen dat die

boodschap overal ter wereld wordt gepredikt. . . . en tevens, dat Joseph (Smith) een profeet van God is, die door Hemzelf daartoe gemachtigd en bekwaamd, ook bevoegd was om het fundament te leggen voor de opbouw van Gods koninkrijk op aarde." (Zie *Gospel Doctrine*, blz. 178.)

Ik weet dat de geest van openbaring in deze tijd voor ons even onontbeerlijk is als voor de twaalf discipelen van de Heer die tijdens zijn aardse bediening met Hem verkeerden. Toen heeft er eens een voorval plaatsgehadt, dat door bepaalde schrijvers als een hoogtepunt in de bediening van de Heiland wordt beschouwd. U herinnert zich wel hoe Hij deze twaalf eens twee gewichtige vragen stelde. Ten eerst vroeg Hij hun: „Wie zeggen de mensen dat de Zoon des Mensen is?" (Matth. 16:13.) Daarop antwoordden de apostelen nuchter en naar waarheid dat ze moesten toegeven, dat de Messias nog steeds niet als zodanig werd erkend door de wereld, die Hij immers kwam verlossen. De apostelen gaven de gissingen der mensen weer: Som-

Tijdens het gebed.

migen zeiden dat Hij Johannes de Doper was, anderen dat Hij een nieuwe Elia was; weer anderen zagen in Hem de teerhartigheid van Jeremia, en meenden dat *die* nu was weergekeerd. Overigens beschouwden velen Hem wel als een profeet. Het licht had wel in de duisternis geschinen, maar de duisternis had het niet begrepen. (Zie Joh. 1:5.)

Wij kunnen ons slechts voorstellen hoe teleurgesteld de Heiland was, toen Hij zijn tweede vraag tot de apostelen richtte, nl.:

„Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?“ (Matth. 16:15.)

De Heiland moest hen eerst bekeren, waarna zij de wereld moesten bekeren. Het antwoord volgde; aan Petrus komt de onsterfelijke eer toe, hun aller gedachten onder woorden te hebben gebracht, toen hij zei: „Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God.“ (Matth. 16:16.)

Dit antwoord kwam uit de mond van de oudste der apostelen, die nu in Jezus van Nazareth de beloofde Messias van hun volk hadden herkend, de Zoon van David, ja, maar Hij was veel meer dan dat, namelijk „de Zoon van de levende God.“

„Jezus antwoordde en zeide: Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is. En Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze petra (of rots) zal Ik mijn gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk (of der hel) zullen haar niet overweldigen. Ik zal u de sleutels geven van het Koninkrijk der hemelen, en wat gij op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat gij op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen.“ (Matth. 16:17-19.)

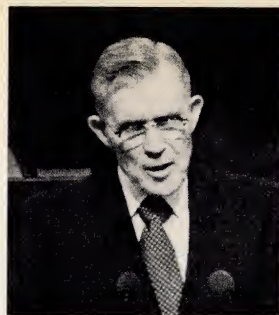
Deze positieve uitspraak van Petrus was tevens Jezus' eigen getuigenis, waarmee hij van Zichzelf verklaarde wie Hij was. Ze hield bovendien de belofte in dat wij, als wij, door Gods Geest geleid, dit ook uit eigen ervaring bevestigen kunnen, gezegend, en dus zalig zijn. Hier heeft de Heer beloofd dat zijn kerk, gegrondvest op de rots van geïnspireerde openbaring, voor alle helse machten onoverwinnelijk blijven zou. Men vond de officiële

overdracht aan zijn kerk plaats van de sleutelen om te openen, te sluiten, te binden en te ontbinden, met de belofte dat deze sleutelmacht van het priesterschap, mits in gerechtigheid op aarde uitgeoefend, in de hemel zou worden bekrachtigd.

God moge ons zegenen met geloof in Christus, nl. dat geloof dat Christus benadrukt heeft, toen Hij aan de elven verscheen. U weet wel dat Thomas bewijs wilde zien, zich persoonlijk wilde overtuigen van wat hem door anderen was beschreven. Tot hem zei de Zaligmaker toen: „Omdat gij Mij gezien hebt, hebt gij geloofd? Zalig zij, die niet gezien hebben en toch geloven.“ (Zie Joh. 20:26-29.)

Dat dit het evangelie van de Here Jezus Christus is, dat in onze tijd is hersteld, en dat God een werkelijkheid is, zijn dingen die ik niet heb gezien, maar wél wéét. Ik heb het altijd geweten, maar nu heb ik er een grotere zekerheid van gekregen en ik bid dat ik dit altijd zeker weten zal. Ik weet dat God leeft, dat de mens naar zijn beeld en gelijkenis geschapen werd. Ik weet dat Jezus van Nazareth, uit Maria geboren, de Christus is, de Zoon van God, en dat er geen andere naam onder de hemel is, waardoor de mensen zalig kunnen worden. Ik weet dat Hij nu leeft, tot op deze dag, en dat de zaligheid alleen door Hem is teweeggebracht, en dat Hij ons, indien wij dit waardig zijn, zal terugvoeren in de tegenwoordigheid van God, de eeuwige Vader.

Ik bid dat de goddelijke god, die in ons allen aanwezig is, zal opvlammen tot een heilig vuur van standvastige kennis en overtuiging en dat wij krachtens persoonlijke openbaring zullen weten dat Jezus de Zoon van de levende God is, dat president Kimball de enige man op aarde is die de sleutels van het koninkrijk thans bewaart en in gerechtigheid aanwent, en dat hij nu bovendien Gods woordvoerder op aarde is. De Heer zegene ons met hemelse inspiratie om dit te mogen weten en op zijn wederkomst voorbereid te mogen zijn, want Hij zal komen als Koning der koningen om te regeren tot in alle eeuwigheid. Dit getuig ik tot u, en dit bid ik in zijn heilige naam. Amen.

De vier nieuwe leden van het Eerste Zeventigersquorum heten wij hartelijk welkom, we betuigen hun onze genegenheid. Wij geven hun de verzekering dat zij op onze volledige steun en aanvaarding van hun benoeming kunnen rekenen, en dat wij ons best zullen doen om in goede harmonie met hen samen te werken bij de vervulling van hun eigen taak.

Ik lees u nu een belevenis voor van de profeet Elia, die wij vinden in het Eerste Boek der Koningen, hoofdstuk 19.

„Daarop zeide Hij: Treed naar buiten en ga op de berg staan voor het aangezicht des Heren. En zie, toen de Here juist zou voorbijgaan, was er een geweldige en sterke wind, die bergen verscheurde en rotsen verbrijzelde, die voor de Here uitging. In de wind was de Here niet. En na de wind een aardbeving. In de aardbeving was de Here niet. En na de aardbeving een vuur. In het vuur was de Here niet. En na het vuur het suizen van een zachte koelte. Zodra Elia dit hoorde, omwond hij zijn gelaat met zijn mantel, ging naar buiten en bleef in de ingang van de spelonk staan. En zie, er kwam tot hem een stem, die sprak: Wat doet gij hier, Elia?“ (1 Kon. 19:11-13).

Toen Elia wist dat hij met de Heer in verbinding stond, vertelde hij Hem van zijn grote moeilijkheden, en waarom hij zich daar in die spelonk verborgen hield. Toen ontving hij gedetailleerde opdrachten waaruit bleek wat hij precies moest doen.

Nu, 2700 jaar later, hebben wij weer

Om de stille, zachte stem te kunnen vernemen, moeten wij rechtvaardige en verdienstelijke mensen zijn

De stille zachte stem

DOOR S. DILWORTH YOUNG,
Lid van de Eerste Raad van Zeventig

de beschikking gekregen over de middelen om de stem van de Heer te kunnen vernemen. Ella kwam tot de ontdekking dat deze niet viel te horen in de wervelwind, in donder of bliksem of enig ander opzienbarend machtsvertoon, maar dat die evenals tot Elia, tot ons komt in „het suizen van een zachte koelte.”

Ik pretendeer hier geen volledige opsomming te geven van alle middelen, waarvan de Heer Zich kan bedienen als Hij meent zijn uitverkoren profeet iets te moeten mededelen. We zouden persoonlijke verschijningen kunnen noemen, of stemmen uit een wolk, en natuurlijk de zo juist vermelde wijze van spreken.

De Heer heeft echter menigmaal te kennen gegeven dat hij via „de stille zachte stem” onze gebeden beantwoordt. Dit geldt met name voor een lid van de kerk, iemand die er steeds volijverig op uit is de geboden te onderhouden. Dan hoort hij die stem als hij bijv. in zijn dagelijks leven persoonlijke leiding nodig heeft, of als hij smeekt om het leven van zijn doodzieke vrouw te sparen, of om het behoud van een kind dat in levensgevaar verkeert. Maar hoe kan ik dan weten hoe ik een dergelijk antwoord kan ontvangen en wat ik daarvan mag verwachten?

Ten eerste spreekt de Heer door middel van zijn Geest, nl. de Heilige Geest. Toen de Heer in 1829 tot de Twaalf Apostelen sprak, heeft Hij daarbij, doelend op de door Hem ge-

openbaarde woorden o.a. het volgende gezegd:

„Want het is Mijn stem, die ze tot u spreekt; want ze worden u door Mijn Geest gegeven.” (LV 18:35.)

Later, in 1832, onderrichte Hij de ouderlingen als volgt: „Ik, Die door de stem van Mijn Geest spreek . . .” (LV 75:1.)

Het is van belang dat wij leren inzien wanneer de Heer door zijn Geest spreekt, want het staat wel vast dat Hij uitsluitend rechtvaardige en verdienstelijke mensen toespreekt.

Ten tweede klinkt die stem meestal op in de geest of het gemoed van degene die de boodschap ontvangt. Zo was de profeet Enos bijv. eens in gebed tot de Heer verzonken. Hij beschreef deze ervaring aldus: „En terwijl ik aldus in de geest streed, ziet, toen klonk de stem des Heren opnieuw in mijn gemoed, en zeide . . .” (Enos 10.)

Wat Hij aan Enos mededeelde, daarover wil ik het op dit ogenblik niet hebben, maar het communicatiemiddel dat hier is gebruikt wordt er wel door aan het licht gebracht: Het woord van de Heer komt tot ons in ons eigen gemoed.

Ten derde willen wij nu eens luisteren naar de les, die de Heer heeft gegeven aan Oliver Cowdery, die evenals de profeet ook wilde verhalen, het een hem werd toegestaan.

„Ja, zie, ik zal in uw verstand en in uw hart tot u spreken door de Heilige Geest, Die op u zal komen en in uw hart wonen.” (LV 8:2.)

Dan vervolgt de Heer, ten einde de ware macht te openbaren die hiervan zou uitgaan, als wij Hem lieten begaan:

„Welnu, dit is de Geest van openbaring; zie, dit is de Geest, waardoor Mozes de kinderen Israëls door de Rode Zee op het droge bracht.” (LV 8:3.)

Hierin wordt dus, behalve hetgeen Enos al zei, nog iets gezegd: Verstand en hart — niet het hart dat in ons lichaam klopt, maar in de betekenis van „gevoelens.”

Oliver Cowdery heeft het geprobeerd, maar hij kon het niet. Daarop kreeg hij te horen:

„Zie, ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvoeren; dan moet gij

Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij gevoelen, dat het juist is.

„Doch indien het niet juist is, zult gij dat gevoel niet hebben, maar zult gij een verdoving van gedachten hebben, die u het onjuiste zal doen vergeten; daarom kunt gij hetgeen heilig is niet schrijven, tenzij het u van Mij wordt gegeven.” (LV 9:8-9.)

Ik zou dan ook willen zeggen dat u niet in dezelfde fout moet vervallen, en denken dat u het zelf wel kunt.

„De boezem doen branden” is een andere manier om te zeggen dat ons gevoel een grote rol speelt in het openbaringsproces.

Ten vierde heeft Nephi tot zijn broers bij gelegenheid van die verschrikkelijke berisping, die hij hun gaf in verband met hun moorddadige bedoelingen, o.a. dit gezegd:

„Gij zijt haastig om ongerechtigheid te doen, doch traag om de Here uw God te gedenken. Gij hebt een engel gezien en hij sprak tot u; ja, van tijd tot tijd hebt gij Zijn stem gehoord. Hij heeft met zachte inspraak tot u gesproken, doch gij waart gevoelloos geworden, zodat gij Zijn woorden niet hebt kunnen gevoelen; daarom heeft Hij tot u gesproken als met de stem des donders, die de aarde deed schudden, alsof ze ging splijten.” (1 Ne. 17:45.) Ik herhaal: „Hij heeft met zachte inspraak tot u gesproken, doch gij waart *gevoelloos* geworden, zodat gij Zijn woorden niet hebt kunnen *gevoelen*.” (Cursivering toegevoegd.)

Waarom zei hij niet: „Gij waart doof geworden, zodat gij Zijn woorden niet hebt kunnen horen?” Omdat de zekerheid langs gevoelsmatige weg tot stand komt.

Als ik openbaring van de Heer wil ontvangen, moet ik door het onderhouden van zijn geboden in harmonie met Hem zijn. Overeenkomstig zijn wijsheid zal Hij dan zijn woord in mijn geest doen klinken, via mijn gedachten en in overeenstemming met mijn behoeften; dit zal gepaard gaan met een bepaald gevoel in mijn hartstreek. Het is een onbeschrijfelijk gevoel, maar het meest nabijkomende woord dat wij ervoor hebben is „branden” of „gloeien.” Dit gaat

steeds vergezeld van een gevoel van innerlijke vrede, een bewijs temeer dat hetgeen men heeft vernomen, goed is. Als men eenmaal dit brandende gevoel, deze innerlijke vrede heeft herkend, hoeft men in zijn dagelijks leven nimmer op een dwaalspoor te geraken of af te wijken van de leiding die men ontvangt. Men kan dan ook te weten komen dat als deze openbaring met de geopenbaarde beginselen strookt, deze dan juist is, en is ze niet daarmee in overeenstemming, dan komt ze niet van de Heer. De Heer spreekt zichzelf niet tegen. Het is voor iedereen van het hoogste belang te weten dat niemand ooit een openbaring zal ontvangen, die in tegenpraak is met het aan de levende profeet gegeven woord. Door toepassing van dit beginsel zullen vele in het dagelijks leven ondervonden teleurstellingen voorkomen kunnen worden. (De meeste hier aanwezigen hebben dit al vaak ondervonden, maar een grote menigte van onze kinderen nog nooit, en wij moeten hun dit ook leren inzien en doen verstaan.)

Wanneer moeten wij dit beginsel aan anderen onderwijzen? Als wij attent worden op situaties, die wijzen op het bestaan van de noodzaak van toepassing hiervan. Zo werd een kleine jongen op zekere keer boos op een speelkameraadje. Thuisgekomen, verklaarde hij nooit meer met die jongen te willen spelen en dat hij hem ook nooit meer binnen zou laten. Zijn moeder — een verstandige vrouw — onderbrak meteen haar bezigheden — niet even later, maar op hetzelfde ogenblik. „Jongen,” zei ze, „wij moeten beslist even naar de slaapkamer toe om neer te knielen voor de hemelse Vader en een woordje met Hem te wisselen.” Daar gekomen legde ze de jongen uit hoe hij moest leren anderen te vergeven. Ze zei dat hij daarvoor bidden moest. Ze bad eerst zelf en hielp haar zoontje toen een eindje op weg. Toen zij uit de slaapkamer kwamen, keek die jongen zijn moeder aan en zei: „Ik geloof dat ik toch maar weer met hem ga spelen, en ik vind dat hij hier ook wel weer eens in huis mag komen.” Dit zou u een gebedsverhoring kunnen noemen. Inderdaad, maar bij deze gelegenheid was die

jongen ook begonnen naar de stem des Heren te horen, en daar komt het vooral op aan.

(In het leven van onze opgroeiende kinderen doet zich vaak de behoefte gevoelen dat zij om de bijstand van de Geest bidden, waardoor ze te weten kunnen komen hoe te handelen of wat ze moeten doen. Wanneer beginnen al onze ouders hun dit te leren, en hoe? Op de gezinsavond? Ja, dat wel, maar bovenal zodra de behoefte daaraan zich voordoet, op hetzelfde moment dat zij het nodig hebben. Dan begrijpen ze ook dat ze, *mits hun bedoelingen goed zijn*, de stem van de Heer in hun binnenste horen spreken, hetgeen gepaard gaat met een bepaald

warm en vredig gevoel in hun hart. Dan ontvangen ze het woord des Heren in hun diepste innerlijk.)

Zo heeft ook de profeet Joseph Smith zijn openbaringen ontvangen, evenals de kerkpresidenten die hem zijn opgevolgd. Op deze wijze blijft de kerk thans dus via president Spencer W. Kimball in harmonie met de wil des Heren. Langs deze weg kunnen ook wij uiteindelijk het eeuwige leven vinden, en ik bid dat wij dit mogen inzien. Ik geef u mijn getuigenis dat dit de waarheid is, evenals het feit dat president Spencer W. Kimball een waar profeet is. Dit zeg ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

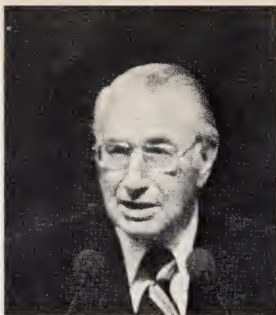
Ouderling L. Tom Perry en een jonge vriend.

Door zelfonderzoek moeten wij allen leren ontdekken wat wij in werkelijkheid waard zijn

U bent uw eigen grootste schat

DOOR JOHN H. VANDENBERG
Assistent van de Raad der Twaalfen

Bij het terugvinden van een paar in mijn bezit zijnde souvenirs hield ik onlangs een gedenkpenning in mijn hand, die mij aan een aardig voorval herinnerde.

Toen ik jaren geleden in Denver aan boord van een vliegtuig ging voor een retourvlucht naar Salt Lake City, waarheen ik was ontboden om zitting te nemen in het kerkbouwcomité, ontmoette ik daar een collega, die dezelfde reis ging maken. Hij was in gezelschap van een heer, die hij toevallig had leren kennen. Toen wij gezamenlijk in het vliegtuig zaten, knoopten wij een gesprek aan. Ik vroeg de mij onbekende heer welk beroep hij op het ogenblik uitoefende. Hij deelde ons mede dat hij bouwkundig ingenieur was en op dat moment betrokken bij de bouw van een kerk in een der grootste steden van de staat Texas. Hij vertelde van enkele teleurstellende ervaringen, die hij en hun financieringscomité hadden opgedaan bij het inzamelen van gelden voor het bouwfonds onder de leden van zijn kerk. Ze hadden van alles geprobeerd, zoals rechtstreekse verzoeken om bijdragen, het organiseren van diners, bazars, verlotingen en kansspelen, die geen van alle veul hadden opgeleverd.

Toen hadden ze een bijzondere vergadering belegd om te trachten uit de financiële moeilijkheden te komen. Pas tijdens die vergadering waren ze op een grandioze gedachte gekomen, nadat iemand had voorgesteld de schriften te raadplegen. Misschien

kon de Heer hun een oplossing aan de hand doen. Ze waren gestuift op een tekst uit Maleachi, nl.:

„Brengt de gehele tiende naar de voorraadkamer, opdat er spijze zij in mijn huis; beproeft Mij toch daarmede, zegt de Here der heerscharen, of ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgieten.” (Mal. 3:10.)
Naar aanleiding hiervan had het comité een uniek plan uitgedacht, waardoor zij die boodschap aan hun leden konden doorgeven. Ze hadden nl. een gedenkpenning geslagen, die uit koper was vervaardigd en bedekt met een laagje goud om de munt op een blinkend gouden geldstuk te doen gelijken, ongeveer zo groot als een halve dollar. Aan de ene kant stond de inscriptie: „Een tiende is voor de Here” en aan de andere kant prikten de woorden: „Brengt de gehele tiende, en ik zal zegen in overvloed over u uitgieten.”

Deze muntstukken, zo zei hij, werden onder de leden verspreid. De opzet was dat de leden, als ze in hun zakken en hun handtassen zouden voelen, die blinkendgouden-penning dan als eerste muntstuk zouden zien, en dan aan hun plicht herinnerd zouden worden. Met een glimlach reikte hij ons elk zo'n gedenkpenning uit met de woorden: „Dit is een groot succes geworden! De mensen hebben zich niet onbetuigd gelaten, en nu gaan we met ons bouwproject de goede kant uit.”

Toen hij dit zo zei, dacht ik bij me-

zelf: „Als een waarachtig beginsel wordt ontdekt en op de juiste wijze toegepast, levert het een goed resultaat op.”

Na een korte pauze bracht hij het gesprek op ons en informeerde naar onze huidige bezigheden, waarop wij antwoordden: „Toevallig zijn wij ook bezig met de bouw van kerkgebouwen, ten dienste van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.”

„Hoeveel kerken hebt u dan in aanbouw?” vroeg hij daarop.

„Op het ogenblik een paar honderd,” luidde ons antwoord.

Daar keek hij verbaasd van op. „Dat zijn heel wat gebouwen! Hoe ter wereld kunt u die betalen? Waar haalt u al dat geld vandaan?”

„Van de leden van onze kerk, en alweer toevallig is het zo dat het grote geheim dat u hebt ontdekt, het beginsel der tienden, al vanaf de herstelling van de kerk des Heren een van haar leerstukken is geweest,” antwoordden wij.

Hierna ontspoon zich een uitvoerig gesprek over de grote toewijding van de heiligen der laatste dagen, niet alleen op het gebied van hun tiendenbetaling, vastengaven, extra bijdragen voor bouw- en tempelfondsen, de welzijnszorg, budgetaire behoeften en het zendingswerk enz., maar ook in het beschikbaar stellen van een groot deel van hun vrije tijd aan dienstbetoon in de kerk, en voor het besturen van en deelnemen aan het werk der diverse kerkelijke organisaties. Wij gaven ook een uiteenzetting van het uitgebreide zendingswerk en de toewijding, die onze jonge mensen daarbij aan de dag legden. Hij was blijkbaar zeer geïnteresseerd en diep onder de indruk van dit alles. Achterover leunend in zijn zitplaats, zei hij peinzend: „Hoe bestaat het! Dan moet u toch iets hebben dat wij niet hebben.”

Opnieuw rijst nu de vraag wat eigenlijk het verschil is, waaruit deze toewijding ontstaat? Voor een antwoord op die vraag willen wij ons tot Joseph Smith wenden. Deze was in december 1839 met enige anderen in Washington (D.C.) geweest, waar hij voor de heiligen rechtsherstel trachtte te verkrijgen wegens de grievende beledigingen die

hun waren aangedaan. In een brief aan zijn broer Hyrum staat vermeld dat zij een onderhoud met de president der Verenigde Staten hadden gehad, waarvan verslag werd uitgebracht. Ik citeer daaruit: „Bij ons onderhoud met de president vroeg deze ons waarin ons geloof van andere bestaande kerken verschilde. Daarop zei broeder Joseph dat wij een andere wijze van dopen hadden en verder van andere godsdiensten verschilden in de verlening van de gave des Heiligen Geestes door handoplegging. Naar onze mening hielden al onze andere opvattingen en beschouwingen verband met die gave van de Heilige Geest.”

(History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, hoofdstuk 4 blz. 42.)

Dat is de gave, die op iedereen, die als lid van de kerk wordt bevestigd, wordt overgedragen. Zij die positief reageren en er gehoor aan geven worden erdoor geleid.

In het onderricht van de Heiland aan zijn discipelen werd ook op de macht van de Heilige Geest gezinspeeld, toen Hij tot hen sprak:

„Doch Ik zeg u de waarheid: Het is beter voor u, dat Ik heenga. Want indien Ik niet heenga, kan de Trooster niet tot u komen, maar indien Ik heenga, zal Ik Hem tot u zenden.

„En als Hij komt, zal Hij de wereld overtuigen van zonde en van gerechtigheid en van oordeel . . .

„Nog veel heb Ik u te zeggen, maar gij kunt het thans niet dragen; doch wanneer Hij komt, de Geest der waarheid, zal Hij u de weg wijzen tot de volle waarheid.” (Joh. 16:7-8, 12-13.)

Uitsluitend door de Heilige Geest ontvangen de kerkleden de kennis en het getuigenis van de waarheid. Onder invloed daarvan steunen zij gaarne en vrijwillig de zaak van het herstelde evangelie van Jezus Christus. Wat er ook van hen wordt gevraagd, ze geven er gevolg aan, en voelen zich er uitstekend bij. Hoe zouden ze ook anders? De prijs is betaald, zoals in deze eenvoudige gelijkenis wordt uitgebeeld:

„Evenzo is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan een koopman, die schoone parelen zocht. Toen hij een kost-

bare parel gevonden had, ging hij heen en verkocht al wat hij had, en kocht die.” (Matth. 13:45-46.)

Sprekende over dit onderwerp heeft Joseph Smith zich eens zo uitgedrukt: „Zo was de toestand waarin Gods heiligen verkeren, en dit zal altijd zo blijven, dat zij, tenzij ze zeker weten dat de koers die zij volgen overeenkomstig de wil van God is, spoedig in geestkracht zullen verflauwen en versagen. Dat is immers altijd de tegenstand geweest in het hart van ongelovigen en van hen die God niet kennen, en zo zal het ook altijd blijven . . . Als iemand bereid is desnoods alles op te offeren wat hij bezit . . . dan is daar meer voor nodig dan louter een geloof of veronderstelling dat hij volgens de wil van God handelt, maar een werkelijk zeker weten in het besef dat hij, wanneer het leed geleden is, zal ingaan in de eeuwige rust als deelgenoot van Gods heerlijkheid. . . . Wij willen hierbij opmerken,” zo vervolgt hij dan, „dat een godsdienst, die niet vereist dat men er alles aan opoffert, nooit voldoende kracht bezit om het nodige geloofsvertrouwen op te brengen waardoor het leven en de zaligheid kan verwerven.” (*Lectures on Faith*, hoofdstuk 6, blz. 4, 5 en 7. Vanuit bepaalde gunstige posities hebben sommigen het voorrecht te zien hoe de kerk leeft en groeit. Het is een levenskrachtige beweging, waarin men het geloof op de aarde ziet vermeerderen, dat Gods eeuwige verbond wordt opgericht en dat de volheid van het evangelie in toenemende mate wordt verkondigd. (Zie LV 1:21.) Dit strookt ook met de openbaring die werd gegeven bij monde van de profeet Joseph Smith, toen hij tijdens de winter en het voorjaar van 1838/1839 in de gevangenis van Liberty een van de zwaarste periodes van zijn leven doormaakte. Toen verkondigde hij te midden van die donkere wereld (zie LV 121:33):

„Hoelang kunnen stromende wateren onrein blijven? Welke kracht zal de hemelen tegenhouden? De mens zou evengoed zijn nietige arm kunnen uitsprekken om de rivier de Missouri in haar aangewezen loop te stuiten, of haar stroom opwaarts te wenden, als om de Almachtige te verhinderen ken-

nis uit de hemel over de Heiligen der Laatste Dagen uit te storten.”

Deze kennis, die de Almachtige over de heiligen uitstort, houdt verband met die verloren gegane kennis van de ware aard van de Vader de Zoon Jezus Christus, de eigenlijke zin en bestemming van het leven, de waarachtige leer van het evangelie, waardoor, mits men deze leerstellingen aanvaardt, geloof in God tot stand wordt gebracht, hetgeen zo onmisbaar is om het eeuwige leven te kunnen beërven. In het gebed dat Christus eens opzond ten behoeve van zijn discipelen en alle anderen, die in Hem zouden geloven, komt deze uitspraak voor:

„Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt.” (Joh. 17:3.)

De hele opzet van het evangelie is de mensen te laten weten dat het in hun vermogen ligt volgens de beginselen daarvan te handelen. Het wil de mensen leren zichzelf te ontdekken en het juiste antwoord te vinden bij de moeilijke beslissingen waarvoor het leven hem stelt. Ten aanzien van dit dilemma heeft iemand eens gezegd. U bent zelf uw grootste struikelblok, maar ook uw eigen grootste schat. Als u kans ziet tot zelfkennis te komen door vast te stellen wie of wat u eigenlijk bent en waarvoor u leeft, als u de waardevolle bestanddelen van uw eigen wezen kunt ontdekken en ontwikkelen, zal uw leven een prachtig ordelijk karakter krijgen. . . . Ik zeg erbij: *als u daar kans toe ziet*, want voor deze ontwikkelingsgang is wijsheid nodig, en wijsheid is een langzaam rijpende vrucht. Die wijsheid hebt u zich mischien nog niet eigen gemaakt, zodat u nog niet tot enig zelfonderzoek in staat bent. U kunt ook in verwarring zijn gebracht door de uiterlijke schijn van uw oppervlakkig bestaan. Wellicht is uw gedragspatroon te zeer verweven met de gewoonten en gebruiken van de tijd waarin u leeft, of zijn uw meningen gebaseerd op de uitspraken van zogenaamde wijsgeren. Mischien bent u ontmoedigd of geheel uit het veld geslagen, en bent u radeloos op de vlucht voor de tegenslagen in uw leven en alles wat zich tegen u

schijnt te keren. Toch is dit maar een tijdelijke toestand of stemming, die niet blijvend is. De omstandigheden zullen wel weer ten goede keren, stemmingen zijn voorbijgaand." (Richard Wightman).

De volheid van het evangelie verschafft u de nodige hulp om „tot zelfkennis te komen door vast te stellen wie of wat u eigenlijk bent en waarvoor u leeft."

Sprekende over de kenmerkende eigenschappen van God, heeft koning Benjamin, een profeet uit het Boek van Mormon, gezegd: „Als de kennis van de goedheid Gods u heden uw nietswaardigheid en uw waardeloze en gevallen staat heeft doen inzien . . . langs deze weg wordt zaligheid verkregen . . ."

„Geloof in God; geloof, dat Hij bestaat en dat Hij alle dingen heeft geschapen, zowel in de hemel als op de aarde; geloof, dat Hij alle wijsheid en kracht heeft, zowel in de hemel als op de aarde; geloof, dat de mens niet alle dingen begrijpt, die voor de Here begrijpelijk zijn.

„En verder, geloof, dat gij u moet bekeren van uw zonden, en ze moet nalaten en u voor God vermederen, en in oprechtheid des harten bidden, dat Hij u moge vergeven; en nu, indien gij al deze dingen geloof, ziet, dat gij ze volbrengt." (Mos. 4:5 en 8, 9-10.)

Als men uitgaat van dit schriftgedeelte en een weg wil volgen die door de Zaligmaker als „eng" en „smal" is aangeduid (zie Matth. 7:14), dan zal men daardoor tot het besef worden gebracht dat men „zijn eigen grootste schat" (of kapitaal) is. Door de kracht van de Heilige Geest gedreven, hebben miljoenen mensen hiervan getuigd, nadat zij zich tot aanhangers van de ware leer hebben verklaard door deze geheel te onderschrijven, en zich met anderen bij de ware kerk hebben aangesloten.

Dat God ons moge zegenen en ons moge helpen dit alles te leren inzien, is mijn nederig gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen.

De richtlijnen voor onze gezondheid zijn door openbaring voorgeschreven en dienen om ons te beschermen en te zegenen.

Het woord van wijsheid

DOOR THEODORE M. BURTON
Assistent van de Raad der Twaalfen

Broeders en zusters, de ons door Broeder Maxwell gegeven getuigenissen onderschrijf ik met een hartgrondig „amen". In mijn jongensjaren zongen wij bij ons in de zondagschool vaak een lied, getiteld „In ons Zion, ons zo waard." Dat noemden wij het „Woord-van-wijsheid-lied", maar het was een lievelingsliedje, dat wij altijd enthousiast hebben meegezongen. De eerste twee verzen luiden als volgt:

In ons Zion, ons zo waard, waar zich't volk van God vergaart, daar 's een menigte van kind'ren overal.

Zij zijn ferm en flink gebouwd, met een ziel meer waard dan goud, en zij leren wat de Heer Zijn volk beval . . .

Om altijd gezond te zijn, schuwt men sterke drank en wijn, en tabak en thee en koffie evenzeer;

vlees gebruikt men weinig maar, en een ieder streeft ernaar goed en wijs te zijn in d'ogen van de Heer.

Thuis en in de kerk werd mij geleerd dat ik mij aan het woord van wijsheid moest houden. Van mijn vroege jeugd af aan heb ik dus deze belangrijke les geleerd, dat ik alles moest vermijden wat schadelijk voor mijn lichaam was. In die dagen werd er trouwens bij ons maar zelden een conferentie gehouden, waarin geen toespraak over het woord van wijsheid voorkwam. Ik zou het vandaag nog eens met u willen hebben over terugkeer tot die gewoonte, vervat in de openbaring, die de Heer op 27 februari 1833 aan Joseph Smith heeft gegeven, en die wij in afdeling 89 van de Leer en Verbonden

vinden. Hoewel men toen reeds lang de kwade invloeden had onderkend, die verband houden met overmatig alcoholgebruik, was het destijds nog niet bekend hoe verderfelijk het drinken van alcohol kon zijn. In dat verre verleden wist met nog niets af van de gevaren, die verbonden zijn aan het gebruik van tabak, thee en koffie, en overmatig vleesverbruik. De Heer kende die gevaren wél en waarschuwde zijn kinderen dus om hen zowel naar lichaam als naar de geest daarvoor te behoeden. Naar mijn mening is er in onze dagen opnieuw een grote behoefte aan die raadgevingen ontstaan. In de zestiger jaren is er veel ophof gemaakt over het toenemende misbruik van verdovende middelen, en zeer terecht. Wij waren ten diepste verontrust door het beeld van mensen, vooral jonge volwassenen, die wij lichamelijk en geestelijk te gronde zagen gaan door het gebruik van verdovende middelen en gewoontevormende drugs. Hoewel deze gewoonte ons nog steeds grote zorgen baart, is er inmiddels zoveel publiciteit gegeven aan de verderfelijke gevolgen van dit gebruik, dat het althans bij jongelui van is en nabij de twintig jaar wat is teruggelopen. Onder de jongere tieners vormt het druggebruik nog altijd een hoogst ernstig probleem. Deze jongeren, die nog niet eens volwassen zijn, hebben nog niet de rijpheid en het inzicht verworven om te beseffen hoe absoluut verwoestend die gewoonten kunnen werken. In hun jeugdige bravoure en oner-

openbaard, maar ik aanvaard ze voetstoots:

„En alle heiligen, die deze woorden ter harte zullen nemen en nakomen, en in gehoorzaamheid aan de geboden zullen leven, zullen gezondheid in hun navel, en merg in hun beenderen ontvangen, en zij zullen wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten. En zij zullen lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden. En Ik, de Here, geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en hen niet zal doden.” (LV 89:18-21.)

Als ik zoiets lees als „gezondheid in hun navel, en merg in hun beenderen,” denk ik daarbij aan een mogelijke verwoestende plaag, die over de wereld zou kunnen komen tengevolge van een wijdverspreide milieuvontreiniging door stralingsgevaar in een toekomstige atoomoorlog. Dit zou dan misschien een mogelijkheid zijn, waarvan de Heer gebruik zou kunnen maken om de gehoorzamen van de ongehoorzamen te scheiden. Zou er enig verband kunnen bestaan tussen deze verboden stoffen en de eventuele versterkte opname in het beenmerg van radioactieve deeltjes, waaruit een grotere kans op beschadiging daarvan zou kunnen voortvloeien? Ik weet het nog niet.

Wèl weet ik dat de engel der verwoesting ons zal sparen, als wij ons aan het woord van wijsheid houden. Ik weet dat God ons heeft aangeraden geen alcoholische dranken, thee, koffie en tabak te gebruiken. Hoe onverstandig is het gebruik van enige voor het lichaam schadelijke stof, die bovendien gewoontevormend werkt. Het woord des Heren is voor mij voldoende om mij in mijn leven tot leiding en voorlichting te dienen. Ik raad u dan ook dringend aan zorgvuldig acht te slaan op deze waarschuwendende woorden, niet alleen ter vermindering van wat schadelijk voor uw lichaam is, maar ook om „met voorzichtigheid en dankzegging” (zie LV 89:11) die levensmiddelen te gebruiken, die door de Heer zijn *aanbevolen*.

De Heer heeft het gesproken. Hiervan geef ik u mijn getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen.

In het leven van jonge mensen loert alom gevaaar, maar er bestaan gidsen die hen waarschuwen en eventueel helpen kunnen

„Geestelijke krokodillen”

BOYD K. PACKER

Lid van de Raad der Twaalven

Vandaag richt ik het woord tot de Jeugd van de kerk, de meisjes en de jonge Aäronische-priesterschapdragers, en tot de fijne jongelui van ons koor. Ik zal u een avontuur vertellen, dat ik zelf heb beleefd, waaruit wij allen lering kunnen trekken. Ik zeg erbij dat het een harde les is, zoals ik ook heb moeten ondervinden.

Ik heb altijd veel belang gesteld in dieren en vogels. Toen ik nog klein was en andere kinderen cowboy-spelletjes wilden doen of Indiaantje spelen, wilde ik doen alsof ik op groot wild jaagde, en later op safari gaan in Afrika. Toen ik lezen leerde, zocht ik naar boeken over vogels en dieren en zo kwam ik veel over ze te weten. Toen ik zo'n jaar of twaalf was, kon ik de meeste Afrikaanse dieren met name noemen en kon ik een klipspringer van een impala onderscheiden, en een gemsbok van een wildebeest.

Ik heb altijd eens naar Afrika willen gaan om die beesten in het wild te kunnen zien en de gelegenheid daartoe deed zich eindelijk voor, toen zuster Packer en ik de opdracht kregen om met president en zuster Howard Badger een rondreis te gaan maken door het Zuidafrikaanse Zendinggebied. We moesten ons houden aan een streng schema en hadden in zeven dagen al acht kerkgebouwen ingewijd, die over een uitgestrekt gebied verspreid lagen. Ons reisplan was dus heel inspannend en liet niet veel speling.

Over ons programma voor de tiende september (waarop mijn verjaardag

valt) deed president Badger echter nogal vaag. We bevonden ons toen in Rhodesië en ik meende dat het de bedoeling was naar Johannesburg in Zuid-Afrika terug te keren, maar hij had andere plannen en zo landde ons vliegtuig bij de Victoria-watervallen.

„Een eindje hiervandaan is een wildreservaat,” zette hij uiteen. „Ik heb een auto gehuurd, en morgen, als u jarig bent, gaan we de Afrikaanse dieren eens bekijken.”

Nu moet ik wel even uitleggen dat die wildreservaten in Afrika ongewone dierenruiten zijn. De mensen worden er in koolen gestopt, terwijl ze de dieren vrij laten rondlopen. Dat wil zeggen, er zijn afgepaalde terreinen of complexen, waar de bezoekers van zo'n safaripark 's avonds binnenkomen en in het park na het aanbreken van de dag, na de nacht achter hoge omheiningen te hebben doorgebracht worden losgelaten om in het reservaat rond te rijden, maar niemand mag uit zijn auto stappen.

Pas laat in de namiddag kwamen wij in het park aan. Door een fout in de organisatie waren er niet genoeg hutten beschikbaar voor alle bezoekers, en bij onze aankomst waren ze reeds allemaal bezet. De parkwachter gaf ons te kennen dat ze ruim 13 km vanaf dat afgesloten kampeertreintje nog een hut in een geïsoleerd gebied hadden staan, waar wij de nacht konden doorbrengen.

Wegens het oponthoud dat wij hadden voordat wij onze avondmaaltijd konden nuttigen, was de duisternis

varenheid komen dergelijke zeer jeugdigen in de verleiding hier eens mee te gaan experimenteren, hetgeen uitloopt op hun lichamelijke en geestelijke ondergang. Voordat zij het weten, zijn zij aan deze slechte gewoonten verslaafd. Dan merken zij dat ze als het ware voor één gat gevangen zitten en er niet mee kunnen of durven ophouden, al zouden zij dat willen. Te laat komen ze meestal tot de ontdekking dat ze in een allerhachelijkste positie verkeren.

Hoe angstaanjagend en verderfelijk het druggebruik ook zij, op de lange duur is het gebruik van alcohol en tabak al even schadelijk. Op het ogenblik vormen deze ons voornaamste drugprobleem, want deze stoffen zijn in werkelijkheid ook verdovende middelen en dienen als zodanig te worden aangemerkt. Bij deze bepaalde drugs is de narigheid dat de gevolgen ervan geleidelijker doorwerken. Maar als langdurig tabaksgebruik eenmaal kanker, long- en hartkwalen heeft doen ontstaan, dan kan alle berouw of bekering ter wereld iemand het lijden niet besparen, dat door zijn lichamelijke letsel veroorzaakt wordt. Als een alcoholist tengevolge van zijn drankzucht eenmaal zijn gezondheid, werk, gezin en goede naam is kwijtgeraakt, is het een schrale troost voor hem met zijn geruïneerde leven als hij bevreut oolt met het gebruik van alcohol te zijn begonnen.

Vrienden hebben mij wel eens gevraagd, waarom ik als man van de wetenschap mijn stem niet eens verhef tegen het gebruik van die stoffen. „Omdat u met uw wetenschappelijke achtergrond als gewezen scheikundedocent immers met gezag hierover kunt spreken,” zeggen ze dan, „en op

grond van uw kennis en wetenschappelijke ervaring zal men u toch wel willen geloven! Bedenkt u toch eens, hoeveel goed u zou kunnen doen tot behoud van ons volk, u als natuurgeleerde!” Al wat ik hierop kan antwoorden is dat wij in onze kerke honderden goed onderlegde en ervaren wetenschapsmensen hebben, die evenzeer als ik bevoegd zijn om over het woord van wijsheid te spreken en op wetenschappelijke gronden aan te tonen hoe deze openbaring inmiddels is bevestigd en bekrachtigd!

Ik zou hierover echter nog iets willen zeggen. Wetenschappelijk gefundeerde bewijzen voor de waarheid van ons woord van wijsheid heeft onze jeugd er niet van weerhouden te experimenteren met tabak, marihuana, alcoholische dranken of welke andere narcotica dan ook. In de Verenigde Staten draagt nu elk pakje sigaretten een opvallend etiket, dat ook is aangebracht in alle advertenties en reclamespots daarvoor, en dat luidt: *Waar-schuwing:*

Door het Ministerie van Volksgezondheid is vastgesteld dat het roken van sigaretten gevaar oplevert voor uw gezondheid.

Toch weerhoudt deze medisch-wetenschappelijke waarschuwing de mensen niet van het roken. Een golf van protestmarsen zou het land overspoelen, als een door de Verenigde Staten gevoerde oorlog evenveel slachtoffers zou eisen als het aantal wegens rijden onder invloed veroorzaakte verkeersongevallen, waardoor jaarlijks in de Verenigde Staten 50.000 doden en 800.000 gewonden vallen. Niettemin wordt er maar zwakjes geprotesteerd tegen het doorlopende, steeds toernemende alcoholmisbruik door bestu-

ders van motorvoertuigen. Geen van deze bewijzen, waardoor het woord van wijsheid bewaarheid wordt, schrikt de mensen voldoende af om er het roken en drinken voor te laten. Beide gewoonten nemen veeleer nog hand over hand toe, in weerwil van alle wetenschappelijke bewijzen en ervaringen, hoe schadelijk ze zijn.

Hier volgt echter een betere reden waarom ik over het woord van wijsheid moet spreken, dan in mijn hoedanigheid als natuurgeleerde. Ik ben nl. geroepen om als een der algemene autoriteiten van deze kerk op te treden, en als zodanig is mij een bijzonder soort rentmeesterschap opgedragen om de mensen de waarheid bekend te maken. Als lid van de algemene autoriteiten heb ik een sterk, persoonlijk getuigenis van het feit dat Jezus Christus de Zaligmaker en Verlosser van heel de mensheid is. Ik weet dat Hij de Schepper is, en de afloop van alles weet sedert de grondlegging van deze wereld. Als de Schepper der mensen weet Hij wat goed voor ons lichaam is, en wat schadelijk voor ons is. Als de God van deze wereld heeft Jezus Christus ons gezegd dat alcoholhoudende dranken, tabak en ook thee en koffie allemaal fnuikend zijn voor onze gezondheid. Doorlopend gebruik van deze stoffen veroorzaakt ons ellende en verdriet. Ze zijn niet alleen nadelig voor onze gezondheid, maar ware verwoesters van lichaam en geest.

Daar ik weet dat God leeft en dat deze voorschriften van Hem afkomstig zijn, ben ik als Gods dienaar beter in staat de mensen van de wereld en de leden van de kerk in het bijzonder tegen die gevaren te waarschuwen dan ik ooit als wetenschapsman zou kunnen zijn. God heeft ons vooraf vroegtijdig door de openbaring van het woord van wijsheid gewaarschuwd. Als dienstknecht van God geef ik die kennis door tot heil van allen die naar deze woorden luisteren of ze te lezen krijgen. Ik herhaal dat het gebruik van tabak, thee, koffie, en alle mogelijke alcoholische dranken de Heer niet enkel mishaagt, maar dat het ook uw lichaam en geest te gronde richt. Ik weet niet wat de Heer met de volgende woorden heeft bedoeld, die Hij eveneens heeft ge-

Drie conferentiebezoeksterijtjes

reeds lang ingevallen toen wij het kampeertrein verlieten. We vonden de plek waar wij moesten afslaan en we waren die smalle weg nog maar een klein eindje opgereden, toen de motor van onze wagen het begaf. We zochten een zaklantaarn op en ik stapte uit om onder de motorkap de zaak te controleren, in de veronderstelling dat het wel een losgeschoten verbinding of zoiets zou zijn. Toen het licht over de stoffige weg flitste, zag ik met één oogopslag de sporen van een leeuw!

Zodra we weer in de auto zaten, besloten we dat we er genoeg mee zouden moeten nemen de nacht in de auto door te brengen! Gelukkig werden we echter een paar uur later gered uit onze hachelijke situatie door de chauffeur van een tankauto, die nog laat uit de camping was weggereden, omdat daar moeilijkheden gerezen waren. We wekten de hoofdparkwachter en het duurde niet lang of we waren in onze hut geïnstalleerd. 's Morgens bracht men ons naar het afgesloten complex terug.

We zaten zonder auto, en daar er ook geen telefoon aanwezig was, zouden we pas laat in de middag een andere wagen kunnen krijgen. We zagen het teleurstellende feit onder ogen dat we die hele dag op dat parkeerterrein moesten blijven rondhangen. Die ene dag dat we naar dat park hadden kunnen gaan was dus bedorven, en voor mij was de droom van mijn leven dus vervlogen.

Ik maakte een praatje met een jonge parkwachter, die zich erover verbaasde dat ik zoveel Afrikaanse vogels kende. Toen bood hij vrijwillig aan ons te hulp te komen.

„Ongeveer 30 km hiervandaan zijn wij een nieuwe uitkijkpost over een waterplas aan het bouwen,” zei hij. „Die is nog niet helemaal klaar, maar het is er wel veilig. Ik zal u daaraan brengen. Ik geef u een lunchpakket, en als dan vanmiddag uw wagen komt, zullen wij die naar u toe brengen. Dan kunt u daar evenveel dieren zien als tijdens een rondrit, misschien nog wel meer.” Onderweg naar onze uitkijkpost bood hij vrijwillig aan ons een paar leeuwen te laten zien. Hij sloeg een zijpad

door het struikgewas en in weldra ontdekten wij een groep van zeventien leeuwen, die daar languit lagen te slapen. We reddden er midden tussen-door.

We stopten bij een waterplas om naar de dieren te kijken, die daar kwamen drinken. Het was een heel droog seizoen en veel water was er niet, eigenlijk alleen maar wat modder. Als er olifanten in die zachte modder stapten, sijpelde het water in de daardoor ontstane kuilen en dan dronken de andere dieren uit die „olifantsputten.” Vooral de antilopen gedroegen zich erg nerveus. Ze naderden de modderpoel tot op enkele passen afstand, maar draaiden zich dan weer om en renden vreselijk geschrokken weg. Ik kon wel zien dat er geen leeuwen in de buurt waren, en dus vroeg ik de gids waarom ze niet durfden drinken. Zijn antwoord — en hier komt nu onze les — luidde: „Krokodillen.” Ik meende dat hij een grapje maakte en vroeg hem nu in volle ernst wat er aan de hand was. Weer was het antwoord: „Krokodillen.”

„Onzin, zei ik. „Kom nu, een kind kan zien dat hier immers geen krokodillen zitten?”

Ik dacht dat hij in zijn vuistje zat te lachen ten koste van die vreemde snoeshaan, die meende een deskundige te zijn op het gebied van het dierenleven in Afrika. Tenslotte vroeg ik hem ons de waarheid te zeggen. Nu wil ik u er even aan herinneren dat ik er als buitenlander toch wel iets van afwist. Ik had heel wat boeken over de Afrikaanse wildernis gelezen. Bovendien kan iedereen wel begrijpen dat een krokodil zich niet in een olifantenspoor kan verschuilen.

Hij merkte dat ik hem niet wilde geloven en besloot daarom, geloof ik, mij een lesje te geven. Wij reden naar een andere plek, waar de wagen op een hoge oever boven de modderpoel stond en vanwaar wij naar beneden konden kijken. „Daar,” zei hij, „nu ziet u het toch zelf.” Ik zag nog niets anders dan modder, een beetje water en de nerveuze dieren, die op een afstand bleven staan. Toen, opeens zag ik het! Een grote krokodil lag daar in de modder te wachten op een of ander argeloos dier, dat

dorst genoeg zou krijgen om even te komen drinken.

Van het ene ogenblik op het andere werd ik gelovig, ja, ik moest het nu wel geloven! Toen hij zag dat ik bereid was naar hem te luisteren, zette hij zijn onderricht voort. „Er zitten overal krokodillen in dit park,” zei hij, „en heus niet alleen in de rivieren. We hebben hier geen water, of er is wel ergens een krokodil in de buurt, daar kunt u op rekenen.”

Die gids behandelde mij vriendelijker dan ik had verdiend. Mijn eigenwijze betwisting van zijn eerste mededeling: „Krokodillen,” was hem best de uitnodiging kunnen ontlokken: „Nu, stapt u dan maar uit om het zelf eens te gaan bekijken!” Ik was toch zelf mans genoeg om te zien dat daar geen krokodillen zaten? Ik was zo zeker van mijn zaak geweest, dat ik mezelf in staat zou hebben geacht erheen te lopen om alleen maar even te zien wat er aan de hand was. Dat waanzijne optreden had me dan wel eens noodlottig kunnen worden, maar hij had het geduld opgebracht om mij een goede les te geven.

Jonge vrienden, ik hoop dat jullie je gidsen verstandiger te woord staat dan ik bij die gelegenheid heb gedaan. Het paste mij volstrekt niet te menen dat ik de wijsheid in pacht had, en zo'n houding past jullie evenmin. Ik ben dan ook niet bepaald trots op dit voorval en ik had me denkkelijk wel teveel geschaamd om het aan jullie te vertellen, als ik niet gemeend had dat er ook voor jullie lering uit te trekken viel, waarmee je misschien je voordeel kunt doen.

Zij die jullie in het leven zijn voorgegaan, hebben al eerder wat peilingen verricht rondom die verraderlijke putten en plassen en laten een waarschuwend geluid horen, omdat er krokodillen in blijken te zitten. Niet letterlijk van die grote grijze, die je met hun scherpe tanden aan stukken kunnen scheuren, maar *geestelijke krokodillen*, oneindig veel gevaarlijker, nog bedrieglijker en zelfs onzichtbaarder dan die goed-gecamoufleerde Afrikaanse reptielen.

Die geestelijke krokodillen kunnen je ziel vermoorden of verminken. Ze kunnen je van je eigen gemoedsrust be-

roven, en ook hen die je liefhebben. Dat zijn pas monsters waartegen ge-waarschuwd moet worden. In heel dit sterfelijk bestaan is bijna geen drink-of badplaats te vinden, die er niet on-veilig door wordt gemaakt.

Bij een volgende reis door Afrika sprak ik met een jachttopziener in een ander wildreservaat over deze gebeurtenis. Ook hij verzekerde mij dat een krokodil zich *inderdaad* in zo'n olifantsput verborgen kan houden, zelfs wel een-tje die groot genoeg is om een mens in tweeën te kunnen bijten.

Toen wees hij mij een plek, waar zich

een drama had afgespeeld. Er was een jongeman uit Engeland geweest, die in het hotel seizoenarbeid had ver-richt. Ondanks voortdurend herhaalde waarschuwingen was deze door de terreinafrestering heengegaan om eens te zien wat er aan de overkant van een plas lag, waarin het water zo laag stond dat zijn tennisschoenen er niet eens door werden bedekt. „Hij had er nog geen twee stappen in gedaan,“ zei de opzichter, „of een krokodil kreeg hem al te pakken, wij er heen. Maar er was geen redden meer aan.“

Vooraf wanneer we nog jong zijn,

kunnen wij mensen het blijkbaar niet over ons hart verkrijgen ons veel van andermans raadgevingen aan te trek-ken. Toch, jongelui, komt het soms voor dat ons hele bestaan letterlijk af-hankelijk is van acht geven op onze gidsen, ook al menen wij het zelf bet-ter te weten en hoe graag wij iets ook zouden willen doen, waar wij helemaal geen kwaad in zien.

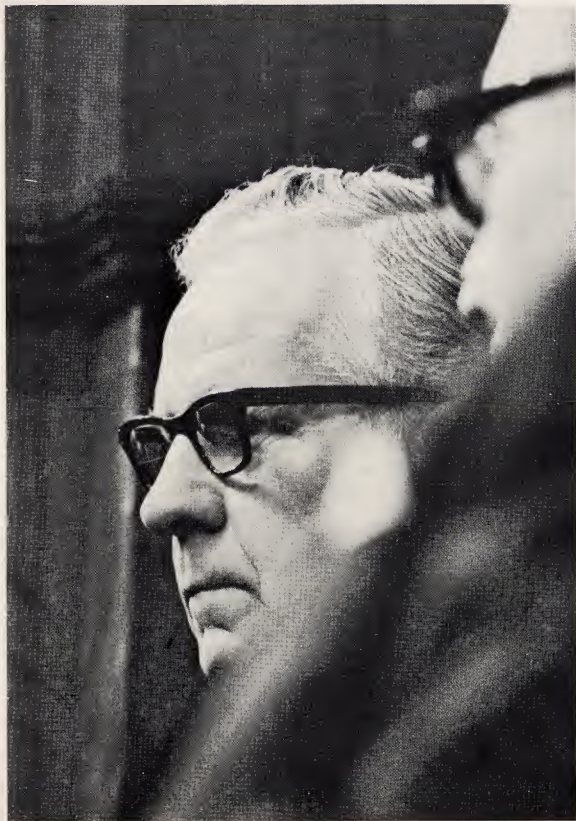
De gedachte aan die door een krokodil opgegeten jongeman is weliswaar ijszeggend, maar toch is dat nog lang niet het ergste wat je kan over-komen. Op geestelijk en zedelijk gebied bestaan er nog veel en veel er-ger dingen dan het idee te worden ver-scheurd door zo'n monsterhagedis.

Gelukkig zijn er in het leven genoeg wegwijzers die zoiets voorkomen kun-nen, als wij bereid zijn, zo nu en dan een goede raad aan te nemen.

Sommigen van ons zijn nu reeds, even-als jullie straks, als gidsen of opzich-ters aangesteld. Nu zijn dit benamingen, die wij niet vaak gebruiken. Wel worden wij betiteld als ouders (dus vader en moeder), als bisschop, leider of adviseur. Het is onze taak erop toe te zien dat jullie je ongedeerd door het leven leert slaan, zonder letsel op te lopen van die geestelijke krokodillen. Alle van de kerk uitgaande onderwijs-en andere activiteiten zijn dan ook voornamelijk gericht op ons verlangen om jullie, onze jonge leden, te zien opgroeien tot vrije, onafhankelijke mensen, wier veiligheid gewaarborgd is.

Als jullie in de jeugd gehoor geeft aan de raadgevingen van je ouders, leer-krachten en leiders, kun je daardoor ook leren luisteren naar de allerbeste leidraad die er is: de influisteringen van de Heilige Geest. Dat is persoon-lijke openbaring. Er bestaat een methode, waardoor je op je hoede leert zijn, zodat wij opmerkzaam worden gemaakt op geestelijke gevaren. Even zeker als ik door die gids gewaar-schuwd werd, kunnen ook jullie af en toe zo'n seintje ontvangen, dat je attendeert op de geestelijke kroko-dillen, die daarginds op de loer liggen. Als wij erin slagen jullie die geestelijke signalen te leren opvangen, word je in het leven tegen dat soort krokodillen beschermd. Je kunt leren hoe je je

Marvin J. Ashton, lid van de Raad der Twaalven.

voelt als je leiding van boven ontvangt. Deze ingevingen kun je nu al ontvangen, bij al je bezigheden, bij sport en spel, op school en in je omgang met vrienden en vriendinnen, en dus heus niet alleen bij de vervulling van je kerkelijke taken.

Bidden moet je leren, en ook hoe je gebeden verhoord worden. Bij bepaalde dingen, waar je voor bidt, moet je heel erg lang geduld oefenen voordat je een antwoord mag verwachten. Andere gebeden moeten ter wille van je eigen veiligheid onmiddellijk worden verhoord, maar er doen zich ook wel eens gevallen voor, dat je zo maar ingevingen krijgt, waarom je niet eens gebeden hebt.

Ben je eenmaal werkelijk vastbesloten om die Gids te volgen, dan zal je getuigenis voortdurend sterker worden en vind je soms onverwachts voorzieningen op je weg, waaruit blijkt dat iemand geweten moet hebben dat je die weg bewandelen zou.

De aangewezen weg om later geestelijk vast in je schoenen te kunnen staan en een onafhankelijk mens te worden, is nu in je jeugd gehoorzaamheid te oefenen, door naar je voorgangers en wegwijzers te leren luisteren. Als je hen gewillig leert volgen, leer je tevens vertrouwen te stellen in die zachte, fijngevoelige wenken en ingevingen van de Geest. Dan zul je ondervinden dat deze je altijd onveranderlijk tot goede en rechtvaardige daden zullen brengen.

En nu, jonge vrienden, zou ik het graag met jullie willen hebben over een andere ervaring die ik heb opgedaan, en waar ik nog vaak aan terugdenk, maar waar ik zelden over spreek. Ik zal hier geen uitvoerige uiteenzetting van geven, ik wilde er alleen even melding van maken. Het betreft een gebeurtenis die vele jaren geleden heeft plaatsgevonden; ik was misschien toen al iets ouder dan jullie nu, maar het had wel erts te maken met mijn besluit die Gids te volgen.

Ik wist wat de vrije wil was en hoe belangrijk deze was om een vrij en onafhankelijk mens te kunnen worden. Ergens was ik ervan overtuigd dat er één ding was dat de Heer mij nooit zou ontnemen, en dat was mijn eigen vrijheid van handelen. Die vrije wilsbe-

schikking zou ik aan niets of niemand ter wereld prijsgeven, behalve aan Hem! Toen besloot ik dat ik het enige dat Hij mij nooit ontnemen zou, vrijwillig aan Hem *geven* zou, mijn vrijheid van handelen. Ik nam in het diepste van mijn hart het besluit dat ik voortaan zou doen wat Hem behaagde.

Dat was een grote beproeving voor mij, want ik meende mijn kostbaarste bezit hiermee te hebben prijsgegeven. Jong als ik nog was, ontbrak het mij aan voldoende wijsheid om te weten dat ik mijn vrije wil, door deze uit te oefenen en zelf toe een besluit te komen, niet zou verliezen, maar hij er juist door *versterkte!*

Deze ervaring heeft mij de betekenis leren kennen van dit schriftgedeelte: „Als gij in mijn woord blijft, zijt gij waarlijk discipelen van Mij en gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken.” (Joh. 8: 31-32.)

Sedertdien ben ik niet meer zo erg bang geweest voor die geestelijke krokodillen, omdat ik er bij tal van gelegenheden op geattendeerd ben waar ze op de loer lagen. Weliswaar ben ik er een paar maal oppervlakkig door gebeten, en het is ook wel eens voorgekomen dat ik een geestelijke eerste hulpverlening nodig heb gehad, maar overigens ben ik toch behouden gebleven omdat ik was gewaarschuwd. Gelukkig dat die geestelijke EHBO bestaat ten dienste van hen die per ongeluk gebeten zijn. De wijkbisschop is de gids, die met deze hulpverlening is belast. Hij kan ook diegenen behandelen, die deerlijk door deze geestelijke monsters toetgekeld zijn en ervoor zorgen dat ze volkomen genezen.

Dat avontuur in Afrika heeft mij er eens te meer aan herinnerd dat ik de Gids moest volgen. Ik volg Hem omdat ik dat zelf graag wil. Die Gids heb ik door een andere innerlijke belevenis leren kennen. Ik geef u mijn getuigenis dat Hij leeft, en dat Jezus de Christus is. Ik weet dat Hij een lichaam van vlees en beenderen heeft, dat Hij deze kerk bestuurt en dat Hij zich ten doel heeft gesteld ervoor zorg te dragen dat wij allen veilig in zijn tegenwoordigheid worden teruggevoerd. Dit zeg ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Priesterschapsvergadering van zaterdag 3 april 1976

Aan het begin van deze priesterschapsvergadering heeft president Spencer W. Kimball de volgende bekendmaking voorgelezen:

Hiermede maken wij bekend, dat aan de regionale vertegenwoordigers van de Twaalven een beperkte volmacht zal worden verleend inzake het nemen van de nodige maatregelen tot verbetering van het bestuur van de verschillende ringen der kerk. Krachtens deze uitbreiding van hun bevoegdheden mogen deze vertegenwoordigers geen plaatselijke leiders benoemen of van hun functie ontheffen. Wél zijn zij voortaan verantwoordelijk voor het geven van onderricht aan de leden van ringpresidia in de werkzaamheden die behoren tot de taak van priesterschapsdragers, en de uitvoering van kerkelijke programma's in het algemeen, en voor hun opleiding tot bewaakte kerkelijke leiders.

Voorts moeten zij daarvan verslag uitbrengen aan het Eerste Presidium en de Raad der Twaalven, hetgeen door tussenkomst van de gebiedssupervisor der algemene autoriteiten dient te geschieden.

De regionale vertegenwoordigers zullen tijdens een a.s. maandag te houden werkgadering uitvoerige instructies ontvangen met betrekking tot deze taakverruiming.

De algemene autoriteiten zullen hieromtrent schriftelijk nadere inlichtingen verstrekken, en deze dan via de regionale vertegenwoordigers aan de desbetreffende ringpresidia doen toekomen.

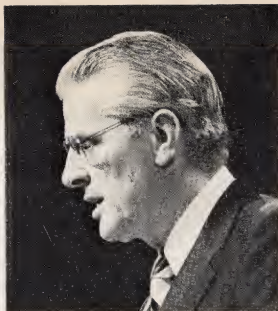
Als onze priesterschapsdragers een rechtvaardig leven leiden, kunnen zij aan hun priesterlijke bevoegdheid de macht ontfemen om hun gezinnen te zegenen.

Het gezag en de macht van het priesterschap

DOOR BISSCHOP

H. BURKE PETERSON,

Eerste raadgever in de Presiderende Bisschop

Broeders, het stemt mij bijzonder dankbaar, vanavond in deze priesterschapsvergadering een spreekbeurt te mogen vervullen. Dit is, dunkt mij, wel de grootste priesterschapsbijeenkomst die ooit in deze bedeling heeft plaatsgevonden. Ik heb letterlijk geworsteld bij het zoeken naar de juiste woorden voor het overbrengen van een boodschap, die ik van primair belang acht voor alle kinderen van onze Vader. Ik heb dan ook tot Hem gebeden, ons met zijn Geest nabij te zijn, en daar bid ik ook nu nog om. Volgens mijn getuigenis berust tegen ik u ga zeggen op waarheid, daar dit mij tijdens mijn voorbereiding door de Geest is ingegeven. Moge de Heer uw hart ervoor openstellen en uw geest ontvankelijk maken.

De groei van ons geestelijk leven met de daaruit voortvloeiende innerlijke blijdschap berust op begrip van en gehoorzaamheid aan de beginselen van het priesterschap. Ik meen dat die blijdschap in het leven van velen van ons niet onverdeeld is en ons geluk vaak door verdriet verduisterd wordt, omdat wij als priesterschapsdragers minder opmerkzaam zijn geweest op de waarschuwend stem des Heren dan wij verschuldigd waren. Hij heeft immers tot de broeders van de kerk gezegd dat er aan verkeerd gebruik van ons priesterschap gevaren verbonden zijn. Wij allen hebben menigmaal de volgende openbaring gelezen. Het zij mij vergund die nog eens voor te lezen en deze woorden onderhand in verband te brengen met

ons dagelijks gedrag. Ik citeer nu uit LV 121:34-36:

„Ziet, velen worden geroepen, maar weinigen gekozen. En waarom worden zij niet gekozen?

„Omdat hun hart zo zeer op de dingen dezer wereld is gezet en sterk naar de eer der mensen streeft, dat zij deze ene les niet leren” (en luistert u nu maar eens goed naar deze les, broeders!) —

„Dat de rechten van het priesterschap onafscheidelijk met de machten des hemels zijn verbonden, en dat de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend kunnen worden, dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid.”

Hieruit begrijp ik dat er dus verschil bestaat tussen de rechten of bevoegdheden van het priesterschap en de macht daarvan. Macht en gezag zijn dus niet per se gelijkwaardige begrippen, althans waar het priesterlijke macht en autoriteit betreft. Al onze priesterschapsdragers hebben het gezag, de bevoegdheid om uit naam van de Heer te handelen, maar het effect van ons gezag, of zo u wilt de macht die daarvan uitgaat, is afhankelijk van onze eigen levensstijl; deze houdt verband met onze rechtshapenheid. Let wel „dat de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend kunnen worden dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid.”

Ik moge u erop wijzen dat velen van ons een van de voornaamste redenen waarom wij het priesterschap dragen,

uit het oog verloren hebben. Het is van groot belang als men de bekwaamheid bezit om op te treden als president van een quorum van leraars of van ouderlingen, of om dienst te doen als bisschop of raadgever, en wij besteden dan ook vele uren aan de opleiding van deze kerkelijke functionarissen. Het verrichten van de noodzakelijke ordeningen tot het priesterschap is onontbeerlijk. Nog belangrijker dan dit alles is evenwel de noodzaak dat wij ons priesterschap leren aanwenden om daarmee onze eigen gezinnen te zegenen, tot heil van elgen huis en haard.

Als wij er naar leven, kan onze hemelse Vader ons de macht verlenen om vrede te stichten in een door verdriet of onenigheid verstoord huisgezin. Wij kunnen de macht verkrijgen om kleine kinderen te zegenen en te troosten en om betraande ogen in de kleine uurtjes van de nacht te doen inslapen.

Wij kunnen bij machte zijn een gezinsavond te doen slagen, zodat het een blijde belevenis wordt, of de geschokte zenuwen van een vermoede vrouw tot bedaren te brengen. Wij kunnen door deze macht in staat worden gesteld richting te geven aan het leven van een verwarde en kwetsbare tiener. Ons komt de macht toe om een dochter te zegenen voordat ze voor het eerst met een vriend uitgaat of voordat ze een tempelhuwelijk sluit, of een zoon te zegenen, die de ouderlijke woning verlaat om op zending of naar de universiteit te gaan. En u, mijn jongere broeders, kan de macht worden gegeven de kwade gedachten tegen te gaan en te verdrijven in een groepje jongens die onder elkaar vuile praatjes verkopen. Wij kunnen met de macht worden bekleed om zieken te genezen en eenzamen te troosten. Ik noem hier maar een paar belangrijke doeleinden, waarvoor het priesterschap is voorbestemd te dienen.

Wanneer wij werkelijk bij machte zijn onze gezinnen zo op enigerlei wijze tot zegen te zijn, gebruiken wij dit van God gegeven gezag ten dienste van zijn meest verheven bestemming, namelijk tot versterking van de familiebanden en voor het verrichten van priesterschaps-handelingen die tot in alle eeuwigheid standhouden. Wie

zich deze macht heeft eigen gemaakt en ze aanwendt tot het volbrengen van de zevens genoemde taken, zal de gerechtvaardigde verlangens van zijn gezinsgenoten eerlijk in overweging nemen, ook al stroken ze nu niet precies met de zijne. Dan luistert hij thuis met dezelfde aandacht naar de zijnen, waarmee hij naar een priesterschapsleider zou luisteren, dan luistert hij zelfs naar het kleinste kind. Dan laat hij het welzijn van zijn gezin vóórgaan boven zijn eigen gemakzucht. Ook leert hij dan zichzelf beter beheersen. Een opvliedend karakter gebruikt hij niet meer als verontschuldiging voor uitbarstingen van woede. Die leert hij dan ook wel overwinnen. Hij hoeft immers niet altijd zo'n driftkop te blijven.

Hij leert dan inzien dat een zachtzinnig antwoord lemands toorn afwendt. Nooit hoeft men hem thuis zijn stem in boosheid te horen verheffen; hij straft nooit uit kwaadheid.

Een van de zinvolste kenmerken van iemand die zijn priesterlijke macht tot ontwikkeling heeft gebracht is dat hij niet alleen in zijn gedachten, maar ook metterdaad de liefstalligste schepselen van de Heer in ere houdt, respecteert en in hun waarde laat, namelijk zijn dochters.

Broeders, kunt u horen hoe de Heer zijn zonen raadgeeft? Kunt u Hem tot ons horen zeggen: „Wees voorzichtig, wees verstandig met dit gezag dat ik u heb verleend“? Verder lezen wij in de Leeren Verbonden:

„Door droevige ervaring hebben wij geleerd, dat het in de natuur en de neiging van bijna alle mensen ligt, dat, zodra zij enig gezag verkrijgen — zoals zij veronderstellen — zij onmiddellijk beginnen onrechtvaardige heerschappij uit te oefenen. Daarom worden velen geroepen, maar weinigen gekozen.“ (LV 121 :39-40.)

Talrijk zijn diegenen onder ons die de betekenis niet begrijpen van deze gewijde woorden van een onzer vroegere kerkleiders; ze willen zeggen dat onze broeders niet onattent mogen zijn, geen bevelen mogen uitleden als kleine dictators en dat wij ons niet in de hoogmoed van ons hart mogen verheffen.

Ik zou graag ook nog iets willen zeg-

gen van de wijze waarop het leven van de vrouw door de macht van het priesterschap gezegend kan worden. Ouderling John A. Widtsoe heeft eens gezegd: „Het priesterschap wordt ons niet verleend op grond van ons verstandelijk vermogen, maar het wordt aan goedhartige mannen gegeven. . . . De vrouw is evenzeer begiftigd met een gelijkwaardig geschenk. . . . Een wijzere macht, die het begrip van ieder op aarde levend mens te boven gaat, weet waarom een geest in het verre verleden oorspronkelijk was voorbestemd om als man of als vrouw door het leven te gaan.“ (John A. Widtsoe, in *Priesthood and Church Government* uitgave van 1954, verschenen bij Deseret Book Co., blz. 90.)

De man is niet de meerdere van de vrouw. Uit de aard der zaken die wij doorgaan doen, nemen wij echter veelal stilzwijgend aan alsof dit wél zo is; maar het feit dat een man het priesterschap draagt en thuis als gezinshoofd optreedt en ook in kerkelijke organisaties een leidende positie bekleedt, verheft hem geenszins tot een hoger wezen. Het priesterschap is een van God gegeven gezag, en een verantwoordelijke taak, waarvan een man zich uiteindelijk alleen ten volle kan kwijten als hij een toegewijde en tevreden echtgenote aan zijn zijde heeft. Let wel dat *hij* ervoor moet zorgen dat die vrouw gelukkig en tevreden is.

Er is geen man die ooit als vrijgezel tot de hoogste heerlijkheid verheven kan worden, hoe machtig zijn werken op aarde ook geweest mogen zijn.

Broeders, wij zouden er goed aan doen in te zien dat de prachtigste ideeën, die goed bruikbaar zijn voor een goed huishoudelijk beleid kunnen voortkomen uit openhartige gesprekken met en het inwinnen van adviezen bij onze vrouw. Zij hebben een geest en een verstandelijk vermogen, een bepaald inzicht dat volstrekt onmisbaar is ter versterking van de gezinsverhoudingen. Dit vermogen moet echter worden gevoeld en aangewend door de presiderende priesterlijke autoriteit die u in dat gezin draagt. De goede eigenschappen van onze vrouwen dienen ons te verheugen en wij mogen ons daardoor in geen geval bedreigd

voelen. Ouderling Neal A. Maxwell heeft eens gezegd: „Ik ben dankbaar voor de karaktertrekken en goede hoedanigheden (van mijn vrouw), die in bepaalde beslissende opzichten mijn eigen kwaliteiten in onze echtvereniging te boven gaan.“ (BYU, Twelve-Stake Fireside van 4 Jan. 1976.) Misschien mag ik u er ook even aan herinneren dat het voor de leidende gevende broeders even belangrijk is dezelfde zorg aan de opleiding van meisjes te besteden als aan die van de jongens die priesterschapsdragers zijn. Wij hoeven alleen maar te wijzen op de ondervinding die is opgedaan door die 2.000 Ammonitische „zonen“ van Helaman, om enig inzicht te krijgen in de vermogens van onze vrouwen. Ik lees u voor uit Alma:

„Nu ziet, er waren tweeduizend van deze jongelieden, die dit verbond sloten en hun oorlogswapens opnamen om hun land te verdedigen . . .

„En het waren allen jongemannen, die zowel in moed als in kracht en werklust uitblonken; doch ziet, dit was niet alles — het waren mannen, die te allen tijde getrouwen waren in alle dingen, die hun verouden toevertrouwd.

„Ja, het waren waarheidslievende en ernstige mensen, want hun was geleerd de geboden van God te bewaren en oprecht voor Hem te wandelen.

„Nu hadden zij nimmer gevochten, en toch vreesden zij de dood niet, en zij gaven meer om de vrijheid van hun vaders dan om hun eigen leven; ja, door hun moeders was hun geleerd, dat God hen zou bevrijden, indien zij niet twijfelden.

„En zij haalden voor mij de woorden van hun moeders aan en zeiden: Wij twijfelen er niet aan, dat onze moeders het wisten.“ (Alma 53:18, 20-21, 56:47-48.)

Het komt mij voor als meer dan een toevallige samenloop van omstandigheden dat, terwijl er melding van wordt gemaakt dat op al die 2.000 jongemannen gerekend kon worden dat zij grote moed en geestkracht bezaten, die schrijver van deze geschiedenis zich geroepen voelde alleen de opvoeding door hun moeders te noemen, die er blijkbaar uitsluitend verantwoordelijk voor waren. Men had

vele anderen kunnen vermelden die tot hun vorming hadden bijgedragen, maar alleen de moeders werden hier met name genoemd. Het feit dat het geheim van de kracht van onze Aäronische-priesterschapsdragers tevens kan schuilen in de sleutelfiguur die hun moeder bij hun opvoeding heeft gevormd, geeft mij aanleiding tot de opvatting dat er door de priesterschapsleiders meer tijd moet worden besteed om onze meisjes de juiste beginselen van het priesterschap bij te brengen, opdat toekomstige generaties Aäronische-priesterschapsdragers even gezegend mogen zijn als deze tweeduizend „zonen” van Helaman.

Het ligt voor de hand dat de leidinggevende priesterschapsdragers moeten voortgaan een groot deel van hun tijd en krachten te besteden aan de karaktervorming en de geestelijke instelling van onze jongens in het priesterschap, maar veel minder aan die van de meisjes. Hoe kunnen we verwachten dat ze door deze opvoeding even goede resultaten met beide seksen behalen? We moeten daar dus meer aandacht aan besteden, anders krijgen we verkeerde huwelijkskeuzen, doordat de meisjes niet weten op welke eigenschappen ze moeten letten bij het kiezen van hun toekomstige echtgenoot. Dit kan generaties ver doorwerken.

En nu, broeders, moge ik besluiten met het vervolg van de reeds eerder genoemde passage uit LV 121:

„Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde;

„Door vriendelijkheid en zuivere kennis, die de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog grotelijks zal ontwikkelen —

„Intijds met scherpe woorden bestraffende, wanneer door de Heilige Geest daartoe gedreven, en dan daarna een toename van liefde tonende jegens hem, die gij hebt bestraft, opdat hij u niet als zijn vijand beschouwe; „Opdat hij moge weten, dat uw getrouwheid sterker is dan de banden des doods.

„Laat uw binnenste eveneens vervuld zijn van liefde jegens alle mensen, en jegens het huisgezin des geloofs, en laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren; dan zal uw vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden, en de leer van het priesterschap zal als de dauw des hemels in uw ziel nederdalen.

„De Heilige Geest zal voortdurend uw metgezel zijn, en uw scepter een onveranderlijke scepter van gerechtig-

heid en waarheid; en uw heerschappij zal een eeuwige heerschappij zijn, en zonder dwangmiddelen zal deze u voor eeuwig toevoelen.” (LV 141:41-46.)
Wat een heerlijke belofte! Gezegend is het gezin dat naar u kan opzien, broeders, als de levende leiding, waardoor uw tehuis met de hemel in verbinding staat. (Zie JS 2:43.)

Ik getuig tot u dat ik weet dat Hij leeft, dat Jezus de Christus is, en dit zeg ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Ouderling LeGrand Richards van de Raad der Twaalven.

Als we anderen helpen evangeliewijsheid op te doen, zal hun getuigenis sterker worden en zal er vrede komen in hun leven.

„Zoekt niet naar rijkdom doch naar wijsheid”

DOOR FRANKLIN D. RICHARDS
Assistent van de Raad der Twaalfen

Mijn dierbare broeders, we leven in een heel belangwekkende en opzienbarende eeuw, een eeuw waarin de Geest des Heren overvloedig over de aarde wordt uitgestort; maar ook een eeuw van toegeeflijkheid, tegenwoordig en ongelukkig zijn doordat veel mensenharten neigen naar aardse schatten, overvloed en werelds plezier.

Het opdoen van voldoende wijsheid, begrip en innerlijke kracht om in onze complexe en moeilijke wereld gelukkig en voorspoedig te kunnen leven en niet te worden meegevoerd in de zotte willoop naar aardse bezittingen en plezier, is een van de voornaamste uitdagingen waarvoor we ons vandaag de dag zien gesteld.

Nog niet zo lang geleden sprak ik met twee jonge mensen en een oudere man die me vertelden dat, hoewel ze materieel niet te klagen hadden, ze toch ongelukkig waren en het niet zagen zitten. Elk van hen vroeg me wat ik dacht dat ze daaraan konden doen. Ik zei ze dat de Heer al antwoord had gegeven op die vraag toen Hij zei: „Zoekt niet naar rijkdom, maar naar wijsheid, en ziet, de verborgenheden Gods zullen u worden ontvouwd en dan zult gij rijk worden gemaakt. Ziet, hij, die het eeuwige leven heeft, is rijk.” (LV 6:7.)

Ik gaf ze in overweging dat het voor hen wellicht nodig was verandering aan te brengen in wat ze in het leven het belangrijkste achtten en te zoeken naar wijsheid in plaats van naar veel bezit en plezier.

De problemen van mijn in verwarring zijnde vrienden zijn, naar ik meen, in wezen dezelfde als waarmee de ongeveer 418.000 toekomstige ouderlingen te kampen hebben. Wat deze toekomstige ouderlingen in werkelijkheid moeten doen is verandering aanbrengen in hun prioriteiten en op zoek gaan naar wijsheid in plaats van naar zoveel bezit en plezier. Dit is vast een van de grootste groei-problemen waarvoor de Melchizedekse priesterschap, en in deze hele Kerk, zich vandaag de dag ziet gesteld. Maar toch zijn er sinds de invoering van het programma voor toekomstige ouderlingen in 1972 vele duizenden van hen tot ouderling geordend en actief werkzaam in hun quorum. Zo zijn ook de activiteitspercentages behoorlijk gestegen. Ik beveel u dan ook toegewijde priesterschapsdragers aan voor een doeltreffende aanpak van veel van onze groei-moeilijkheden. Groei is een probleem dat we met vreugde kunnen oplossen.

Als algemeen directeur van het Bureau Melchizedekse priesterschap vestig ik uw aandacht op het feit dat president Kimball ons heeft gevraagd ons nog meer moeite te getroosten. Ik wil u graag voorhouden dat een methode om dat te doen, die bepaald vruchten afwerpt, is werken met kleine groepen toekomstige ouderlingen en anderen in plaats van met mensen alleen.

Wat de meeste van deze niet actieve broeders gemeen hebben is dat ze geen echte kennis hebben van de leer

van de kerk. Als dat wel zo was zouden de meesten wel actief zijn.

Ik heb ervaren dat een aanzienlijk aantal van deze toekomstige ouderlingen getrouwd is met een vrouw die geen lid is van de kerk. In die gevallen zou het een goede zaak zijn dat de president van het ouderlingenquorum de wijkzendingcoördinator vraagt of ring- of fulltime zendingen of echtgenotes die geen lid zijn willen onderrichten met medewerking en in bijzijn van de niet actieve echtgenoten. Natuurlijk moeten de huisonderwijzers die gezinnen steeds begeleiden.

Ik ben tot de conclusie gekomen dat het teneinde meer mensen te onderwijzen en te heractiveren, het meeste vrucht afwerpt groepjes in huisvergaderingen te onderrichten en te begeleiden. Ik heb ook betere resultaten gezien als gewerkt werd met groepen mensen die qua leeftijd, opleiding en interesse op elkaar zijn afgestemd. Het kost over het algemeen niet zo erg veel moeite zulke groepen samen te stellen.

Ik vind dat deze zendingsaanpak onze belangrijkste activiteit moet zijn in ons pogen ons doel te bereiken, vooral omdat studie van vitaal belang is bij het opdoen van kennis van het evangelie en het zoeken naar wijsheid.

De Here heeft ons gezegd: . . . put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof.” En ook: „. . . onderwijst elkander woorden van wijsheid.” (LV 88:118; zie ook LV 109:7.)

Als we het evangelie bestuderen leren we over het voorbestaan, over het doel van dit leven en van het leven hierna; ja, zoals de Schriften ons beloven vergaren we wijsheid en worden de verborgenheden Gods voor ons ontvouwd.

Bijzonder veel aandacht moet gegeven worden aan het onderwijzen van de kerkleer aan de toekomstige ouderlingen. Het is meermaals voorgekomen dat ouderlingenquorums prachtige resultaten hebben geboekt door het onderrichten van groepen ter voorbereiding op hun troympen. Aangezien veel van deze toekomstige ouderlingen oudere mannen zijn, hebben sommige ouderlingenquorums met

succes gebruik gemaakt van hoge-priesters in het heractiveringsproces. Zo kan ik me ook groepen voorstellen die samen aan sport doen, gaan dansen en op velerlei gebied recreatief samen bezig zijn, hetgeen óók deel uitmaakt van het prachtige heractiveringsprogramma.

Bij het onderrichten, opleiden en begeleiden van toekomstige ouderlingen moeten wij hen zeker ook betrekken in kerkelijke activiteiten, ook al zijn de opdrachten in het begin nog zo eenvoudig. Ik weet nog dat ik aangrijpende verhalen heb gehoord van gevallen waarin toekomstige ouderlingen en pas bekeerden belast werden met taken als het iedere dag hijsen en strijken van de vlag van het kerkgebouw, of het in goede staat houden van de gezangenboeken, of het werkzaam zijn als assistent-secretaris van het ouderlingenquorum; en in alle gevallen waren de betrokkenen gelukkig en deden leerzame ondervinding op.

Broeders, overtuigt u ervan dat toekomstige ouderlingen en pas bekeerden de kans krijgen bij het kerkelijk gebeuren te worden betrokken.

Ik geloof dat het belangwekkend is erop te wijzen dat, zelfs als we naar wijsheid zoeken en niet naar rijkdom, de Heer ons vaak zegent met wijsheid en rijkdom, net zoals bij koning Salomo. Als dat gebeurt hebben we het voorrecht en de plicht onze materiële welvaart aan te wenden voor de vestiging van het koninkrijk Gods.

Het programma voor toekomstige ouderlingen is maar één van de zo belangrijke taken van de priesterschap in deze tijd. Ik zal er in het kort nog enkele bespreken.

Vandaag de dag bijzonder noodzakelijk is meer liefde en eensgezindheid binnen het gezin. En u weet dat de gezinsavond in de kerk is ingesteld als hulpmiddel bij het lenigen van die nood. Wij hebben als taak in ons eigen gezin een voorbeeld te stellen en als huisonderwijzers de ons toegewezen gezinnen te bewegen en te motiveren dat ook te doen. Iedereen onder u die gezinsavond houdt kan getuigen van meer liefde tussen de ouders, tussen de ouders en de kinderen en tussen de kinderen onderling. Laten we voort-

gaan met te wijzen op de belangrijkheid van deze geïnspireerde gezinsavond.

Iets anders waarover we ons zorgen moeten maken is het verschijnsel van minderheidsgroeperingen in de Kerk. Leden die deel uitmaken van een meerderheidsgroepering hebben tot taak de minderheidsgroepen in hun omgeving te accepteren en te zorgen voor echte broederschap en aanmoediging tot deelname aan het kerkelijk gebeuren zodat deze groepen de zegeningen kunnen ontvangen die daarvan het resultaat zijn. De kerkelijke organisaties zullen die mensen ook aanzetten tot en bijstaan in het accepteren van de meerderheidsgroep en de aansluiting daarbij. Het Eerste Presidium zet ons in een brief van 10 oktober 1972, nu opnieuw uitgegaan, basisregels uiteen als richtlijn in deze.

Het Bureau Melchizedekse priesterschap houdt zich ook bezig met het zogeheten contact met de militairen. Binnen de strijdkrachten zijn veel standvastige leden van de kerk die een koers van gerechtigheid hebben uitgezet en die volgen, en die bovendien de tijd vinden anderen ervan op de hoogte te brengen en voorbeelden van moed en onkreukbaarheid stellen voor velen die die hulp zo hard nodig hebben. Ja, in die verre landen wordt trouw huisonderwijs gegeven. We zijn zeer geïnteresseerd in en trots op de voorbeelden en bijdragen van onze trouwe leden in de strijdkrachten. Een volgende priesterschapstaak waarmee we te maken hebben is het huisonderwijs. De Here heeft ons gezegd dat de plicht van een huisonderwijzer is „... de huizen van alle leden te bezoeken en hen te vermanen over-

luid en in het verborgen te bidden, en alle huiselijke plichten na te komen . . . altijd over de (leden der) kerk te waken, en met hen te zijn en hen te sterken.” (LV 20:51, 53.)

Broeders, laat ieder van ons zijn roeping als huisonderwijzer eer aan doen. Dan zullen zowel de gezinnen die we bezoeken, alsook ons eigen gezin gezegend en gesterkt worden.

Nog zo'n kerkelijk gebeuren waarin we in hoge mate zijn geïnteresseerd is de OOV van de Melchizedekse priesterschap, die drie jaar geleden in het leven is geroepen om de alleenstaande volwassenen te geven wat ze nodig hebben — ze te laten voelen dat ze in de kerk een belangrijke plaats inneemen — en om hun betrokkenheid in 'n deel van het kerkelijk gebeuren aan te moedigen.

De ouderlingenquorums zijn verantwoordelijk voor de broederschap en activiteit van de alleenstaande broeders, de ZHV voor die van de alleenstaande zusters.

Rapporten uit heel de kerk laten zien dat de betrokkenheid van alleenstaande volwassenen toeneemt — zowel onder de jong-volwassenen als de groep bijzondere belangen. Er zijn onder hen gezinsavondgroepen; ze doen zendingswerk; ze vullen hun leven met interessante, waardevolle bezigheden en verlichten de last van hen die gebukt gaan onder ziekte en veel andere moeilijkheden.

Ik ben persoonlijk aanwezig geweest bij jong-volwassenen en groepen bijzondere belangen in bijna de hele wereld en wat ik gezien heb is dat ze door hun verschillende activiteiten meer en meer waardering gaan koesteren voor het doel van het leven en meer

De dingen duidelijker zien

geluk en vrede vinden dan ze voor mogelijk hadden gehouden. Er is in deze veel vooruitgang geboekt en dat zal nog meer het geval zijn, daarvan ben ik overtuigd, als men beter gaat inzien wat zij nodig hebben.

Een van mijn kleindochters heeft het volgende gezegd over de jong-volwassenen: „Het jong-volwassenenprogramma is misschien wel het beste wat de kerk haar jonge leden ooit heeft geboden. Waarom? Omdat het alles in zich heeft wat ze nodig hebben, godsdienstig, sociaal, opvoedkundig, ontspannend of individueel, alles. En wat het allerbelangrijkst is, het jong-volwassenenprogramma verandert levens. Ik heb veel rustige gereserveerde mensen gezien, die misschien onopgemerkt zouden zijn gebleven ware het niet dat zij verantwoordelijke functies hebben aanvaard en uitgegroeid zijn tot vooraanstaande leiders.

Broeders, moeten we eigenlijk niet heel erg dankbaar zijn dat we in deze bedeling van de volheid der tijden het priesterschap dragen. Laten we ons opnieuw voornemen ons priesterschap te eren en te allen tijde onze roeping verheerlijken.

Samenvattend wil ik zeggen dat, ongeacht onze leeftijd, een van de belangrijkste vragen die we tenslotte moeten beantwoorden is „Zal ik zoeken naar aardse rijkdom of naar wijsheid?”

Ik weet dat mijn vrienden, die het niet meer zagen zitten, en ook wij allen geluk, vrede en eeuwig leven zullen vinden als we niet zoeken naar rijkdom maar naar wijsheid.

Mogen we zo leven dat we die zegeningen waardig zijn.

Ik geef u mijn getuigenis dat ik weet dat God leeft en dat Jezus de Christus is. En ik weet dat de profeet Joseph Smith het instrument in Gods handen is geweest bij het terugbrengen van het evangelie van Jezus Christus in zijn volheid, alsook de macht om in de naam van God te handelen. Ik getuig ook dat president Spencer W. Kimball een profeet van God is. Moge de Heer hem steunen en verheerlijken, en mogen ook wij hem in alles steunen, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

„Mijn ziel verlustigt zich in de verbonden des Heren” (II Ne. 11:5.)

Een mogelijkheid tot zendingswerk

DOOR CARLOS E. ASAY

Lid van het Eerste Quorum van Zeventig

Mijn broeders, ik hoef u niet te vertellen hoe bang ik ben. Mijn hart bonst en ik voel dat de Geest me moet bijstaan als ik u mijn getuigenis geef. U zult zich wel kunnen voorstellen dat ik door deze roeping erg nederig geworden ben, en al mijn tekortkomingen en zwakheden lijken nog groter te worden als ik mijn nieuwe taken beschouw. Ik wil dat u weet dat ik werkelijk een getuigenis heb van het evangelie van Jezus Christus. Met heel mijn hart weet ik dat God leeft, dat Jezus de Christus is, dat Joseph Smith een profeet was en dat we nu een levende profeet hebben die leiding geeft aan de zaken van het koninkrijk. Ik weet dat dat waar is.

Ik wil uitdrukking geven aan mijn dankbaarheid voor mijn lieve vrouw, mijn gezin, de Presiderende Bisschop die ik zeer liefheb, en voor alle anderen die me hebben bijgestaan bij mijn voorbereiding op deze taak. Bij het overwegen van wat ik als getuigenis ga zeggen, kan misschien iets wat ik heb meegemaakt van nut zijn. Toen ik zendingspresident was, was ik in de gelegenheid het evangelie en het zendingswerk te bespreken met een protestantse dominee. Hij was verontrust omdat hij voor zijn kerk was aangevoerd over een zendingsgebied te presideren en omdat hij daar in het verleden niet zo'n prettige ervaring mee had gehad zocht hij hulp. Hij kwam naar mijn kantoor in Dallas in Texas en zei dat hij die zendingsroeping eigenlijk helemaal niet wilde aanvaarden, maar dat hij het gevoel had

het wel te moeten doen. Hij zei dat hij wist dat wij het beste zendingsprogramma ter wereld hadden en wilde weten wat het dan wel was dat ons zo succesvol maakte. Ik denk dat hij uit was op organisatorische tips of iets dergelijks, maar ik wist dat dat niet het antwoord was op zijn problemen.

Toen ik mijn gedachten had bepaald vertelde ik de man dat er vier fundamentele redenen waren waardoor het programma van de Heer slaagt. Ik zij dat we in de eerste plaats succes hadden omdat we worden geleid door een levend profeet, een man die de woordvoerder is voor God op aarde, een man die inspiratie — openbaring — ontvangt aangaande de kerk.

In de tweede plaats slagen we omdat we werken onder macht en gezag van het heilige priesterschap. Wij matigen ons dat gezag niet aan, we leggen het onszelf niet op, maar het wordt ons gegeven door het opleggen der handen en we worden rechtens gedelegeerd om uit te gaan en het evangelie te prediken. Wij hebben het priesterschap.

In de derde plaats, zei ik, lukt het ons omdat we de volheid van het evangelie van Jezus Christus prediken, zoals in deze tijd op aarde teruggebracht. We gebruiken, zoals ouderling Packer ons voorbeeld, niet slechts één toets van de piano, maar het gehele toetsenbord. We weten waarom we hier zijn, we weten wat er van ons wordt verwacht om ons op voor te bereiden, en we weten waar we vroeger waren.

Ten vierde slagen we omdat wat we

doen wordt gedaan door de kracht en macht van een eigen getuigenis. Onze jonge leden gaan uit en prediken, niet omdat er een belofte of beloning aan vast zit, maar omdat ze 'n getuigenis hebben. Ze gaan voordat ze gaan studeren of onderbreken hun studie en stellen andere persoonlijke plannen terzijde zodat ze kunnen uitgaan en hun getuigenis uitdragen in de wereld. Ik zei, als uw kerk gestalte kan geven aan een programma met een profeet die leiding geeft met de macht van het priesterschap, en de volheid van het evangelie onderricht op basis van persoonlijke getuigenissen, kunt u precies zo hetzelfde doen als wij. Ik zei, u hoeft zich echter al die moeite niet te getroosten; waarom sluit u zich niet bij ons aan? Hij ging niet op mijn uitnodiging in.

Het is waar. En ik ben o zo gelukkig dat ik in de gelegenheid ben gesteld weer een actieve rol te vervullen in het zendingswerk.

Ik kan misschien eindigen met iets aan te halen wat Nefi heeft gezegd. Hij zei: „... . Mijn ziel verheugt zich in de Schriften.” (II Ne. 4:15.) Mijn ziel ook. Hij heeft gezegd: „... . Mijn ziel verlustigt zich er in, aan mijn volk de waarheid te bewijzen, dat Christus komt.” Mijn ziel verlustigt zich ook. Hij zei: „Mijn ziel verlustigt zich in de verbonden des Heren, die Hij met onze vaders heeft gemaakt; ja, mijn ziel verlustigt zich in Zijn genade, Zijn rechtvaardigheid, Zijn macht en Zijn barmhartigheid in het grote en eeuwige plan van verlossing van de dood.” Mijn ziel doet dat ook. En hij zei: „... . Mijn ziel verlustigt zich er in, mijn volk te bewijzen, dat, tenzij Christus komt, alle mensen verloren moeten gaan.” (II Ne. 11:4-6.) Ik weet dat dat waarachtig zo is. Ik bid dat de Heer me zal zegenen en me in staat stelt en opgewassen doet zijn voor mijn toekomstig werk, en dat Hij geduld met me heeft en al mijn zonden en tekortkomingen wil vergeven. Ik steun de profeet; ik steun de Broeders. Ik voel me erg klein bij het vooruitzicht met hen te mogen werken. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Het getuigenis van een nieuw geroepen algemene autoriteit

Leer gehoorzaamheid en dienstbetoon

DOOR M. RUSSELL BALLARD JR.
Lid van het Eerste Quorum van Zeventig

Mijn geliefde broeders, ik ben dankbaar dat broeder Asay mijn gevoelens voor me heeft verwoord. Ik ben ook dankbaar dat ik weet dat ik niet de enige ben die het hart in de keel voelt kloppen.

Toen ik de mogelijkheid overdacht u deze avond mijn getuigenis te geven, gingen mijn gedachten jaren terug toen ik deel uitmaakte van de Aäronische priesterschappen ik hier in de tabernakel een algemene priesterschapsvergadering bijwoonde. Op de een of andere manier bevonden een van mijn vrienden en ik ons hier bij de trap waar we niets te maken hadden, vlak voordat de priesterschapsvergadering zou beginnen. President George Albert Smith, vriendelijk als hij was, zag ons daar, zag dat we niets omhanden hadden en nodigde ons uit op een van deze stoelen hier bij het spreekgestoelte te komen zitten. Daar zat ik dan met mijn vriend, vlak naast de grote rode fauteuils waar de algemene autoriteiten in zaten en we keken naar het verloop van die priesterschapsbijeenkomst met het idee dat we nooit meer zo vlak bij dit spreekgestoelte zouden komen. Ik weet nog dat ik tegen m'n vriend zei toen we van de conferentie weggingen: „Het is vast erg fijn om een algemene autoriteit te zijn want dan mag je in een van die grote rode fauteuils zitten.” Wat ik graag wil zeggen, broeders, is dat ik nu 'n tijdje in zo'n grote rode stoel heb gezeten; en wat ik het liefste wil is dat ik uit mijn gehoorzaamheid en dienstbetoon zodanig lering zal

trekken dat ik me in die grote rode fauteuil op m'n gemak zal voelen. Ik bid dat de Here me zal zegenen zodat ik president Kimball, zijn raadgevers, de Raad der Twaalven en al mijn broeders van de Algemene Autoriteiten op de juiste wijze zal kunnen vertegenwoordigen; dat als ze me uitzenden met welke boodschap ook, ik aan de wil en het bevel des Heren zal voldoen.

Ik dank mijn vrouw, mijn zeven kinderen, mijn moeder en vader voor wat ze hebben gedaan om deze roeping mogelijk te maken. Ik beloof plechtig mijn volledige steun en loyaliteit aan mijn broeders en aan de Heer en vraag om Zijn vrede en zegen als ik in mijn taak groei.

Ik heb een groot getuigenis van het evangelie, want ik weet dat het waar is. Ik breng de groeten over van de heiligen uit Oost Canada en van alle zendingen daar aan alle broeders priesterschapsdragers op de hele wereld. Dit getuigenis geef ik u nederig en in de heilige naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

Vier gedachten als je deel gaat uitmaken van het Eerste Quorum van Zeventig

Als je de roeping aanvaardt

DOOR JOHN H. GROBERG

Lid van het Eerste Quorum van Zeventig

Mijn geliefde broeders. Bij 'n gelegenheid als deze gaat er veel in je om maar kun je niet zoveel zeggen. Ik denk dat het van belang is u vier dingen te zeggen.

In de eerste plaats wil ik hier in het openbaar en in bijzijn van de Heer en Zijn dienstknechten de uitnodiging aanvaardn die president Kimball heeft gedaan om de rest van mijn leven te besteden in dienst van de Heer.

Ten tweede wil ik u om hulp vragen. Ik weet dat ik zwak ben en uw hulp nodig heb. Ik heb de laatste dagen diep in mijn ziel gekeken en ben tot de onontkoombare slotsom gekomen dat vele, zo niet de meeste van mijn zogenoemde „prestaties” meer het resultaat zijn geweest van de inspanningen van anderen dan van mijn eigen inzet.

Vaak horen we dat onze verscheiden overledenen er behoefte aan hebben dat wij voor ze naar de tempel gaan en tempelwerk voor ze doen en dan denken we dat dat zo is omdat ze van ons afhankelijk zijn. Ik wil u zeggen dat ik hoewel mijn begrip niet toereikend is een getuigenis heb dat wij ten minste evenveel, zo niet nog meer, afhankelijk zijn van hen. Wat wij moeten doen is elkaar bijstaan. Daarvan hangt onze zaligheid af.

In de derde plaats wil ik uitdrukking geven aan mijn dankbaarheid voor hen die zo vriendelijk voor me zijn geweest en zoveel geduld met me hebben gehad, voor de leiders van de kerk van wie ik weet dat ze hoofdschud-

dend zagen welke fouten ik beging en me toch geduldig in de goede richting hebben geleid. Ik hoop en bid dat ik voor anderen minstens net zo aardig en geduldig zal kunnen zijn, bij welke taak ook die me gegeven wordt, als zij voor mij zijn geweest. Ik druk dankbaarheid uit voor mijn vrouw en kinderen, mijn ouders en bureu — niemand kan betere bureu hebben dan wij.

Iemand heeft me eens verteld dat we moeten luisteren naar onze vrouw. Zij bezit hoedanigheden die wij niet hebben. In veel gevallen moet je oor hebben voor vrouwelijke intuïtie. Bij onze voorbereiding om hier naar toe te gaan zei mijn vrouw: „Moeten we de krant eigenlijk nog wat laten weten?” Ik zei: „Nee, ze zeiden dat ze alles wisten wat ze wilden weten.”

Ze zei: „Ze hebben het vast verkeerd.” En ja hoor, toen we *Church News* open sloegen bleek dat ze ons twee kinderen minder hadden gegeven. U moet namelijk weten dat we nog 'n kleine Jennie Marie en Viki Ann hebben die gekomen zijn na Thomas die wèl in de krant stond vermeld. Ik heb Jean gezegd dat ik het in orde zou maken. Woorden schieten tekort om te zeggen hoe dankbaar ik ben voor mijn vrouw en kinderen. Misschien alleen dit: Ik houd van haar — ik heb altijd van haar gehouden en ik zal altijd van haar houden, en ik houd ook van onze kinderen.

Ten slotte wil ik mijn getuigenis geven dat ik weet dat onze Vader in de hemel leeft en, wat misschien belangrijker is, dat ik weet dat Hij ons liefheeft als Zijn kinderen. Ik weet dat Jezus de Redder van de wereld is. Ik weet dat Hij ons liefheeft. Hij is onze Vriend, letterlijk. Hij houdt van iedereen. Veel van die liefde heb ik ervaren onder de eilandbewoners. Tot het rustige, lieflijke eilandvolk wil ik mijn speciale *Ofa Atu* (innige liefde) uitspreken. U heeft mijn ziel verzacht, mijn leven gered, mij laten zien wat offerande en liefde betekenen en me de met niets te vergelijken zegening van geloof gegeven.

Ik weet dat Joseph Smith een profeet van God is, dat President Kimball een profeet van God is. Dit getuigenis geef ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

*Als het uur van verlossing aanbreekt
is het uur van voorbereiding voorbij*

Schreeuw het van de daken

DOOR JACOB DE JAGER

Lid van het Eerste Quorum van Zevenden

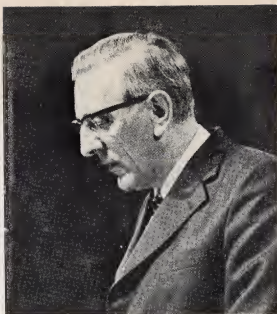
Mijn dierbare broeders. Het is een heerlijke gelegenheid om, in mijn nieuwe roeping om Zijn koninkrijk te helpen opbouwen, persoonlijk kennis te maken met zoveel waardige uitverkoren zonen van onze hemelse Vader van wie ik zeker weet dat Jezus heeft gezegd: „Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren” (Joh. 15:16) en van wie de profeet Joseph Smith heeft gezegd: „Gij zijt degenen, die Mijnen Vader Mij heeft gegeven; gij zijt Mijne vrienden.” (LV 84:63.)

Ik twijfel er niet in het minst aan dat de Heer ons hier bijeen heeft gebracht want aan de profeet Joseph Smith is geopenbaard: „En hij, die getrouwd is, zal in elke plaats sterk worden gemaakt.” (LV 66:8.)

We zijn hier gekomen uit alle hoeken van de aarde, ikzelf uit een kleine stad in Nederland waar slechts vier leden van de kerk wonen. Daarom weet ik zeker dat velen onder u belangwekkend kunnen vertellen over hun bekeering en doop in de kerk; over hun eerste contact met de zendingen; en over de drie fasen die we allemaal moeten doormaken als we het koninkrijk hier op aarde binnengaan — de beginfase, de ontwikkelingsfase en de rentmeesterschapsfase — alle deel uitmakend van de eeuwige vooruitgang van de mens van het voorbestaan naar het leven hierna.

Ik ben vanavond hier om u deelgenoot te maken van mijn getuigenis en ook om samen met u gelukkig te zijn.

Ons geluk en onze vreugde in het koninkrijk zijn steeds maar weer toe-

genomen vanaf de eerste dag dat de zendingen bij mij in Nederland aanbelden; vanaf de doop van zuster de Jager en mij in Toronto in Canada, waar we toen woonden omdat ik het grote voorrecht had om door de macht van het heilige Melchizedekse priesterschap mijn eigen zoon en dochter te dopen en omdat we voor dit leven en alle eeuwigheid in de tempel in Zwitserland zijn gehuwd en onze kinderen aan ons zijn verzegeld. En nu, als kroon op het werk om het zo maar eens te zeggen, is onze zoon Michael als full-time zending werkzaam op Java in Indonesië. Op zijn beurt leert hij nu persoonlijk die fijne mensen daar wat wij als ouders en wat zoveel toegewijde leerkrachten in de kerk hem met liefde en geduld hebben bijgebracht — het plan van Zaligheid in al zijn facetten. Toen hij Nederland verliet, op weg naar Java, het eiland waar hij is geboren, hebben we gedaan wat in ons vermogen lag om hem voor zijn heilige roeping als zending voor te bereiden, zoals de Heer heeft bevolen. Want in Leer en Verbonden is geschreven: „En zij (de ouders) moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen.” (LV 68:28.)

Wat waren we dankbaar en verheugd toen we vernamen dat hij door inspiratie werd geroepen te dienen op een plaats die volledig in overeenstemming was met een openbaring gegeven aan de profeet Joseph Smith: „Zendt de ouderlingen Mijner kerk uit naar de natieën, die verre zijn, en naar de eilan-

den der zee; zendt hen uit naar vreemde landen.” (LV 133:8.)

Met grote vreugde en in alle nederigheid getuig ik tot u allen die hier bijeen bent dat de zending van onze zoon, zestienduizend kilometer van huis, hem dichtert tot ons heeft gebracht dan ooit tevoren; dat wij thuis de zegeningen deelachtig zijn die hij van de Heer ontvangt voor zijn getrouwheid en ijver in het werk, en dat wij daardoor een gelukkiger gezin zijn.

Mag ik daarom alle vaders helpen herinneren en aanmoedigen hun kinderen voor te bereiden een zending te vervullen zoals de profeet van God heeft geboden. Vaders weten dat: „Wie ook een getrouwe, rechtvaardige en wijze rentmeester zal worden bevonden, zal in de vreugde zijns Heren ingaan en het eeuwige leven beërven.” (LV 51:19.) Het deel van de belofte „zal in de vreugde zijns Heren ingaan” is ons zelfs voor dit leven hier op aarde gegeven. En als we nu getrouwd zijn en rechtvaardig en een wijze rentmeester, zullen we nu „ingaan in de vreugde” van onze Heer en Redder en onszelf voorbereiden op het eeuwige leven. Het is zo broeders, dat wij bepalen waar we zijn als we dit sterfelijke leven verlaten, want als het uur van verlossing aanbreekt is het uur van voorbereiding voorbij.

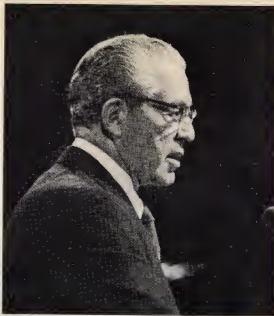
Als 'n gelukkige Nederlander, die het evangelie van Jezus Christus in zijn leven kent als 'n Liahona, getuig ik tot u dat door het naleven van de geboden wij vreugde zullen kennen, nu, morgen en in alle eeuwigheid. Waar u ook vandaag komt, schreeuw van de daken: „Het Koninkrijk Gods is op aarde teruggebracht door middel van de profeet Joseph Smith.” En als u last heeft van hoogtevrees moet u natuurlijk niet op het dak klimmen, maar eenvoudig beneden blijven en uw vrienden en buren dezelfde boodschap brengen: „Het Koninkrijk Gods is op aarde teruggebracht door middel van de profeet Joseph Smith.”

Met die Liahona die ik in mijn leven heb gevonden kun je in kerkelijke tijdschriften lezen over wat de Here in deze bedelling doet, en daardoor kan ons gezin worden tot 'n beter gezin. Dat zijn de zegeningen voor getrouwe heiligen der laatste dagen in de hele

wereld, zegeningen die vreugde en geluk in hun leven brengen.

Amerikanen hebben 'n uitdrukking die zegt: „Het leven is niet alleen maar perziken en room.” Hoewel we in Nederland in de zomer ruim voldoende perziken hebben en het hele jaar door genoeg room, zijn we gelukkig met de zekere kennis dat de Heer ons op deze aarde heeft geplaatst als deel van Zijn prachtige Plan van Zaligheid. Dat, broeders, brengt ons geluk.

Tot slot geef ik u mijn getuigenis dat deze broeders met wie ik het voorrecht heb vandaag op het podium te zitten, mannen Gods zijn; dat president Spencer W. Kimball waarachtig 'n profeet is van de levende God om ons in deze laatste dagen leiding te geven. Ik getuig dat deze broeders, die lid zijn van de Raad der Twaalven, waarachtig zijn geroepen om in de wereld bijzondere getuigen te zijn in de naam van Christus. Zo zijn ook de leden van de Eerste Raad van Zeventig geroepen om het evangelie te prediken in de wereld. Ik houd van ze en bewonder ze om het voorbeeld dat ze stellen, voor hun vriendschap, en voor de manier waarop ze ons door de Geest alles leren wat wij moeten doen om bij onze hemelse Vader terug te komen. Deze conferentie zal ons hart beroeren en ons leven veranderen, en ik getuig tot u dat uw leven niet hetzelfde zal blijven als u terugkeert in uw wijk of gemeente. We zullen opgebouwd terugkeren, wijzer, meer open voor wat anderen nodig hebben en beter uitgerust met kennis die we in ons gezin nodig hebben en daardoor zullen we gelukkiger zijn en dichter bij onze hemelse Vader. Moge vandaag en altijd vrede en geluk uw deel zijn, dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen

„Toon moed en manhaftigheid, karaktervastheid en vastberadenheid om te doen wat de Here wil dat u doet.”

Vindt u uw priesterschap vanzelfsprekend?

DOOR PRESIDENT

N. ELDON TANNER

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Mijn geliefde broeders, ik heb geloven van dit mannenkoor en ik wil ze mijn complimenten maken voor de prachtige zangen die ze ons deze avond hebben geboden. Ook heb ik de getuigenissen van de broeders erg fijn gevonden, in het bijzonder die van de nieuwe broeders die zijn geroepen, aangesteld en geordend als lid van het Eerste Quorum van Zeventig.

Het is een groot voorrecht en het legt een zware last op je schouders voor deze verzamelde priesterschap te staan. In de hele wereld is geen enkele andere plaats te vinden waar zulke fijne, reine, toegewijde, eerbare en betrouwbare mannen bijeen zijn die zowel individueel als groepsgewijs grote macht bezitten. U bent geroepen, geordend en hebt het priesterschap op u bevestigd gekregen door hen die het gezag van God bezitten. Bovendien heeft geen enkele man buiten De kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen dit priesterschap of het gezag om te spreken of op te treden in de naam des Heren. Met angst en beven sta ik voor u als ik eraan denk wat deze vergadering vertegenwoordigt. Ik *beef* vanwege de zware taak die op de priesterschap rust; en ik heb *angst* omdat we niet alles doen wat de Heer van ons verlangt.

Nooit eerder ben ik me zo bewust geweest van de behoefte aan en het belang van het priesterschap in de wereld en de noodzaak voor een ieder van ons om ons priesterschap te eren, onze roeping gestalte te geven en waar dat

ook maar even mogelijk is onze bijdrage te leveren tot het voortgaan van waarheid, gerechtigheid en vrede in de hele wereld. Ik bid nederig dat tijdens mijn toespraak de Geest en zegeningen des Heren met ons zullen zijn en ons zullen inspireren.

De kracht van de kerk, haar groei, en de opbouw van Gods koninkrijk hier op aarde hangt af van hoe wij onze taak uitvoeren.

Ik wil vanavond graag spreken over het belang van het priesterschap en wat de Heer verwacht van hen die het dragen. Wat we goed moeten weten is dat niets ter wereld zo machtig is als het priesterschap van God. Ik ben echter bang dat het veel te vaak voorkomt dat iemand het vanzelfsprekend vindt en het beschouwt als een *recht* en niet als *voorrecht*. Veel mensen denken dat de *leertijd* bepaalt wanneer ze recht hebben op het ontvangen van het priesterschap of verhoging daarin. Laten we even stil blijven staan bij de geweldige belangrijkheid die de Here verbond aan het Aäronische Priesterschap toen dat werd teruggebracht. Johannes de Doper, die de Verlosser had gedoopt, werd uitgezonden om het Aäronische Priesterschap terug te brengen. Met zijn handen op het hoofd van Joseph Smith en Oliver Cowdery zei hij:

„Aan u mijn mededienstknechten, verleen ik in de naam van de Messias het Priesterschap van Aäron, dat de *sleutelen* omvat van de *bediening van engelen* en van het *evangelie der bekering*, en van de *doop door on-*

derdampeling voor de vergeving van zonden." (LV 13, cursievering toegevoegd.)

Allemaal moeten we ons er goed van bewust zijn dat er door het Aäronische priesterschap grote werken zijn en kunnen worden tot stand gebracht. President Wilford Woodruff verhaalt wat hij eens heeft meegemaakt als volgt: „Ik werd er sterk toe aangezet vader Hakeman (‘n vroege afvallige) te gaan waarschuwen. Uiteindelijk deed ik dat volgens het gebod dat God mij gaf. Toen ik de derde keer bij hem kwam scheen zijn huis vol kwade geesten en ik wist niet goed meer wat ik van de openbaring moest denken. Toen ik mijn waarschuwend woord beëindigd had, ging ik weg. Hij kwam me achterna zijn huis uit met de bedoeling mij te doden. Dat weet ik zeker, want dat was mij in een visioen getoond. Toen hij vlak bij me was viel hij voor mijn voeten dood neer, alsof hij was getroffen door een bliksem-schicht uit de hemel. Ik was toen priester, maar God verdedigde me en spaarde mijn leven. Ik spreek hierover omdat dit een beginsel is dat in de kerk van God thuis hoort, in deze generatie zowel als in andere. Ik werd door engelen bediend terwijl ik het ambt van priester droeg. Ik had visioenen en openbaringen. Ik heb duizenden kilometers gereisd, mensen gedoopt, maar ik kon ze niet bevestigen omdat ik daartoe niet het gezag had.” (*Millenial Star*, 1891, 53:641-642.)

Hij zei ook: „Ik wil u graag op het gemooed drukken dat het niets uitmaakt of ‘n man nu priester is of apostel, als hij zijn roeping maar verheerlijkt. Een priester draagt de sleutelen van bediening door engelen. Nog nooit in mijn leven als apostel, zeventiger of ouderling heb ik meer bescherming gekregen van de Here dan toen ik het ambt van priester droeg. De Here liet mij door visioenen, openbaringen en door de Heilige Geest dingen zien die mij te wachten stonden.” (*Millenial Star*, 1891, 53:629.)

We beseffen natuurlijk allemaal dat de inspiratie en openbaring die hij als priester ontving, en die ieder van ons kan ontvangen, voor het welzijn en de

begeleiding zijn van de enkeling en niet voor de kerk. De belangrijkheid van het Aäronische priesterschap blijkt ook duidelijk uit het feit dat de Heer de bisschop heeft aangewezen als presidium van dit priesterschap. Het is de bisschop die de sleutelmacht bezit. Ik weet niet hoe u erover denkt, maar telkens als ik de Aäronische priesterschap het avondmaal zie inzeggen en rondendien vind ik het een prachtig en heerlijk voorrecht voor die jongens om eraan te mogen meewerken. Ik weet dat de Heer wil dat ze waardig zijn en eerbiedig en dat het Hem misshaagt als ze dat niet zijn.

De Here noemt in de volgende woorden nog een voorrecht en verantwoordelijkheid van het Aäronische priesterschap:

„Neemt daarom diegenen met u mede, die tot het lagere priesterschap zijn geordend, en zendt hen voor u uit om afspraken te maken en de weg te bereiden, en om de afspraken na te komen, waaraan gij zelf u niet kunt houden.” (LV 84:107.)

Da laatste jaren heb ik het voorrecht genoten huisonderwijs te doen met in eerste instantie een leraar en tegenwoordig met een priester. Zij maken de afspraken en presenteren en leiden het gesprek op hun beurt. Laatst belde mijn huisonderwijscollega me op en zei dat de vader van een van de gezinnen die wij bezoeken in het ziekenhuis lag en stelde voor hem te gaan opzoeken. Dat deden we en we hebben hem een zegen gegeven.

Ongeacht het priesterschap dat we dragen, als we zorgen dat we rein en onbesmet zijn en afgestemd op de Geest des Heren, ervaren we grote vreugde en voldoening bij het doen van onze plichten. Als we het priesterschap ontvangen sluiten we bepaalde verbonden met de Heer. Verbonden die bindend zijn en erg belangrijk. En Hij verwacht van ons dat we ons aan die verbonden houden. Ik zal nu gedeelten van het verbond van het priesterschap aanhalen:

„Want allen, die *getrouw* zijn, tot het verkrijgen van deze twee priesterschapen, waarvan Ik heb gesproken, en in het *verheerlijken hunner roeping*, worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing van hun lichamen.

„Zij worden de zonen van Mozes en van Aäron, en het nageslacht van Abraham, en de kerk en het koninkrijk, en de uitverkorenen Gods.

„En nu geef Ik u een gebod om uzelf in acht te nemen, en ijverig op de woorden des eeuwigen levens te letten.

„Want gij moet leven bij ieder woord, dat uit de mond Gods uitgaat.” (LV 84:33-34, 43-44; cursievering toegevoegd.)

Wat ‘n zegening, wat ‘n belofte, wat ‘n verantwoordelijkheid! En dat geldt voor ieder die zich aan het verbond houdt en heeft betrekking op ons allemaal. De eerste vijf woorden van het verbond zijn „Want allen, die getrouw zijn.”

In het licht van die geloofsgetrouwheid wil ik graag wat zeggen over het Woord van Wijsheid, kuisheid, oprechtigheid en het houden van de geboden. De Heer heeft gezegd:

„Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden.” (Joh. 14:15.)

Ik weet zeker dat iedere man die mij vanavond kan horen zal zeggen dat hij de Heer liefheeft. Maar hoe bewijst hij dat? Hij zei: „Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden.”

Ik ben me ervan bewust dat er vandaag de dag veel kwaad in de wereld is. Satan houdt huis en soms worden we door hem en zijn aanhangers ernstig beproefd om dingen te doen waarvan we weten dat we ze niet zouden moeten doen, en vaak bezijken we omdat we populair willen zijn. Als we echter het priesterschap dragen zijn we anders en we moeten klaar zijn om anders te zijn, losgemaakt te worden van de methoden van de wereld en ongewillig het werk te doen waartoe de Heer ons heeft geroepen.

Hoewel wetenschappelijk is bewezen dat het gebruik van thee, koffie, tabak, verdovende middelen en alcohol nadelig is voor het lichaam, heeft de wereld het Woord van Wijsheid niet. Wij zijn verschillend van de wereld in die zin dat de Heer ons het Woord van Wijsheid heeft gegeven als een gebod, met een geweldige zegen en belofte die staan vermeld in LV 89.

Vanavond wil ik u graag een verhaal vertellen over wat ik eens heb meegemaakt met betrekking tot het Woord

van Wijsheid. Toen ik presideerde over de wijk Edmonton in Canada, hield ik me bezig met een van onze priester-groepen. We kwamen bijeen in de kelder van een groot gebouw, dat vuile muren had en een smerige vloer. Een van de priesters, Max genaamd, speelde in het schoolbasketbalteam. In zijn team was hij de enige die lid was van de Kerk. Vanzelfsprekend hadden de andere jongens geen bezwaar tegen het gebruik van koffie en thee of tabak en, soms, alcohol. Max hield zich natuurlijk strikt aan het Woord van Wijsheid. Hij vertelde de jongens vaak over het Woord van Wijsheid en het kwaad dat zou geschieden als je je er niet aan hield. En hij vertelde ze dat de Heer had beloofd dat ze zouden snellen en niet moede worden, lopen en niet mat worden, als ze zich zouden houden aan het Woord van Wijsheid. Hij gaf ze de verzekering dat ze betere spelers zouden worden als ze van die dingen zouden afbliven. Hijzelf was een van de beste spelers en de jongens hadden ontzag voor hem. Het duurde niet lang of ze hielden allemaal het Woord van Wijsheid.

Enkele weken geleden was ik in Houston in Texas waar ik die jongeman en zijn gezin tegenkwam. Hij had zijn gezin verteld van toen we samenkwamen in die kelder en van de dingen waarvan hij zich nog herinnerde dat ik ze had geleerd. Toen vertelde ik dat gezin het verhaal van hoe hij het basketbalteam had beïnvloed waarbij ik de nadruk legde op het feit dat mensen altijd respect hebben voor wie leeft volgens verheven normen en dat hij daarmee zeker zijn voordeel zou doen. Max is nu hoofdgeoloog bij één van de grote oliemaatschappijen in Houston.

Ik wil u graag vertellen wat een van onze jongens, laten we hem John noemen, heeft meegemaakt. John ging een officiersopleiding volgen in een van de oostelijke staten. Er kwam een nieuwe schoolcommandant en te zijner ere werd er een banket aangericht. Bij ieder bord stond 'n wijnglas. Te gelegener tijd stonden alle aspirant-officieren op met hun wijnglas om een heildronk uit te brengen op de nieuwe officier — dat wil zeggen, allen op één jongen na; hij

hief een glas melk. Dat vereist toch waarschijnlijk wel moed, daar te staan samen met al die officieren en al die wijnglazen de hoogte in te zien gaan en zelf een glas melk te heffen!

De nieuwe officier had het gezien en begaf zich na afloop rechtstreeks naar die jongen en zei: „Waarom bracht jij een heildronk op me uit met een glas melk?“

„Meneer,“ zei hij, „Ik heb van m'n leven nog geen druppel alcohol gebruikt; ik wil het niet; mijn ouders willen niet dat ik het gebruik; en ik dacht dat u dat ook niet zou willen. Ik wilde wel een heildronk op u uitbrengen en ik dacht dat het u tevreden zou stellen als ik dat zou doen met wat ik gewoon ben te drinken.“ De officier zei: „Kom morgen op rapport in mijn hoofdkwartier.“

Die jongen zal die nacht wel niet veel hebben kunnen slapen, maar weet u wat er gebeurde toen hij die ochtend naar het hoofdkwartier van de commandant ging? De officier deelde hem in bij zijn staf met de volgende verklaring: „Ik wil mannen om me heen met genoeg durf om te doen wat zij vinden dat juist is, ongeacht wat een ander ervan denkt.“ Nog nooit broeders heb ik meegemaakt dat het naleven van de normen van de kerk me op welke wijze dan ook heeft buitengesloten of gehinderd in vooruitgang of aanzien. Wis en waarschijnlijk kan niemand ernstig menen dat hij zijn priesterschap eert en zijn roeping verheerlijkt als hij het Woord van Wijsheid breekt.

Nu over kuished. Onzedelijk gedrag is in de wereld zo algemeen dat zelfs sommigen van onze priesterschapdragers erdoor worden beïnvloed, en dat stemt mij met grote droefheid. De Here heeft ons onomwonden gezegd: „Gij zult niet echtbreken.“ (Ex. 20:14.)

Paulus heeft to de Korinthiërs gezegd: „Weet gij niet, dat de onrechtvaardigen het Koninkrijk Gods niet zullen beërven? Dwaalt niet; noch hoereers, noch afgodendienaars, noch overspelers; noch ontuchtigen; noch die bij mannen liggen.“ (I Kor. 6:9-10.)

Helaman waarschuwde zijn volk met de volgende woorden: „Ja, zelfs op

dit ogenblik wordt gij rijp voor eeuwige verdelging wegens uw moorden, uw ontucht en goddeloosheid; en tenzij gij u bekeert, zal deze spoedig over u komen.“ (Hel. 8:26.)

Waar we ons ook samen met jongens en meisjes of jongemannen en jongedames bevinden, het is van het grootste belang dat we weten wie we zijn en in overeenstemming daarmee handelen en onszelf nooit toestaan in verzoeking te worden gebracht, verzoeking die ons zal leiden tot overtreding. Wij zijn de geestelijke kinderen van God, wij dragen het priesterschap waarin we onze roeping moeten eren en verheerlijken. Het breken van de wet van kuished mishaaft de Here uitermate en is hoogst nadelig en vernederend. Het is de oorzaak van intens verdriet, gewetenswroeging en ontnoemt ons vele kansen en zegeningen die de Here in petto heeft voor de getrouwen, zoals op zending gaan, naar de tempel gaan, verhoging in het priesterschap en het bekleden van verantwoordelijke functies binnen de kerkelijke organisaties.

Iedere avond en ochtend bid ik nederig dat onze leden het verlangen en de kracht zullen hebben rein van zeden te blijven, en ik pleit bij iedereen hier vanavond dat hij besluit te leven zoals de Here wil dat hij leeft en zichzelf verre houdt van ernstige verzoeking en overtreding. Nu iets over oprechtheid. Er bestaat geen verhevener karaktereigenschap dan oprechtheid in alles wat we doen. Toen ik nog maar een kleine jongen was hielden m'n ouders me al voor nooit te liegen. Als iemand van u schuldig is aan een ernstige zonde of overtreding wil ik er bij u op aandringen dat tegaan bekenen, u te bekeren en uw leven zodanig te beteren dat u zich voorbereidt de zegeningen te genieten die u anders niet kunt smaken.

Het spijt me zeer te moeten vermelden dat er zich gevallen voordoen waarin mensen liegen om maar naar de tempel of op zending te kunnen gaan. De Here heeft gezegd dat niets onreins de tempel van God zal binnengaan. (Zie LV 97:15.) Als iemand voor een tempelaanbeveling wordt geïnterviewd moet hij zich er goed rekenschap van geven dat de bisschop of

ringpresident de Here vertegenwoordigt en dat hij de Here antwoord geeft en zich voor de Here vastlegt. De Here weet alles en laat zich niet bespotten. Er zijn gevallen bekend waarin mensen onwaardig naar de tempel zijn gegaan en daar jaren een bezwaard geweten over hebben gehad. Ze vroegen zich af of de verordening nu wel gold en ze zijn naar de president van de Kerk gekomen, met een gebroken hart en om orde op zaken te stellen. Laten we eerlijk zijn, trouw, kuus, welwillend en deugdzaam. (Zie het 13e Artikel des Geloofs.)

Toekomstige zendingen moeten beseffen dat de Here iemand wil die Hij volledig kan vertrouwen, iemand die alleszins rein en waardig is Hem in het zendingenveld te vertegenwoordigen. Aanvaard geen roeping als u niet waardig bent; lieg niet om toch te gaan, maar bereid uzelf door bekering erop voor. Het is veel beter een jaar of nog langer te wachten dan onwaardig te gaan. Toon moed en manhaftigheid, karaktervastheid en vastberadenheid om de feiten onder ogen te zien, de waarheid te vertellen en uzelf alleszins voor te bereiden om te doen wat de Here wil dat u doet. Luister naar en denk steeds aan deze diepe gedachte van wijlen Richard L. Evans:

„Soms en onder bepaalde omstandigheden is het mogelijk om van veel dingen weg te vluchten — van gevangismuren, slechte vrienden, slecht gezelschap, van vervelende mensen, uit de oude omgeving — maar nooit van onszelf. Als we 's nachts in bed liggen, zijn we daar met onze eigen gedachten — of we die nu leuk vinden of niet. Als we 's morgens wakker worden zijn we er nog steeds — of we dat nu leuk vinden of niet. Wat het in het leven het langst volhoudt (en zonder twijfel ook als we dood zijn) is het bewust zijn van onszelf. Dat staat vast en daarom is niemand meer te beklagen dan hij die met zichzelf niet in het reine is — ongeacht hoe snel of waarheen of hoever hij loopt.” (Richard L. Evans, *Richard L. Evans quotebook*, Salt Lake City: Publishers Press, 1971, p. 214.)

De Here heeft een methode gegeven waardoor iemand uit zo'n toestand

kan weggkomen. Hij heeft gezegd:

„Ziet, hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Here, gedenk ze niet meer.

„Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet, hij zal ze belijden en veraken.” (LV 58: 42-43.)

Laten wij er altijd aan denken dat wij, priesterschapsdragers, het koninklijke leger van God vormen. Wij zijn allen vrijwilligers. Wij voeren oorlog tegen de duivel en alle kwaad. Dit is een strijd voor goed of fout, een strijd op leven en dood, voor het eeuwige leven. Jezus Christus is onze leider — onze generaal. President Spencer W. Kimball is de bevelvoerend officier. Het priesterschap is onze kracht en we moeten ons leger niet verzwakken door het Woord van Wijsheid te breken, door onzedelijk gedrag, door onoprechtheid of onbetrouwbaarheid. We moeten sterk blijven en de orders

van onze bevelvoerend officier uitvoeren. Willen we winnen dan kunnen we geen soldaten gebruiken die er wel zijn maar niet meedoen. We hebben dan geen behoefte aan deserteurs. Waar we behoefte aan hebben is een loyaal, toegewijd, verknocht, eensgezind front. We kunnen niet verliezen als we rein blijven, gehoorzaam en trouw aan het geloof.

Laten we ook niet vergeten dat ieder, die niet loyaal is, ons leger verzwakt en laten we bidden dat wij zo niet zullen zijn. Dit is het werk des Heren waarbij we zijn betrokken. Dit is Zijn kerk en koninkrijk hier op aarde. Wij worden geleid door de Here door middel van onze president en profeet Spencer W. Kimball. Mogen wij onze leider volgen, het priesterschap eren, de door ons ontvangen roeping verheerlijken en onszelf in alles waardig tonen. Dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

De tabernakel tijdens de conferentie.

Jongemannen hebben een vader nodig die een voorbeeld is in leiderschap en ze de kans geeft zich te ontwikkelen.

De held van een jongen moet dichtbij hem zijn

DOOR PRESIDENT
SPENCER W. KIMBALL

Zolang ik al naar de conferentie kom, ben ik altijd onder de indruk geweest van het grote aantal jongemannen — jongens — die met hun vader meekomen. Steeds weer heb ik mannen gezien die groei hadden doorgemaakt in de kerk, die al hun zonen meebrachten, of die nu vier, zes, acht of tien jaar oud waren. En samen hebben ze van deze vergadering genoten. Dat verschijnsel heeft me bewogen tot het lezen van enkele versregels die u misschien wel eens eerder hebt gehoord:

Slechts 'n vader

. . . Maar de beste van alle mannen.
Slechts 'n vader, moe als hij is
Van daag'lijks zijn bekommernis,
Moe van zijn inzet van al wat hij deed,
Haast zich na 't werk omdat hij weet,
Hoe graag zij die bij hem wonen
Hem 's avonds weer naar huis zien
komen

Alleen 'n vader, die kan dat maar toch,
Een uit wel duizend, waar vind je die
nog.

Ploeterend strijdt hij de strijd van
al'dag,

Gevende wat zijn vermogen vermag,
Zonder mankeren, geen mopper,
geen klacht,
Voor hen die daar thuis zijn, waar
hij wordt geacht.

Slechts 'n vader, niet trots en niet
rijk,

Maar echter zo iemand met ruimere
kijk

Op 't leven zoals het moet worden
geleefd,

Die 't goede steeds doet maar naar
't beet're ook streeft;
Stilletjes doet want hij weet 't is zijn
plicht,
Thuis wacht hem daarvoor 'n
dankbaar gezicht.

Slechts maar 'n vader, maar wat hij
gunst geeft,
Wordt dankbaar gekoesterd, er
wordt van geleefd.

Het voorbeeld op zo'n manier
duidelijk gesteld,

Doet volgen: zijn zoon vindt zijn
vader 'n held.

Voor hem heb ik deze paar regels
geschreven;

Mag hij ooit ontvangen wat hij
mij heeft gegeven.

(Schrijver onbekend. Vrij vertaald
naar *Book of Poetry*; Al Brant, comp.;
Grand Rapids, Zondewan Publishing
House, 1968.)

Ik hoop dat iedere jongen, die hier
vanavond aanwezig is, op deze manier
over zijn vader denkt, hem zijn
gelegenheid laat blijken en zijn dank-
baarheid toont dat-hij een vader heeft
die geloofsgetrouw is en betrouwbaar.
Wij hopen, dat u als zonen, echtgenoten,
vaders en grootvaders, dragers
van het priesterschap rekening zult
houden met uw zusters, uw moeder,
uw vrouw, uw grootmoeder. Het pries-
terschap resideert in het gezin, maar
moet dat doen zoals Jezus over
zijn kerk resideert — in liefde, in
dienstbaarheid, in zachtheid en door
voorbeeld.

De Here heeft ons, dragers van het
priesterschap, een zekere mate van
Zijn gezag gegeven, maar wij kunnen
alleen een beroep doen op de machten
des hemels op basis van onze eigen
rechtvaardigheid. Wil dus de macht
van het priesterschap binnen het gezin
werkelijk aanwezig zijn, dan is de
rechtvaardigheid van de mannen en
jongemannen een vereiste. Wij bren-
gen alle priesterschapsdragere onder
de aandacht dat onze relatie tot onze
vrouw, moeder en zusters er een is van
samen knielen, of dat nu aan het altaar
in de tempel is of thuis; we dienen
samen, zij aan zij, in een praktische
samenwerking.

Broeders, wij moeten ons beijveren
aan de behoeften van onze jongens
te voldoen en hen voortdurend goede
kansen geven om hun ziel in dienst-
baarheid te oefenen. Jongens worden
gewoonlijk niet inactief in de kerk
omdat ze teveel belangrijke dingen
te doen krijgen. Geen enkele jonge-
man, die er voor zichzelf echt van
overtuigd is dat het evangelie werk-
zaam is in het leven van de mensen,
zal weglopen van zijn plichten in het
koninkrijk en ze onuitgevoerd laten.
Wij hopen dat de bisschappen, die in
dezen een bijzonder rentmeester-
schap hebben, erop zullen toezien dat
er fijne quorumactiviteiten zijn en
werkzame jeugdcomitees. Als onze
jongens leren hoe een quorum moet
worden geleid zijn ze niet alleen de AP-
jeugd in de quorums tot zegen, maar
ze bereiden ook zichzelf voor om in de
toekomst vaders en leiders voor de
quorums van de Melchizedekse pries-
terschap te zijn. Die moeten enige
ervaring hebben opgedaan als leider,
als spreker, als leider van een ver-
gadering en begrip hebben hoe een
fijne relatie met een meisje op te
bouwen.

We brengen een koninklijke generatie
groot — een generatie waarvan er
duizenden hier vanavond bij ons zitten
— die bijzondere dingen te doen heeft.
Wij moeten ervoor zorgen dat ze on-
derverinding opdoen in het bestuderen
van de Schriften, in het dienstbaar
zijn voor hun naasten en in het zijn
van liefhebbende gezinsleden die
hun steentje bijdragen. Dit alles vergt
natuurlijk tijd; tijd voor plannen

maken en tijd voor het in toepassing brengen — en bepaald niet de nonchalance die wij soms zien bij vaders en volwassen leiders. Broeders, we hebben reden te geloven dat de invloed van de wereld op onze HLD-jeugd niet alleen groter is dan ooit te voren, maar ook veel eerder komt dan vroeger. Derhalve moeten wij ons werk beter en eerder doen!

Broeders, we maken ons zorgen over het toenemend aantal echtscheidingen, niet alleen in de maatschappij, maar ook in de kerk. We maken ons ook zorgen over degenen wier gezin en huwelijk alleen maar in stand worden gehouden omdat „we nu eenmaal getrouwd zijn”. Wie in de verkerings-tijd zorgzaam en bedachtzaam is, is dat in het huwelijk meestal ook. Wie dus bedachtzaam het huis des Heren binnengaan om voor dit leven en alle eeuwigheid verzegeld te worden zullen minder geneigd zijn tot scheiden en minder problemen kennen, niet alleen vanwege de invloed van die verzegelingsceremonie, maar vooral omdat zij beter zijn voorbereid op het huwelijk. Zulke mensen hebben niet alleen hun jonge liefde voor elkaar, maar een gezamenlijke verbintenis in liefde voor het evangelie van Jezus Christus dat zij al kenden voordat ze elkaar leerden kennen. Ze kennen ook de geest van offerande en onzelfzuchtigheid die op ontelbare manieren de basis vormt voor een gelukkig huwelijk.

Wij sporen u als leiders, vaders, echtgenoten en zonen aan meer aandacht te besteden aan de ontwikkeling van uw vermogen te communiceren met iedereen in uw gezin, quorum, wijk en leefgemeenschap. Aanvaard het feit dat onze hemelse Vader van elke priesterschapsdrager hierin vooruitgang verwacht. We moeten steeds groeien en ons ontwikkelen. Als we dat doen zullen anderen zien dat we echt volgers willen zijn en eerder in staat zijn ons onze zwakheden te vergeven; zwakheden die we soms tonen in ons leiden en besturen. Zowel voor de AP-jeugd als voor de Melchizedekse priesterschap is het een heel goede methode om voor zichzelf duidelijk enkele persoonlijke doelen te stellen. Zo kunnen ze trachten

vooruitgang te maken door het kiezen van dingen die ze willen bereiken binnen een bepaalde periode. Zelfs al zijn de priesterschapsdragers van onze hemelse Vader op het juiste pad, ze zullen als ze mannen zijn zonder bezielende kracht, te weinig invloed kunnen uitoefenen. U bent het zuurdesem waarvan de wereld afhankelijk is; u moet uw macht aanwenden om de dolende en doelloze wereld een halt toe te roepen.

Wij hopen dat u uw jongens en meisjes kunt helpen inzien, zelfs eerder dan ze het nu beseffen, dat ze maar één keer bepaalde beslissingen hoeven nemen. Vanaf dit spreekgestoelte heb ik bij eerdere gelegenheden gewag gemaakt van besluiten die ik vroeg in mijn leven had genomen en die beslissingen zijn mij tot hulp geweest omdat ik ze niet steeds maar weer moest nemen. We kunnen van bepaalde zaken voor eens en voor altijd afstand nemen! Eén keer besluiten om bepaalde dingen in ons leven in te passen en ze ons eigen te maken is genoeg. Dan hoeven we niet nogmaals tientallen keren erover na te denken en een besluit te nemen wat we willen doen en niet willen doen.

Besluiteloosheid en moedeloosheid vormen het klimaat waarin de verleider zich lekker voelt, omdat hij in die omstandigheden zo heel erg veel kansen ziet de mensheid in verzoeking te brengen. Jonge broeders, als je dat nog niet hebt gedaan, besluit dan tot besluiten!

We hopen dat u niet minder uw best doet bij het begeleiden van leden en toekomstige leden die een handels- of ambachtelijk beroep hebben. Er moet in de Kerk nooit de neiging bestaan te denken dat mensen met een handels- of ambachtelijk beroep minder zijn dan zij die een ander beroep hebben. Natuurlijk zijn we dankbaar voor de vele knappe koppen in de kerk en voor hen die een zogeheten witte-boordenberoep hebben, maar ik wil dat we meer doen dan nu voor de mannen — jong en oud — die werkzaam zijn in de zogenoemde blauwe-overal-beroepen, die voor onze samenleving van meer belang zijn dan velen wel weten. Ja, in sommige van deze beroepen bestaat zelfs

een groot tekort aan werkrachten! Laten we ons bijzonder voor deze mannen inspannen want onder hen zijn veel van onze toekomstige ouderlingen. Wij hebben hun kracht en vaardigheid nodig en hun gezin zal zich alleen dan volledig aansluiten wanneer deze mannen in grotere getale lid worden. Laten we oppassen dat we onze leden niet op kosten jagen. Priesterschapsleiders moeten in het bijzonder voorzichtig zijn dat opofferingen, die altijd deel zullen uitmaken van het koninkrijk, geen onnodige kosten of uitgaven boven op de fundamentele vereisten van tienden, vastengaven, bouwfonds, begroting enz. leggen, omdat veel leden het niet breed hebben. Voor diegenen onder ons die ouder zijn, die om zo te zeggen zijn opgegroeid tijdens de vooruitgang van de kerk in Winter Quarters, geldt dat we niet moeten afstappen van de „Winter Quarters-gewoonte” koren te zaaien om het te laten oogsten door wie later kwamen. Laten we pioniers zijn (voor ons volk dat nog geboren moet worden) door het zaad van ons getuigenis te planten, zodat degenen die volgen mogen eten van het brood van geloof in tijden dat elders in de wereld hongersnood is!

Ik heb erg veel vreugde gevonden in wat is gezegd door degenen die tot nu toe hebben gesproken. Ik ben ervan onder de indruk dat onze verschillende kerkelijke programma's zijn als de toetsen van een piano. Sommige toetsen worden veel meer gebruikt dan andere, maar op gezette tijden zijn ze allemaal nodig om in ons leven harmonie en evenwicht te brengen. Vaak herinneren wij onszelf in onze toespraken aan de noodzaak van evenwicht, aan de noodzaak voor nieuwe nadruk ergens op en aan de noodzaak de belangrijkste dingen goed te doen zonder dat andere zaken onuitgevoerd blijven.

Doet alstublieft uw plicht als burgers in uw leefgemeenschap, in uw land. Houdt de wet hoog en steun die. Weest binnen die wet werkzaam om zodoende een aanzet te zijn voor het goede, zoals de profeet Joseph Smith ons heeft geadviseerd.

Vermijdt alstublieft, dat de kerk in de politiek wordt betrokken want zelfs door zwijgen kan dat gebeuren. Als we niet voorzichtig zijn komt onze persoonlijke voorkeur o, zo gemakkelijk als kerkelijk standpunt op anderen over.

Ontwikkel in uzelf geestelijke kracht en in uw gezin zal groot geluk zijn. Rechtaardigheid gaat over van de persoon op de groep. We zullen zien dat als we bekeerd zijn (door studie, onderzoek en gebed), ons eerste verlangen zal zijn anderen helpen. Echte bekering doet in ons het verlangen ontwaken de levenden en doden in alles bij te staan. Als we echt bekeerd zijn zullen we ook voor onszelf de volheid van wat welzijnszorg betekend willen bewerkstelligen. Toen de Verlosser zei: „... als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broeders.” (Luk. 22:32), herinnerde Hij ons niet alleen aan een verplichting die we hebben, maar ook aan het feit dat we onze broeders niet werkelijk kunnen versterken tenzij we onszelf hebben bekeerd.

Geen vader, geen zoon, geen moeder en geen dochter moet zoveel werk op zich nemen dat hij of zij geen tijd heeft de Schriften en de woorden van de hedendaagse profeten te bestuderen. Niemand van ons mag zo druk bezig zijn dat we overweging en gebed verdringen. Niemand van ons mag zo door zijn kerkelijke werkzaamheden in beslag worden genomen dat er geen ruimte meer is voor eenvoudige christelijke dienstbaarheid jegens onze naasten.

„Jongens hebben helden als Lincoln en Washington nodig, maar ze hebben ook een held dichtbij hen nodig. Ze moeten persoonlijk een man kennen met geweldige kracht en fundamentele standvastigheid. Ze moeten die man op straat tegen kunnen komen, met hem kunnen trekken en kamperen, hem in dingen van alle dag mee kunnen maken; zich zo dicht bij hem kunnen voelen dat ze hem vragen stellen en van man tot man zaken met hem bespreken.”

(Walter MacPeck.)

Ik hoop met heel mijn hart dat iedere vader voor ieder van zijn zoons vor

zo'n verbondenheid zal zorgdragen. Veel kan hieraan worden gedaan op de gezinsavond.

Bisschoppen, moedig nooit uw leden aan tot echtscheiding. Moedig ze aan orde op zaken te stellen, hun leven aan te passen, hun persoonlijk leven in het algemeen.

Kent u iemand die schuldig is bevonden aan een misdaad? Zo ja, dan moet hij schoon schip maken, anders zal zijn hele leven erdoor worden beïnvloed.

De jeugd van de kerk moet zich realiseren dat ze geen ervaren oude mannen hoeven zijn voordat ze de zegeningen van de kerk kunnen ontvangen. Joseph Smith was pas veertien jaar toen hij het visioen had, 25 jaar toen de kerk werd gesticht, 18 jaar toen hij Moroni zag, 24 jaar toen hij de platen ontving en 39 toen hij de marteldood stierf. Toen zij apostel werden was Thomas B. Marsh 31 en David W. Patten 30. Jonge mannen dus.

Toen de kerk op 6 april 1830 werd gesticht was Brigham Young 28, Heber

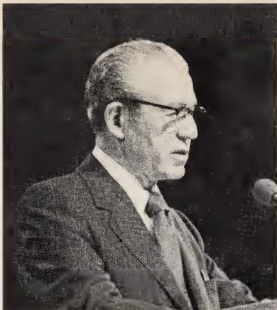
C. Kimball 28, Orson Hyde pas 25, William E. McLellan 24, Parley P. Pratt 23, Luke Johnson 22, William Smith 19, Orson Pratt 18, John F. Boynton 18 en Lyman E. Johnson 18. En veel van deze mannen waren apostel toen in 1835 de Raad der Twaalven werd geformeerd. Ze waren allemaal nog jong toen Joseph hen ontviel.

Zij waren in staat jongens te inspireren. Zij werden goede zendelingen. Jongens, het is niet nodig te wachten tot je groot bent. Jullie kunnen uitstekende zendelingen, fijne collega's en gelukkige, vertrouwde kerkelijke leiders zijn. Je hoeft niet tot morgen te wachten. Tijdens jullie groei zegent de Here jullie, jaar op jaar, met het ontvangen van de inspiratie des Heren om in staat te zijn de heerlijke zegeningen van het evangelie te ondergaan.

En dit, mijn innig geliefde broeders, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Ezra Taft Benson en Mark E. Petersen, leden van de Raad der Twaalven.

Amerika's bestemming in het eeuwige plan des Heren

Indien zij slechts de God van het land willen dienen

DOOR PRESIDENT
N. ELDON TANNER,
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Omdat dit de eerste algemene conferentie is die wordt gehouden in het jaar dat de Verenigde Staten van Amerika hun tweehonderd-jarig bestaan vieren heb ik diep nagedacht in welk verband dat feit staat met het evangelie en het prachtige plan van leven en zaligheid. Wij allen lezen en horen veel over dingen die te maken hebben met de stichting van dit land, en met de ons heden ten dage ten dienste staande uitvindingen bereiken de nieuwsmedia de gehele wereld en zijn we ons allen bewust van onze verbondenheid met de andere landen.

Wij vinden dat iederen loyaal moet zijn jegens zijn vaderland — het land waarin hij is geboren, het land waarin hij leeft, werkt en zijn gezin grootbrengt. Ik denk dan aan de woorden van de Schotse dichter Sir Walter Scott in zijn gedicht „Het lied van de laatste minnstreef“:

Is daar 'n man met dode ziel
Die nooit zichzelf eens heeft gezegd
Dit land hier is mijn vaderland!

Wiens hart niet brandt in zijnen borst
Bij terugkomst uit den vreemde
En weerkeert in 't geboorteland!

De laatste paar weken heb ik, samen met president Kimball en andere algemene autoriteiten, het voorrecht gehad aanwezig te zijn op gebiedsconferenties in Nieuw Zeeland, Australië en de mooie Zuidzee-eilanden. Nieuw Zeeland zegt 'n uitverkoren land te zijn, door de Here begunstigd. De avond voor we weggingen uit Tahiti

zei een van de broeders: „Morgen worden we uitgedreven uit de Hof van Eden.” We zijn zeer onder de indruk gekomen van de schoonheid van alle door ons bezochte landen. Zuster Tanner zei: „De wereld is toch wel heel erg mooi!” Inderdaad, alle landen zijn grotelijks gezegend door de Here, en ieder land is weer heel anders van schoonheid, bevolking, levensgewoonten en tradities.

Maar ik wil vandaag mijn woorden beperken tot het bespreken van het westelijk halfrond, in het bijzonder de Verenigde Staten van Amerika, en uiteenzetten welke bestemming Amerika heeft in het eeuwige plan van de Here. De ontdekking van Amerika was geen toeval. Tot die gebeurtenis was in de eeuwige raadsvergaderingen al opdracht gegeven. De profeten van weleer hadden daar visioenen van. Jakob voorzag het toen hij zijn zoon Jozef zegende en hem noemde: „een vruchtbare tak aan een fontein; elk der takken loopt over den muur . . . tot aan het einde van de eeuwige heuvelen.”

Ook Mozes deed beloften aan de stam van Jozef wiens land, Amerika, het „uittnemendst” was van de dingen van hemel en aarde, en die „de volken te zamen (zou) stoten tot aan de eindens des lands.” (Zie Deut. 33:13-17.) Dit zijn zo maar wat *bijbelse* profetiën. Het Boek van Mormon verhaalt ons over de Jaredieten die het eerst naar Amerika zijn gekomen. Zij kwamen ten tijde van de spraakverwarring bij de bouw van de toren van Babel.

Niet zoals Noach aanwijzingen kreeg, zo werd ook dit volk opdracht gegeven schepen te bouwen om hen over de wateren te voeren. Toen alles in gereedheid was scheepten zij zich in, „kozen zee, en vertrouwden zich aan de Here, hun God, toe.” (Et. 6:4.)

Het verslag vermeldt: „En toen zij hun voet op de kust van het beloofde land hadden gezet, bogen zij zich neder op het land, en vernederden zich voor de Here, en schreiden tranen van vreugde voor de Here wegens de menigvuldigheid van zijn tedere barmhartigheden jegens hen. (Et. 6:12.) Voorts, zeshonderd jaar voor de geboorte van Christus, werd een profet, Lehi genaamd, die de inwoners van Jeruzalem tot bekering had gemaand, door de Here opgedragen met zijn gezin de wildernis in te trekken. Vanwege de dingen die hij had getuigd aangaande de goddeloosheid van de mensen en de komende verwoesting van Jeruzalem werd hij bespot en veracht, en het volk zocht hem het leven te benemen. Gehoor gevend aan de aanwijzingen des Heren, vertrok hij met zijn gezin en anderen, en na 'n periode in de wildernis te hebben doorgebracht kregen ook zij opdracht een schip te bouwen en uit te varen naar het beloofde land. „En nadat wij vele dagen achtereen hadden gevaren, bereikten wij het beloofde land; en wij gingen aan land en sloegen onze tenten op; en wij noemden dit het beloofde land.” (1 Ne. 18:23.)

In de wildernis mocht Nefi, de zoon van Lehi, in een visioen de dingen zien die stonden te gebeuren in verband met de bestemming van Amerika — het beloofde land. Hij zei: „En ik keek en zag onder de volkeren een man, die door vele wateren van het nageslacht van mijn broeders was gescheiden. En ik zag dat de Geest Gods op de man nederdaalde en op hem inwerkte, en hij ging over de vele wateren naar de nakomelingen mijner broeders, die in het beloofde land waren. (1 Ne. 13:12.)

We weten dat hier Columbus wordt bedoeld, die door de Geest Gods werd aangezet de oceaan over te steken voor de herontdekking van Amerika, op die manier Gods doeleinden bevorderend.

Zelf schreef Columbus aan de Spaanse hiërarchie: „Onze Heer heeft mijn geest geïnspireerd, me de zee op gezonden en me daartoe het verlangen gegeven. Wie van mijn onderneming hoorde noemde het dwaasheid, bespotten me en lachte me uit. Maar wie kan twifelen aan wat de Heilige Geest me heeft ingegeven?” (Uit *The Great Prologue* door Mark E. Petersen, Deseret Book Co., 1975, p. 26.)

Tijdens de reis, na wekenlang varen zonder 'n teken van land, stak muitelijk de kop op. Columbus beloofde de kapiteins van de *Pinta* en de *Nina* die beiden wilden terugkeren, dat, als er binnen achtenveertig uur nog geen land in zicht zou zijn, ze rechtsomkeert zouden maken. Toen ging hij naar zijn hut en, zoals hij het zegt: „bad krachtig tot de Here.” Op 12 oktober, de volgende dag al, kregen ze land in zicht. In zijn visioen zag Nefi ook de komst van de pelgrims, die kwamen om de godsdienstige onderdrukking te ontlopen. Hij voorzorg de komst naar Amerika van volkeren van vele landen, hun oorlogen en twisten. Nefi zegt dat ze zich voor de Here verederden en dat „de macht Gods met hen was en ook, dat de toorn Gods op allen was, die zich hadden vergaderd om tegen hen te strijden. En ik, Nephi, zag, dat de niet-Joden, die uit de gevangenschap waren gekomen, door Gods macht uit de handen van alle andere naties werden bevrijd.” (I Ne. 13:18-19.)

Zo verwierven de Amerikaanse kolonies hun onafhankelijkheid en installeerden de regering van de Verenigde Staten. Dit alles met de inmenging van God bij het voorbereiden van dit land op zijn goddelijke bestemming. Op dit punt geven we eer aan die mensen die zich geplaatst zagen voor de geweldige uitdaging een grondwet samen te stellen om dit zogenoemde nieuwe land te regeren en de uitdaging ook aanvaardden. Dat ook dit goddelijk werd geïnspireerd blijkt uit het woord des Heren waar Hij zegt: „Overeenkomstig de wetten en grondwet van het volk, die met Mijn toestemming tot stand zijn gekomen, en die voor de rechten en bescherming van alle mensen moeten worden gehandhaafd, overeenkomstig rechtvaardige

en heilige beginselen; Opdat een ieder in leer en beginsel met betrekking tot de toekomst moge handelen overeenkomstig de morele vrijheid, die Ik hem heb gegeven, opdat een ieder in de dag des oordeels voor zijn eigen zonden verantwoordelijk moge zijn.

Daarom is het niet juist, dat de ene mensen in slavernij bij de andere zou zijn.

En voor dit doel heb Ik de grondwet van dit land tot stand doen komen door verstandige mannen, die Ik voor dit bepaalde doel heb verwekt, en Ik heb dit land door bloedvergieten vrijgekocht.” (LV 101:77-80.)

Geen enkele grondwet ter wereld heeft langer stand gehouden dan deze. De antwoorden op hedendaagse vraagstukken zijn altijd wel te vinden in stukken van vroeger. De grondwet was en is een wonder. Zowel Washington als Madison hebben hem zo genoemd. Het is een geïnspireerd document, geschreven onder de leiding des Heren. James Madison, gewoonlijk de vader van de grondwet genoemd, was zich bewust van die inspiratie en schreef haar toe aan „de bescherming en leiding van het Almachtige Wezen Wiens macht de bestemming van volken regelt, Wiens zegeningen zo opvallend zijn beedeeld aan deze republiek in wording.” (Petersen, *Prologue*.)

We geloven dat de grondwet tot stand is gebracht door God om zeker te zijn van een land waar vrijheid zou kunnen heersen en waar Zijn evangelie zou kunnen bloeien. Joseph Smith heeft gezegd: „De grondwet van de Verenigde Staten is een verheven standaard — gefundeerd in Gods wijsheid — een hemelse banier.” (Petersen, *Prologue*, p. 75.) De grondwet garandeerde onder anderen godsdienstvrijheid waardoor de Hervorming kon voortgaan en bloeien. Veel van die grote hervormers verklaarden dat zij zich ten doel stelden de fundamentele Christelijke leringen uit de Bijbel weer te laten gelden — maar ze gaven toe dat ze geen gezag hadden de verordeningen van de kerk te bedienen of de oorspronkelijke kerk van Jezus Christus opnieuw te vestigen. Luther heeft gezegd: „Het christendom heeft opgehouden te bestaan on-

der hen die het zouden hebben moeten bewaren.”

Roger Williams, de grondlegger van de Baptistenkerk in Amerika heeft gezegd: „er is op aarde geen op de bestemde wijze gevestigde kerk van Christus, noch een persoon, die bevoegd is om de kerkelijke verordeningen te bedienen.” (le Grand Richards. *Een wonderbaar werk en een wonder*, blz. 26)

Wij geloven dat zowel de vrijheid als de voortgang van de hervorming, die hier bloeide, er waren als voorbereiding op het terugbrengen uit de hemel van het volle evangelie van Jezus Christus. Die teruggave begon in de Verenigde Staten van Amerika in de jaren 1820. De profeet Joseph Smith was daarbij behulpzaam. Joseph Smith die was uitverkoren door de Here en die, door persoonlijke openbaringen van hemelboden duidelijke verslagen ontving die het authentieke verslag bevatte van Amerikaanse volken van weleer en Gods handelen met hen. Hij ontving het priesterschap en het gezag de Kerk van Jezus Christus in deze laatste dagen te herstellen.

Ten tijde van die herstelling verschenen God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus aan Joseph Smith op dezelfde wijze als waarop ze verschenen aan de leiders van voorbije bedelingen. Ze kondigden hem aan dat Christus' kerk weer op aarde zou worden gevestigd, met de herstelling van dezelfde beginselen en verordeningen en organisatie die bestonden in de oorspronkelijke kerk waarvan een afval had plaatsgevonden, zoals aange-toond door onweerlegbare feiten. Dat terugbrengen is de meest verheven gebeurtenis geweest in de geschiedenis van de mensheid sinds de geboorte, het overlijden en de opstanding van onze Redder Jezus Christus.

Let wel dat de vroegere Amerikanen waarover we het hadden wisten van de geboorte, het overlijden en de opstanding van de Redder omdat ze dezelfde tekenen en wonderen zagen als waarvan in het Oude Testament wordt gesproken bij de voorzegging van de komst des Heren, Zijn leven, zending en Zijn daaropvolgende dood en opstanding.

Over diezelfde Amerikanen heeft de Here gezegd, zoals opgetekend in het Nieuwe Testament: „Ik heb nog andere schapen, die van deze stal niet zijn; deze moet ik ook toebrengen; en zij zullen Mijn stem horen; en het zal worden één kudde, en één herder.” (Joh. 10:16.) In het Boek van Mormon staat een prachtig verslag van Christus' bezoek aan die „andere schapen” na zijn opstanding, waar ze Zijn stem hoorden en Hem herken- den toen Hij Zijn nagelwonden in Zijn handen en voeten toonde. We weten dat zij de „andere schapen” waren omdat Hij zei: „Gij zijt het, van wie ik zeide: andere schapen heb ik, die niet van deze kooi zijn.” (III Ne. 15:21.) Hij onderwees hun het evan- gelie. Hij stelde het avondmaal in en ordende discipelen. Hij gaf gezag om de Heilige Geest te bevestigen, genas de zieken en zegende de kleine kinderen. Hij bad voor hen tot de Vader.

We lezen: „Nimmer heeft het oog gezien, noch het oor gehoord, zulke grote en wonderbare dingen als wij Jezus tot de Vader hoorden en zagen spreken; . . . en niemand kan zich de vreugde indenken, die onze ziel vervulde, toen wij Hem voor ons tot de Vader hoorden bidden.” (III Ne. 17:16-17.)

Hoe zit het nu met de toekomst van Amerika? Hoe kunnen wij het beste blijk geven van onze dankbaarheid jegens God voor deze wonderbare zegeningen van vrijheid, van een plaats waar Zijn waar en eeuwig evan- gelie werd teruggebracht, van de voorbereiding en goddelijke leiding in alles dat leidde tot die hoogst opmer- kelijke gebeurtenis? We moeten denken aan wat de Here tot de Jaredieten zei toen zij naar dit land werden ge- voerd: „Ziet, dit is een verkieeselijk land, en welke natie het ook zal be- zitten, zal vrij zijn van slavernij en van gevangenschap, en van alle andere natien onder de hemel, *indien zij slechts de God van het land wil dienen, Die Jezus Christus is*, Die is ge- openbaard door de dingen, die wij hebben geschreven.” (Et. 2:12, cur- sievering toegevoegd.) Jaren geleden heeft Dr. John Lord in een nummer van *Beacon Lights of History* (Licht-

bakens in de geschiedenis) waarbij hij het had over de ontdekking van Amerika, gezegd, nadat hij had ge- sproken over het grote aantal moge- lijkheden: „De wereld heeft vele machtige keizerrijken gekend die voor- bij zijn en totaal niets hebben nagela- ten. Wat is er over van de wereld van toen? . . . Wat is er over van Ninivè, Babilon, Thebe, Tyrus, Carthago — die grote centra van voorspoed en macht? Wat is er over van de Romein- se grootsheid, behalve de wetten,

literatuur en vernieuwde status? . . . Wat is het simpele verhaal van alle eeuwen? Nijverheid, voorspoed, corruptie, verval en ondergang. Welke behoudende macht is sterk genoeg geweest het verval van de oude naties te stuiten?

Als dit de bestemming van Amerika moet zijn — een ongelimiteerde ma- teriële groei gevolgd door corruptie en verval — dan heeft Columbus de men- sen alleen maar een groter woonge- bied gegeven waardoor ze meer

Tijdens een pauze tussen twee bijeenkomsten: Links de Tabernakel, rechts het bezoekerscentrum op het Tempelplein.

materiële zaken konden vergaren. Maak van New York een tweede Cartago, van Boston een tweede Athene, van Philadelphia een tweede Antiochië en van Washington een tweede Rome en we verhalen alleen maar wat er in het verleden ook is gebeurd. Maar heeft Amerika geen meer verheven bestemming dan een herhaling van de vroegere levensfilosofie van meer krijgen, rijk en machtig worden? Heeft Amerika geen hogere en edeler zending. Als Amerika een verheven zending heeft bekend te maken en te vervullen moet het nieuwe krachten voortbrengen en dan bedoel ik geen materiële. Alleen die krachten zullen Amerika en de wereld redden . . . De werkelijke glorie van Amerika is iets totaal anders te zijn dan waarop het verleden boogt. Dus van goede zeden en geestelijk ingesteld zijn — waar het in vroeger tijden aan ontbrak.”

Wij allen maken deel uit van Amerika's toekomst. Aan ons de taak om van het verleden te leren en er ons voordeel mee te doen en voort te gaan in gerechtigheid, de geboden Gods onderhouden. In dit verband heeft de profeet Lehi gezegd: „Daarom wordt dit land toegewijd aan hen, die Hij zal brengen. En indien zij Hem zullen dienen volgens de geboden, die Hij heeft gegeven, zal het voor hen een land van vrijheid zijn; daarom zullen zij nimmer in slavernij worden gebracht; indien tóch, dan zal het wegen ongerechtigheid zijn, want indien ongerechtigheid de overhand krijgt, zal het land voor hen worden vervloekt, doch voor de rechtvaardigen zal het voor immer worden gezegend. (II Ne. 1:7.).

Als we God dagelijks bidden om leiding, zouden we allemaal hetzelfde pleidooi moeten houden als George Washington in zijn gebed voor ons land: „Almachtige God, Die ons dit land ter erfenis heeft gegeven, wij smeken u nederig dat we altijd zullen laten zien dat we een volk zijn dat dankbaar is voor uw genade en graag Uw wil doet. Zegen ons land met eerbare nijverheid, gezonde leer en reïne manieren. Hoed ons voor geweld, tweedracht en verwarring; van trots en arrogantie en van alle kwaad.

Verdedig onze vrijheden en breng tot

één verenigd volk de velen die gekomen zijn van vele natïën en talen. Geef hun die wij in Uw naam het gezag en de regering toevertrouwen de geest der wijsheid; dat er vrede en rechtvaardigheid thuis mag zijn, en dat we door gehoorzaamheid aan Uw wet de natïën op aarde mogen tonen hoe U te dienen. Vul ons hart met dankbaarheid in dagen van voorspoed en laat niet toe dat in dagen van tegenspoed ons vrouwen in U tekort schiet. Dit alles vragen wij u door Jezus Christus onze Heer. Amen.”

Wij vragen onze mensen dringend goede, loyale burgers te zijn die zich vasthouden aan de wet. „Wij geloven onderworpen te zijn aan koningen, presidenten, heersers en overheidsdienaren, en de wet te moeten gehoorzamen, eerbiedigen en hooghouden.” (12e artikel des geloofs.) Ook is het onze plicht naarstig uit te zien naar goede, eerlijke, eerzame en wijze afgevaardigden om ons te regeren. Ik wil de boodschap nog eens herhalen die de heiligen bijna zestig jaar geleden is gegeven op de algemene conferentie in april 1917. Ouderling Anthony W. Ivins zei toen, nadat hij over de grondwet en godsdienstvrijheid had gesproken: „Ik geloof dat ik het gezag heb hier vanmiddag te zeggen dat die vrijheden die de mens heeft ontvangen, zowel op godsdienstig als staatkundig gebied, niet door de Here zijn gevestigd om te worden vernietigd, maar dat wij ze hebben om te blijven bestaan tot er vrijheid zal bestaan van de rivieren tot de einden der aarde, tot Gods koninkrijk onder de mensen zal zijn gevestigd en Zijn wil zal geschieden zowel op de aarde zoals ook in de hemel. Tot het universele vaderschap van God en de broederschap van de mens gekend zullen zijn en de koninkrijken van deze wereld het koninkrijk van Christus zal worden, Christus die zal regeren als de Vrededorst.” (Conference Reports, april 1917, pp. 54-55.)

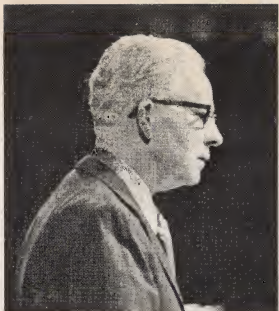
En ik geef getuigenis dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen het koninkrijk van God hier op deze aarde is. Dat de Here leiding geeft aan het werk door middel van onze profeet president

Spencer W. Kimball. Ik dring er bij iedereen overal op aan gerechtigheid tot stand te helpen brengen, in welk land u ook woont, door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het evangelie. Als u actief lid bent van de kerk zult u weten wat die zijn. Bent u niet actief, mag ik u dan uitnodigen de gelegenheid te nemen te onderzoeken en kennis op te doen en voor uzelf de overtuiging te krijgen dat het evangelie in zijn volheid is teruggebracht, met het gezag de verordeningen ervan te bedienen. En dat het hier op aarde is.

Alleen als we de leringen van het evangelie aanvaardden en ernaar leven kan dat wat God met Amerika voor heeft werkelijkheid worden en kan de wereld één worden in vrede en broederschap. Dat dit snel mag geschieden bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen

Zuster Seehagen uit West-Berlijn

Als het met de communicatie in het gezin niet meer blijkt te gaan moet ieder bij zichzelf te rade gaan om een oplossing te vinden

Communicatie in het gezin

DOOR OUDERLING
MARVIN J. ASHTON
van de Raad der Twaalven

Een paar weken geleden vroeg een vader, die het allemaal niet meer zo duidelijk zag, me: „Waarom kan ik met ieder ander wel goed praten maar niet met m'n eigen zoon?”

Mijn antwoord luidde: „Wat bedoelt u, niet kunnen praten met uw eigen zoon?”

„Nou, iedere keer als ik hem iets wil zeggen, sluit hij zich voor me af,” was het antwoord.

Tijdens het toen volgende gesprek en sindsdien nog erg vaak, ben ik erachter gekomen dat misschien een van de voornaamste redenen waarom we niet komen tot een behoorlijke relatie met gezinsleden is dat we tekortschieten in het toepassen van enkele grondregels van persoonlijke communicatie. In Hebreë 13:16 lezen we: „En vergeet de weldadigheid en de mededeelzaamheid niet; want in zulke offers heeft God een welgevallen.” Communicatie in het gezin zal vaak een offer zijn omdat er van ons wordt verwacht dat wij tijd, middelen, talent en geduld aanwenden om mededeelzaam te zijn en om samen iets mee te maken en te begrijpen. Maar al te vaak wenden we de tijd waarin we communiceren aan als een gelegenheid om te vertellen, op te dragen, verontschuldigen aan te voeren of te dreigen. Communicatie in het gezin zou op geen enkele wijze moeten worden aangewend om iets op te leggen, te bevelen of in verlegenheid te brengen.

Willen we er wat aan hebben, dan

moet gezinscommunicatie een uitwisseling zijn van gevoelens en informatie. De communicatie-deuren zullen in het gezin openwaaien als de gezinsleden zich ervan bewust zijn dat ieders tijd en deelneming noodzakelijke voorwaarden zijn. In een gezinsgesprek moet niet worden voorbijgegaan aan verschillen van mening, maar moeten die kalm worden afgewogen en op waarde bepaald. Het standpunt van iemand is in het algemeen niet zo belangrijk als een gezonde duurzame relatie. Eerste vereisten in een fijne dialoog zijn hoffelijkheid en respect bij het luisteren en antwoord geven. Als we leren samen vruchtbaar bezig te zijn, zijn we in staat uitdrukking te geven aan onze gevoelens van liefde, afhankelijkheid en interesse. Als we geneigd zijn onze pogingen in wanhoop op te geven omdat we van de andere gezinsleden geen respons krijgen, is het beter niet op te geven maar in onze conversaties te geven en te nemen. Het is erg belangrijk te weten hoe het oneens te zijn met het standpunt van een ander zonder onaangenaam te zijn. Erg belangrijk is een gesprek voordat er een beslissing wordt genomen. Joseph Stephens heeft geschreven: „Ik heb geleerd dat het hoofd niets leert als het hart niet luistert en dat wat het hart vandaag weet, het hoofd morgen zal begrijpen.”

Ik wil graag zeven fundamentele gedachten voor een vruchtbaarder communicatie in het gezin met u door-nemen.

1. *Gewillig zijn te offeren.* Wees dat lid van het gezin dat bereid is zich beschikbaar te stellen. Ontwikkel het vermogen en de zelfdiscipline te denken aan andere gezinsleden en aan hun behoeften in de communicatie voordat u aan de uwe denkt — bereidheid u voor te bereiden op het moment — het moment van samen delen, het moment van onderwijzen. Ban voorin-genomenheid geheel uit en leer hoe het harnas van vooringenomenheid van een ander gezinslid te doorbreken. Verfoel de dag waarop je een dochter hoort zeggen: „Mijn moeder geeft me alles, behalve zichzelf.”

Te snel en te vaak zaaien wij het zaad van „Zie je niet dat ik bezig ben? Laat me met rust.” Als onze instelling „Ga weg, val me niet lastig” is zullen de gezinsleden waarschijnlijk ergens anders gaan of zich in stilte afzonderen. Alle gezinsleden moeten worden genomen zoals ze zijn zodat ze bereid zijn te komen, hun zegje te doen en te vragen.

Het vraagt persoonlijke opoffering met iemand te praten als de omstandigheden voor die ander daartoe rijp zijn — tijdens het klaarmaken van het eten, na een afspraakje, als u haast heeft, als er iets te vieren is, als u teleurgesteld bent of als iemand u iets in vertrouwen wil vertellen. Men moet bereid zijn het eigen gemak opzij te zetten om tijd te steken in het vestigen van een hecht fundament voor de gezinscommunicatie. Als het met de communicatie in het gezin niet meer blijkt te gaan moet ieder bij zichzelf te rade gaan om een oplossing te vinden. Als we echte liefde en echt begrip voor elkaar kennen, moeten we weten dat communicatie meer betekent dan alleen maar het uitwisselen van woorden. Het zit hem in de wijze waarop samen emoties, gevoelens en bezorgdheid worden beleefd. Het is zich geheel en al geven. „Wie is wijs en verstandig onder u? die bewijze uit zijn goeden wandel zijn werken in zachtmoedige wijsheid.” (Jak. 3:13.)

2. *Bereidheid de omstandigheden gunstig te doen zijn.* De plaats en omstandigheden moeten aangenaam zijn, persoonlijk-vertrouwelijk en uitnodigend tot praten. Goede gesprekken

blijken mogelijk in 'n bos, op een berg, aan het strand, op gezinsavond, onder het wandelen, op vakantie, in het ziekenhuis, op weg naar school, onder het sporten. Als de omstandigheden gunstig zijn moeten we bereid zijn het andere gezinslid alle aandacht te geven door hem juist antwoord te geven. Na maanden en jaren is de uitslag van een voetbalwedstrijd vergeten, maar de herinnering aan het feit dat hij daar alleen met z'n vader geweest is zal altijd levend blijven. Ik zal niet gauw dat tienjarige meisje vergeten dat me opgetogen vertelde dat ze met haar vader helemaal heen en weer was geweest in de auto van Provo naar Salt Lake City. Ik vroeg: „Stond de radio aan?“ „Nee hoor.“ was haar antwoord, „papa heeft alleen maar naar me geluisterd en met me gepraat.“ Zij had haar vader helemaal alleen voor zichzelf in een omstandigheid die ze niet gauw zal vergeten. Zorg dat de omstandigheden gunstig zijn steeds wanneer daar behoefte aan is. Zorg dat de omstandigheden gunstig zijn steeds als de ander eraan toe is.

3. Bereidheid te luisteren. Luisteren wil meer zeggen dan stil zijn. Luisteren is veel meer dan niets zeggen. Luisteren eist onverdeelde aandacht. De tijd om te luisteren is daar als iemand praten wil. De tijd kennis te nemen van een moeilijkheid van een ander is daar als hij het probleem heeft. De tijd om te luisteren is de tijd waarin onze interesse en liefde van vitaal belang zijn voor wie ons oor, ons hart, onze hulp en ons medeleven zoekt.

Allemaal moeten we ons vermogen verbeteren gemakkelijke vragen te stellen en dan te luisteren, bewust natuurlijk. Luisteren is nauw verwant aan liefde. Kunnen we geen kracht putten uit de woorden: „Zo dan, mijn geliefde broeders, een iegelij mens zij ras om te horen, traag om te spreken, traag tot toorn;

Want de toorn des mans werkt Gods gerechtigheid niet.“ (Jak. 1:19-20.)

4. Bereidheid gevoelens te verwoorden. Het is erg belangrijk bereid te zijn zijn gedachten en gevoelens onder woorden te brengen. Ook is het erg belangrijk te kunnen praten op

het niveau van elk gezinslid. Maar al te vaak zijn we geneigd de gezinsleden maar te laten raden naar onze gevoelens jegens hen. Vaak worden verkeerde conclusies getrokken. Erg vaak zouden we iets beter hebben gedaan als we zouden hebben geweten hoe de gezinsleden over ons dachten en wat hun verwachting was. John Powell maakt ons deelgenoot van deze roerende ervaring: „Het was op de dag dat mijn vader overleed . . . In de kleine kamer in het ziekenhuis ondersteunde ik hem met mijn armen toen . . . mijn vader terugviel en ik zijn hoofd zachtjes neerlegde op het kussen. Ik . . . zei mijn moeder . . . : ‘Het is voorbij moeder, vader is dood.’ Ze keek me verschrikt aan. Nooit zal ik weten waarom ze deze woorden het eerst sprak na zijn dood. M'n moeder zei: ‘Hij was toch zo trots op je. Hij hield toch zoveel van je.’

Op de een of andere manier wist ik dat deze woorden me iets heel belangrijks zeiden. Ze vormden als het ware een plotselinge lichtflits, 'n schrik-aan-jagende gedachte die nooit eerder tot me was doorgedrongen. Toch was er sprake van een scherpe pijn nu ik mijn vader beter ging kennen nu hij dood was dan toen hij nog leefde.

Toen een dokter later de doodsoorzaak vaststelde stond ik in de verste hoek van de kamer tegen de muur geleund en hilde zachtjes. Er kwam een verpleegster naar me toe die troostend haar arm om me heen sloeg. Door mijn tranen kon ik niet spreken. Wat ik haar vertellen wilde was dit: ‘Ik huil niet omdat vader dood is maar omdat vader me nooit heeft verteld dat hij trots op me was. Hij heeft me nooit verteld dat hij van me hield. Natuurlijk werd er van me verwacht dat ik dat zou weten. Er werd van me verwacht dat ik zou weten dat ik een grote rol in zijn leven speelde en dat ik in zijn hart een grote plaats innam, maar hij heeft het me nooit gezegd.’” (*The Secret of Staying in Love*, Niles, III.: Argus, 1974, p. 68.)

Hoe betekenisvol zijn de woorden van God toen hij de tijd nam zijn gevoelens te verwoorden met: „Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde,“ hoe machtig de communicatie: „Deze is Miin Zoon,

Mijn Geliefde, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb!” (Mt. 3:17.)

Vaak hebben ouders een erg vruchtbaar communicatie met hun kinderen door de manier waarop ze naar elkaar luisteren en elkaar aanspreken. Die van zachtheid en liefde blijk gevende gesprekken worden door onze steeds bij de pinken zijnde en beïnvloerbare kinderen gehoord. We moeten leren vruchtbaar te communiceren, niet alleen met onze stem, maar ook door stemklank, gevoel, de manier waarop we kijken, onze manieren en totale persoonlijkheid. Als het ons niet lukt een gesprek te voeren met onze vrouw of dochter, vragen we ons al te vaak af: „Wat scheelt haar?“ terwijl we ons moeten afvragen: „Wat doen wij verkeerd?“ 'n Betekenisvolle glimlach, 'n schouderklopje, 'n warme handdruk dat alles is belangrijk. Stilzwingen zondert af. Gespannen perioden van stilzwingen wekt verwondering, doen pijn en veroorzaken meestal verkeerde conclusies.

God kent de diepe invloed van duurzame communicatie waar hij ons maant steeds te bidden. Ook Hij heeft beloofd te zullen antwoorden als we een vruchtbare relatie met Hem hebben.

5. Bereidheid oordelen te vermijden. Probeer te begrijpen en niet kritisch te zijn. Toon u niet geschokt, in alarmtoestand gebracht of walgend van iemands woorden of waarnemingen. Reageer niet heftig. Blijf in uw handelen binnen het kader van iemand's vrije wil. Pas de heldere en optimistische benaderingswijze toe. Er is hoop. Er is een weg terug. Er is 'n mogelijkheid voor beter begrip.

Zorg voor het ontstaan van een gemeenschappelijke besluitvorming. „Zo veroordeel ik u ook niet; ga heen, en zondig niet meer“ (Joh. 8:11) zijn woorden die nu nog net zo doeltreffend en zachtvaardig zijn als toen ze werden gesproken.

Vermijd het opdringen van uw waarden aan anderen. Als we kunnen leren onderwerpen te bespreken zonder er met onze persoonlijkheid in betrokken te raken en tegelijkertijd vooroordeel en emoties vermijden, zijn we op de goede weg naar vruchtbare gezinscommunicatie. Als een gezinslid een beslissing neemt die onjuist of niet

goed is, hebben wij dan het vermogen en het geduld uiting te geven aan het feit dat we het er niet mee eens zijn maar dat hij het recht heeft te kiezen en nog steeds een geliefd gezinslid is?

Het is gemakkelijk om fouten te wijzen en een oordeel te vellen. Veel moeilijker valt het de meesten van ons om te complimenteren en te prijzen. Het vereist van een ouder echte rijpheid om zich tegenover een kind te verontschuldigen voor een vergissing. 'n Oprecht excuus doet een zoon of dochter vaak een verrassend warm gevoel krijgen van binnen jegens zijn of haar moeder, vader, broer of zuster. „Want wij struikelen allen in vele. Indien iemand in woorden niet struikelt, die is een volmaakt man, machtig om ook het gehele lichaam in toom te houden.” (Jak. 3:2.)

6. Bereidheid vertrouwelijkheden voor ons te houden. Zorg dat u het vertrouwen waardig bent zelfs als er sprake is van onbeduidende vragen of waarnemingen. Vragen en waarnemingen van meer gewicht zullen alleen dan volgen als wij in geval van onbeduidende het in ons gestelde vertrouwen waardig zijn geweest. Treed diep vertrouwen en verontrusting met respect tegemoet. Bouw een vertrouwensrelatie op. Mensen die zijn gezegend met een relatie tot iemand met wie ze in vertrouwen kunnen praten en die ze kunnen vertrouwen zijn erg gelukkig. Wie zegt dat een vertrouwensrelatie in het gezin niet verhevener is dan vertrouwen in de gemeenschap?

7. Bereidheid geduld te oefenen. In de communicatie is geduld dat bestanddeel van optreden waarvan we hopen dat anderen het jegens ons zullen tonen als wij nalaten te doen wat van ons wordt verwacht. Geduld met onszelf wordt ontwikkeld als we geduldig zijn jegens anderen. „Wees geduldig; wees ernstig; wees matig; heb geduld, geloof, hoop en liefde.” (LV 6:19.)

Communiceren in geduld kost moed. Steeds weer moeten we uiterst oprecht uitdrukking geven aan trots, hoop en liefde. Wij allen moeten voorkomen te worden aangezien als iemand die het heeft opgegeven en het pogen moe. Het terechtwijzen van ge-

zinsleden waar anderen bij zijn, moet worden vermeden. Er wordt beter naar geluisterd als er in afzondering rustig over wordt gesproken. Geduld is in iemands relatie tot al zijn gezinsleden een onschatbare deugd.

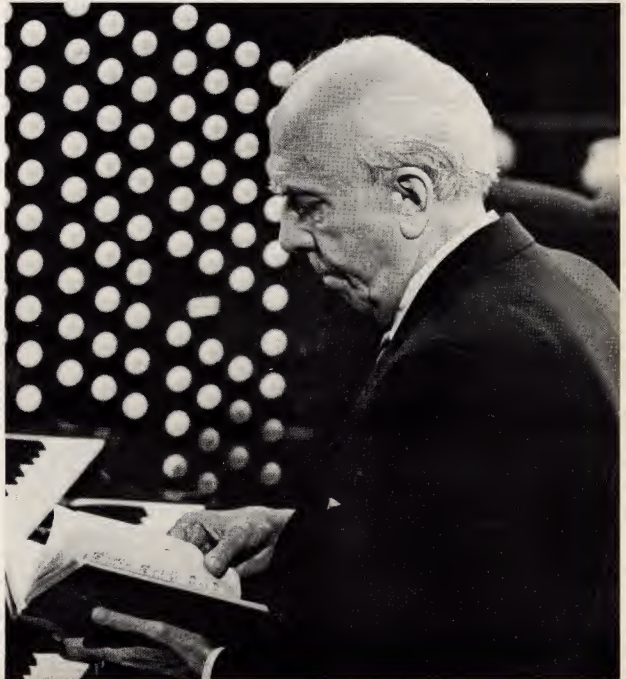
Als geen van de gezinsleden op elkaar is afgestemd is er geen communicatie. Als we de eerste vereisten voor een goede interactie niet begrijpen wordt het gesprokene niet gehoord, is het ongewild en gaat men er tegenin. Ieder moet bereid zijn zijn deel te doen om voortgang te boeken. Het gezin is immers de fundamentele grondslag van de kerk. 'n Goede communicatie zal altijd een hoofdbestanddeel zijn voor het opbouwen van gezinssolidariteit en -bestendigheid.

Ik bid dat onze hemelse Vader ons zal bijstaan thuis vruchtbaarder te com-

municeren door de bereidheid te offeren, de bereidheid te luisteren, de bereidheid gevoelens te verwoorden, de bereidheid oordelen te vermijden, de bereidheid vertrouwelijkheden voor ons te houden en de bereidheid geduld te oefenen. „Hoe krachtig zijn de rechte redenen!” (Job 6:25.) Hoe krachtig zijn de juiste woorden op het juiste ogenblik gesproken met de juiste persoon.

Moge onze minzame en vriendelijke hemelse Vader ons bijstaan in onze behoeften en verlangens aan vruchtbaardere gezinscommunicatie. Communicatie bouwt de gezinseenheid mede op als wij eraan willen werken en er ons opofferingen voor getroosten. Voor dit doel bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Broeder Alexander Schreiner aan het orgel.

De Here heeft zijn kracht en invloed beloofd aan hen die in zijn naam samenkomen.

„Daar ben Ik in hun midden”

DOOR JOSEPH B. WIRTHLIN
Assistent van de Raad der Twaalven

Honderden jaren geleden onderwees Jezus zijn discipelen aan de oever van het meer van Galilea. Hij zei toen: „Waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden.” (Matteus 18:20.) Het is voor de heiligen der laatste dagen een heerlijk voorrecht te leven, vergaderen en aanbidden in de naam van de Redder van het mensdom en van Zijn ondersteunende en opwekkende Geest te genieten in alles wat we in ons leven doormaken. Sinds oktober van het vorig jaar hebben zuster Wirthlin en ik duizenden kilometers gereisd door midden Europa, Scandinavië en Finland. We hebben gearbeid aan de zijde van de elf zedings- en acht ringpresidenten die in die gebieden presideren. Daar hebben we kennis gemaakt met meer dan 1.500 zendingen die de wezenlijke waarheid dat Jezus in hun midden vertoef uitstralen en verbreiden. Ze hebben me gevraagd uiting te geven aan hun grote liefde en dankbaarheid voor u hier thuis. Als u ze hun getuigenis zou kunnen horen geven, zou u werkelijk overvloeien van enthousiasme en liefde voor het ware evangelie.

We moeten ook niet onze militairen in Europa vergeten. Voor de meesten van hen betekent het evangelie van Jezus Christus alles; onder hen is de geest aanwezig waar en wanneer er „twee of drie vergaderd zijn” in de naam van de Meester. Wat het evangelie voor hen betekent is geweldig en ongelooflijk wonderbaarlijk! Deze

jongemannen en hun gezinnen vormen een sieraad voor de kerk — een inspirerende krijgsmacht. Zij behoren tot de meest toegewijde leden. Ze hebben duizenden gulden en een niet te berekenen hoeveelheid tijd en werk gestoken in de bouw van kerkgebouwen in Europa — gebouwen die de meesten van hen misschien nooit zullen zien omdat ze hoogstwaarschijnlijk terug zijn naar huis of naar elders overgeplaatst voordat die kerkgebouwen zijn voltooid en ingewijd. De kroon op het werk van het koninkrijk in Europa wordt echter gevormd door de duizenden getrouwe leden die onvermoeibaar en vol vreugde werken om het evangelie te gehoorzamen en met anderen te delen.

De taak en verantwoordelijkheid die deze onzelfzuchtige dienstbare heiligen op zich hebben genomen, hebben een vorm aangenomen zoals uiteengezet is in een openbaring gegeven door de profeet Joseph Smith aan James Covill, die veertig jaar baptistendominie was. Zoals blijkt uit de Leer en Verbonden werd broeder Covill gezegd dat de eerste stap in het proces tot het worden van een heilige der laatste dagen is het evangelie waarachtig aannemen. De Here zegt daarover: „En dit is Mijn evangelie — bekering en doop in water, en dan komt de doop met vuur en met de Heilige Geest, namelijk de Trooster, Die alle dingen toont, en de vreedzaam dingen van het koninkrijk onderwijst.” (LV 39:6.)

Toen hij het evangelie had aange-

nomen kreeg broeder Covill tot taak te doen wat voor ons allen ook nu de verplichting is waar we niet onder uit kunnen. Want de Here zegt: „En indien gij dit doet, heb Ik u voor een groter werk bereid. Gij moet de volheid van Mijn evangelie prediken, dat Ik in deze laatste dagen heb uitgezonden om Mijn volk, dat van het huis Israëls is, te herwinnen.” (LV 39:11.) En nu de belofte aan ouderling Covill gedaan: „En het zal geschieden dat gij met macht zult zijn bekleed; gij zult een groot geloof hebben, en Ik zal met u zijn, en voor uw aangezicht gaan.” (LV 39:12.) Wat hier wordt gezegd tot James Covill in deze bedeling toen de Kerk nog maar negen maanden bestond, geldt nu nog onveranderlijk voor ons — het is een duidelijke en krachtige herhaling van de belofte van de Heiland tijdens zijn aardse bediening. Zijn belofte dat Hij in ons midden zal zijn als twee of drie in Zijn naam vergaderd zijn is een wonderbaarlijke uiting van zijn ongebreidelde liefde voor elk van ons en verzekert ons van zijn aanwezigheid in onze kerkdiensten, in ons persoonlijk leven en binnen onze familiekring.

Wat ik bedoel te zeggen met Jezus laat Zijn aanwezigheid voelen binnen onze familiekring blijkt uit wat ik u nu ga vertellen over twee zusters, vrienden van ons, die elk in een ver van elkaar liggende ring wonen. De ene zuster trouwde met iemand die geen lid was van de Kerk. Ze had gehoopt haar man te bekeren en dan in de tempel te trouwen en verzegeld te worden. Ze had zich ontwikkeld tot een van de liefelijkste en geestkrachtigste persoonlijkheden. Maar haar man werd nooit geraakt door de Geest, noch zag hij de waarheid van het evangelie en hij heeft altijd een passieve invloed gehad op het geloofsleven van het gezin. Niettemin is deze zuster voor haar gezin een prachtig voorbeeld geweest en zij heeft de kinderen ertoe gekregen samen met haar hun kerkelijke plichten te vervullen en hun verantwoordelijkheden te dragen. Ondanks alle mogelijke voor-de-hand-liggende excuses voor onverschilligheid en om het niet te doen, hebben zij en haar kinderen gestalte gegeven

aan de uitspraak van Jezus toen Hij zei: „Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken.” (Mattheus 5:16.)

De andere zuster is getrouwd met een fijne man die een getrouw heilige der laatste dagen was. Met het voorbijgaan der jaren hadden ze verzuimd wat ze zich eerst hadden voorgenomen nauwgezet te doen — samen bidden in de naam van Jezus dat Hij temidden van hun gezinsbezigheden zou zijn. Hoewel ze altijd de kerk en haar beginselen hadden bewonderd, hadden ze er niet aan gedacht dat ze nu het zout der aarde waren geworden dat „zijn kracht” had verloren. (Zie Mattheus 5:13.)

Pratend over hun kinderen zei de tweede zuster tegen de eerste: „Waarom is het met jouw kinderen zo goed gegaan en hoe komt het dat ze zo actief zijn in de Kerk ondanks dat je bent getrouwd met een niet-lid?” Het antwoord van de eerste zuster was: „Ik heb mijn kinderen meegenomen naar de zondagsschool en de avondmaalsvergadering.” Verrast zei de tweede zuster: „Ik heb de mijne ook *gestuurd*.” Waarop de eerste zuster met nadruk antwoordde: „Maar ik heb die van mij *meegenomen*!” Dat was nu een geval wat Jezus bedoelde toen Hij zei: „Waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden.” En dat kan op ons allen van toepassing zijn, waar we ook zijn, thuis of ergens anders.

Bij een andere gelegenheid zei Jezus: „Ik sta aan de deur, en Ik klop.” (Openbaring 3:20.) Tenzij wij de deur opendoen en Hem toestaan in ons leven te komen, kan Hij niet in ons midden komen. Kennis op zich kan, maar dat hoeft niet, macht betekenen. Kennis is geen motivatie. Ook logica niet. In de Leer en Verbonden wordt uiteengezet dat de oorsprong van het menselijk handelen inherent is aan het gevoel, niet aan het verstand, en dat het gedrag gevoelens opwekt: „En wie u ook ontvangt, daar zal Ik eveneens zijn, want ik zal voor uw aangezicht uitgaan. Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, en Mijn Geest zal in uw hart zijn, en Mijn engelen zullen rondom u zijn

om u te bemoedigen.” (LV 84:88.) Alleen als we onze Heiland aanvaarden en Zijn wil doen, kunnen we het „gevoel goed te doen” verwerven. Als we de geboden overtreden zullen we daardoor ook een „gevoel” krijgen. Daarom kunnen ouderharten worden gebroken en gebukt gaan onder schande vanwege de zonden en eigenzinnigheid van hun zonen en dochters. Ze staan voor een raadsel en weten er geen weg mee. Je hoort dan zeggen: „We hebben ze toch voorgehouden rechtvaardige jongens en meisjes te zijn en ons gezin is toch altijd een goed gezin geweest. We hebben ze niet geleerd zich op deze manier te gedragen!” De kinderen hebben alle

voorschriften geleerd, maar voorschriften staan nog geen borg voor de wil en het verlangen het goede te doen. Onwetendheid is niet de enige reden van zonden en betreurenswaardig gedrag. Aan het meeste verkeerd handelen ligt ten grondslag de afwezigheid van verlangen, het ontbreken van een sterk motief of de juiste invloed, en het gebrek aan gehoorzaamheid aan de voorschriften. Wie goed doen en „honger en dorsten naar de gerechtigheid” (Matteüs 5:6) krijgen en houden door hun handelen het verlangen het goede te doen levendig. Nauw verwant aan de fundamentele beginselen van het evangelie is het „beginsel van verlangen” — het ver-

Zuster Camilla Kimball, echtgenote van president Spencer W. Kimball (rechts) en een vriendin.

langen God en de medemens lief te hebben „met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.” (Matteüs 22:37.) Om op zo'n niveau te komen moeten we allemaal werken in harmonie met de wil van God en een geestelijk klimaat scheppen waardoor Jezus temidden van ons leven wordt gebracht. En dan moeten we voortgaan te leven „met het oog alleen op (Zijn eer) gericht.” (LV 4:5.) Die overtuiging blijkt duidelijk uit het leven van onze fijne zendingspresidenten, militairen, zendingen en toegewijde kerkleden. Wat ik over het aanwezig zijn van de Heiland in ons midden probeer te zeggen, ongeacht of we nu met twee, drie of meer zijn, wordt duidelijk aan de hand van Paulus' welsprekende beschrijving van het proces waardoor geestelijke volmaaktheid wordt bewerkstelligd. Hij heeft gezegd: „Omdat onze evangelieprediking niet slechts in woorden tot u gekomen is, maar ook in kracht en in de heilige Geest, en in grote volheid; gij weet trouwens, hoedanigen wij bij u geweest zijn om uwent-wil.

En gij zijt navolgers geworden van ons en van de Here en gij hebt het woord onder zware verdrukking met blijdschap des Heiligen Geestes aangenomen.” (1 Tessalonicenzen 1:5-6.) Ik wil om een en ander nogeens te benadrukken, verklaren wat dit geïnspireerd schrijven van Paulus voor ieder van ons inhoudt. Paulus putte vreugde uit het feit dat wat hij de Tessalonicenzen had verteld voor hen geen loze woorden waren, omdat ze met grote interesse hadden geluisterd en ze wat hen was geleerd hadden omgezet in een machtig verlangen naar gerechtigheid in hun leven. Hij legde zeer duidelijk de nadruk op het feit dat de Heilige Geest hun ook volledige zekerheid had gegeven dat wat hen was geleerd waar was. Hij schrok er niet voor terug te zeggen dat zijn leven, ook, voor hun een bewijs was van de waarheid van de boodschap. Paulus was erover verheugd dat het evangelie met zoveel vreugde en geluk was ontvangen, ondanks vele moeilijkheden. Ten slotte merkte hij op dat ze inspirerende voorbeelden waren voor al hun naasten en dat van hen uit het woord

des Heren zich had verbreid naar anderen, overall, zelfs ver verwijderd van hun onmiddellijke omgeving. Dit compliment moet voor hen de kroon op hun werk zijn geweest. Paulus eerde hen toen hij hun zei dat waar hij ook reisde, hij mensen tegenkwam die hem vertelden over hun opzienbarende goede werken en hun geloof in God.

Het doet ons goed er steeds maar weer aan herinnerd te worden dat de kennis en het onderhouden van de goddelijke wetten en geboden altijd geloof, rechtvaardig leven en inspiratie bij onze mensen hebben tot stand gebracht.

Ik wil u herinneren aan de heiligen die zich in een nieuwe streek hadden gevestigd en zich zorgen maakten over hoe duurzaam ze hun huizen moesten bouwen. Dikwijls waren ze van plaats naar plaats getrokken. Toen ze de profeet Joseph Smith hierover vroegen zei hij: „Bouw alsof u er eeuwig blijft.” De huidige leiders van onze Kerk verliezen geen moment hun heilige zending uit het oog. Ze bouwen voor ons, voor hen die volgen, voor de toekomst, voor de eeuwigheid.

Uit het zorgvuldig bestuderen van onze geschiedenis kunnen we allemaal grote lering trekken. Het welslagen van onze kerk kan worden toegeschreven aan ons geloof in God en aan het feit dat we onder de geïnspireerde leiding staan van van sterke en toegewijde leiders, die het nooit gemakkelijk opnamen en die Jezus en Zijn goddelijke leringen in ons midden levendig houden.

Ik heb het voorrecht te getuigen van de waarheid van het evangelie van Jezus Christus en van het motiverende leiderschap van onze grootse profeet Spencer W. Kimball en van de kracht en aantrekkingskracht die van zijn voorbeeldig leven uitstralen, van de goddelijke roeping van de broeders, van de kracht en edelmoedigheid die je tegenkomt in het goede leven van duizenden heiligen der laatste dagen in de hele wereld.

Ik bid dat de Heiland, waar wij met twee of drie vergaderd zijn, in ons midden mag zijn vanwege onze rechtvaardigheid. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Doelstellingen voor het helpen van alle heiligen.

Deze vier dingen

DOOR ROBERT L. SIMPSON

Assistent van de Raad der Twaalven

Geliefde broeders en zusters. Het Evangelie is waar en uit die kennis putten we allemaal vreugde. Wat is er tijdens deze conferentie toch een fijne geest aanwezig. En wat waren alle boodschappen toch prachtig en waar. Graag wil ik eerst u allemaal de hartelijke groeten overbrengen van de mensen uit het zuidelijk deel van de Stille Oceaan. Als je uit die streek de groeten overbrengt heb je heel wat extra bagage bij je. Ik doe u die groeten en ik wil u laten weten dat die mensen zijn vervuld met liefde en geloof.

Wij zijn vergaderd als volgelingen van de Here Jezus Christus. Wij hebben Hem lief en willen Hem helpen bij het nodige werk. Onze hemelse Vader houdt van zijn kinderen — van hen die nu leven, van hen die nog niet geboren zijn en van hen die hebben geleefd en zijn overleden. Wij kunnen aan dat proces deelhebben door onze verbintenis met Hem. In Prediker 5 vers 3 en 4 staat: „Als gij God een gelofte gedaan hebt, talm er dan niet mee die in te lossen, want Hij heeft geen welgevallen aan de dwazen; wat gij belooft hebt, moet gij inlossen.

Het is beter, dat gij niet belooft, dan dat gij belooft en niet inlost.”

Ieder lid van deze kerk legt een heilige belofte af als hij zich onderwerpt aan de wateren van de doop. Een keer per zeven dagen, op de sabbatdag, komen we samen om die heilige belofte te hernieuwen als we van het avondmaal nemen.

van het spreekwoord „In het land der blinden is eenoog koning.” Onze bron van kennis is licht en waarheid. Het woord van God in het prachtige kader van voortdurende openbaring. Er moet eerst licht en waarheid worden ontvangen voordat uitdraging mogelijk is. De Heiland heeft gezorgd voor levend water voor de verstagenen van geest. Ook wij moeten streven naar die hoedanigheid. Wij moeten niet de rol spelen van de boekverkoper die het alleen maar zakelijk houdt. Als wij de boodschap van het boek goed willen uitdragen moeten we onszelf geven. De waarheid beweegt zich het beste voort op de vleugels van een persoonlijk getuigenis en individuele waardigheid. De Here heeft tegen Petrus gezegd: „Als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broeders.” (Lucas 22:32.) En even belangrijk is het antwoord dat Petrus bij die gelegenheid aan de Here gaf, toen hij beloofde: „Here, met u ben ik bereid ook evangenis en dood in te gaan.” (Lucas 22:33.)

Gods werken en heerlijkheid beginnen met onze mate van voorbereiding. Hij raadt aan: „Laat daarom nu een ieder met zijn plicht bekend worden.” (LV 107:99.) Hiervoor is toewijding vereist: „Maar zoekt eerst zijn koninkrijk.” (Matteüs 6:33.) Er wordt onderwerping voor vereist, eenvoudigweg: „Kom . . . volg Mij.” (Matteüs 19:21.) Alleen nadat we echt bekeerd zijn, wat blijkt uit betoende gewilligheid ons leven te beteren, kunnen we worden gerekend als iemand die vaste grond onder de voeten heeft, als iemand die klaar is de roeping te beantwoorden, als iemand die klaar is anderen te verheffen.

Onze tweede verplichting is onze broeders hoeder te zijn, onze zusters hoeder te zijn, te zoeken naar het verloren schaap, elkaar de leerstellingen van het koninkrijk te onderwijzen.

Ik getuig u dat het huisonderwijs de goddelijk geïnspireerde methode is waarmee we het best levens binnen deze kerk kunnen beroeren. Naast deze prachtige gang van zaken in de priesterschap is er het huisbezoek van de zustershulpvereniging. Paulus had de geest van huisonderwijs en huisbe-

zoek over zich toen hij aan Timoteüs schreef: „En wat gij van mij gehoord hebt onder vele getuigen, vertrouwd dat aan vertrouwde mensen, die bewaamd zullen zijn om ook anderen te onderrichten.” (2 Tim. 2:2.) Luister nu naar wat rechtstreeks van de Here afkomt: „En Ik geef u een gebod dat gij elkander de leer van het koninkrijk moet onderwijzen.” (LV 88:77.) Dat is niet zomaar een suggestie, nee, luister: „Ik geef u een gebod, dat u elkander moet onderwijzen.”

Ik ben erg gecharmeerd van de analogie die ik eens heb gehoord over het huisonderwijs. De spreker hield een stukje stof met een Schotse ruit in de hoogte en zei dat we bij iedere kleur van de stof moesten denken aan een ander kerkelijk programma. Toen stelde hij de vraag: „Welke kleur stelt het huisonderwijs voor?” Het antwoord was: „Het huisonderwijs is niet maar één kleur, maar het hele patroon.” Als het huisonderwijs juist in praktijk wordt gebracht kan het alle kerkelijke facetten behelzen, afhankelijk van de onderscheiden behoeften van ieder gezin. Is dat niet prachtig! Maar al te vaak zien we het huisonderwijs als „weer zo'n kerkelijk programma.” Het kan en het moet alles in zich hebben wat de kerk te bieden heeft.

Alle viermiljard zielen die vandaag de dag op aarde leven zijn onze hemelse Vader zeer dierbaar. Ook zij hebben behoeftes aan wat u en ik bezitten. Erop toe zien dat zij in de gelegenheid worden gesteld dat te horen en hopenlijk te aanvaarden is weer een van onze belangrijke taken. Op die manier helpen we onze hemelse Vader zijn werk en Zijn heerlijkheid verder tot standbrengen — helpen in die zin dat we al zijn kinderen binnen de kring brengen.

Bij de derde grote doelstelling en belofte die we gedaan hebben gaat het dus om die viermiljard zielen. Dat houdt in steeds maar op zoek zijn naar en onderricht geven aan diegenen die er nu misschien aan toe zijn. Dat onderricht kan het best worden gegeven op een goede ordelijke en oprechte wijze die leidt tot hun onvoorwaardelijk aannemen van het ware evangelie. De Heiland heeft gezegd:

Ik wil u graag voorstellen dat we als leden van de kerk vier hoofddoelen in onze gedachten koesteren. Alle vier deze doelen betrekken er mensen bij, want zijn kerk is een op mensen gerichte kerk. Evenals de Heiland Zich het meest bekommerde om mensen, zo moet dat met ieder van ons zijn als wij de Meester bijstaan bij het bereiken van Zijn einddoel de „onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1:39.)

Eeuwig leven voor het individu vereist het priesterschap. Het vereist werken met dat priesterschap; het vereist leven volgens de beginselen van het priesterschap. De vier doelen in het leven van hen die zeggen leden van deze kerk te zijn zijn deze:

Ten eerste de verplichting onszelf en onze naaste familie voor te bereiden op de tegenwoordigheid van God;

Ten tweede de verplichting onze broeders hoeder te zijn en andere leden van de kerk bij te staan;

Ten derde de verplichting anderen die het nog niet hebben ingezien te laten meegenieten van de kostbaarste gave die we hebben — het evangelie;

Ten vierde de verplichting de mogelijkheden tot eeuwige zegeningen te scheppen voor onze verwante overledenen.

Let wel dat wat eigen welzijn bovenaan het lijstje stond omdat de laatste drie verplichtingen alleen kunnen worden nagekomen als er een basis van kracht en vertrouwen is. In de wereld vinden we veel te veel voorbeelden

„Gaat heen in de gehele wereld.” (Marcus 16:15.) Wij gaan inderdaad, 23.000 man sterk. Wij brengen nu het ware evangelie naar zo'n vijftig landen. Zelfs onze huidige inspanningen zijn echter niet genoeg zegt de profeet. Ieder niet-gehuwd lid van de Kerk beneden de vijftentwintig moet worden beschouwd als een toekomstig zending. Alle anderen moesten eraan werken hen te oefenen, aan te zetten en hen bij te staan in hun streven de geldelijke middelen bijeen te brengen, zodat ze zich waar mogelijk zelf kunnen bedruipen.

Tijdens de laatste ronde gebiedsconferenties in het zuidelijk deel van de Stille Oceaan was president Kimball duidelijk onder de indruk toen we op de Fiji-eilanden met duizenden Indiase bekeerlingen kennismaakten. Hij zag in deze pioniers van hun ras diegenen die mogelijk in de toekomst, als de tijd daarvoor rijp is, zouden worden uitgezonden naar de zeer vele mensen in India. Het eerste uur van onze zondagochtendvergadering in Sidney werd rechtstreeks uitgezonden via de televisie en ontvangen in tienduizenden gezinnen door heel Australië. De toespraken waren buitengewoon goed en het koor zong ver boven z'n normale kunnen. Een wonder was het dat we vergaderd waren in het Sidney Opera House (het operagebouw van Sidney), op zich al een opmerkelijke geschiedenis. Normaal gesproken is het Sidney Opera House twee tot drie jaar tevoren volgeboekt. De geschiedenis leert dat er praktisch geen afzegging plaatsvinden. Minder dan twee maanden voor de conferentie zou plaatsvinden kwam er een afzegging waarvoor niemand een verklaring weet — niemand behalve de Here! En nu was het zo dat die juist in ons weekeend viel. De Here volgt voor ons verborgen pañ bij al Zijn heilig werk. De mogelijkheid van een rechtstreekse televisieuitzending werd niet in de laatste plaats mogelijk doordat de conferentie juist in het Opera House werd gehouden. Hier volgen enkele typische niet-lid-reacties die vanuit heel Australië werden verzonden na het kijken naar de uitzending.

De eerste: „In hoeverre kunt u dat wezenuitgevoerd? Het was eenvoudig en

vriendelijk gericht op de gezinsband en elkaar liefhebben, zelfs een beetje ouderwets. Maar ik voelde aan wat de bedoeling was. Ik begreep het.”

Iemand anders zei: „Ook al ben ik geen Mormoon, ik ervoer grote wijsheid in wat werd gebracht.”

Weer iemand anders: „Ik heb over uw Kerk meer geleerd door de toespraak van uw president dan ik ooit door lezen te weten zou kunnen komen. Ik heb genoten van het koor en de boodschap. Prachtig.”

En wat denkt u hiervan: „Wat heb ik deze morgen een inspirerende boodschap te horen gekregen. Het speelt me alleen dat ik niet de hele uitzending kon volgen omdat ik naar mijn eigen kerk ging.”

Iemand anders schreef weer: „Ik zou graag alle literatuur van u ontvangen die u kwijt wilt, maar nog geen bezoek aan huis alstublieft.” Nog iemand anders: „Mijn hart is vol liefde voor God en mijn naasten na het zien van uw inspirerende televisieuitzending.”

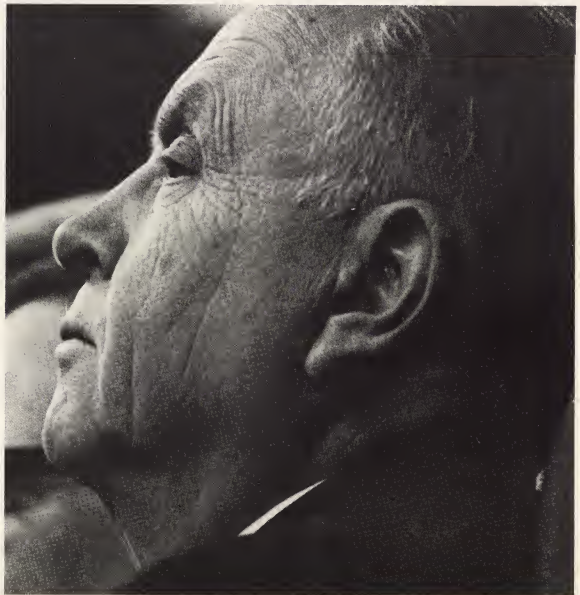
En ten slotte deze: „Als iemand zich

een voorstelling kan maken van de hemel, dan hebben deze fijne mensen mij er een blik in gegund. Ik realiseer me nu dat ik hard aan redding toe ben. Hier moet het antwoord zijn. Help me!”

De hele wereld roept om hulp! Is het niet grandioos deel te hebben aan deze vloedgolf voorwaarts! Ook in de hemel moet men zich verheugen. U en ik hebben tot taak zending te zijn; en als die boodschap u niet duidelijk is dan hebt u niet goed geluisterd!

Het grootste deel van de familie van onze hemelse Vader dat onze hulp behoeft wordt gevormd door onze verwante overledenen. De veronderstelling dat we ons als gedoopte leden van de Kerk kunnen afwenden van onze voorouders is de zekerste weg die mij bekend is om ons het recht te ontzeggen op de uiteindelijke zegeningen die we allen zo naarstig zoeken. De profeet Joseph Smith heeft dat vastgelegd in afdeling 128 van de Leer van Verbonden toen hij in 1842 de

Broeder David B. Haight

kerkleden schreef onder invloed van de Geest en op aanwijzing van de Here: „En nu, mijn zeer geliefde broeders en zusters, laat mij u verzekeren, dat dit grondbeginselen zijn met betrekking tot de doden en de levenden, die niet lichtvaardig kunnen worden veronachtzaamd, omdat ze behoren tot onze zaligheid. Want hun zaligheid is nodig en onontbeerlijk voor onze zaligheid, zoals Paulus aangaande de vadersen zegt, dat zij zonder ons niet tot volmaking kunnen komen. Evenmin kunnen wij zonder onze doden tot volmaking komen.” (LV 128:15.)

Wij streven naar verhoging. Dat te bereiken betekent volmaaktheid en de bestemming is duidelijk. Zonder onze doden kunnen we geen volmaking ontvangen. Wij moeten ze opsporen. Wij moeten voor hen doen wat ze niet voor zichzelf kunnen doen.

Velen onder ons dobberen voort met de valse illusie dat computer en microfilm nu al het werk voor ons zullen doen! Hoewel deze apparaten van groot belang en ons behulpzaam zijn, kan geen enkele machine ooit zaligheid bewerkstelligen voor iemand, tenzij de mens zelf doet wat hij moet doen. Verhoging is niet te bereiken via binnenweggetjes.

Broeders en zusters, redt u onze doden? Wij moeten dat doen — het is een taak die op ons rust. Draagt u het evangelie uit aan iedere natie, geslacht, taal en volk? Wij moeten dat doen — het is een taak die op ons rust. Bent u uws broeders hoeder en onderwijst u elkaar? Wij moeten dat doen — het is een taak die op ons rust. Leren wij onze persoonlijke plicht goed doen en onderrichten we ons gezin zodat de zwakken overwinnen? Wij moeten dat doen — het is een taak die op ons rust.

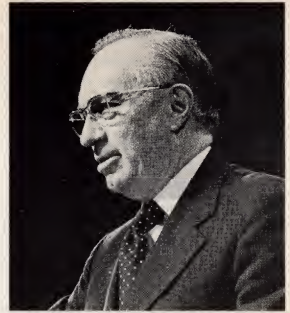
Alles begint hier, hier bij u en mij en de verbintenis of belofte die wij met onze hemelse Vader hebben gemaakt. Want Hij heeft gezegd: „Als gij God een gelofte gedaan hebt, talm er dan niet mee die in te lossen, want Hij heeft geen welgevallen aan dwazen wat gij beloofd hebt, moet gij inlossen.” (Prediker 5:3.)

Dat hoop en bid ik voor ons allemaal, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Wijdverspreide en normaal gevonden oneerlijkheid bedreigt regering, instellingen en onze persoonlijke waardigheid.

„Een eerlijk mens — Gods edelste werk”

DOOR GORDON B. HINKLEY
Lid van de Raad der Twaalven

Als de Here mij wil inspireren wil ik graag spreken over wat misschien wordt gezien als een heel gewoon onderwerp. Maar ik geloof dat daar nu juist de bedoeling van het evangelie in ligt besloten. Zonder de karaktertrek waarover ik nu spreek, zal de hele maatschappij uiteenvallen in boosaardigheid en chaos. Die karaktertrek is persoonlijke rechtschapenheid.

Tussen de vele anonieme brieven die ik heb ontvangen was er een van bijzonder belang. Er zaten een biljet van twintig dollar en een kort briefje in waarop stond dat de schrijver jaren geleden bij mij thuis was geweest. Toen er niet werd opgedaan voelde hij of de deur op slot zat en toen dat niet het geval bleek was hij naar binnen gegaan en had er wat rondgelopen. Op het wandmeubel had hij een biljet van twintig dollar zien liggen, had het gepakt en was heen gegaan. Al die jaren had zijn geweten hem niet met rust gelaten en nu stuurde hij het geld terug. De rente voor de tijd waarin hij mijn geld had gebruikt was niet ingesloten. Maar toen ik zijn aandoenlijk briefje las dacht ik aan de wroeging waaraan hij zich vijftientig jaar had blootgesteld door het steeds maar weer knagen van zijn geweten. Er was voor hem geen vrede geweest totdat hij het geld had terugbetaald.

In onze plaatselijke kranten stond laatst een dergelijk verhaal. De staat Utah kreeg een anonieme brief toegezonden waarin \$ 200,— zat. In het briefje stond: „Ingesloten bedrag dient als betaling van het door mij ge-

bruikte materiaal in de tijd dat ik in overheidsdienst was, zoals enveloppen, papier, postzegels, enz.”

Stel u eens voor wat een stroom geld er de overheidskantoren, het particuliere bedrijfsleven en bij winkeliers zou binnenvloeden als iedereen die zo hier en daar wat gestolen heeft zou terugsturen wat ze ten onrechte hadden weggenomen.

De prijs van alle levensmiddelen in de supermarkt en van elke das of blouse uit het winkelcentrum is inclusief een bedrag ter dekking van verlies door winkeldiefstal. Wij moeten daar allemaal voor betalen.

Hoe gemakkelijk verkopen sommige mannen en vrouwen toch hun goede naam! Ik herinner u aan het geval van een vooraanstaande persoonlijkheid die werd gearresteerd voor het wegnemen van iets dat minder dan f 5,— kostte, hij kreeg toen erg veel negatieve publiciteit. Ik weet niet of hij ooit veroordeeld is door een rechtbank, maar zijn onbeduidende misdaad bracht hem de veroordeling van het publiek. Het goede dat hij tot stand gebracht had en nog tot stand had kunnen brengen werd ten minste in zekere mate te niet gedaan.

Iedere keer wanneer we aan boord van een vliegtuig gaan betalen we een premie om onszelf en onze bagage om veiligheidsredenen te laten onderzoeken. Daar zijn miljoenen dollars mee gemoeid, allemaal vanwege de angst voor de oneerlijkheid van enkelen die door bedreiging en chantage dat proberen te bemachtigen waarop ze geen recht hebben.

In het boek Genesis staat het volgen- de opmerkelijke vermeld: „Doch A- bram zeide tot de koning van Sodom: Ik zweer bij de Here, bij God, de Allerhoogsten, de Schepper van hemel en aarde:

zelfs geen draad of schoenriem, ja niets van het uwe zal ik nemen.” (Genesis 14:22-23.)

Geluklijk zijn er ook nu nog mensen die zulke beginselen van persoonlijke rechtsheden hooghouden. Nog niet zo lang geleden zaten we in een trein van Osaka naar Nagoya in Japan. Op het station werden we opgewacht door vrienden en door alle drukte liet mijn vrouw haar handtasje in de trein liggen. Wij belden op naar het station van Tokio om er melding van te maken. Toen de trein zo'n drie uur later zijn bestemming had bereikt belde de spoorwegen op om te zeggen dat het handtasje daar was. Onze terugreis liep niet via Tokio en er ging meer dan een maand voorbij voordat we het tasje in Salt Lake City ontvingen. Alles wat in het tasje zat was nog aanwezig toen we het terugkregen. Ik vrees dat dat soort ervaringen vrij zeldzaam wordt.

Wat eens onwrikbaar vast lag door de morele en etische normen van vrijwel iedereen, proberen we nu aan te pakken met de wetten. Zo vermenigvuldigen zich de verordeningen, slokken bewakingsdiensten miljoenen op, worden de gevangenisfaciliteiten steeds uitgebreid, terwijl de stroom van oneerlijkheid die over ons wordt uitgestort toch in omvang toeneemt. Bedrog is helemaal niet nieuw. Dat is al zo oud als de mensheid. „Toen zeide de Here tot Kaïn: Waar is uw broeder Abel? En hij zeide: Ik weet het niet; ben ik mijns broeders hoeder?” (Genesis 4:9.)

De profeet Maleachi spreekt tot het oude Israël: „Mag een mens God beroven? Toch berooft gij Mij. En dan zegt gij: Waarin beroven wij U? In de tienden en de heffing.

Met een vloek zijt gij vervloekt, en Mij berooft gij, gij volk in zijn geheel.” (Maleachi 3:8-9.)

Zelfs na het wonder op Pinksteren kwam er onder sommigen die tot de kerk waren gekomen bedrog voor. Zij die zich hadden bekeerd verkochten

hun land en brachten geld en legden het aan de voeten van de apostelen.

„En een zeker man, met name Ananias, met zijn vrouw Saffira, verkocht een eigendom,

hield iets van de opbrengst achter, met medeweten van zijn vrouw; en bracht een zeker deel en legde het aan de voeten der apostelen.

„Maar Petrus zeide: Ananias, waarom heeft de satan uw hart vervuld om de Heilige Geest te bedriegen en iets achter te houden van de opbrengst van het stuk land?

Als het onverkocht gebleven was, bleef het dan niet van u, en was, na de verkoop, de opbrengst niet te uwer beschikking? Hoe kondt gij aan deze daad in uw hart plaats geven? Gij hebt niet tegen mensen gelogen, maar tegen God.

Bij het horen van deze woorden viel Ananias neder en blies de adem uit . . . „En het geschiedde na verloop van ongeveer drie uur dat zijn vrouw binnen kwam, onkundig van wat er beurd was.

En Petrus antwoordde haar: Zeg mij, hebt gij het stuk land voor zoveel verkocht? En zij zeide: Ja, voor zoveel.

En Petrus zeide tot haar: Hoe hebt gij kunnen overeenkomen om de Geest des Heeren te verzoeken? . . . „En zij viel terstond neder voor zijn voeten, en blies de adem uit.” (Handelingen 5:1-10.)

In onze tijd sterven degenen die oneerlijk worden bevonden niet zoals Ananias en Saffira, maar iets binnenin hen sterft. Het geweten wordt onderdrukt, het karakter verschrompelt, het zelfrespect verdwijnt, de onkreukbaarheid sterft af.

Op de berg Sinaï schreef de vinger des Heren de wet op de stenen tafelen: „Gij zult niet stelen.” (Exodus 20:15.)

Bij deze gelegenheid werden nog drie andere geboden gegeven, de verbrekking waarvan oneerlijkheid inhoudt: „Gij zult niet echtbreken . . . Gij zult geen valse getuigenis spreken . . . Gij zult niet begeren.” (Exodus 20:14, 16-17.)

Is er ooit sprake geweest van overspel zonder oneerlijkheid? In de volksmond wordt overspel dikwijls omschreven als „bedrog”. En dat is het ook, want het rooft de deugd, het rooft loya-

liteit, het rooft heilige beloften, het rooft zelfrespect, het rooft waarheid. Misleiding ligt erin besloten. Het is persoonlijke oneerlijkheid van het ergste soort, want het verraad de meest heilige van de menselijke verhoudingen en ontkent de verbonden en beloften die God en de mens hebben aangegaan. Het is het laag-bij-de-grondse misbruik van vertrouwen. Het is het zelfzuchtig terzijde zetten van de wet van God. Zoals bij andere vormen van oneerlijkheid zijn de vruchten ervan smart, verbittering, partners met een gebroken hart en kinderen die zich verraden voelen. „Gij zult geen valse getuigenis spreken.” Weer oneerlijkheid. Onlangs was er op televisie een programma over een vrouw die een gevangenisstraf van zevententwintig jaar moest uitzitten. Ze werd veroordeeld op het getuigenis van getuigen die nu bekend hebben dat ze hadden gelogen. Ik weet dat dit een uitzonderingsgeval is, maar zijn u geen gevallen bekend waarin sprake is van het schaden van een reputatie, van gebroken harten of het einde van een loopbaan vanwege het liegen van hen die een vals getuigenis hebben gegeven? Ik lees een historisch boek, een lang en gedetailleerd verslag van de listen waarvan de landen die bij de tweede wereldoorlog waren betrokken zich hebben bediend. Het boek heet *Bodyguard of Lies* (lijfswacht van leugens), naar de woorden van Winston Churchill die heeft gezegd: „In oorlogstijd is de waarheid zo kostbaar dat ze altijd moet worden begeleid door een leugenlijfswacht.” (*The Second World War*, deel 5, *Closing the Ring*, Boston, Houghton Mifflin, 1951, blz. 383.) Het boek handelt over de vele gevallen van bedrog waarvan beide partijen zich bedienden. Als je het leest kom je weer eens tot de slotsom dat oorlog een spel is van de duivel zelf, en dat de waarheid tot de ernstigste slachtoffers moet worden gerekend.

Het is een betreurenswaardige zaak dat het licht gebruik van leugen en bedrog voortgaat als de vredesovereenkomst is getekend. Sommige mensen die in oorlogstijd opgeleid zijn op het gebied van de leugen gaan in vredestijd verder met het uitoeffenen van hun bekwaamheden. En dan

verbreidt het kwaad zich als een ziekte met een epidemisch karakter en neemt in hevigheid toe.

Toen dit land in een moeilijke positie was verzeild geraakt en de president de wereld niet de hele waarheid vertelde is onze geloofwaardigheid zo betreurenswaardig naar benden gehaald dat we er nooit helemaal bovenop zijn gekomen. De naargeestige handelingen waarvan we in het verleden getuige zijn geweest staan toch wel scherp in contrast met het gedrag van de mannen die tweehonderd jaar geleden hun leven, hun vermogen en hun heilige eer hebben ingezet voor de vestiging van deze republiek. De jaren na de onafhankelijkheidsverklaring worden gekenmerkt door de verarming en het overlijden van veel van de ondertekenaars, maar tot hun eeuwige eer moet worden gezegd dat niemand van hen ooit zijn heilige eer heeft bezoedeld.

„Gij zult niet begeren.“ Is niet begeerte — dat oneerlijk, voortwoekerende kwaad — de wortel van het merendeel van de ellende in de wereld? Tegen welke lage prijs verkopen hebzuchtige mensen zich toch! Onlangs heb ik een boek gelezen met daarin een verzonnen verhaal over de stafmedewerkers van een grote financieringsmaatschappij. Toen de presidentdirecteur kwam te overlijden probeerde een oudere vice-president zich op de vrijgekomen stoel te werken. Het verhaal is een intrigerend verslag van een eerzame en tot-veel-in-staat-zijnde man, die in zijn streven om vooruit te komen het echter niet zo nauw meer nam met bepaalde beginselen, net zo lang tot hij volslagen vernietigd was en al doende de hele maatschappij die hij zocht te leiden uiteen deed vallen. Het verhaal is verzonnen, maar in de historie van handelsmaatschappijen, regeringen en instellingen van allerlei soort komen legio gevallen voor van hebzuchtige mensen die in hun zelfzuchtig, oneerlijk opklimmen anderen en mogelijk zichzelf vernietigden. Goede mannen, mannen met goede bedoelingen en met veel in hun mars staren zich blind en geven zich over aan dromerijen die in vreselijke nachtmerries eindigen.

Wat een zeldzaam kleinood, wat een

kostbaar juweel is de man of vrouw in wie noch list, noch bedrog, nog onwaarheid is! In de voorbije weken hebben we gezien hoe erg oneerlijkheid is. De kranten in de Verenigde Staten, Japan en Europa hebben volgestaan met verhalen over steekpenningen. Toen er steeds maar weer nieuwe feiten aan het licht kwamen zijn we herinnerd aan de woorden van Benjamin Franklin: „Een klein lek doet een groot schip zinken,“ en ook aan de woorden van Andrew Jackson: „Geen enkele regering kan standhouden als er onder het volk geen deugzaamheid is.“

De schrijver van Spreuken zegt het zo: „Deze zes dingen haat de Here; ja, zeven zijn Hem een hartgrondige gruwel: hoogmoedige ogen, een valse tong, handen die onschuldig bloed vergieten, een hart dat heilloze plannen smeedt, voeten die zich haasten om naar het kwade te snellen, wie leugens uitblaast als vals getuige en wie twist stookt tussen broeders.“ (Spreuken 6:16-19.)

Een Engels dichter heeft eens gezegd: „Een eerlijk mens is Gods edelste werk. Alexander Pope, *An Essay on Man, Epistle III*, regel 248.) Deze uitspraak geldt nu ook nog. Waar eerlijkheid is, zullen de andere deugden volgen.

Het laatste artikel des geloofs van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen stelt dat dui-

delijk „Wij geloven eerlijk te moeten zijn, trouw, kuis, welwillend, deugdzzaam en goed te moeten doen aan alle mensen.“

We kunnen niet minder zijn dan eerlijk, we kunnen niet minder zijn dan trouw, we kunnen niet minder zijn dan deugdzzaam als we het vertrouwen dat in ons is gesteld heilig willen houden. Eens gold onder ons volk dat het woord van een man even bindend was als een verbond. Mag iemand van ons minder betrouwbaar en minder eerlijk zijn dan zijn voorvaderen?

Tot wie nu mijn stem horen en dit bejngsel naleven zeg ik: moge de Here u zegenen. U hebt het onschatbare recht het zonlicht van de waarheid in uw gedachten te bewaren, onbeschaamd voor wie dan ook. Als er aan de andere kant de noodzaak bestaat voor een ommekeer, laten we er dan mee beginnen waar we ons nu bevinden. God zal ons bijstaan als we die kracht willen zoeken die van Hem komt. Zoet zal dan de vrede zijn die over ons komt. Gezegd zullen zij zijn met wie we samenleven. Ik geef u mijn getuigenis van de waarheid van de zaak waarvoor wij ons inzetten; van de levende waarachtigheid van onze Vader die onze God is, en aan Wie ieder van ons eens verantwoording moet afleggen. Ik getuig van Zijn geliefde Zoon, Die onze Heiland en Verlosser, de Schrijver van Waarheid is. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Een vertaler bereidt zich voor op het vertalen van een toespraak tijdens een conferentie.

Gehoorzaamheid aan Gods overanderlijke wet brengt fijne zegeningen in ons leven.

„Wat de mens zaait”

DOOR L. TOM PERRY
Lid van de Raad der Twaalfen

En het geschiedde, dat de Heere tot „Mozes sprak, zeggende: Zie, Ik openbaar u de dingen van dezen hemel en deze aarde; schrijf de woorden op, die Ik spreek. Ik ben het Begin en het Einde, de almachtige God; door Mijn Eniggeborene schiep Ik deze dingen; ja, in den beginne schiep Ik den hemel, en de aarde, waarop gij staat.” (Mozes 2:1.)

Bij het bestuderen van de Schriften en de wonderbaarlijke voorbereiding die de Here heeft getroffen voor het scheppen van onze aardse woonplaats, kom ik diep onder de indruk van het systeem en de orde die Hij gebruikt heeft bij Zijn schepping. Ik heb ontzag voor zijn werk. Ik wil dat scheppingsproces vlug even met u doornemen.

In de eerste plaats heeft de Here de omstandigheden verkend waaronder Hij voor de mensheid een aardse woonplaats moest scheppen. Erg bemoedigend waren die zeker niet. Hij trof de aarde woest en ledig aan met duisternis over „den vloed.” (Zie Mozes 2:2.) Wat Hij eerst deed in het scheppingsproces was zeggen: „Daar zij licht!” (Mozes 2:3), een bij bouwen wezenlijke voorwaarde. Met licht als leidraad voor Zijn werkzaamheden was het mogelijk scheiding te maken tussen de hemelen en de aarde. Na deze voorbereidingen op aarde was Hij in staat een systeem van voorzieningen voor de mensheid aan te leggen, opdat het hun thuis zou worden. Nu maakte Hij scheiding tussen het land en de wateren en

deed op het land gras, kruiden en vruchten groeien, elk met een ingebouwd systeem om zichzelf naar zijn eigen aard te vermeerderen.

Om dit groeiproces voortgang te laten vinden, was het nodig de as van de aarde te kantelen en de aarde om haar as te laten draaien teinende perioden te hebben van rust door middel van de duisternis en perioden van groei door middel van zonneschijn. Door dat ronddraaien werd tevens de tijdrekening mogelijk, door een systeem, waarbij dagen, seizoenen en jaren vastgelegd konden worden.

Toen de plantenwereld door de Here in bedrijf gesteld was, inspecteerde Hij wat Hij had gemaakt en bevond dat het goed was. Dat stelde Hem in staat zijn aandacht te wijden aan de schepping van het dierlijke leven. Eerst de vissen van de zee, toen de lagere vormen vogels die boven de aarde vliegen, gevolgd door het vee en de beesten van de aarde en alle andere schepsels die op de aarde kruipen, allemaal met het vermogen zichzelf naar hun eigen aard te vermeerderen.

Nu was de schepping van de wereld compleet. Er was nu een plaats voor de mens om te leven. De wateren, het droge land, de nacht en de dag — alles geschapen ten nutte van het mensdom. Het systeem van voorzieningen was klaar. Van alles wat de mens van het eerste begin af tot het einde toe nodig zou hebben, kon hij zich, als hij daarvoor zou werken, voorzien. Opnieuw vond er een inspectie plaats van wat was geschapen. Weer werd

het zeer goed bevonden. Alles was in gereedheid voor de schepping van man en vrouw. Met alle voorbereidingen die voor de bouw van hun aardse verblijfplaats waren getroffen, waren ze nu in staat zichzelf te bedruipen met die dingen die voor het leven noodzakelijk waren. Omdat alles wat ze ooit zouden nodig hebben hun was geleverd, was het nu mogelijk ze verantwoordelijk te stellen voor hun prestatie in de sterfelijkheid.

De Schriften melden dat de Here toen de mensheid zijn verantwoordelijkheden oplegde: „En Ik, God, zegende hen, en zeide tot hen: Weest vruchtbaar, en vermenigvuldigt u, en vervult de aarde, en onderwerpt haar, en hebt heerschappij over de vissen der zee, en over het gedierde des hemels, en over al het gedierde, dat zich op de aarde beweegt!” (Mozes 2:28.)

De werking van deze schepping van de Here was duidelijk voorzegbaar. Zijn levenswetten zijn eeuwig en onveranderlijk. Naar mate het begrip van Gods levenswetten bij de mens toeneemt kan hij met absolute zekerheid weten wat het resultaat zal zijn als hij leeft in overeenstemming met die wetten.

Toen de schepping van het leven was geschied, gaf de Here gehoor aan de smeekbeden van de mens en zegende hem met de kennis die hij nodig had om zichzelf te besturen tijdens zijn aardse proeftijd. Door deze geboden werd van de mens verwacht dat hij aan zijn aards bestaan leiding geeft. De beloning voor het voldoen aan die opdracht was duidelijk te voorspellen. De straf voor veronachtzaming van Zijn goddelijke bevelen was zeker en absoluut. De Here zegt deze woorden tot de mens: „Want wat baat het een mens, indien hem een gift wordt geschonken, en hij ontvangt de gift niet? Ziet, hij verheugt zich niet in hetgeen hem wordt gegeven, evenmin verheugt hij zich in hem, die de gever der gift is.

En verder, voorwaar zeg Ik u: Hetgeen door wetten wordt bestuurd, wordt eveneens door wetten in stand gehouden, en door deze zelfde wetten vervolmaakt en geheiligd.

En wie of wat wetten breekt, en zich niet aan wetten onderwerpt, doch zich

boven de wet tracht te stellen, en in zonde wil verblijven, kan niet door wetten worden geheiligd, noch door barmhartigheid, gerechtigheid of oordeel. Daarom moeten die nog onrein blijven." (LV 88:33-35.) In een commentaar is er over deze schriftverzen als volgt geschreven: „Iedere wet die God ons heeft gegeven, is van dusdanige aard, dat wij door ons eraan te houden worden bewaard, vervolmaakt en geheiligd. Als wij ons houden aan het Woord van Wijsheid zal ons lichaam rein worden gehouden. Als we de wet der tienden in acht nemen zullen we leren onzelfzuchtig en eerlijk te zijn. Als we bidden zullen we verbinding hebben met de heilige Geest. Als we in alles onze plicht trachten te doen zullen we iedere dag wat dichter de volmaking benaderen. Anderzijds, kunnen zij die weigeren te worden bestuurd door de wet en zichzelf een wet stellen, niet worden geheiligd. Zij staan buiten de grenzen van genade, recht en oordeel, zowel als van de wet, en moeten onrein blijven. Alleen als we trachten de wetten van God te gehoorzamen kunnen we recht doen gelden op Zijn genade. De gerechtigheid houdt bij het oordeel rekening met iedere eerlijke poging de wil van God te doen.” (Hyrum M. Smith en Janne M. Sjodahl in *Doctrine an Covenants Commentary*, Deseret Book Co., 1972, blz. 546.)

Zo heeft de Here dus in zijn wijsheid en grote liefde voor ons een hecht en onveranderlijk fundament gevestigd, waarop kan worden vertrouwd. Hierop kunnen we ons leven bouwen in de vaste overtuiging dat de resultaten zullen afhangen van onze waarheidigheid.

De grondleggers van de Verenigde Staten van Amerika begrepen duidelijk de noodzaak van overeenstemming tussen de wetten van mensen en wetten van God. Alexander Hamilton heeft gezegd: „Geen enkele menselijke wet heeft enige waarde als die tegengesteld is aan uw Goddelijke wetten, en die wetten die wel van waarde zijn ontlenen al hun gezag, middellijk of onmiddellijk, aan die bron.”

John Adams begreep wat een recht-

vaardige regering kan betekenen toen hij schreef: „Stel u eens een land voor hier ver vandaan dat de Bijbel als zijn wetboek zou nemen en dat iedere burger zich zou laten leiden door de voorschriften die daarin staan. Iedere burger zou volgens zijn geweten verplicht zijn tot matigheid, zuinigheid en vlijt; tot rechtvaardigheid, vriendelijkheid en liefdadigheid jegens zijn medemens; en tot eerbied, liefde en aanbidding jegens de almachtige God. In deze samenleving zou niemand zijn gezondheid verzwakken door vraatzucht, dronkenschap of lust. Niemand zou zijn kostbare tijd offeren aan kaartspelen of wat voor

onbeduidend en minderwaardig amusement ook. Niemand zou stelen of liegen of zijn naaste bedriegen, maar iedereen zou in vrede leven met alle mensen. En niemand zou zijn Maker belasteren of zijn verering ont-heiligen. Maar ieder hart zou geleid worden door een weldoordachte, manhaftige, oprechte en onvervalste eerbied en toewijding. Wat zou dat land ideaal, een paradijs zijn.”

Vanaf het begin van de schepping van de wereld zijn we in het plan des Heren orde tegengekomen. Duizenden jaren geschiedenis bewijzen de duurzaamheid van Zijn regering bij Zijn leiding geven aan de zaken van het

Ouderling Alvin R. Dyer, assistent van de Raad der Twaalven, in gesprek met een bekende.

mensdom. Net zo zeker als John Adams weten wij wat de resultaten zijn van matigheid, zuinigheid en vlijt. Komen ze in het handelen van de mens voor dan vormen welzijn, bezit en overvloed de zekere beloning voor zijn moeite. Rechtvaardigheid, vriendelijkheid en liefdadigheid brengen altijd vrede, liefde en harmonie. Het resultaat van vraatzucht, dronkenschap en lust is zonneklaar. Ongetwijfeld wordt het aardse lichaam erdoor vernietigd. We kennen ook het effect dat een verzwakt lichaam heeft op het functioneren van de geest. De vernietiging van het ene mist duidelijk zijn uitwerking op de andere niet. Ook de resultaten van stelen, liegen en benadelen zijn absoluut. Wij weten wat zulke handelingen aanrichten. Ze beroven ons in letterlijke zin van onze erfenis.

Enkele dagen geleden reisde ik per vliegtuig. Aan de andere kant van het gangpad zat een bekend onderwijskundige. In de loop van ons gesprek citeerde hij me een onderwijservaring die hij pas had vernomen. Op zekere dag gaf een leraar proefwerk trigonometrie. Hij zei: „Vandaag hebben we twee proefwerken: een over trigonometrie en een over eerlijkheid. Ik hoop dat je beide goed zult maken. Maar als je er een mocht vernakken laat het dan de trigonometrie zijn. Want er zijn vandaag de dag in de wereld veel goede mensen die een proefwerk over trigonometrie niet zouden kunnen maken, maar er zijn in de wereld geen goede mensen die een proefwerk eerlijkheid niet zouden kunnen maken.”

Hebben we in onze huidige samenleving geen grote behoefte aan de zegeningen van eerlijkheid!

Iedere gezonde maatschappij heeft behoefte aan een gemeenschappelijke kern van waarden gebaseerd op de goddelijke wet des Heren. Die kern van waarden moet het fundamentele vormen waarop alle wetten die de mensen besturen worden gebaseerd. Samenlevingen die zich door deze fundamentele waarden hebben laten besturen ervoeren vrede, voorspoed, vreugde, schoonheid, zedelijke beschaving en de vruchten er van. Samenlevingen die zichzelf te ver-

heven voelden voor deze fundamentele beginselen hebben zichzelf letterlijk vernietigd.

Is er vandaag de dag in onze samenleving geen gebrek te bespeuren aan bereidheid deze fundamentele waarden te onderrichten? Bespeuren we geen toename van misdaad, onverantwoordelijk gedrag, vandalisme, onzedelijk gedrag en gebrek aan persoonlijke discipline? Omdat wij weigeren ons steentje bij te dragen tot het bewaren van deze waarden, ontstelen kleine, radicale, goddeloze groeperingen ons letterlijk ons recht van vrijheid om onze eigen waarden te kiezen.

„Er is een wet, vóór de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd, waarop alle zegeningen zijn gegrond —

En wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond. (LV 130:20-21.)

De Here heeft ons een duidelijke koers uitgestippeld waarlangs wij zijn zegeningen kunnen verkrijgen. Hij is door zijn goddelijke wet gebonden ons te zegenen voor onze rechtvaardigheid. De verpletterende vraag is altijd weer waarom iedere generatie zijn wet op de proef moet stellen. Het handelen van de Here is toch van generatie op generatie hetzelfde geweest. Wordt het nu geen tijd om weer eens onze positie te bepalen. Is dat wat we opbouwen in ons persoonlijk leven, ons gezin, onze leefgemeenschap en ons land nauw verbonden met de goddelijke wet? Wordt het nu niet hoog tijd dat wij ons de waarschuwing van Paulus aantrekken?

„Dwaalt niet; God laat niet met Zich spotten. Want wat een mens zaait, zal hij ook oogsten.

Want wie op de akker van zijn vlees zaait, zal uit zijn vlees verder oogsten, maar wie op de akker van de Geest zaait, zal uit de Geest eeuwig leven oogsten.

Laten wij niet moede worden goed te doen, want, wanneer het eenmaal tijd is, zullen wij oogsten. (Galaten 6:7-9.) Moge God ons zegenen dat wij in de Geest zullen zaaien zodat onze oogst het eeuwige leven mag zijn, dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

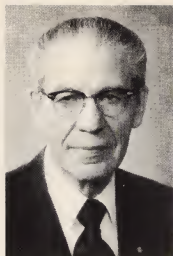
Uit nieuwsgierigheid heb ik in het kerkarchief de verslagen opgezocht en ingekeken van de aprilconferentie van 1876 om te zien welke aandacht op die conferentie is besteed aan het honderdjarig bestaan van het land. Niet veel, maar ik kwam iets tegen wat misschien wel de opzienbarendste niet in het programma opgenomen gebeurtenis ter gelegenheid van het honderdjarig bestaan is geweest.

Het bleek dat op 5 april 1876, één dag voor de algemene conferentie begon, op Arsenal Hill vier kruitmagazijnen de lucht in vlogen. De heuvel stond op zo'n anderhalve kilometer ten noordoosten van het tempelreër en de ontplofving van ongeveer veertig ton buskruit strooide brokstukken steen en beton uit over de hele stad en was tot kilometers in de omtrek te horen. Er stond vermeld dat er mensen waren die dachten dat de dag des oordeels was aangebroken. En ik veronderstel dat een aantal van de mensen die de volgende dag de openingsdienst van de algemene conferentie bijwoonden ervan onder de indruk waren.

De conferentie zelf was erg interessant. Het thema was meer dan wat anders ook het betalen van de tienden, het tempelwerk en offerande. Honderd jaar geleden bestond de Kerk pas zesenveertig jaar, was de tempel in Salt Lake City nog niet voltooid en was de tempel in St. George bijna klaar. De broeders hadden dus de inspanning van de heiligen in dezen hard nodig.

Het Eerste Presidium

President N. Eldon Tanner
Eerste raadgever

President Spencer W. Kimball

President Marion G. Romney
Tweede raadgever

Ezra Taft Benson

Thomas S. Monson

Alma Sonne

Sterlin W. Sill

Henry D. Taylor

Alvin R. Dyer

Franklin D. Richards

Theodore M. Burton

John H. Vandenberg

Robert L. Simpson

O. Leslie Stone

James E. Faust

J. Thomas Fyans

Neal A. Maxwell

De Eerste Raad van Zeventig

S. Dilworth Young

A. Theodore Tuttle

Paul H. Dunn

Hartman Rector, Jr.

Charles A. Didier

Loren C. Dunn

Rex D. Pinegar

Gene R. Cook

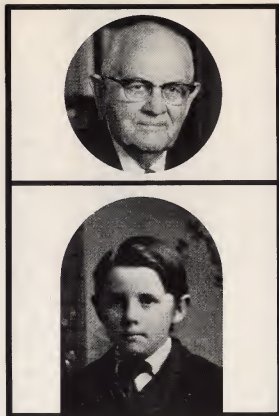
M. Russell Ballard

Ik nam

In mijn jongensjaren ging ik naar de priesterschapsvergadering, naar de zondagsschool en naar het jeugdwerk. Daar kreeg ik altijd die prachtige evangelie-geschiedenissen te horen. Ook hoorde ik mijn leerkrachten keer op keer zeggen: „Wij drinken niet; wij roken niet, en wij gebruiken ook geen thee of koffie; dat is een voorschrift van de Heer.” Zo begon ik langzamerhand te begrijpen wat dit betekende. Als ik dan in mijn eentje bezig was met koeien melken of hooi opsteken, had ik de tijd om na te denken, dus ik dacht over die lessen na en nam toen dit besluit: „Ik, Spencer Kimball zal nooit sterke drank proeven, in welke vorm dan ook; ik, Spencer Kimball, zal nooit overgaan tot het gebruiken van tabak. Ik zal evenmin ooit koffie of thee drinken, en dat niet omdat ik verklaren kan waarom dat niet mag, maar alleen omdat de Heer het heeft gezegd.” Hij heeft gezegd dat die dingen kwaad konden. Er zijn nog veel meer verkeerde dingen, die niet in het woord van wijsheid zijn opgenomen.

Wat ik hiermee duidelijk wil maken is dat ik toen, als jonge jongen, al een besluit heb genomen, dat inhoud: „Die dingen zal ik nimmer aanraken. Toen ik dat besluit eenmaal genomen had, was het gemakkelijk mij eraan te houden en ik ben dan ook nooit voor die verleidingen bezwaken.

DOOR PRESIDENT
SPENCER W. KIMBALL

Er kwamen veel verleidingen op mij af, maar ik ging er niet verder op in; ik onderzocht ze niet eens. Ik ging niet zitten dubben van: „Nu, zal ik het doen, of zal ik het niet doen?” Ik heb altijd bij mezelf gezegd: „Ik heb eenmaal besloten dat ik het niet zou doen, en ik doe het dan ook niet.” Ik ben wel iets ouder dan een van jullie, en ik wilde alleen maar zeggen dat ik binnenkort alweer een jaartje ouder word, maar ik heb nooit koffie, thee of tabak geproefd en ook geen enkele vorm van sterke drank of drugs. Misschien klinkt dat jullie als groot-spraak in de oren, maar ik probeer alleen dit te bewijzen: Als iedere jongen en ieder meisje, als ze opgroeien en wat rijper worden, en onafhankelijk van vrienden, vriendinnen, familie en kennissen en wie dan ook — als al onze jongens en meisjes dat besluit

een besluit

zouden nemen: „Ik zal er niet aan toegeven,” dan kunnen ze altijd zeggen, hoe groot de verleiding ook is: „Ik heb mijn besluit genomen, en dat staat vast, dus daarmee uit.

Zou het niet een massa tijd verknoeien zijn als wij iedere zondag opnieuw stil moesten gaan staan bij de vraag: „Nu, zullen we naar de avondmaalsvergadering gaan, of niet?” „Zal ik naar het jeugdwerk of naar de zondagsschool gaan, of niet?” Wat een tijdverspilling zou dat zijn! Maar als wij eens en voor al het besluit hebben genomen, bijv.: „Ik zal iedere week naar de avondmaalsvergadering gaan,” of: „Ik zal iedere maandagavond een gezinsavond houden of bijwonen,” of: „Ik zal iedere avond ernstig bidden,” dan moet je eens zien wat een massa tijd en hoeveel rechtschapenheid we hebben uitgespaard.

We nemen dus een vast besluit: „Deze weg zal ik voortaan volgen. Dit of dat zal ik doen of laten.” Dan hoeven we niet meer met onszelf te vechten en onze tijd te verspillen.

(Uit een toespraak, die op zaterdag 17 augustus 1975 door de President is gehouden tijdens de gebiedsconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen voor Denemarken, Finland, Noorwegen en Zweden, in een speciaal voor de jeugd gehouden vergadering.)

Kalmpjes aan

DOOR LOUISE BARTH
Geïllustreerd door Lynn Tittleman

Toe, schiet eens wat op," zei Moe-
der tegen Arie, toen hij juist op
't punt stond om naar school te gaan.
„K Zal doen wat ik kan," beloofde
Arie, haar gedag zwaaiend. De school
stond maar een paar straten verderop.
Arie kwam nooit te laat, maar wel
kwam hij altijd pas binnen bij het rin-
kelen van de laatste bel. Als hij zich
moest haasten, vlei er voor hem onder-
weg niets leuks meer te beleven.
Hij was amper onderweg naar school,
toen hij iets zag bewegen in de top
van de hoge esdoorn, die op de hoek
stond. 't Was net of daar een oran-
je-keurig papagaai op een tak zat, die
bij elke windvlaag op een neer sprong.
„Hè, slaapkop, word eens wakker,

straks kom je nog te laat," riep Rosa
hem in 't voorbijgaan toe. Ze liep vro-
lijk te huppelen en liet bij iedere stap
het plastic tasje, waarin ze haar lunch-
pakketje droeg, heen en weer slin-
geren.

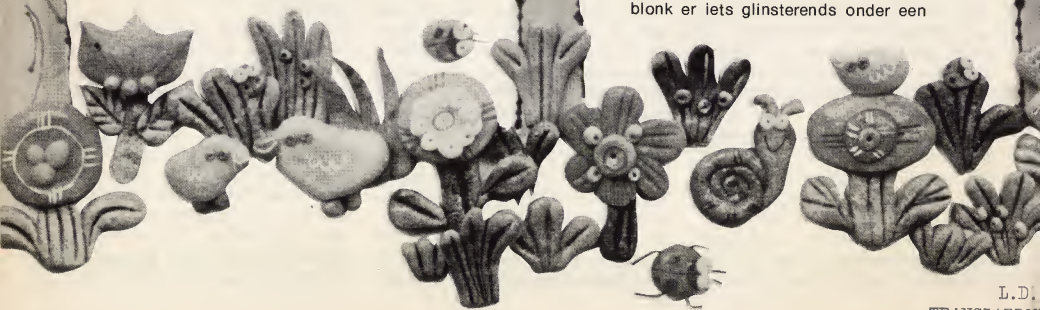
Dichter bij de esdoornboom gekomen,
kwam Arie tot de ontdekking dat het
oranje plekje, dat hij daarin had ge-
zien, niets anders was dan een flard
van een vlieger, die in de takken was
blijven hangen.

Toen Arie zijn wandeling voortzette,
keek hij omhoog en zag hoe een grote
wolk aan de hemel een andere proe-
beerde in te halen. Het leken wel twee
zeilboten met door de wind opge-
bolde witte zeilen.

„Zet 'em op, slome, anders haal je
't nooit!" schreeuwde Roel, hem voor-
bijstuiwend.

Arie vond het vervelend dat iedereen
hem altijd wilde opjagen. Deden ze't
zelf maar wat kalmer aan, dacht hij,
dan kon ik ze ook eens wat laten zien
van al die aardige dingen, die ik iedere
dag weer tegenkom. Mijn vriendjes
lopen heus heel wat mis, door altijd
zo hard naar school te hollen en te
vliegen.

Het begon nu echt laat te worden en
Arie versnelde zijn pas. Hij deed zijn
best nergens anders naar te kijken dan
naar het trottoir vóór hem, maar toen
bleek er iets glinsterends onder een

Winkel

struik vlak naast het voetpad. Het had een schitterende, gele glans, en hij dacht eerst aan het kraalooje van een slang, die daar op hem lag te loeren. Arie bukte zich om het eens wat meer van nabij te bekijken. Toen raapte hij vlug iets op en stak het in zijn zak.

De laatste bel rinkelde juist, toen Arie zich op school in zijn bank liet glijden. Juffrouw van Rooyen zat aan haar lessenaar en hield haar arm om Rosa heengeslagen. Rosa's gezichtje was rood en haar wangen waren betraand. „Wat is er gebeurd?” vroeg een van de kinderen.

„Rosa heeft op weg naar school haar verjaardagcadeau verloren,” legde juffrouw van Rooyen uit.

„'t Was een gouden armband,” zei Rosa. „Die had ik gisteren van mijn vader gekregen en vandaag meegebracht om hem aan iedereen te laten zien.”

Toen liep Arie naar de lessenaar van de juffrouw toe. „Is dit misschien jouw armband, Rosa?” vroeg hij, terwijl hij een fonkelend kettinkje met een gouden hartje eraan uit zijn zak trok.

Rosa stak haar handen ernaar uit en vroeg: „Waar heb je hem gevonden?”

„Onder een struik, toen ik op weg was naar school,” zette Arie uiteen.

„Toen ik daar voorbijkwam, heb ik hem niet zien liggen,” zei Roel.

„Dat kwam omdat je zo'n haast had,” zei Arie tegen hem.

„Jij loopt altijd langzaam,” zei Rosa tegen Arie, „maar ik geloof dat jij meer dingen opmerkt dan wij allemaal samen.”

„Je ziet een heleboel, als je er de tijd voor neemt om je ogen goed de kost te geven,” zei Arie met een glimlach.

Na schooltijd liepen Roel en Rosa met Arie op. Onderweg vertelde Arie hun het een en ander over de interessante dingen die dagelijks te vinden zijn. Ze hebben hem daarna nooit meer een slaapkop of een slome genoemd.

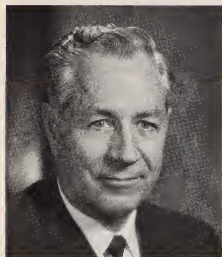

Conferentiesprokkels

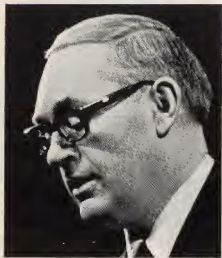
Vooral wanneer we jong zijn, kunnen wij het bijna niet over ons hart verkrijgen, ons veel van andermans raadgevingen aan te trekken, naar het schijnt. Toch, jongelui, komt het soms voor, dat ons hele bestaan letterlijk afhankelijk is van ons acht geven op onze gidsen, ook al menen wij het zelf beter te weten en hoe graag wij iets ook zouden willen doen, waar wij helemaal geen kwaad in zien. Sommigen van ons zijn nu reeds als gidsen of opzichters aangesteld. Wij worden als zodanig betiteld als ouders (dus vader en moeder) als bisschoppen, leiders of leerkrachten. Als jullie nu in je jeugd gehoor geeft

aan de raadgevingen van je ouders, leiders en leerkrachten, kun je daarvoor ook leren luisteren naar de allerbeste leidraad die er is, nl. de influisteringen van de Heilige Geest. Bidden moet je leren, en ook hoe je gebeden beantwoord worden. Bij bepaalde dingen, waar je voor bidt, moet je heel erg lang geduld oefenen, voordat je een antwoord mag verwachten, terwijl andere gebeden ter wille van je eigen veiligheid onmiddellijk moeten worden verhoord, en er doen zich ook wel eens gevallen voor, dat je zó maar ingevingen krijgt, waarom je niet eens gebeden hebt. — Ouderling Boyd K. Packer.

Denkt u altijd aan Jezus Christus, wanneer u van het avondmaal neemt, het verbond om zijn geboden te onderhouden? Hem kennen is zijn geboden onderhouden. Ja, Hij is het die wij dienen. Hij is de Zoon van God. Hij is

ook onze Redder en Verlosser, onze Heiland en Zaligmaker. Hij heeft de opstanding mogelijk gemaakt. Hij was het, Die met zijn Vader aan Joseph Smith is verschenen in het heilige bos. — Ouderling Eldred G. Smith.

Nu President Kimball onlangs aan elk aan de kerk verbonden gezin heeft gevraagd een bevriend gezin, dat nog geen kerklid is, tot de kerk te brengen en in onze gemeenschap op te nemen, en ook anderszins de zendelingen zoveel mogelijk bij hun werk behulp-

zaam te zijn, is het aantal bekeerlingen tot de kerk sterk toegenomen. Toch zegt president Kimball nog altijd dat wij pas aan het begin staan, en dat er nog veel meer zal moeten gebeuren.

— Ouderling Loren C. Dunn.

Wie is eigenlijk verantwoordelijk voor het zendingswerk? President Kimball heeft te kennen gegeven dat elk lid een zending behoort te zijn. Wij dienen al onze levensdagen bezig te zijn met onze voorbereiding op het zendingswerk, niet alleen om, zoals het heet, eenmaal „op zending te gaan” en dus een volledige dagtaak in dit werk te vinden, maar ook moeten wij ons erop voorbereiden om vanuit onze parate kennis het woord Gods te onderwijzen aan allen, die de waarheid nog niet kennen.

Veel leden stellen mij de vraag: „Ouderling Cook, u hebt gemakkelijk praten, maar hoe moet ik die taak opvatten? Waar moet ik beginnen, en hoe moet ik het precies aanleggen om mijn

eigen zendingsopdracht om mijn naasten te waarschuwen te kunnen vervullen?”

Ten eerste kunt u voor de waarheid op de bres gaan staan, waar u zich ook bevindt, te allen tijde en overal. Onze leden zijn wel eens bang om voor de waarheid uit te komen, op school, in hun vriendencrings, of soms wel eens onder de leden van hun eigen kerk. Ten tweede luidt onze raadgeving: President Kimball heeft ons allen gevraagd om een ander gezin uit te kiezen, waarmee wij eerst vriendschap gesloten moeten hebben, om ze vervolgens tot de kerk te brengen, vanzelfsprekend steeds biddend dat wij daarin mogen slagen. — Ouderling Gene R. Cook.

Raad der Twaalven

Mark E. Petersen

Delbert L. Stapley

LeGrand Richards

Howard W. Hunter

Gordon B. Hinckley

Patriarch van de kerk

Eldred G. Smith

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

David B. Haight

Assistenten van de Raad der Twaalven

Bernard P. Brockbank

James A. Cullimore

Marion D. Hanks

Joseph Anderson

William H. Bennett

W. Grant Bangerter

Robert D. Hales

Adney Y. Komatsu

Joseph B. Wirthlin

De Algemene
Autoriteiten
van De Kerk
van Jezus
Christus van
de Heiligen der
Laatste Dagen

Het Eerste Quorum van Zeventig

William R. Bradford

George P. Lee

Carlos E. Asay

John H. Groberg

Jacob de Jager

De Presiderende Bisschop

H. Burke Peterson
Eerste raadgever

Victor L. Brown
Presiderende bisschop

Vaughn J. Featherstone
Tweede raadgever

Omdat we een levende profeet hebben kunnen we weten wat de Here nu van ons wil.

Een levende profeet

DOOR LOREN C. DUNN

Lid van de Eerste Raad van Zeventig

President Brigham Young was natuurlijk president van de Kerk en vier leden van de Twaalfen die die conferentie bijwoonden zouden laten over de Kerk presidieren.

Tot de leringen op die aprilconferentie waarop mijn oog viel, behoorden deze woorden van Wilford Woodruff en ik citeer: „De vraag kan worden gesteld: Wat zijn de geboden des Heren? Veel ervan zijn opgetekend in deze verslagen, de Bijbel, het Boek van Mormon en het Boek der Leer en Verbonden. We hebben de levende profeten onder ons en dat is zo geweest vanaf het begin. De Here zal nooit uit Zijn koninkrijk weggaan zonder een wetgever, leider, president . . . om de zaken te regelen van Zijn Kerk op aarde, omreden dat het de bedeling van de volheid der tijden is, waarin God een koninkrijk heeft gesticht dat een eeuwig koninkrijk moet zijn, aan welks heerschappij geen einde zal komen.” (*Journal of Discourses*, 18:189.)

Dat brengt me erop te wijzen op de absolute belangrijkheid van een levende profeet, en ook op de woorden van ouderling Orson F. Whitney van de Raad der Twaalfen die heeft gezegd: „De heiligen der laatste dagen doen geen dingen omdat die nu toevallig in een boek staan gedrukt. Zij doen de dingen niet omdat God de Joden heeft gezegd ze te doen; noch doen of laten ze iets vanwege de aanwijzingen die Christus de Nephieten heeft gegeven. Wat ook door de Kerk wordt gedaan geschiedt omdat God in onze dagen

vanuit de hemel sprekende deze Kerk heeft bevolen ze te doen. Geen enkel boek presideert over deze Kerk en geen enkel boek vormt haar fundament. Je kunt niet genoeg boeken opstapelen die de plaats kunnen innemen van het priesterschap dat wordt geïnspireerd door de macht van de Heilige Geest.” (*Conference Reports*, okt. 1916.)

Ouderling Whitney deed niets af van de macht en majesteit van de Schriften — hij zette ze alleen maar in het juiste perspectief. Hij heeft ook gezegd: „Niemand mag over wat in de boeken staat strijden tegenover de woordvoerder Gods die voor Hem spreekt en voor Hem zijn woord uitlegt. Aldus strijden is je vasthouden aan de dode letter liever dan aan de levende profeten en dat is altijd een foutieve opstelling.”

Wat zegt de profeet des Heren tot ons? Het thema is natuurlijk grotere stappen nemen op verschillende gebieden. Enkele weken terug waren zuster Dunn en ik in de gelegenheid president en zuster Kimball, president en zuster Tanner en enkele andere Algemene Autoriteiten en hun vrouwen te vergezellen naar de gebiedsconferenties in het zuidelijk deel van de Stille Oceaan. Graag wil ik u deelgenoot maken van wat president Kimball op deze bijeenkomsten heeft gezegd over het zendingswerk.

In Apia op Samoa beloofde hij dat als de heiligen gezinsavond zouden houden, en zouden zorgen dat er werd gedoopt, dat er ordeningen tot het priesterschap zouden plaatsvinden, zendingen vervuld en tempelhuwelijken gesloten, de Here de mensen echt zou zegenen en dat er maar weinigen verloren zouden gaan.

In Hamilton in Nieuw Zeeland zei hij dat we opnieuw moesten beginnen met eraan te werken mensenkinderen overal ter wereld te bereiken. We zijn allen geroepen voor onze naasten en we mogen niet naar onze Kerk terugkeren voordat we onze naasten echt hebben gewaarschuwd. In Tonga vroeg president Kimball ons tot de Here te bidden dat Hij de landen van de wereld zou openstellen zodat wij overal het evangelie zouden kunnen verkondigen. Hij zei dat hij geloofde

dat als wij als kerk de Here dag en nacht zouden smeken om het hart van de mensen te veranderen en de landen te openen, de Here tussenbeide zou komen en de weg openen waardoor wij aan alle volkeren het evangelie zouden kunnen verkondigen.

In Sydney in Australië vertelde hij over zijn keeloperatie en dat de artsen een deel van zijn stembanden hadden laten zitten, waardoor hij in staat was in de hele wereld het evangelie te prediken. Hij zei dat hij daar hard werkend mee door wilde gaan, maar dat hij dat niet alleen wilde doen. Toen nodigde hij alle kerkleden uit samen met hem op de bres te staan en het evangelie te prediken zoals de Here dat ons had bevolen.

Over het zendingswerk zei hij dat vele jongemannen die dachten dat ze niet hoefden of konden gaan nu ontdekken dat ze wél kunnen als ze er plannen voor maken en zich erop voorbereiden. En hij zei dat ze vast en zeker zouden gaan.

In Brisbane in Australië zei president Kimball dat we als Kerk voorwaarts moeten gaan, maand in, maand uit, totdat we aan iedereen het evangelie hebben gebracht.

Op de gebiedsconferentie van Tahiti eiste hij van ons dat we zendingswerk doen en onze zonen op zending sturen. Hij zei dat we aan het uitgaan van zendingen zwaar moeten tillen. Ik vermoed dat we die boodschappen allemaal wel meer hebben gehoord want hij heeft ze vanaf deze kansel meermalen verkondigd. Het enige wat ons te doen staan is de profeet te volgen.

Het bezoek van president Kimball aan Australië was het tweede officiële bezoek van een president van de Kerk aan dat land. President David O. McKay was de eerste die Australië bezocht, in 1955. Toen president McKay bij die gelegenheid in Brisbane was nam de zendingspresident hem op een dag mee uit om de stad te bezichtigen. In de loop van de dag keken ze over de Brisbane rivier uit in een nieuwe buitenwijk die Chermiside heette. President MacKay vroeg de zendingspresident: „Zijn er in dat gebied zendingen werkzaam?” De zendingspresident zei: „Nee.” Toen zei presi-

dent McKay: „Laat de zendingen daar gaan werken, want de mensen zijn er klaar voor.“ De zendingen gingen op pad in dat gebied en hadden enorm succes. Nu maakt Chermside deel uit van de vierde wijk van Brisbane Australië.

Dit zijn nu de zegeningen die komen als de mensen niet alleen luisteren naar de levende profeet, maar ook doen wat hij zegt. De zegeningen liggen besloten in het doen van wat wordt gezegd, niet in het er alleen maar naar luisteren. De kerk geeft nu ook gehoor aan een profeet. President Kimball heeft iedere jongeman die waardig is en de mogelijkheden heeft gevraagd op zending te gaan en daardoor hebben we nu meer zendingen in het veld dan ooit eerder in deze bedeling. Maar er zijn er nog méér nodig.

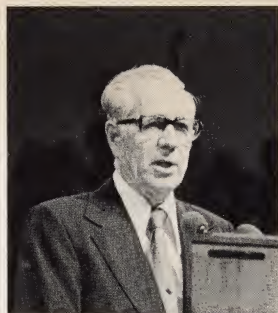
Omdat hij ieder gezin in de kerk heeft gevraagd onder gebed vriendschap te sluiten met een niet-lid-gezin en het zendingswerk anderszins te steunen is er een opmerkelijke toename van het aantal bekeerlingen dat tot de kerk

toetreedt, maar toch zegt president Kimball dat we nog te oppervlakkig werken en dat er nog veel meer te doen is.

Dank God voor de Schriften die ons doen groeien in het evangelie van Jezus Christus en ons de aard en de wil van de Here doen begrijpen. Maar dank God op de eerste plaats voor de levende profeet, de wettige bestuurder, zodat we kunnen weten wat de Here nu wenst dat we doen. Op zijn aanwijzen hebben we het wettige recht in de naam van God te handelen en is het evangelie van Jezus Christus een levende, levensvatbare invloed, gebaseerd op actuele openbaring.

Waarachtig Here, danken wij U voor profeten, ons tot leiding in deez' laats-te tijd.

Ik geef u mijn getuigenis dat die profeet nu Spencer W. Kimball is. Ik weet dat God onze Vader leeft en dat Jezus de Christus Zijn Zoon is. Dat weet ik. Ik geef u dat getuigenis. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Joseph Anderson, assistent van de Raad der Twaalfen.

Wie is de Man Die Jezus de Christus wordt genoemd? Kent u hem? Toen Hij, vlak voordat Hij werd gekruisigd, tot zijn Vader bad, zei Hij: „Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt.“ (Johannes. 17:3.)

In die raadsvergadering in de hemel werden het plan voor en het doel van dit aardse leven uitgelegd aan alle geesten, „en de Here zeide: Wie zal Ik zenden: En Een, de Zoon des Mensen gelijk, antwoordde: Hier ben Ik, zend Mij. En een ander antwoordde en zeide: Hier ben ik, zend mij. En de Here zeide: Ik zal de eerste zenden. (Abraham 3:27.)

Degene, die werd gekozen is Jehova, de oudste. Hij had beloofd dat Hij als Hij zou gaan de Vader zou eren en Hem alle heerlijkheid geven.

De Vader heeft gezegd: „Dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.“ (Mozes 1:39.)

Jehova is dus, op aanwijzen van de Vader, de Schepper van deze aarde en vele andere werelden. In een visioen zag Mozes „vele landen; en ieder land werd aarde genoemd, en er waren inwoners op de ganse aarde.“ (Mozes 1:29.) God zei tot Mozes: „En door het Woord Mijner macht, Hetwelk Mijn Eniggeboren Zoon is, Die vol genade en waarheid is, heb Ik ze geschapen.

En ontelbare werelden heb Ik geschapen; en ook deze heb Ik voor Mijn

Hem kennen is Zijn geboden onderhouden

Wie is Jezus?

DOOR ELDRED G. SMITH
Patriarch van de Kerk

eigen oogmerk geschapen; en Ik schiep ze door de Zoon, Die Mijn Eniggeborene is." (Mozes 1:32-33.)

Om wat meer over de grootte van deze scheppingen te weten te komen citeer ik wat president J. Reuben Clark heeft gezegd: „Sterrekundigen geven nu toe wat ze nooit eerder hebben toegegeven, namelijk dat er misschien en waarschijnlijk vele werelden zijn en zijn geweest als de onze. Sommigen zeggen dat er binnen dit melkwegstelsel, misschien wel vanaf zijn begin, een miljoen werelden als deze zijn geweest.

„En ontelbare werelden heb Ik geschapen . . . door de Zoon, Die Mijn Eniggeborene is.' Ik herhaal, onze God is geen beginnening, Hij is geen amateur; Hij heeft dit al veel eerder en veel meer gedaan.

Als u nu denkt aan ons melkwegstelsel dat vanaf het begin tot nu toe wel een miljoen werelden heeft omvat, en dat getal vermenigvuldigt met de honderd miljoen melkwegstelsels die ons omringen, krijgt u enig idee wie deze Man Die wij aanbidden is." (J. Reuben Clark jr., *Behold the Lamb of God*, Deseret Book Company, 1962, blz. 16-17.)

Hij is waarachtig geen beginnening, geen amateurschepper. „Ontelbare werelden" heeft Hij geschapen. Hij is in het midden des tijds naar deze aarde gekomen en geboren uit de maagd Maria — in letterlijke zin de Zoon van God de Vader, „der Eniggeboren Zoon."

Hij heeft uitgelegd wie Hij was. Zijn

hele leven op aarde heeft Hij steeds weer verklaard de Zoon van God te zijn. Op twaalfjarige leeftijd werd Hij „in de tempel" aangetroffen, in gesprek met de „geleerden." Als antwoord op Zijn moeders berisping zei Hij: „Wist gij niet, dat Ik bezig moet zijn in de dingen Mijns Vaders?" (Lucas 2:49.)

Toen Jezus door Johannes werd gedoopt en ook toen Hij werd verheerlijkt, zei een stem uit de hemel: „Deze is Mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik Mijn welbehagen heb!" (Matteüs 3:17; 17:5.)

Toen Jezus Lazarus zou opwekken uit de dood zei Marta tot Hem: „Ik weet, dat hij zal opstaan in de opstanding ten jongste dage.

Jezus zeide tot haar: Ik ben de opstanding en het leven; die in Mij geloofd, zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder, die leeft, en in Mij geloofd, zal in eeuwigheid niet sterven; geloofd gij dat?

Zij zeide tot Hem: Ja, Here, ik heb geloofd, dat Gij zijt de Christus, de Zoon van God, die in de wereld komen zou." (Johannes 11:24-27.)

Bij een andere gelegenheid, toen Jezus stilstond bij de fontein van Jakob, vroeg Hij een Samaritaanse vrouw Hem te drinken te geven. In het toen volgende gesprek zei de Samaritaanse vrouw tot Jezus: „Ik weet, dat de Messias komt, die Christus genoemd wordt; wanneer die komt, zal Hij ons alles verkondigen.

Jezus zeide tot haar: Ik, die met u spreek, ben het." (Johannes 4:25-26.)

En ook:
„Toen Jezus in de omgeving van Caesarea Filippi gekomen was, vroeg Hij zijn discipelen en zeide: Wie zeggen de mensen, dat de Zoon des mensen is?

En zij zeiden: Sommigen: Johannes de Doper; anderen: Elia; weer anderen: Jeremia, of één der profeten. Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?

Simon Petrus, antwoordde en zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God.

Jezus antwoordde en zeide: Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard,

maar Mijn Vader, die in de hemelen is." (Matteüs 16:13-17.)

Is het dan nog zo vreemd dat Hij, de Zoon van God, de grote Schepper, macht had over de *elementen* van deze aarde, zelfs de macht om de wet van de zwaartekracht op te heffen en over het water te wandelen?

Ik denk dat het voor Hem, de Schepper, erg eenvoudig was water in wijn te veranderen toen Hij op het bruiloftsfeest voor wijn moest zorgen. Het was geen psychologische truc toen Hij voedsel gaf aan de vijfduizend plus de vrouwen en kinderen terwijl Hij maar enkele broden en vissen had; en bij een andere gelegenheid died deed voor vierduizend plus vrouwen en kinderen. (Zie Matteüs 14:16-21; 15:32-38.)

Hij toonde ook zijn macht over de elementen toen op zijn bevel „Zwijg, wees stil" de storm ging liggen. (Marcus 4:39.)

Hij demonstreerde zijn macht over het *dierenrijk* bij twee onderscheiden gelegenheden toen op zijn bevel een grote hoeveelheid vis gevangen werd waar men eerst geen succes had gehad. (Zie Matteüs 5:4-7; Johannes 21:6.)

Hij liet zijn macht zien over het *plantenrijk* toen Hij de vijgeboom vervloekte. (Zie Matteüs 21:19.)

Bij elke gelegenheid werd duidelijk gemaakt dat Hij de Christus is, letterlijk de Zoon van God.

Hij genas alle soorten lijden en ziekte. Op zijn bevel gingen boze geesten heen en ook die zeiden wie Hij was. Hij deed blinden zien en lammen lopen. Ja, Hij had zelfs macht over het leven zelf toen Hij Lazarus, die al vier dagen dood was, het leven terug gaf. Er waren ook anderen.

Ja, „de aarde en haar volheid is des Heren." (I Korintheërs 10:26.) Hij had heerschappij over alle koninkrijken der aarde — in de aarde, op de aarde en in de hemel boven de aarde.

Alles wat Hij deed was voor anderen — zijn leven was een leven van dienstbaarheid. Er kwam geen enkele zelfzuchtige handeling in voor.

Tegen het einde van zijn zending hier, bad Hij tot de Vader: „Ik heb U verheerlijkt op de aarde door het werk te voleindigen, dat Gij Mij te doen gegeven hebt.

En nu verheerlijk Gij Mij, Vader bij Uzelf met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was." (Johannes 17:4-5.)

Hij nam de zonden op zich van allen die zich zullen bekeren en gaf Zijn leven opdat allen mogen leven. Hij bracht de opstanding van allen te weeg. Beseft u dat de schepping van deze aarde en al het werk van Jezus en de profeten sinds het begin voor u was — opdat u onsterfelijkheid en eeuwig leven kunt ontvangen — niet als ieder ander?

Als voorbereiding op het terugbrengen van zijn koninkrijk hier op aarde in deze laatste dagen, zei Hij: „Daarom gebied Ik u, dat gij u bekeert — bekeert, opdat Ik u niet met de roede mijnsmonds sla, en met Mijn toorn en Mijn gramschap, en uw lijden hevig zij — gij weet niet hoe hevig, gij weet niet hoe verschrikkelijk, ja, gij weet niet hoe zwaar te dragen.

Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet zonden lijden, *indien zij zich wilden bekeren*;

Doch indien zij zich niet wilden bekeren, *moeten zij lijden zoals Ik*;

Welk lijden Mij, God, de Grootste van

Conferentiebeeld

allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijk als geestelijk deed lijden, en Ik wenste, dat Ik de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen —

Nietemin, ere zij de Vader, en Ik dronk de beker en voleindigde Mijn voorbereidingen voor de kinderen der mensen.

Daarom *gebied* Ik u *wederom, dat gij u bekeert*, opdat Ik u niet door Mijn almachtige kracht vernedere; en dat gij uw zonden belijdt, opdat gij deze straffen, waarvan Ik heb gesproken, niet behoefte te ondergaan, en die gij in de minste, ja, in de allergeeringste mate hebt gevoeld, toen Ik Mijn Geest aan u onttrok." (LV 19:15-20, cursivering toegevoegd.)

Denkt u zo aan Hem als u van het avondmaal neemt en een verbond sluit zijn geboden te onderhouden?

Hem kennen is Zijn geboden onderhouden. Kent u hem Diegene, die Jezus werd genoemd?

Jazeker, Hij is Degene, die wij aanbidden. Hij is de Zoon van God; de grote Schepper. Hij is onze Heiland en Verlosser. Hij is onze Voorspraak bij de Vader. Hij heeft de algemene opstanding mogelijk gemaakt en bewerkstelligd. Hij is samen met Zijn Vader verschenen aan Joseph Smith in het heilige bos.

Na de prachtige openbaring gegeven aan Joseph Smith en Sidney Rigdon getuigden die: „En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!

Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is —

Dat door Hem, en in Hem, en uit Hem de werelden worden en werden geschapen, en dat de bewoners er van Gode gewonnen zonen en dochteren zijn." (LV 76:22-24.)

Ik getuig dat God leeft en dat Jezus de Christus is, de Zoon van god, en dat op zijn aanwijzing het evangelie van Jezus Christus in deze bedeling voor de laatste maal is hersteld. Van deze waarheden getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

In ons speurwerk naar onze geslachtslijn is onze familie al gekomen tot takken van ons voorgeslacht die teruggaan tot de jaren 1500. Op zekere dag noteerde ik de achternamen op onze stamboom. Ik zag toen dat ik 226 bekende familielijnen kon onderscheiden. Als ieder van die uit Zwitserland of Engeland afkomstig is zijn stamboom ook eens zo zou napolen komt u vast wel namen tegen die ik ook ben tegengekomen.

Dat duidt erop dat we door de bloedlijn echt aan elkaar verwant zijn. Ik heb op mijn stamboom de namen van 650 mensen die zijn geïdentificeerd als mijn directe voorouders en zo ook genoteerd staan. Maar ik heb berekend dat er als ik op mijn stamboomlijst alle daarvoor bestemde ruimten zou kunnen invullen, daarbij niet verder teruggaande dan het jaar 1500, sprake zou zijn van 15.000 tot 20.000 personen die mijn directe voorgeslacht vormen. En als ik daar nog eens de namen van hun kinderen bij moest vermelden zou ik een geslachtslijst hebben van vijftig- tot zestigduizend mensen, die *allemaal* nauw aan mij verwant zijn.

Omdat mijn moeder en andere familielieden zich daarvoor zoveel moeiten hebben getroost zijn er al duizenden namen bijeengebracht van overleden naaste verwanten. Omdat de kerk dat leert zijn deze namen naar de tempel gebracht en zijn voor hen verordeningen voltrokken zodat we ze, als we ze in het leven na de dood ontmoeten, zullen herkennen, niet alleen als be-

Wij moeten alle leden van de Kerk en in het bijzonder onze verwante overledenen beschouwen als deel van onze familie

Verwantschap

DOOR WILLIAM GRANT BANGERTER
Assistent van de Raad der Twaalven

horend tot onze familie, maar ook als broeders en zusters in het evangelie. Wat ik ook te weten ben gekomen is dat zelfs in een familie waar men uitgebreid genealogisch onderzoek verricht, de hoeveelheid spuurwerk zo groot is dat je er nooit mee klaar komt. In ons leven komen nog andere vormen van verwantschap voor, niet gebaseerd op bloedverwantschap.

Ik heb vele mensen die lid waren geworden van de kerk hun getuigenis horen geven. Allemaal hadden ze het erover dat ze verschillende levensbeschouwingen hadden aangehangen, maar dat ze toen ze lid van de kerk werden hadden ondervonden dat ze waren verbonden met hun echte familie. In geestelijke zin waren ze thuisgekomen.

Ik heb nauw samengewerkt met iemand uit de zakenwereld die een dierbare vriend van me is. Van tijd tot tijd hebben we gesproken over godsdienstige onderwerpen en hoewel hij geen interesse had lid te worden van de kerk, heeft hij vele godsdienstige levensbeschouwingen onderzocht, met inbegrip van de methodistische kerk, de reïncarnatieleer, zekere facetten van het spiritisme, de pinkstergemeenschap en verenigingen van christelijke broederschap. Op zekere dag zei ik hem dat ik zeker wist dat hij eens tot de kerk zou toetreden.

Toen hij mij met een lachend gezicht vroeg hoe ik dat wist, zei ik: „Wie met zoveel ernst op zoek is als jij zal niet rusten vooraleer hij het volledige antwoord tegenkomt. Als je tot de Kerk

toetreedt zul je je voelen alsof je bent thuisgekomen en je zult niet langer zoekende zijn.”

Dat gevoel hebben de leden van deze Kerk. Sinds Jezus Christus op aarde was hebben de leden van Zijn Kerk elkaar aangesproken met *broeder* en *zuster*. Dit is niet toevallig, maar heeft een duidelijke bedoeling.

De Heiland leerde ons te bidden tot onze Vader Die in de hemel is. Van Zichzelf sprak Hij als de Zoon van zijn Vader en dikwijls noemde Hij de leden van de kerk kinderen van God. Als dat alles niet betekent dat er sprake is van verwantschap, dan begrijp ik de bedoeling niet van dat soort uitdrukkingen.

Toen ik als fonge zendeling voor de eerste maal naar Zuid-Amerika ging, kwamen de mensen daar mij voor als vreemdelingen. Ze spraken een vreemde taal; hun huidskleur was donkerder; ze hadden donker haar; donkere ogen; en ik voelde me onder hen nogal verloren. Wat ik toen niet doorhad maar naderhand wel, is dat ik de vreemdeling was. Als ik mij nu onder hen begeef, nadat ik vele jaren onder deze mensen heb doorgebracht, is er voor mij geen onderscheid meer tussen hen, Noord Amerikanen of Europeanen. Ik voel me bij hen zo thuis dat ik niet eens meer zie welke kleur haar of ogen en welke huidskleur ze hebben. Ik heb niet eens meer in de gaten welke taal ze spreken. Zij zijn mijn broeders en zusters. Ik geef hun mijn volle liefde en die geven ze mij terug in de vorm van net zulke nauw aangehaalde banden als die ik in mijn eigen gezin heb ondervonden.

Als ik nu in de Schriften lees begrijp ik beter wat de Heiland heeft bedoeld. Hij was in een zeker huis op bezoek toen er een boodschapper binnenkwam en Hem vertelde dat zijn moeder en broers buiten stonden te wachten. Hij zei: „Wie is mijn moeder en wie zijn mijn broeders? Dit antwoordde Hij niet om zijn familierelatie te gering-schatten, maar om hem een bijzondere les te leren.

Toen keerde Hij zich weer tot de groep die voor Hem verzameld was, strekte Zijn hand uit naar de discipelen en zei: „Zie daar mijn moeder en mijn broeders. Want al wie doet de wil

mijns Vaders, die in de hemelen is, die is mijn broeder en zuster en moeder.” (Matteüs 12:48-50.)

Wat ik in Zuid-Amerika heb ondervonden heeft Paulus beschreven in zijn brief aan de heiligen in Efeze: „Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods.” (Efeziërs 2:19.)

Wijst het woord *huisgenoten* niet op een familiebetrekking?

Van deze voorbeelden heb ik afgeleid dat God de Vader, na Zijn kinderen te hebben uitgezonden naar de aarde om ondervinding op te doen, het verlangen heeft ze weer thuis te brengen.

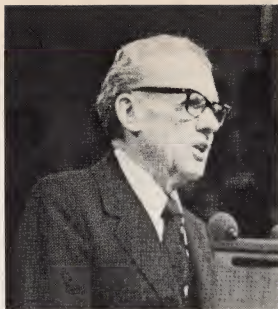
Wij zijn, zoals Petrus het zegt „met kostbare en zeer grote beloften begiftigd.” (2 Petrus 1:4.) Wij hebben beloofd in het leven dienstbaar te zijn ten behoeve van onze broeders en zusters die niet zo begunstigd zijn.

Die verwanten die zonder de zegeningen van het evangelie naar de geestenwereld zijn gegaan kunnen niet blijvend worden veronachtzaamd. Een klein aantal kerkleden is ijverig geweest. Nu begint voor ons een nieuw tijdvak. Hier en nu is het ogenblik aangebroken. Er gaan aan de hogepriesters van de kerk instructies uit om hun krachten te bundelen zodat alle kerkleden kunnen worden bijgestaan hun familie te vinden en de verdoemde familieleden weer thuis te brengen. Dit jaar zijn we allemaal opgeroepen onze persoonlijke geschiedenis klaar te maken en ons gezinsleven goed te organiseren. Zelfs als er dichtbij geen tempel of archief is kan iedereen dat doen. Volgend jaar krijgen we weer wat anders opgedragen totdat geleidelijk de leden van de Kerk overal het klaarmaken van de verslagen van hun familie die zonder het evangelie is overleden onder de knie krijgen.

Als dit werk waar is kunnen we binnenkort verwachten dat we voor de doden net zoveel werk doen als nu voor de levenden wordt gedaan. Het is niet denkbeeldig dat er veel leden zijn die in verband hiermee jaren van hun tijd moeten geven, aanzienlijke bedragen moeten spenderen, net zoals we nu doen bij het op zending gaan.

Het op eeuwige basis bijeenbrengen

van de familie des Heren, is het doel van het terugbrengen van het evangelie. Hierdoor zullen zelfs landen worden gered en de hele wereld. Wij doen het door een eenheid in de gezinnen te bereiken en door onze zegeningen in de tempel te ontvangen. Wij doen het door anderen te vragen het herstelde evangelie aan te nemen. Wij doen het door die vele, zonder het evangelie overleden, familieleden door de geestelijke ruimte heen de hand te reiken. Zij die een gezin te gronde richten begaan een misdad tegen de eeuwigheid. Als wij ons gezin niet bijeen houden zal, zegt Moroni, de ganse aarde bij Christus' komst volslagen worden verwoest. (Zie LV 2:3.) Moge God u zegenen dat u heilanden in de familie des Heren kan zijn, in plaats van verdelgers. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

God geeft ons een vrije wil. Wat doen we ermee?

Het recht te kiezen

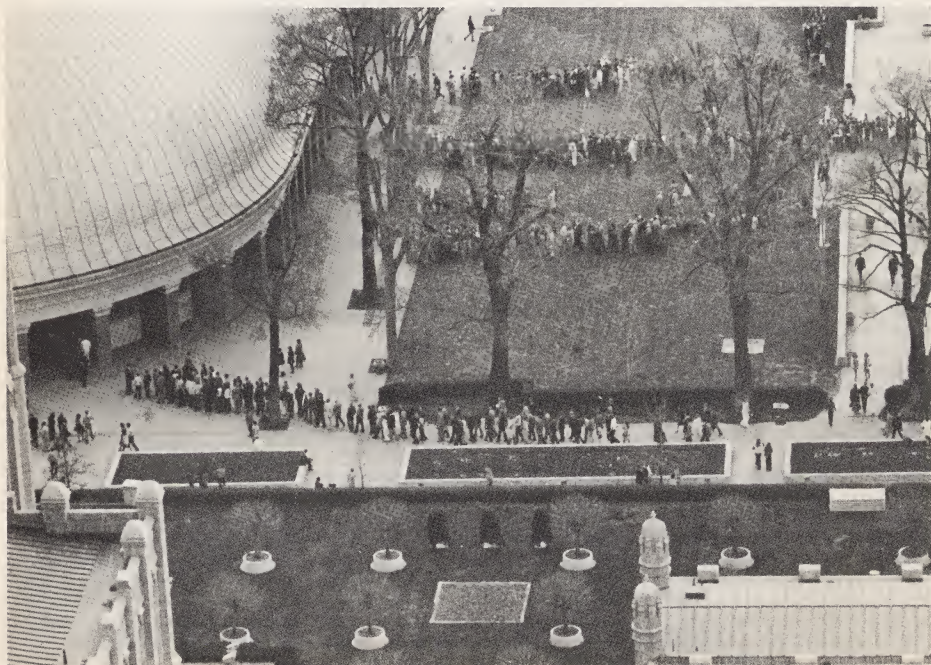
DOOR HENRY D. TAYLOR
Assistent van de Raad der Twaalven

Een van onze grootste verantwoordelijkheden en toch voorrechten is het recht onze keuze zelf te bepalen. De heiligen der laatste dagen gelo-

ven rotsvast in het beginsel van de vrije wil.

Wij zijn hier op aarde en in het bezit van een prachtig aards lichaam omdat

Naarmate het tijdstip van de zitting nadert worden de rijen langer

we in het voorbestaan, toen er belangrijke zaken aan de orde waren en die ons ter beslissing werden voorgelegd, de wijste weg hebben gekozen. Voordat de aarde werd geschapen bestonden wij als geestelijke wezens. Toen er werd bekendgemaakt dat er een aarde zou worden gevormd waren we duidelijk heel blij met die aankondiging. Dat blijkt uit enkele interessante en diepgaande vragen die de Here Job stelde toen Hij vroeg: „Gord nu als een man uw lenden, dan wil ik u ondervragen, opdat gij Mij onderricht. Waar waart gij, toen Ik de aarde grondveste? Vertel het, indien gij inzicht hebt!

Wie heeft haar afmetingen bepaald? Gij weet het immers! Of wie heeft over haar het meetsnoer gespannen?

Waarop zijn haar pijlers neergelaten, of wie heeft haar hoeksteen gelegd, terwijl de morgensterren tezamen juichten, en al de zonen Gods jubelden.” (Job 38:3-7.)

Wij geloven dat er een grote raadsvergadering werd gehouden om iemand uit te kiezen die op aarde zou komen om ons te vertegenwoordigen en die de zonden van de mensheid zou verzoenen. Joseph Smith heeft ons de verzekering gegeven dat wij bij het eerste organiseren in de hemel allemaal tegenwoordig waren en zagen dat de Heiland werd gekozen en aangesteld, zagen dat het plan van zaligheid werd opgesteld en dat wij onze goedkeuring hieraan hechtten. (Zie *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 191.)

De Here openbaarde Mozes enkele bijzonderheden van die groteradsvergadering waar Hij verklaarde: „Satan . . . kwam voor Mij, zeggende: Zie, hier ben ik, zend mij, ik wil Uw zoon zijn, en ik zal het ganse mensdom verlossen, dat niet één ziel verloren ga, en ik zal het voorzeker doen; geef mij daarom Uw eer!”

Toen ging de Here verder: „Maar zie, Mijn geliefde Zoon, . . . zeide tot Mij: Vader, Uw wil geschiede, en Uw zij de heerlijkheid, in der eeuwigheid.” (Moza 4:1-2, cursivering toegevoegd.)

Abraham haalt de woorden des Heren aan waar hij zei: „Wie zal Ik zenden: Een Een, de Zoon des Mensen gelijk,

antwoorde: Hier ben Ik, zend Mij. En een ander antwoorde en zeide: Hier ben ik, zend mij. En de Here zeide: Ik zal de eerste zenden.

„En de tweede was vertoorned en behield zijn eerste staat niet; en te dien dage volgden velen hem na.” (Abraham 3:27-28.)

In het boek de Openbaring legt Johannes uit dat ten gevolge van de boosheid van Satan er „oorlog kwam in de hemel: Michaël (die naar de aarde kwam en de naam Adam kreeg) en zijn engelen hadden oorlog te voeren tegen de draak (die Satan was), ook de draak en zijn engelen, voerden oorlog, maar zij kon geen stand houden, en hun plaats werd in de hemel niet meer gevonden.

En de grote draak werd op de aarde geworpen, de oude slang, die genaamd wordt duivel en de satan, . . . hij werd op de aarde geworpen en zijn engelen zijn met hem.” (Openbaring 12:7-9.)

Satan oefende zo'n machtige invloed uit op zijn medevezens dat een derde van de hemelse scharen hem navolgde.

Hier zien zij twee verschillende persoonlijkheden met twee verschillende motieven voor hun optreden. Satan zou iemand's vrije wil hebben afgenomen en hij wilde het hele mensdom met geweld verlossen, daarvoor verlangde hij erkenning, eer en heerlijkheid. Het plan van Jezus stond de mensen toe te kiezen tussen wat zij beschouwden als het goede en wat zij vonden dat verkeerd was, het beval aan dat alle eer en heerlijkheid aan de Vader zou worden betoond.

Iemand heeft eens heel terecht gezegd: „Er kan eindeloos veel goeds tot stand worden gebracht als het voor ons niet uitmaakt wie de eer ontvangt.”

Op onze tocht door dit aardse leven zien we ons gesteld voor het nemen van vele belangrijke en verrijkende beslissingen. In het bijzonder beseffen we dat jonge mensen moeten kiezen wie ze tot vrienden willen en met wie ze willen omgaan. Ze moeten ook bepalen wat ze zullen doen om in het levensonderhoud te voorzien. Jonge mannen en vrouwen worden eens verliefd en dan hebben ze het

voorrecht diegene te kiezen met wie ze willen trouwen. Ze bepalen ook of hun huwelijk in de tempel zal worden verzegeld. Dat is de enige plaats waar ze voor dit leven en alle eeuwigheid aan elkaar kunnen worden verzegeld.

Nog meer besluiten moeten worden genomen. Maar bij het nemen daarvan staan we niet alleen. Na de doop, de eerste stap voor lidmaatschap van de Kerk, worden iemand de handen opgelegd en bevestigt iemand die het priesterschap draagt hem tot lid van de Kerk en verleent hem de gave des Heiligen Geestes. Als wij rechtvaardig leven zal de Heilige Geest onze metgezel en leidsman zijn bij het nemen van die belangrijke beslissingen.

Door het medium gebed kunnen we voor onze moeilijkheden de oplossing ontvangen en weten welk besluit te nemen. Vaak krijgen we als we bidden sterk de indruk dat het antwoord op de vraag waar we mee zitten „neen” is. Maar ook kunnen we het gevoel krijgen dat ons antwoord juist is en een positief „ja” moet zijn. Het kan echter ook voorkomen dat we noch „ja”, noch „neen” ervaren. In die gevallen heeft de Here ons een formule gegeven die we moeten gebruiken. We moeten het probleem in onze gedachten bestuderen en uitvorsen, een besluit nemen en dan de Here vragen of het het juiste besluit is. Als het juist is kunnen we onze boezem in ons voelen branden en weten we zeker dat de beslissing juist is. Maar is ze onjuist, dan vindt er een verdoering van gedachten plaats die ons ertoe brengt het onjuiste te vergeten. (Zie LV 9:8-9.)

De woorden van een van onze gezangen hebben ons veel te zeggen. Deze boodschap luidt:

O weet, dat elke ziel is vrij
Haar pad te kiezen, waar't ook zij.
Ten hemel dwingt de Heer ons niet,
Daar Hij een vrije wil ons liest.

Het vrije denken maakt de man,
Ontneemt hem dat, wat is hij dan?
Hij wordt als dier, en denkt dus niet
Aan 't geen de hel of hemel biedt.

Voor ieder is 't geloven vrij,
God roept tot allen: kom tot Mij!
Zijn wij gehoorzaam aan dat woord,
Dan helpt Hij ons ook verder voort.

Dat wij gena niet misverstaan,
Ze dient met werk en wil te gaan,
Want hierin is de Heer verheugd,
Dat wij betrachten liefd' en deugd.
(*Heilige lofzangen 189.*)

Waarachtig, we hebben het voorrecht
beslissingen te nemen. Zullen die
goed zijn en onze hemelse Vader
behagen? Of zullen ze egocentrisch
en zelfzuchtig zijn?

Jozua, een profeet van weleer, be-
sloot te proberen rechtvaardig te
leven, en toen hij zijn beslissing had
genomen verklaarde hij: „kiest dan
heden, wie gij dienen zult. . . . Maar
ik en mijn huis, wij zullen de Here
dienen!” (Jozua 24:15.)

Mogen wij worden geïnspireerd tot het
nemen van de juiste beslissingen die
de goedkeuring des Heren kunnen
wegdragen, beslissingen die tevens
voor ons bestwil en dat van onze
naasten zijn. Daarom bid ik in de
naam van onze Heer en Heiland, Jezus
Christus. Amen.

*Wij hebben het voorrecht de tekenen
van de wederkomst van Christus te
herkennen en allen die het willen
horen voor te bereiden*

„Aan de vijgeboom beginnen de bladeren uit te spruiten”

DOOR BERNARD P. BROCKBANK
Assistent van de Raad der Twaalven

Voor dat de wederkomst van Christus
zal plaatshebben moeten er zekere
in het vooruitzicht gestelde tekenen
en wonderen geschieden, waardoor
het voor Zijn heiligen mogelijk is de
vermoedelijke tijd van zijn komst
te kennen. Jezus heeft gezegd: „Leert
dan van de vijgeboom deze les: Wan-
neer zijn hout reeds week wordt, en de
bladeren doet uitspruiten, weet gij
daaraan, dat de zomer nabij is.
„Zo moet ook gij, wanneer gij dit alles
ziet, weten dat het nabij is, voor de
deur.” (Matteüs 24:32-33.)

President Kimball heeft het volgende
gezegd: „Aan de vijgeboom beginnen
de bladeren uit te spruiten.” Dat is een
profetisch woord.

*Welke tekenen en wonderen zullen
zoal plaatshebben in de laatste dagen
voorafgaand aan de wederkomst van
Jezus Christus?*

„Er zullen valse christussen en valse
profeten opstaan en zij zullen grote
tekenen en wonderen doen, zodat zij,
ware het mogelijk, ook de uitver-
korenen zouden verleiden.” (Matteüs
24:24.)

Aäronische priesterschapsdragers met gebogen hoofd tijdens het gebed.

„Velen zullen komen onder mijn naam en zeggen: Ik ben de Christus, en zij zullen velen verleiden.” (Mattüs 24:5.) De Here heeft gezegd dat „vrede van de aarde zal worden weggenomen en de duivel zal macht hebben over zijn eigen gebied.” (LV 1:35.)

Vele schriftplaatsen geven een opsomming van de tekenen en de toestand in de wereld in de laatste dagen, zij spreken over de oorlogen, de gevaren en de opstanden. De profetieën maken gewag van plagen, verwoestingen, rampspoeden, ellende en onheil zonder weerga; van strijd, geruchten van oorlogen, oorlogen, van het ene volk dat tegen het andere zal opstaan, koninkrijk tegen koninkrijk. (Zie Matteüs 24:7.) Er zal sprake zijn van bloed, slachting en ontvolking. De Schriften spreken over beroering van de elementen door stormen, vlooden, branden, wervelwinden en aardbevingen van een omgekende hevigheid, van kwaad, onrechtvaardigheid, goddeloosheid, verwarring, moord, misdaad en opschudding die het menselijk begrip te boven gaan.

„Want die dagen,” zegt de Here, „zullen zulk een verdrukking brengen als er niet geweest is van het begin der schepping, die God geschapen heeft, tot nu toe, en ook nooit meer wezen zal.” (Marcus 13:19.)

„En alles zal in beroering zijn; waarlijk, het hart der mensen zal bezwijken, want vrees zal op alle mensen komen.” (LV 88:91.)

„En gelijk het geschiedde in de dagen van Noach, zo zal het ook zijn in de dagen van de Zoon des mensen: zij aten, zij dronken, zij huwden, en zij werden ten huwelijk genomen tot op de dag, waarop Noach in de ark ging en de zondvloed kwam en allen verdelgde.

Op dezelfde wijze als het geschiedde in de dagen van Lot: zij aten, zij dronken, zij kochten, zij verkochten, zij plantten, zij bouwden.

Maar op de dag, waarop Lot uit Sodom ging, regende vuur en zwavel van de hemel en verdelgde hen allen.

Op dezelfde wijze zal het gaan op de dag, waarop de Zoon des mensen geopenbaard wordt.” (Lucas 17:26-30.)

De apostel Paulus werd geïnspireerd

tot de volgende opsomming van de toestand van mens en wereld in de laatste dagen. Hij schreef: „Weet wel, dat in de laatste dagen zware tijden zullen komen: Want de mensen zullen zelfzuchtig zijn, geldgierig, pochers, vermetel, kwaadsprekers, aan hun ouders ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig, liefdeloos, trouweloos, lasteraars, onmatig, onhandelbaar, afkerig van het goede, verraderlijk, roekeloos, opgeblazen, met meer liefde voor genot dan voor God, die met een schijn van godsvrucht de kracht daar van verloochend hebben”; en dan zijn waarschuwing: „houd ook dezen op een afstand.” (2 Timoteüs 3:1-5.)

Sprekend over deze hachelijke tijden zei Jezus: „En de heiligen zullen eveneens nauwelijks ontkomen; niettemin, ben Ik, de Here, met hen.” (LV 63:34.)

De heiligen hebben voor de laatste dagen heel belangrijke beloften van de Here. Hij heeft gezegd: „(Ik), de Here zal eveneens macht hebben over (Mijn) heiligen; (en) zal in hun midden regeren en in gericht nederkomen op . . . de wereld.” (LV 1:36.)

Hij zei: „En u zal het worden gegeven de tekenen der tijden, en de tekenen der kerst van de Zoon des Mensen te kennen.” (LV 68:11.)

„En zoals Ik, de Here, het land in den beginne heb gevloekt, zo heb Ik in de laatste dagen, toen de tijd rijp was, het land gezegend voor het gebruik Mijner heiligen, opdat zij in het vette er van mogen delen.” (LV 61:17.)

De Kerk van Jezus Christus zal nooit meer van de aarde worden weggenomen. Zij is een van de grote tekenen van de tijden — ze zal verder groeien en bloeien en zich over de aarde verbreiden.

De Heilige Geest en het priesterschap van God zullen op de aarde blijven. In de laatste dagen zullen er levende profeten zijn en levende apostelen, gekozen en geroepen door Jezus Christus. De Here heeft beloofd: „Mijn discipelen zullen in heilige plaatsen staan en niet worden bewogen.” (LV 45:32.)

Dit is een van de belangrijkste tekenen

van onze tijd: „En dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn.” (Matteüs 24:14.) De duivel doet wat hij kan om de verbreiding van de boodschap over de wereld te verhinderen.

Jezus heeft zijn discipelen het gebod gegeven: „Gaat dan henen, maakt al de volken, tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb.

En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld. (Matteüs 28:19-20.)

Aangaande Juda en Jeruzalem in de laatste dagen heeft de Here beloofd: „Dan zal de Vader hen wederom bijeenvergaderen, en hun Jeruzalem als het land hunner erfenis geven.

Dan zullen zij van vreugde juichen — Zingt te zamen, gij woeste plaatsen van Jeruzalem; want de Vader heeft Zijn volk getroost, Hij heeft Jeruzalem verlost.

De Vader heeft Zijn heilige arm ontbloot voor de ogen aller natiën (Wij zijn daar voor een deel getuige van geweest); en alle einden der aarde zullen het heil van de Vader zien; en de Vader en Ik zijn één.” (3 Nephi 20:33-35.)

„En die tijd zal komen, dat de volheid van Mijn evangelie hun zal worden gepredikt;

En zij zullen in Mij geloven, dat Ik Jezus Christus ben, de Zoon van God, en zij zullen in Mijn naam tot de Vader bidden.” (3 Nephi 20:30-31.) „Doch alvorens de grote dag des Heren zal komen, zal het Jakob in de wildernis voorspoedig gaan, en de Lamanieten zullen bloeien als een roos.

Zion zal bloeien op de heuvelen en zich verheugen op de bergen, en vergaderd worden tot de plaats, die Ik heb aangewezen.” (LV 49:24-25.) „En aan de armen en de zachtmoedigen zal het evangelie worden gepredikt, en zij zullen naar de tijd Mijner komst uitzien, want deze is nabij — „En zij zullen de gelijkenis van de vijgeboom leren, want zelfs reeds nu is de zomer nabij.” (LV 35:15-16.)

Nu is de tijd gekomen dat het uiterst

noodzakelijk is dat iedere heilige der laatste dagen één is in Jezus Christus en heiland der mensen is. Jezus gaf Zijn heiligen der laatste dagen deze raad: „Want zij waren tot een licht voor de wereld gesteld, en om heilanden der mensen te zijn.” (LV 103:9.) Ik herhaal: „Want zij waren tot een licht voor de wereld gesteld, en om heilanden der mensen te zijn.” De Here voegde daar deze waarschuwing aan toe: „En voor zoverre zij de heilanden der mensen niet zijn, zijn zij als zout, dat smakeloos is geworden, en voortaan nergens meer goed voor is, dan om weggeworpen en door de mensen vertreden te worden.” (LV 103:10.)

De Here heeft gesproken! Iedere heilige der laatste dagen moet een licht voor de wereld zijn en een heiland der mensen; en als ze in deze heilige, zielenreddende taak falen, zullen ze door de voeten der mensen vertreden worden.

Ook gaf de Here zijn heiligen de raad: „En wederom zeg Ik u: Ik geef u een gebod, dat iedere man, zowel ouderling, priester, leraar als lid uit alle macht met het werk zijner handen moet bijdragen om de dingen die Ik heb geboden voor te bereiden en te volbrengen.

En laat uw prediking de stem tot waarschuwing zijn, een ieder tot zijn naasten, in zachtheid en nederigheid.

En gaat uit van onder de goddelozen. Redt u. Weest rein, gij, die de vaten des Heren draagt.” (LV 38-40-42.)

President Kimball heeft onlangs onze aandacht gevestigd op een profetie van weleer, opgetekend in de Bijbel, handelend over de toestand die zal heersen onder de mensen in de laatste dagen. De profeet Joël heeft hierover gezegd: „Slaat de sikkel erin, want de oogst is rijp. Komt, treedt, want de perskuip is vol; en de wijnbakken stromen over. Want hun boosheid is groot.

Menigten, menigten in het dal der beslissing; want nabij is de dag des Heeren in het dal der beslissing.” (Joël 3:13-14.)

Vandaag de dag hebben vrijwel overal de mensen meer dan ze ooit hebben gehad. Hun pers is vol, hun wijnbakken lopen over, goddeloosheid is

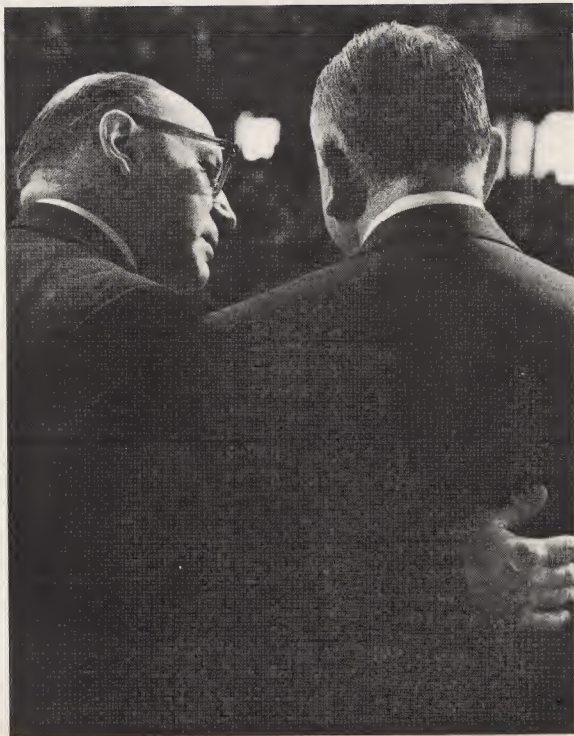
groot, en er zijn massa's goede mensen met het hart op de juiste plaats die uitzien naar een verheven doel en een goede manier van leven. Dat geldt ook voor de Britse eilanden, hoewel we soms andere berichten te lezen krijgen. Voor de meeste mensen is het nog nooit zo goed geweest als nu.

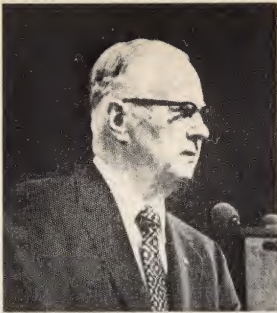
Het is toch redelijk en het moet toch mogelijk zijn dat één procent van de kinderen des Heren die nu op aarde leven Zijn levenswijze aanvaardt en zich bij de Kerk aansluit als hun door Zijn heiligen de weg wordt gewezen.

Eén procent, dat betekent ongeveer 36.000.000, en dat is een enorme

menigte goede heiligen. Ja, in het dal der beslissing zijn menigten en nog eens menigten wachtend op het licht van de heiligen om hen te leiden naar goddelijke volmaaktheid. Iedere mogelijke zending die leeft in harmonie met de Heilige Geest is heel hard nodig. Er zijn er onder ons velen die nog geroepen kunnen worden. Mogen wij die het voorrecht hebben in de laatste dagen te leven zo dapper zijn en ons licht laten schijnen en mogen wij één zijn in Jezus Christus als wij Hem behulpzaam zijn zaligheid aan alle mensen te brengen. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Ouderling Joseph B. Wirthlin (links) in gesprek met David B. Haight (rechts)

Om het eeuwige leven te ontvangen moeten we Jezus Christus leren kennen — door bewijzen, getuigen en het getuigenis van de Heilige Geest

Mijmeringen over Pasen

DOOR DELBERT L. STAPLEY
Lid van de Raad der Twaalven

Omstreeks Pasen wordt het hart van de Christenen bewogen door het offer en de opstanding van Jezus Christus, de Here.

Kort voordat Jezus werd verraden hief Hij Zijn ogen naar de hemel in een bemiddelende smeekbede voor de discipelen die de Vader Hem had gegeven. Hier volgen Zijn diepzinnige woorden: „Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, Die Gij gezonden hebt.” (Johannes 17:3.) Het eeuwige leven is het kennen van God de Vader en zijn geliefde Zoon Jezus Christus, onze Verlosser en Heiland. Kennen de mensen Hen werkelijk — hun eigenschappen, kenmerken en machten? Ongetwijfeld kan die kennis worden opgedaan, anders zou onze Heiland die woorden niet hebben uitgesproken.

Toen Filippus Jezus zei: „Here, toon ons de Vader en het is ons genoeg,” antwoordde Jezus: „Ben Ik zolang bij u, Filippus en kent gij Mij niet? Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien; hoe zegt gij dan: Toon ons de Vader?” (Johannes 14:8-9.)

Paulus verklaarde de heiligen van Korinte dat Christus „het beeld Gods is” (2 Korintiërs 4:4), en de Hebreëen dat Christus is „de afdruk van zijn wezen” (Hebreëen 1:3.) Het is logisch dat de Eniggeboren Zoon van de eeuwige God „de afdruk van zijn wezen” (Zijn Vaders) is. Dat gaat nu eenmaal zo, iedere zoon die wij hier op aarde kennen lijkt op zijn vader — en het aardse is getypeerd door het he-

melse. Sommige zonen lijken zelfs sprekend op hun vader.

Door openbaring uit deze tijd weten we dat Seth „een volmaakt mens (was); en hij was zozeer het volkomen evenbeeld van zijn vader, dat hij in alle opzichten op zijn vader geleek, en alleen door zijn leeftijd van hem kon worden onderscheiden.” (LV 107:43.) Zou dat zijn wat Christus bedoelde toen hij tot Filippus zei: „Wie Mij gezien heeft, heeft den Vader gezien?” (Johannes 14:9.) Die woorden zijn ook in overeenstemming met de van deze tijd stammende openbaring dat God „de Vader een lichaam heeft van vlees en beenderen, even tastbaar als dat van de mens.” (LV 130:22.)

Jezus heeft ook gezegd: „De Zoon kan niets doen van Zichzelf, of Hij moet het de Vader zien doen.” (Johannes 5:19.) En voorts: „doch dat Ik dit spreek, gelijk de Vader Mij geleerd heeft.” (Joh. 8:28.) Hier laat Christus ons weten dat Hij het voorbeeld en de leringen van Zijn Vader volgde en de werken die Zijn Vader eerder had verricht en die Hij zelf had meegemaakt. Dat bewijst dat Vader en Zoon gelijke karakters, eigenschappen en machten hebben.

Toen Tomas de Here vroeg: „Hoe weten wij dan de weg?” antwoordde Jezus: „Niemand komt tot de Vader, dan door Mij.” (Johannes 14:5-6.)

„Want er is ook onder de hemel geen andere naam aan de mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden worden,” zei de apostel Petrus tot de oversten, oudsten en schriftge-

leerden van de Joden. Toen Jezus in de zuilengang van Salomo wandelde kwamen de Joden naar Hem toe en vroegen Hem ernstig: „Indien Gij de Christus zijt, zeg het ons ronduit.” Jezus antwoordde hun, zeggende: „De werken, die Ik doe in de naam mijns Vaders, die getuigen van Mij.” (Johannes 10:23-25.) Het is werkelijk zo dat de werken, wonderen en leringen van de Christus, samen met hemelse verschijningen en bevestigingen door hemelse persoonlijkheden afdoende getuigen dat Christus de Eniggeboren Zoon van God in het vlees, onze Verlosser, Heer en Heiland, is.

Na Christus' bediening op aarde, zijn sterven aan het kruis en Zijn glorieuze opstanding uit de dood, verscheen Hij aan Zijn discipelen en opende hun begrip voor de Schriftuur over Hem. Hij toonde hun hoe alles vervuld was wat in de Schriften stond geschreven over Zijn leven, sterven en opstanding. Daarna zei Hij hun: „Gij zijt getuigen van deze dingen.” (Lukas 24:48.) De apostel Petrus onderrichtte Cornelius en zijn huishouding alles over de Christus, zijn boodschap, dood en opstanding, verklarende dat God openlijk de opgestane Here had laten zien: „Niet,” zei hij, „aan het gehele volk, doch aan de getuigen, die door God tevoren gekozen waren, aan ons, die met Hem gegeten en gedronken hebben, nadat Hij uit de doden was opgestaan . . . Van Hem.” zei Petrus, „getuigen alle profeten.” (Zie Handelingen 10:38-43.)

De profeten van vóór Christus getuigen van zijn komst en hebben zoveel over zijn leven, bediening, werken en wonderen geprofeteerd dat Hij daardoor met absolute zekerheid geïdentificeerd kon worden. Zij voorzagen ook zijn kruisdood en zijn opstanding tot heerlijkheid als een verzegele daad van zijn bediening.

Johannes de Doper, de voorloper van Christus, werd een teken gegeven waardoor hij de Zoon van God kon herkennen. Toen hij Jezus naar zich toe zag komen zei hij tot de discipelen: „Zie, het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt!” (Johannes 1:29.) God de Vader sprak toen ook uit de hemel, getuigende van zijn Zoon

aan alle mensen die bij de doop van Christus aanwezig waren, met de woorden: „Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb!” (Matteüs 3:17.) In antwoord op de vraag van de Here aan Petrus: „Wie zegt gij, dat Ik ben?” verklaarde Petrus nadrukkelijk: „Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God!” (Matteüs 16:15-16.) Zelfs onreine en boze geesten die Christus in de geestenwereld kenden hebben Hem in het vlees herkend en Hem in positief weten beleden, Hem noemde: „Jezus, zoon van de allerhoogste God.” (Lucas 8:28.)

De werken en wonderen van Christus, de bewijzen en getuigenissen van betrouwbare en echte getuigen van alles wat ze hadden gezien en gehoord, zelfs de stem van God die vanuit de hemelen sprak, vormen het overtuigend bewijs dat Jezus niet zomaar een man was met goede begiften en een groot leraar, maar dat Hij echt de Zoon van God was, de Verlosser en Heiland van de wereld, het Voorbeeld voor alle mensen. Hem kennen en liefhebben en volgen is het eeuwige leven.

Nu de andere bewijzen en getuigenissen van betrouwbare getuigen die de verzen, opgestane Heer gezien hebben. Zij bewijzen dat Hij ook nu nog leeft. Zoals de engel Gabriël tot Maria, de moeder van Jezus zei: „En Zijn Koningschap zal geen einde nemen.” (Lucas 1:33.) Na Zijn lijdën is de Here meermalen aan Zijn discipelen verschenen. Ik zal er in het kort enkele noemen. 1) Aan Maria Magdalena (Johannes 20:16-18); 2) aan de twee discipelen op weg naar Emmaüs (Lucas 24:13-35); 3) aan zijn discipelen die na Zijn opstanding bijeen waren. Hij zei ze: „Ziet mijn handen en mijn voeten, . . . betast Mij en ziet dat een geest geen vlees en beenderen heeft, zoals gij ziet, dat Ik heb.” (Lucas 24:36-40);

4) Lucas vertelt dat Christus na zijn lijdën „zich . . . met vele tekenskenen levend heeft vertoond, veertig dagen lang hun verschijnende en tot hen sprekende over al wat het Koninkrijk Gods betreft” (Handelingen 1:3); 5) de apostel Paulus getuigt dat Christus na zijn opstanding door Kefas is

gezien en daarna door de twaalfen.” Vervolgens is Hij verschenen aan meer dan vijfhonderd broeders tegelijk, . . . vervolgens . . . Jakobus, daarna aan al de apostelen, „en ten laatste ook aan Paulus zelf (zie 1 Korintiërs 15:5-8); 6) het laatste getuigenis dat het Nieuwe Testament geeft is voor onze beschouwing van zeer groot belang want het verschaft voor de toekomst hoop en geloofsvertrouwen voor alle kinderen Gods. Het handelt over een belangrijk voorval dat plaatsvond na Christus' opstanding en na de veertig dagen die Hij met zijn discipelen doorbracht terwijl Hij hun onderricht gaf over de dingen van zijn koninkrijk. „En nadat Hij dit gesproken had, werd Hij opgenomen, terwijl zij het zagen, en een wolk ontrok Hem aan hun ogen.

En toen zij naar de hemel staarden, terwijl Hij henenvoer, ziet, twee mannen in witte klederen stonden bij hen, Die ook zeiden: Galilese mannen, wat staat gij en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, die van u opgenomen is naar de hemel, zal op dezelfde wijze wederkomen, als gij Hem ten hemel hebt zien varen. (Handelingen 1:9-11.) Christus werd ten hemel opgenomen met Zijn opgestaan lichaam. Als Hij op dezelfde manier bij Zijn wederkomst verschijnt, zoals deze tekst zegt, komt Hij met datzelfde lichaam. Dat wordt ook bewezen door een profetie aan een tak van het huis Israëls die de Here zal vragen bij Zijn wederkomst: „Wat zijn deze wonden in Uw handen en in Uw voeten?”

„Dan zullen zij weten, dat Ik de Here ben; want ik zal tot hen zeggen: Het zijn de wonden, waarmee Ik ben geslagen in het huis Mijner vrienden. Ik ben het, Die werd verheven. Ik ben Jezus, Die werd gekruisigd. Ik ben de Zoon van God. (LV 45:51-52; zie ook Zacharia 13:6.)

In het Boek van Mormon, een van de vier standaardwerken of Schriftuur van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, is een prachtig verslag opgenomen van het bezoek van Christus aan de mensen op het Amerikaanse vasteland na Zijn opstanding uit het graf. Bij die verschijning sprak God de Vader vanuit

de hemel, verklarende: „Ziet Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, in Wie Ik Mijn naam heb verheerlijkt — hoort Hem.” (3 Nephi 11:7.)

Bij die gelegenheid kondigde Jezus Christus ook zichzelf aan, zeggende: „Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd.” (3 Nephi 11:10.) Op uitnodiging van hun Heer genoot een groot aantal mensen het voorrecht naar voren te komen. Het historische verslag vermeldt deze uitnodiging: „opdat gij uw handen in Mijn zijde zult kunnen steken, en opdat gij tevens de tekenen der nagelen in Mijn handen en in Mijn voeten zult kunnen voelen, zodat gij moogt weten, dat Ik de God van Israël ben, en de God der ganse aarde, en voor de zonden der wereld ben gedood.” (3 Nephi 11:14.) „En toen zij dit allen hadden gedaan, en er zelf getuigen van waren geweest, riepen zij éénstemmig uit:

„Hosanna! Gezegend zij de naam van de Allerhoogste God! En zij vielen aan de voeten van Jezus neder en aanbaden Hem.” (3 Nephi 11:16-17.)

Door deze vriendelijke en innemende demonstratie verzekerde Jezus de bijeenvergaarde mensen dat Hij waarachtig hun opgestane Heer was, zoals verscheidene van hun profeten hadden voorgezegd. Al deze bewijzen en getuigenissen van getuigen zijn overtuigend voor de zoeker naar waarheid, licht en kennis van God en Zijn Geliefde Zoon. Het mensdom hoeft niet in het donker voort te worstelen om geloof te krijgen in de enige ware God en Jezus Christus of in het evangelie van leven en zaligheid. De Trooster, of Heilige Geest, die Christus beloofde te zenden, is de Geest van waarheid en heeft tot taak Zijn volgelingen in alle waarheid te leiden. De Heilige Geest getuigt van de Vader en de Zoon en is een leraar en openbaarder. De woorden van Petrus dat door de Heilige Geest gedreven mensen van Godswege gesproken hebben (Zie 2 Petrus 1:21), en Paulus' verklaring dat „niemand kan zeggen: Jezus is Here, dan door de Heilige Geest” (1 Korintiërs 12:3) zijn daar het bewijs van. Johannes, de geliefde apostel, leerde: „De Geest is het, Die getuigt, omdat

de Geest de waarheid is." (1 Johannes 5:6.)

Volgens deze woorden uit de Schriften heeft het getuigenis van de Heilige Geest, van Wie allen die waardig zijn vreugde kunnen ervaren, de macht kennis, begrip, geloof en het getuigenis van waarheid te bevestigen op diegenen die dat gebedsvol zoeken. Een profeet en schrijver van de geschiedenis en de leer van het Boek van Mormon geeft ons deze wijze en verstandige raad en vermaning: „(Ik zou) u willen vermanen, dat gij god, de eeuwige Vader, in de naam van Chris-

tus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekendmaken. „En door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten.” (Moroni 10:4-5.)

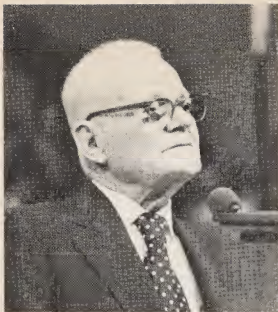
Iedereen kan te weten komen wat die belofte inhoudt als hij bereid is zich te vernederen en het licht, de kennis en de intelligentie te zoeken die door God worden uitgestort door middel

van de Heilige Geest. Door die macht getuig ik tot u dat het eeuwige leven is: de enige ware God en Jezus Christus, Die waarachtig onze Heer, Verlosser en Heiland is, te kennen.

Tot besluit wil ik met de eerste profeet uit deze laatste dagen zeggen: „En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit getuigenis het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft! (LV 76:22.) Deze bewijzen van feiten en waarheid geef ik u nederig en in de naam van de Here Jezus Christus. Amen.

Alma Sonne, assistent van de Raad der Twaalven (rechts), in gesprek met vrienden.

De kennis over onze herkomst en ons doel op aarde kan een leidraad zijn voor ons dagelijks leven.

De levensweg

DOOR MARION G. ROMNEY
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Mijn geliefde broeders en zusters, leden en niet-leden op deze, de 1976e verjaardag van onze Heer en Heiland Jezus Christus, en de 146e gedenkdag van de organisatie van zijn Kerk in de bedeling van de volheid der tijden, groet ik u met liefde en broederschap.

Bij het begin van mijn toespraak spelen mij drie vragen door het hoofd. Waar komen we vandaan? Waarom zijn we hier? En waar gaan we naar toe als onze proeftijd om is? Ieder menselijk wezen zou de geopenbaarde antwoorden op deze vragen moeten kennen en zich erdoor moeten laten leiden.

Enkele maanden geleden zat ik in het vliegtuig naast iemand die afkomstig was uit het Verre Oosten. Na wat vriendelijkheden te hebben uitgewisseld, vertelde hij me, omdat ik daar naar vroeg, wat zijn beroep was. Toen vroeg hij naar het mijne. Hierdoor ontstond natuurlijk een gesprek over het evangelie. Hij had geen geloof, hoewel hij vertelde dat zijn moeder christen was. Hij had geen vastomlijnd idee over God, geen idee over een voorbestaan noch over een leven na de dood. Hij had geen doel in het leven, behalve hard werken om een „redelijke levensstandaard” te bewerkstelligen. Toen we het over enkele ware evangeliebeginselen hadden gehad zei hij: „Een dergelijk begrip geeft je toch wel een levensdoel.”

Enkele weken later schreef ik hem een brief en zond hem wat literatuur. Als antwoord schreef hij:
„Ik kan me u nog goed herinneren en

ook dat ik ons gesprek in het vliegtuig erg fijn heb gevonden. . . .

„Ik heb het erg druk gehad . . . zonder „doel!” . . . U hebt mij de ogen geopend voor wat het ware doel is van elke dag hard werken en (van) het leven zelf . . .

„Maar,” zei hij, „ik kan tot nu toe nog niet ophouden met drinken en roken — hij had een fles sterke drank bij zich toen we praatten en ik liet hem het Woord van Wijsheid lezen. Daarom zei hij: „Ik kan tot nu toe nog niet ophouden met drinken, maar ik zal nooit vergeten waar we vandaan zijn gekomen, waarom we hier zijn en waar we naar toe gaan na deze proeftijd.”

Dat waarom we hier zijn had ik natuurlijk uitgelegd zoals Paulus het heeft verteld aan de Atheners op de Areopagus, namelijk dat we van Gods geslacht zijn. (Zie Handelingen 17: 28-29.) Die tekst vereiste wel wat nadere uitleg, zei hij, daar ons sterfelijk lichaam het nageslacht is van onze sterfelijke ouders. Ik liet hem hierover de geopenbaarde verklaring van de Here lezen waar staat dat de geest en het lichaam de ziel van de mens vormen. (LV 88:15.) Ik legde nadruk op het feit dat de geest van de mens het geslacht van God is. Dat opende de weg om te kunnen verklaren dat God zelf een ziel is, bestaande uit een lichaam van vlees en beenderen, even tastbaar als dat van de mens, en een geest; dat Hij een opgestaan, verheerlijkt, verhoofd, allesomvattend, almachtig en — in geest, macht en invloed — „n alomtegenwoordig persoon is, de heerser

van de hemelen en de aarde en alle dingen die daarin zijn; dat de geest van alle mensen in letterlijke zin Zijn „gewonnen zonen en dochteren zijn.” (LV 76:24.)

Dat begrip moeten we duidelijk voor ogen hebben als hij schrijft: „Ik zal nooit vergeten waar we vandaan zijn gekomen.”

Aangaande het punt waarom zijn we hier op aarde, wees ik hem op het logische feit dat wij, daar we Gods geslacht zijn, erfgenaam zijn van het vermogen in volle rijpheid de status te bereiken van onze hemelse ouders, net zoals we in staat zijn van onze aardse ouders hun sterfelijke status te erven: en dat waar God een lichaam heeft van vlees en beenderen, het voor ons als Zijn geestelijk geslacht noodzakelijk en volkomen normaal was dat we ook zo'n lichaam zouden krijgen om gelijk Hem te worden; dat onze komst naar de aarde het ons gegeven middel was om zo'n lichaam te verkrijgen. Ik legde hem verder uit dat we door deze aardse proeftijd de kans hebben, op te gaan naar de volmaaktheid en verhoging gelijk onze hemelse ouders, mits als we wandelen in geloof, onze waardigheid bewijzen.

Ik legde hem uit wat Abraham heeft geschreven over zijn visioen van de raadsvergadering in de hemel waar het heilsplan werd gepresenteerd en de schepping van deze aarde ontworpen. We namen Abrahams woorden door: „De Here nu had aan mij, Abraham, de intelligenties getoond die waren georganiseerd, eer de wereld was; . . . En God zag deze zielen, dat zij goed waren; en Hij stond te midden van hen en zeide: Dezen zal Ik tot Mijn regeerders maken, want Hij stond te midden van hen die geesten waren, en Hij zag dat zij goed waren. En Hij zeide tot mij: Abraham, gij zijt een hunner, gij waart gekozen, voordat gij werd geboren.

En er stond Een in hun midden (zij die geesten waren), die gelijk God was (namelijk Jezus Christus), en Hij zeide tot hen die bij Hem waren: Wij zullen nederdalen, want er is ruimte daar, en wij zullen van deze stoffen nemen, en wij zullen een aarde maken waarop dezen kunnen wonen; en wij zullen hen hiermee beproeven om te zien of

zij alles zullen doen wat de Here, hun God hun ook zal gebieden.

En aan die hun eerste staat behouden, zal meer worden gegeven; en zij die hun eerste staat niet behouden, zullen geen heerlijkheid ontvangen in het zelfde koninkrijk met hen die wel hun eerste staat behouden; en op het hoofd van die hun tweede staat behouden, zal voor eeuwig heerlijkheid vermeerderd worden." (Abraham 3:22-26.)

We weten natuurlijk allemaal dat het zo aangekondigde programma ook ten uitvoer is gelegd. De geesten die hun eerste staat behielden — dat wil zeggen hun geestesstaat — zijn op aarde als menselijke ziel geboren en aldus, zoals beloofd, verrijkt met een sterfelijik lichaam.

De belofte is dat als zij hun tweede (dat is onze sterfelijke) staat behouden ze „voor eeuwig heerlijkheid vermeerderd" zullen krijgen. (Zie Abraham 3:26.)

Zo werd het hem duidelijk, zoals het ons allemaal duidelijk is, dat we met een tweeledig oogmerk naar de aarde zijn gekomen: in de eerste plaats om een lichaam van vlees en beenderen te krijgen naar gelijkenis van onze hemelse Vader; ten tweede, om beproefd te worden — om te zien of we alhetgeen zullen doen wat de Here (onze) God, (ons) ook zal gebieden. (Zie LV 101:60.)

Dat had mijn vriend nu in gedachten toen hij zei: „Ik zal nooit vergeten . . . waarom we hier zijn."

Aan onze proeftijd hier op aarde komt natuurlijk een eind met de dood, de dood die de ziel ontbindt — lichaam en geest, scheidt.

Ten gevolge van Christus' overwinning over het graf zullen we allemaal opstaan, dat is de verlossing van de ziel. Het ligt aan ons welk lichaam we zullen krijgen in de opstanding en ook waar we van daar naar toe gaan. Paulus schreef over de opstanding aan de Korintiërs: „Er zijn hemelse en aardse lichamen, maar de glans der hemelse is anders dan die der aardse.

De glans der zon is anders dan die der maan en der sterren, want de ene ster verschilt van de andere in glans. Zo is het ook met de opstanding der doden." (1 Korintiërs 15:40-42.)

Als we ons hier houden aan de geboden van God, dan zullen we in Zijn tegenwoordigheid terugkeren en met Hem verblijven in eeuwig leven en heerlijkheid. Als we ons niet aan Zijn geboden houden zullen we op een heel wat minder aangename plaats verblijven. Het ligt aan ons.

„Overeenkomstig de morele vrijheid" die God ons heeft gegeven, zijn we vrij te handelen zoals we verkiezen en zal iedereen in de dag des oordeels voor zijn eigen daden verantwoordelijk zijn. (Zie LV 101:78.)

Een Amerikaanse profeet van weleer heeft deze waarheid in deze prachtige woorden weergegeven:

De mensen zijn vrij en hun wordt alles gegeven wat heilzaam is. „Zij zijn vrij te kiezen, vrijheid en eeuwig leven . . . of gevangenschap en dood naar de slavernij en macht des duivels; want hij tracht alle mensen even ellendig te maken als hij zelf is." (2 Nephi 2:27.)

Een andere Amerikaanse profeet van toen beschrijft in de volgende woorden de situatie waarin we ons tussen dood en opstanding zullen bevinden: „Zie, het is mij door een engel bekendgemaakt (hier spreekt Alma — hij raadde niet maar wat; het was hem door een engel verteld) dat de geesten van alle mensen, zodra zij uit dit sterfelijik lichaam zijn heengegaan, ja, de geesten van alle mensen, hetzij goede of boze, huiswaarts worden geleid naar die God, Die hun het leven heeft gegeven.

En dan zal het geschieden, dat de geesten van hen, die rechtvaardig zijn, in een staat van rust, een staat van vrede, waarin zij van al hun moeten en van alle zorg en smart zullen uitrusten.

En dan zal het geschieden, dat de zielen der goddelozen, ja, die zondig zijn — want zie, zij hebben part noch deel aan de Geest des Heren, want zie, zij verkozen boze werken boven goede; daarom kwam de geest des duivels in hen en nam hun woning in bezit — in de buitenste duisternis zullen worden uitgeworpen; daar zal geklaag en wening en knersing der tanden zijn; en dit tengevolge van hun eigen ongerechtigheid; zij waren door de wil des duivels gevangengenomen.

Nu dit is de staat van de zielen der goddelozen; ja, in duisternis en in een ontzagwekkende en vreselijike toestand wachten zij op de vurige granschap van Gods toorn over hen; aldus verblijven zij in deze staat, zowel als de rechtvaardigen in het paradijs tot de tijd van hun opstanding." (Alma 40:11-14.)

In de Hof van Eden begiftigde God Adam en heel zijn nageslacht met die vrije wil die ze al in de geestenwereld hadden genoten.

Onder andere heeft Hij gezegd: „Ik, de Here God, (stond niet toe,) dat Adam en zijn nakomelingschap de tijdelijike dood zouden sterven, voordat ik, de Here God, engelen zou uitzenden om hun bekering en verlossing te verkondigen door geloof in de naam van Mijn Eniggeboren Zoon." (LV 29:42.)

Beginnend met Adam en daarna steeds opnieuw in elke bedeling van het evangelie heeft de Here het evangelie van Jezus Christus geopenbaard. Dat evangelie heeft de beginselen en verordeningen in zich die de weg vormen — de enige weg — naar vrede en geluk in dit leven en naar eeuwig leven en verhoging in de komende wereld. De laatste bedeling begon in de lente van 1820 toen God, onze Eeuwige Vader, hoogstpersoonlijk samen met Zijn opgestane Zoon, Jezus Christus, onze Heiland, in het heilige bos bij Palmyra in de staat New York, aan Joseph Smith Jr. verscheen.

Tijdens de daarop volgende jaren werden alle beginselen en verordeningen van het evangelie van Jezus Christus, die noodzakelijik zijn voor de zaligheid en verhoging van de mens, samen met de macht en het gezag te de onderrichten en te bedienen, geopenbaard.

En op 6 april 1830, 146 jaar geleden, werd Christus' ware Kerk, de naam dragend „De Kerk van Jezus Christus," met het toevoegsel „van de Heiligen der Laatste Dagen" — om haar te onderscheiden van de oorspronkelijike Kerk — hersteld op aarde met zes mensen als lid. Nu zijn er meer dan driemiljoen leden. Er zijn nu zo'n 23.000 zendingen die de boodschap over de herstelling uitdragen aan de volken van de wereld. Mijn broeders, zusters en vrienden,

ik weet dat de onderwerpen die ik in deze toespraak heb behandeld waar zijn, daarom getuig ik ervan. Ik weet dat we menselijke zielen zijn — bestaande uit geesten door God verwekt, bekleed met een aards lichaam van vlees, bloed en beenderen. Ik weet, net als ieder van u dat weet, dat we niet als ieder van u sterven; dat ons lichaam zal terugkeren tot de aarde waaruit het ontstaan is, dat onze geest naar de geestenwereld gaat; dat wij door Christus' overwinning over het graf allemaal zullen opstaan en als onsterfelijke ziel staan voor de rechterstoel van de grote Jehova; en en dat we daar zullen worden verwezen naar die graad van heerlijkheid waarvan we terwijl we in de sterfelijkheid waren, de wetten hebben gehoorzaamd. Als we er steeds aan denken wie we zijn, waarom we hier zijn en waar we na deze proeftijd naar toe gaan, en ons leven inrichten naar die wetenschap, zullen we in dit leven vrede vinden en het eeuwige leven ontvangen in de komende wereld. Willen we vaststellen of deze goddelijk-

ke leringen op waarheid berusten of vals zijn, dan moeten we gebruik maken van de test die Jezus ons heeft voorgeschreven en staat opgetekend in Johannes: „Doch toen het feest reeds op de helft was, ging Jezus op naar de tempel en leerde.

De Joden dan verbaasten zich, en zeiten: Hoe is deze zo geleerd zonder onderricht te hebben ontvangen? Jezus antwoordde hun en zeide: Mijn leer is niet van Mij, maar van Hem, die Mij gezonden heeft; Indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek. (Johannes 7:14-17.)

Niemand staat of kan in zijn recht staan als hij deze leringen en geboden die door de Here zijn geopenbaard verwerpt onder het mom van: ik weet niet of ze waar zijn; want alles wat de Here doet of zegt draagt het bewijs van zijn eigen echtheid in zich en iedereen is door God begiftigd met middelen waardoor hij duidelijk kan weten dat ze waar zijn. „De Geest van Jezus Christus,” zegt

de openbaring, „geeft licht aan een ieder, die in de wereld komt; en de Geest verlicht ieder gedurende zijn aardse bestaan, die naar de stem des Geestes luistert.

„En een ieder, die naar de stem des Geestes luistert, komt tot God, ja, tot de Vader. (LV 84:45-47.)

Zo gaf de profeet Lehi ook getuigenis toen hij tot zijn zoon Jakob sprak: „De mensen zijn voldoende onderricht (door te luisteren naar de Geest) om goed van kwaad te kunnen onderscheiden.” (2 Nephi 2:5.) Mormon deed dat ook. Hij onderwees zijn broeders: „De Geest van Christus is aan ieder mens gegeven, opdat hij het goede van het kwade moge onderscheiden.” (Moroni 7:15.)

Dat wij allen door het getuigenis van de Heilige Geest moge weten van waar we komen, waarom we hier zijn en waar we na dit leven naar toe gaan, en dat ons door rechtvaardig te leven voor eeuwig vermeerderde heerlijkheid gegeven moge worden. Dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

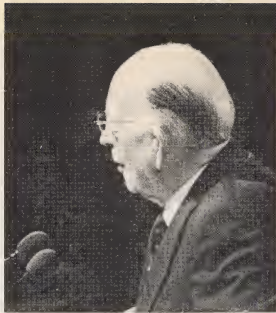
De tabernakel als president Tanner spreekt.

Door schriftstudie kunnen we alles dat is geopenbaard over de liefde van onze hemelse Vader te weten komen.

De waarde van de Heilige Schriften

DOOR LeGRAND RICHARDS
Lid van de Raad der Twaalven

Ik ben erg blij, broeders en zusters, dat ik het voorrecht heb deze prachtige conferentie bij te wonen en te luisteren naar de aanwijzingen die ons zijn gegeven door de dienstknechten des Heren. Ik dank de Here voor uw vriendschap en vriendelijkheid die ik bij mijn bezoek aan diverse ringen mocht ondervinden.

Toen ik nadacht over welke belangrijke en inspirerende onderwerpen ik vanmorgen tot u zou spreken, vond ik dat ik wat moest gaan zeggen over de waarde van de Heilige Schriften.

Als we die Heilige Schriften niet zouden hebben, wat zouden we dan weten over onze Vader in de hemel en zijn grote liefde waardoor Hij ons zijn Eniggeboren Zoon heeft gegeven? Wat zouden wij weten over zijn Zoon en zijn prachtige zoenoffer en het evangelie dat Hij ons heeft gegeven, ons levenspatroon en de beginselen waarover broeder Romney het zojuist heeft gehad: waar we vandaan komen, waarom we hier zijn en waar we naar toe gaan? Zonder kennis van deze zaken kunnen we zijn als een stuurloos schip op zee. We blijven wel drijven, maar zullen nooit in de haven aankomen.

Ik ben getroffen door de woorden van de Heiland waar Hij zei: „gij onderzoekt de Schriften; want gij meent daarin eeuwig leven te hebben; en deze zijn het, welke van Mij getuigen.” (Johannes 5:39.)

Is er iets dat wenselijker is om te zoeken dan het eeuwig leven, de kennis dat we na de dood kunnen voort-

leven met onze geliefden en samen met onze dierbaren en de geheiligde en verlorne kinderen van de Vader kunnen worden verhoogd?

Ik ben getroffen door de verklaring van Cicero. Hij heeft gezegd dat het lange hiernamaals hem veel meer belang inboezemde dan het korte heden. Ik houd van die gedachtegang. Volgens mij zou de wereld er heel anders uitzien als we allemaal meer geïnteresseerd zouden zijn in het lange hiernamaals.

Ik ben ook getroffen door de versregels van de Engelse dichteres Elizabeth Barren Browning, die luiden:

Hemelse gaven zijn mens en dier en kruid.

Overal staan bosjes door Gods hand in brand.

Slechts zij die dat merken doen stil hun schoenen uit;

D'anderen plukken bramen of zitten aan de kant.

Veel mensen op aarde stellen zich tevreden met het plukken van bramen. Als we om ons heen kijken naar deze wonderbaarlijke schepping en alles zien wat de Here heeft geformeerd, wat het menselijk vermogen te boven gaat, kunnen we ons toch moeilijk aan de indruk onttrekken dat de aarde vol hemelse gaven is.

Maar dat alles vertelt ons niets over wat er na de dood gebeurt. Dat nu kunnen we te weten komen door onze studie van de Heilige Schriften. De woorden die Petrus destijds heeft geschreven spreken mij aan: „En wij

achten het profetische woord (daarom) des te vaster, en gij doet wél, er acht op te geven als op een lamp, die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw harten. Dit moet gij vooral weten, dat geen profetie der Schrift eigenmachtige uitlegging toelaat;

Want nooit is profetie voortgekomen uit de wil van een mens, maar, door de heilige Geest gedreven, hebben mensen van Godswege gesproken.” (2 Petrus 1:19-21.)

De Schriften komen tot ons door middel van de Heilige Geest en kunnen niet door iemands eigen uitleg worden begrepen. Als we de Schriften geloven zoals ze zijn geschreven, hebben we vele waarheden die we de wereld kunnen bieden die niemand anders op de hele wereld kan begrijpen.

Ik ben getroffen door de woorden in het Boek van Mormon. Op drie plaatsen wordt ons verteld dat we de profetieën van Jesaja moeten bestuderen; dat ten dage van hun vervulling het de mensen gegeven zou zijn ze te begrijpen.

Ik bestudeer graag de profetieën van Jesaja en het komt mij voor dat hij toen meer bij onze tijd betrokken was dan wanneer hij nu werkelijk hier op aarde zou leven. Hij zag zoveel van wat in deze bedeling zou gebeuren. Bij voorbeeld heeft deze profetie van Jesaja mij altijd geboeid. Toen Babylon de grootste stad ter wereld was profeteerde Jesaja dat zij zou worden vernietigd en dat zij zou worden tot de verblijfplaats van reptielen en wilde dieren en dat de Arabier zijn tent daar niet meer zou „opslaan”. Verder zegt hij dat Babylon nooit meer zal worden opgebouwd. (Zie Jesaja 13.) Kunt u zich voorstellen dat er heden ten dage iemand zou zijn die zou verklaren dat een van onze grootste steden zou worden verwoest en nooit meer herbouwd? En toch, is Babylon tot op heden nooit herbouwd.

Nu wil ik met u hoofdstuk negenentwintig van Jesaja gedeeltelijk bespreken. Als ik dat hoofdstuk goed begrijp was er ten tijde dat deze Kerk werd georganiseerd niemand in de hele wereld in staat de profetieën van Jesa-

ja te begrijpen totdat het Boek van Mormon te voorschijn kwam. Daardoor hebben wij nu van die schrift-plaatsen een begrip zoals niemand anders ter wereld heeft.

Graag wil ik een stukje lezen en ik begin bij het eerste deel van hoofdstuk 29:

„Vee Ariël, Ariël! de stad waarin David gelegerd heeft (Ariël is een andere naam voor Jeruzalem); doet jaar tot jaar; laat ze feestofferen slachten.” (Met andere woorden in de komende generaties.) „Evenwel zal Ik Ariël beangstigen, en er zal treuring en droefheid wezen.” (Jesaja 29:1-2, hier is de statenvertaling gebruikt omdat deze dichter bij het Engels komt.) Dat is alles wat hij te zeggen had over de verwoesting van Jeruzalem, maar u weet nog wel wat Jezus zei tegen zijn Twaalfen. Hij vertelde ze dat de tempel zou worden verwoest, dat er niet een steen meer op de andere zou staan, en dat hij zou worden omgeploegd als een akker. (Zie Lucas 21:5-6.)

Vanaf dat punt gaat Jesaja over op het zien van de verwoesting van een ander groot centrum. Hij zegt er dit van: „En die stad zal mij gelijk Ariël zijn.” (Jesaja 29:2.) Met andere woorden, hij zag de verwoesting van nog zo'n groot centrum als Jeruzalem. Niemand ter wereld heeft kunnen zeggen waar dat andere centrum was voordat het Boek van Mormon te voorschijn kwam. Dan gaat Jesaja voort met wat hij zag met betrekking tot deze andere groep mensen. Hij zegt: „Dan zal ik Mij rondom tegen u legeren en u met wachtposten insluiten en schansen tegen u opwerpen. Dan zult gij diep uit de grond spreken en uw woord zal uit het stof gedempt opklinken; als van de geest van een dode zal uw stem uit de grond komen en uw woord zal uit het stof piepen.” (Jesaja 29:3-4.)

Is er iets ter wereld geschied om dat te vervullen zoals het te voorschijn komen van het Boek van Mormon, de platen waarvan het Boek van Mormon werd vertaald en waarop het verslag stond van de vroegere bewoners van Amerika gedurende een periode van duizenden jaren? In het zesde vers gaat hij voort te zeggen: „Gij zult door

de Here der heerscharen bezocht worden met donder, aardbeving, en geweldige gedreun, wind, storm en verterende vuurvlam.” Wat u nu doen moet is 3 Nephi lezen en u zult zien hoe letterlijk dat is vervuld. Ik zal een gedeelte uit 3 Nephi lezen om het aan te tonen:

„En in het vier en dertigste jaar, in de eerste maand, op de vierde dag der maand, stak er zulk een grote storm op als men nog nooit in het ganse land had gekend.

En ook was er een grote en vreselijke orkaan; en er waren vreselijke donderslagen, zodat die de gehele aarde deden beven, alsof ze op het punt stonden vaneen te scheuren.

En er waren buitengewoon felle bliksemschichten, zoals men nog nooit in het ganse land had gekend.

En de stad Zarahemla geraakte in brand.

En de stad Moroni verzonk in de diepten der zee, en haar inwoners verdronken.

En aarde werd over de stad Moronihah geworpen, zodat er op de plaats van de stad een grote berg ontstond.

En er was een grote en vreselijke verwoesting in het zuidelijke land.” (3 Nephi 8:5-11.)

Dan gaat het verslag verder met een beschrijving van de verwoesting in dat land. Geen wonder dat men bij opgravingen ruïnen van steden en cemen-

ten hoofdwegen aantreft in Zuid en Midden-Amerika waar eens die mensen woonden.

Dan gaat Jesaja verder in hoofdstuk negenentwintig met te zeggen: „Zo werd het gezicht van dit alles voor u als de woorden van een verzegeld boek, dat men aan iemand geeft, die lezen kan, terwijl men zegt: Lees dit eens; maar hij antwoordt: Ik kan niet, want het is verzegeld.” (Jesaja 29:11.) Kunt u ergens in de wereld de vervulling vinden behalve toen Martin Harris met afschriften van de hiërogliefen van de platen waarvan het Boek van Mormon werd vertaald naar professor Anthon ging in New York? Toen professor Anthon een certificaat had afgegeven waarin stond dat de vertaling juist was, wilde hij dat Martin Harris de platen zou brengen en ze hem liet vertalen. Martin Harris zei toen: „Ze zijn verzegeld.” Toen herhaalde de professor de woorden die Jesaja duizenden jaren geleden had gesproken: „Een verzegeld boek kan ik niet lezen.” Dat bedoel ik nu als ik zeg dat als de profetieën, zoals Petrus aangeeft, geen eigenmachtige uitlegging toelaten, niemand anders ter wereld kan deze profetieën van Jesaja in zijn negenentwintigste hoofdstuk uitleggen.

Dan gaat hij in ditzelfde hoofdstuk verder, nadat hij heeft verklaard dat het visioen van alles — het visioen

Zuster Carrie Torgersen uit Salt Lake City luistert naar de conferente, buiten op het Tempelplein.

dus van alles wat hij had gezien over zijn volk en zijn verwoesting en het te voorschijn komen van zijn verslag, sprekende uit de grond — bekend zal voorkomen. Ik heb een exemplaar van het Boek van Mormon gegeven aan de penningmeester van de Presbyteriaanse kerk in New Bedford in Massachusetts toen ik daar zendingswerk deed. Toen hij het bijna had gelezen zei ik: „Hebt u bij het lezen de indruk gekregen dat iemand dit boek zou hebben geschreven om de mensen te misleiden?”

„Meneer Richards,” zei hij, „als ik dit boek lees krijg ik dezelfde geestelijke prikkel als wanneer ik het Nieuwe Testament lees.”

Zou Jesaja dat niet hebben bedoeld toen hij zei dat het bekend zou voorkomen?

In hetzelfde hoofdstuk gaat hij verder te zeggen: „Te dien dage zullen de doven Schriftwoorden horen, en uit donkerheid en duisternis verlost, zullen de ogen der blinden zien.” (Jesaja 29:18.)

In zijn tijd begreep Jesaja zijn eigen inzicht niet in het braille, dat het voor blinden mogelijk maakt het boek te lezen.

Dan zegt Jesaja in hetzelfde hoofdstuk: „Omdat dit volk Mij slechts met woorden nadert en met zijn lippen eert terwijl het zijn hart verre van Mij houdt, en hun ontzag, voor Mij een aangeleerd gebod van mensen is, daarom, zie, Ik ga voort wonderlijk met dit volk te handelen, wonderlijk en wonderbaar; de wijsheid van zijn wijzen zal tenietgaan en het verstand van zijn verstandigen zal schuilgaan.” (Jesaja 29:13-14.) Ik getuig u plechtig als ambassadeur van de Here Jezus Christus dat wij dat wonderlijk en wonderbaar werk hebben. De door mij aangehaalde profetieën die niemand anders ter wereld kan uitleggen dan alleen wij als wij ze zien in de geest waarin ze zijn geschreven.

Ik bid dat God ons moge helpen bij het uitdragen van de wonderbare waarheden die tot ons zijn gekomen in deze bedeling door de herstelling van het evangelie en onze kennis van de Heilige Schriften. Ik geef u mijn zegen en liefde, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Dit oude verslag getuigt van Jezus Christus en zijn plan van zaligheid. Wij nodigen alle mensen uit het te lezen

Het Boek van Mormon

DOOR JAMES A. CULLIMORE
Assistent van de Raad van Twaalven

Mijn geliefde broeders en zusters, graag zou ik vandaag met u spreken over het Boek van Mormon. Vaak vraag ik me af of we aan dat prachtige verslag wel het belang toekennen dat het verdient. Toen de Kerk pas was georganiseerd zijn er wel mensen geweest die te lichtvaardig hebben gesproken over het Boek van Mormon. De Here heeft de volgende waarschuwing en veroordeling uitgesproken. Die zijn vandaag de dag nog wel net zo relevant als toen.

„En uw geest is in het verleden verduisterd geweest wegens ongelof, en omdat gij de dingen, die gij hebt ontvangen, lichtvaardig hebt behandeld —

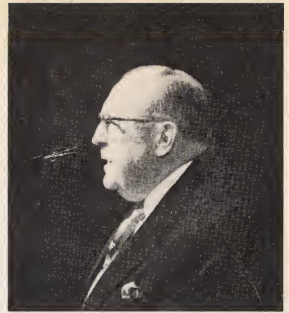
Welke ijdelheid en welk ongelof en de ganse kerk onder veroordeling hebben gebracht.

En deze veroordeling rust op alle kinderen van Zion, ja, op allen.

En zij zullen onder deze veroordeling blijven, totdat zij zich bekeren en het nieuwe verbond gedenken, namelijk het Boek van Mormon en de geboden, die ik hun reeds eerder heb gegeven, en niet alleen te spreken, maar te handelen overeenkomstig Ik heb geschreven —

Opdat zij vruchten mogen voortbrengen, het koninkrijk huns Vaders waardig. Anders blijft er een vloek en een oordeel om over de kinderen van Zion te worden uitgestort.” (LV 84:54-58.) Het Boek van Mormon is niet zo maar een boek.

Het is vertaald van gouden platen die Joseph Smith ter hand zijn gesteld

door een engel van God. Het is vertaald door de gave en macht van God. Oliver Cowdery, de secretaris, heeft gezegd: „Ik heb, met mijn eigen pen, het hele Boek van Mormon (op enkele bladzijden na) opgeschreven, zoals het kwam van de lippen van de profeet Joseph Smith terwijl hij het vertaalde . . . met behulp van de Urim en Thummim.” (*Millennial Star* 21 (1859): 544.)

Het boek maakt gewag van Christus' bezoek aan de mensen van dit (het Amerikaanse) continent. Het bevestigt de Bijbel en vult die aan. Het bewijst de waarheid van de Bijbel. Het centrale thema in het Boek van Mormon is Jezus Christus en Zijn zending. Het is ter overtuiging van Jood en niet-Jood dat Jezus de Christus is.

Het Boek van Mormon is een profetisch boek. Het te voorschijn komen ervan vervult vele bijbelse profetieën. Het Boek van Mormon is aan de wereld gegeven met de vermaning dat de mens zijn echtheid moest onderzoeken door het te lezen en God te vragen of het waar is. Voordat hij het verslag van de Nephtieten besloot, schreef Moroni, de laatste overlevende profeet van dat volk, aan hen die in de laatste dagen dit verslag zouden lezen:

„En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en

geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekendmaken." (Moroni 10:4.)

Is dat geen machtige uitdaging!

Broeder William E. Berrett vertelt over een belangwekkende vergadering in New York in 1938. Het betrof een vergadering van de Boekenclub van New York. Spreker was Henry A. Wallace, destijds minister van landbouw. Zijn onderwerp: „Goede boeken uit de negentiende eeuw.” In de loop van zijn toespraak zei hij: „Het mooiste boek dat in de negentiende eeuw op godsdienstig gebied is uitgegeven is het Boek van Mormon. Hoewel minder dan één procent van de Amerikanen dit boek heeft gelezen, heeft het op dat ene procent zoveel invloed gehad dat de geschiedenis van het land erdoor is gewijzigd.”

Broeder Berrett gaat verder: „Het is een boek dat een storm van protest heeft doen opsteken. Het heeft veroorzaakt wat de profeet Joseph heeft gezegd dat het zou veroorzaken. Het heeft de mensen in twee kampen verdeeld – voorstanders en tegenstanders. Er zijn (misschien) wel meer boeken geschreven tegen het Boek van Mormon dan tegen welk ander boek dat ooit in Amerika werd uitgegeven . . . Op de planken van de kerkelijke bibliotheek in het kerkelijk kantoorgebouw staan meer dan 1.500 (anti-mormoonse) boeken. Elk van die boeken bestrijdt op een aantal bladzijden het Boek van Mormon. Vijftienhonderd uitgaven van vijftienhonderd verschillende schrijvers. Van die vijftienhonderd zijn er waarschijnlijk maar twee geweest die een tweede druk hebben gehaald . . .” (William E. Berrett: „What is the Book of Mormon?” in *Know your religion Series 1953-1954*, 21 okt. 1953, blz. 1-2.)

Het gebeurt nu nog maar zelden dat critici zeggen dat het Boek van Mormon bedrog is. Het heeft zichzelf bewezen.

Robert B. Downs heeft een boek geschreven met als titel *Books that Changed America* (Boeken die Amerika hebben veranderd).

Hij neemt het Boek van Mormon op als een van de vijftientig boeken die daartoe hebben bijgedragen. In

zijn commentaar zegt hij: „Gedurende het hele bestaan van de Kerk is het Boek van Mormon haar machtigste en meest effectieve wapen geweest.” (Robert B. Downs, *Books that changed America*, New York: MacMillan Co., 1970, blz. 35.)

Het is een machtig boek!

Veel mensen hebben het gelezen. Ze zijn erdoor aangezet hun kerk waarin ze actief lid waren vaarwel te zeggen. Ze zijn erdoor aangezet hun vader, moeder en familie vaarwel te zeggen. Hun geloof in het boek en in de waarheden die het leert was zo sterk dat ze nog geloofden ook al werd hun gezegd dat ze zouden worden verstoten als ze lid zouden worden van de Kerk. Ze hebben hun beroep eraan gegeven, hun land. In sommige gevallen hebben ze alles gespendeerd wat ze hadden om de bootreis te kunnen betalen en liepen voorts over de vlakten naar de Valleï van het Zoutmeer en leefden onder de erbarmelijkste omstandigheden.

De profeet Joseph Smith schrijft in zijn dagboek: „Ik vertelde de broeders dat het Boek van Mormon het boek met de minste fouten op aarde was en de hoeksteen van onze godsdienst, en dat het de mens bij naleving van zijn leringen dichter bij God zou brengen dan enig ander boek.” (*History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 4:461.)

Wij geloven dat de Bijbel het woord van God is. Maar ik heb de zendingen vaak gevraagd wat ze zouden doen zonder het Boek van Mormon en hedendaagse openbaring. Wat zou hun manier van aanpak zijn met alleen maar de Bijbel? De profeet Joseph heeft daar het antwoord op gegeven: „Neem het Boek van Mormon en de openbaringen weg, en waar blijft dan onze godsdienst? Hij is er niet meer.” (*HC*, 2:52.)

Als het Boek van Mormon niet waar is, dan was Joseph Smith geen profeet van God. Ik getuig u dat het Boek van Mormon wèl waar is en dat de openbaringen vervat in de Leer en Verbonden en Parel van Grote Waarde en op andere plaatsen waar en van de Here afkomstig zijn. Onze boodschap aan de wereld is dat God leeft, dat Jezus de Christus is. Dat God Zich

aan de mens heeft bekendgemaakt in deze bedeling en Zijn evangelie met alle sleutelen en macht heeft teruggebracht. Niets bouwt met meer zekerheid het geloof en getuigenis op van de leden en beroert het hart van de oprechte zoekers naar waarheid zozeer dan dit prachtige boek.

Het Boek van Mormon heeft een bijzondere macht. Het geeft in stilte een krachtig getuigenis van zijn waarheid als iemand het leest.

Parley P. Pratt heeft gezegd: „De Geest des Heren kwam over mij toen ik (het Boek van Mormon) las en verlichtte mijn verstand, overtuigde me en grifte de waarheid in mijn brein, zodat ik wist dat het boek waar was, net zoals iemand het licht van de dag van de duisternis van de nacht kan onderscheiden.” (*Journal of Discourses*, 5:194.)

Brigham Young zei toen hij het Boek van Mormon las: „Ik wist dat het waar was, net zo als ik wist dat ik met mijn ogen kon zien, of met mijn vingers voelen.” (*JD*, 3:91.)

In de handen van niet-leden is het werkzaam als men slaapt. Ik vertel u dienaangaande twee gevallen die ik heb meegemaakt. Het eerste gaat over James Monroe Hastings en zijn vrouw, Eddie. Meneer Hastings was baptistendomeinee in New Mexico tijdens de crisis in de dertiger jaren. Na een van zijn godsdienstbijeenkomsten gaf iemand hem een Boek van Mormon dat hij mee naar huis nam en op de plank zette. Ongeveer vijf jaar later pakte hij het en begon erin te lezen. Toen hij het had doorgelezen getuigde hij tot z'n gezin dat het waar was. Het volgende weekend ging hij naar Springerville in de staat Arizona op zoek naar een lid van de Kerk die hem meer zou kunnen leren. Een paar weken later werden hij en zijn gezin gedoopt.

Medio 1939 kwamen broeder en zuster Hastings in onze kleine gemeente in Oklahoma City. Zij waren daar naar toe verhuisd om te proberen zijn broer en zijn gezin, die daar woonden, te bekeren. Toen ze hen tot de Kerk hadden gebracht verhuisden ze weer naar waar andere familieleden woonden zodat ze ook die konden onderwijzen.

Het andere geval heb ik te horen ge-

kreken van een goede vriend. Hij had een Boek van Mormon gegeven aan een van zijn collega's op de zaak. Niet lang daarna ging hij bij de firma weer en jarenlang hoorde hij niet meer van zijn vroegere collega. Toen hij hem terugzag zei z'n vriend: „Je zult waarschijnlijk wel willen weten wat er met je Boek van Mormon is gebeurd? Ik heb het niet gelezen, maar wel velen van mijn familie en het resultaat van dat lezen is dat nu negentien van mijn familieleden lid zijn van jouw Kerk.

Ik heb het boek mee naar huis genomen en het op de plank gezet. Toen mijn moeder op zekere avond bij ons op de kinderen paste zag ze het staan en begon erin te lezen. Toen we thuiskwamen vroeg ze ons ernaar. Ze zei: „Dit boek is waar.“ Dat was het begin van een reeks gebeurtenissen die al deze dopen tot gevolg hadden.

Tot Joseph Smith heeft de Here gezegd: „Dit geslacht zal Mijn woord door u ontvangen.“ (LV 5:10.) Het Boek van Mormon en hedendaagse openbaring zijn door middel van Joseph Smith tot de Kerk gekomen. Het boek getuigt van Christus. Het is een nieuwe getuige voor Christus. Luister naar de woorden van Nephi:

„De woorden, die ik in zwakheid heb geschreven, zullen voor hen sterk worden gemaakt, want ze bewegen hen goed te doen . . . en ze spreken van Jezus, en bewegen hen in Hem te geloven, en tot het einde te volharden, hetgeen het eeuwige leven is.

„Ze waarschuwen streng tegen zonde, zo duidelijk als waarheid maar kan zijn; daarom kan niemand toornig zijn om de woorden, die ik heb geschreven, tenzij hij de geest van de duivel heeft.

„. . . Indien gij in Christus zult geloven, zult gij ook deze woorden geloven, want ze zijn de woorden van Christus, en Hij heeft ze aan mij gegeven; en ze leren alle mensen, dat zij goed dienen te doen.“ (2 Nephi 33:4-5, 10.)

De Nephieten waren persoonlijk getuige van de opgestane Heer. Toen Hij hen bezocht nodigde hij hen uit zelf te komen kijken. Hij zei: „Staat op en nadert tot Mij, opdat gij uw handen in Mijn zijde zult kunnen steken, en opdat gij tevens de tekenen der nage-

len in Mijn handen en in Mijn voeten zult kunnen voelen, zodat gij moogt weten, dat Ik de God van Israël ben, en de God der ganse aarde, en voor de zonden der wereld ben gedood.

„En de schare zag, hoorde en gaf getuigenis; . . . zij zagen en hoorden allen, een ieder voor zichzelf.“ (3 Nephi 11:14, 17:25.)

Het Boek van Mormon getuigt van Joseph Smith. In zijn woorden tot zijn jongste zoon Jozef haalde de profeet Lehi het verbond aan dat God had gesloten met zijn voorvader, de grote Jozef die naar Egypte was verkocht. Deze bijzondere ziener, Jozef van Egypte, kreeg van de Here de belofte dat uit de vrucht zijner lendenen een rechtvaardige tak zou voortkomen en ook de belofte dat de Messias aan zijn nakomelingen in de laatste dagen zou worden geopenbaard. Voor het overblijfsel van het nageslacht van Jozef zou de Here een uitverkoren ziener, zoals Mozes, verwekken:

„Want Jozef getuigde waarlijk als volgt: Een ziener zal de Here mijn God verwekken, die een uitverkoren ziener voor de vrucht mijner lendenen zal zijn.

En Ik zal hem een gebod geven geen

ander werk te doen dan Ik hem zal gebieden. En Ik zal hem groot maken in Mijn ogen, want hij zal Mijn werk doen.

„En hij zal groot zijn als Mozes, die Ik voor u zou verwekken, gelijk Ik heb gezegd, om Mijn volk, o huis Israëls, te verlossen.

„En zijn naam zal naar de mijne worden genoemd, en deze zal als die van zijn vader zijn. En hij zal zijn als ik, want wat de Heer door Zijn hand tot stand zal brengen, door des Heren macht, zal mijn volk redding brengen.“ (2. Nephi 3:6, 8-9, 15.)

Joseph Smith, de profeet uit de laatste dagen, heeft deze profetie vervuld.

Het Boek van Mormon is waarachtig een getuige voor Jezus Christus en Zijn plan van zaligheid voor het mensdom. Het is een getuige dat Jezus Christus, door middel van Joseph Smith, in onze dagen weer Zijn werk heeft gevestigd. Wij nodigen alle mensen uit het boek te lezen en voor zichzelf de machtige boodschap te leren kennen.

Ik geef u mijn getuigenis van de waarheid van dit evangelie en van het Boek van Mormon, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Ouderling Adney Y. Komatsu, assistent van de Raad der Twaalven, onderhoudt zich met kennissen.

Ons getuigenis van de waarheid vormt de fundamentele kracht bij het verkondigen van de evangelieboodschap

Het persoonlijk getuigenis

DOOR JOSEPH ANDERSON
Assistent van de Raad der Twaalven

En van de kenmerkende eigenschappen van de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is het persoonlijk getuigenis. Het is voor de geloofsgetrouwe leden van de Kerk niets bijzonders om getuigenis af te leggen van hun geloof in en kennis van de waarheid waar en wanneer de gelegenheid zich voordoet. Het is wenselijk en het wordt verwacht dat men voordat men tot de Kerk toetreedt persoonlijk zekerheid heeft van de waarheid van de leerstellingen die wij onderwijzen, dat het evangelie dat wij verkondigen het teruggebrachte plan van leven en zaligheid is, dat het geen nieuwe godsdienst maar het eeuwige evangelie is, waarvan de sleutelmacht, beginselen en leerstellingen door hemelse boodschappers die leefden in vroegere bedelingen en toen de Here en Zijn apostelen in het midden des tijds op aarde waren deze sleutelen en bevoegdheid bezaten, aan de mens op aarde zijn teruggebracht. Mensen die alleen maar denken dat door het verstand conclusies kunnen worden getrokken vinden het moeilijk deze dingen die niet door de vijf zintuigen kunnen worden bewezen, als toepasbaar te aanvaarden. Paulus zou daaraan wel eens gedacht kunnen hebben toen hij zei: „Want wie van de mensen weet, hetgeen des mensen is, dan de geest des mensen, die in hem is? Alzo weet ook niemand, hetgeen Gods is, dan de Geest Gods.” (I Kor. 2:11.)

De Engelse dichter John Dryden heeft gezegd:

Vaag is het licht van sterren en maan;
Vaag voor de eenzame reiziger.
Vaag is de rede voor de ziel,
Als het gaat het hemelse te zien.
Geen licht voor ons dat uitgaat van de rede,
Geen zekerheid bij de twijfels op onze weg.
Weliswaar een leidraad voor het gaan;
Maar als dat vage licht door helderder verdwijnt,
Als het daglicht ons onze plaats laat zien,
Zo schijnt de godsdienst over onze rede
En licht de Geest ons bij in onze worsteling omhoog.

(Vrij vertaald naar „*Religio Laici*,” The Poetical Works of Dryden, Cambridge: The Riverside Press, 1950, p. 162.)

In zijn afscheidwoord tot de Lamanieten gaf Moroni dit in het Boek van Mormon opgetekend getuigenis:

„En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekendmaken.

”En door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten.

„En door de kracht van de Heilige Geest kunt gij weten, dat Hij bestaat; daarom zou ik u willen vermanen, dat

gij de kracht Gods niet verloochent; want Hij werkt door kracht, volgens het geloof van de mensinkinderen, Dezelfde heden, morgen en voor eeuwig. (Moro. 10:4-5, 7.)

Ik herinner mij enkele jaren geleden iets gelezen te hebben over een onlangs overleden prelaat van een van de christelijke kerken uit Salt Lake City, die heeft gezegd dat hij bewondering en respect had voor de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en hun levensnormen, maar, zei hij, hij hield niet zo van de wijze waarop zij hun getuigenis gaven.

Nietgetuigende de vele en grote wonderen die de discipelen van onze Heer Hem zagen totstandbrengen, gebeurde het wel dat ze twijfelden of hun Heer en Meester wel waarlijk de Christus was van Wie de profeten hadden gesproken. De Schriften vertellen ons dat „als Jezus gekomen was in de delen van Cesarea Filippi, vraagde Hij Zijn discipelen, zeggende: Wie zeggen de mensen, dat Ik, de Zoon des mensen ben?

„En zij zeiden: Sommigen: Johannes de Doper; en anderen: Elias; en anderen: Jeremia of een van de profeten.

”Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?

”En Simon Petrus, antwoordende, zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.

„En Jezus antwoordende, zeide tot hem: Zalig zijt gij, Simon, Bar-Jona! want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is.” (Mt. 16:13-17.)

Dat getuigenis dat als openbaring tot Petrus was gekomen van de Vader, is door de jaren heen tot ons gekomen en is voor ons een aanwijzing hoe we kunnen weten dat Jezus de Christus is. Gelijkwerwijs mogen wij ook de waarheid van het herstelde evangelie kennen en daarvan getuigenis geven, dat Diezelfde Jezus Christus ook nu nog leeft en onze Verlosser en Heiland is. Dat kan door God aan de mens worden geopenbaard door de macht van de Heilige Geest, want daardoor kunnen we alles dat goed voor ons is te weten komen. De bron van dat getuigenis is de rots

van openbaring waarop de Kerk is gebouwd, en de poorten der hel zullen die niet overwinnen. Zoals de Heiland aangaf, vlees en bloed openbaren deze dingen niet, maar ze komen slechts door openbaring van onze Vader in de hemel.

Ons getuigenis van de waarheid van dit werk is uniek, en misschien is het onze persoonlijke bron van kracht bij het verkondigen van het evangelie aan de wereld. Dat getuigenis moet hecht en waarachtig zijn, gebouwd op de rots van openbaring. Het moet zo sterk zijn dat het de woorden van kritiek en de stormen van verleiding die tegen de kerk worden opgeworpen kan weerstaan. Het moet stevig worden gemaakt door een rechtvaardig leven. Als we het evangelie van de Here Jezus Christus beter gaan begrijpen, gaan we ook duidelijker de bedoelingen van het leven inzien en wordt ons geloof in de vertegenwoordigers van God vergroot. Wanneer onze zendingen de wereld ingaan met de boodschap van de herstelling, leggen zij getuigenis af van de waarheid van dit werk van de laatste dagen. Die getuigenissen moeten meer zijn dan alleen maar woorden: ze moeten overtuigend klinken. En als ze met hart en ziel worden gegeven hebben ze grote invloed op het denken van wie ernaar luistert, een invloed waaraan niet zomaar voorbij kan worden gegaan, want die getuigenissen gaan vergezeld van de Heilige Geest.

Emmersom heeft gezegd: „De onvolmaaktheid van onze theologie is gelegen in het feit dat de Bijbel een gesloten boek is en in het feit dat het tijdvak van inspiratie achter ons ligt.” De kracht van deze Kerk hangt niet alleen af van de profeten en apostelen uit eerdere bedelingen, noch van het getuigenis van de Algemene Autoriteiten van nu. De kracht van deze Kerk is gelegen in het getuigenis en geloof van haar leden. Ieder lid kan dat getuigenis hebben als hij het door studie en oprecht bidden zoekt en als hij de geboden die de Here ons heeft gegeven nakomt. Dat getuigenis wordt tot kennis van de waarheid van dit werk. Door een rechtvaardige levenswandel en onzelfzuchtige dienstbaarheid zal het dagelijks sterker wor-

den en uitmonden in de wetenschap dat niets anders dan zorgeloosheid of zonde het kan verzwakken of verwoesten.

Met betrekking tot dit onderwerp heeft een van de vroegere presidenten van de Kerk, president McKay, gezegd: „Een getuigenis van het evangelie van Jezus Christus is de heiligste, de kostbaarste gave die wij in ons leven hebben. Het is slechts verkregen door ons te houden aan de beginselen van het evangelie, niet door het volgen van de wegen der wereld. De verleidingen van de wereld verschaffen u voor een ogenblik plezier.

„O ja, u kunt best kortstondig plezier hebben; maar vreugde ervaart u niet — geluk vindt u niet. Geluk komt alleen maar door die goede, smalle maar rechte weg te volgen die naar het eeuwige leven leidt.

„Dat is mijn getuigenis tot u. Het gebeurt wel dat er hindernissen zijn; vervolging; zelfverloochening; er zullen tranen vloeien omdat u steeds maar weer aan deze verleidingen, aan deze wereldse idealen blootstaat, en u ze moet overwinnen. Dat lijkt een groot

offer te zijn, maar dat duurt maar even. De Here laat nooit degenen die Hem zoeken in de steek. Dat gebeurt misschien niet op de manier die u zich voorstelt, maar het gebeurt wel. De Here zal Zijn belofte aan u gedaan zeker gestand doen.” Onder verdere verwijzing naar getuigenis en zijn eigen getuigenis zegt hij: „Maar het getuigenis dat dit werk waar is is niet gekomen door openbaring, groots en heerlijk als die was (hij spreekt hier over een openbaring die hem was gegeven), maar door gehoorzaamheid aan Gods wil, in overeenstemming met Christus' belofte: „Zo iemand wil Deszelfs wil doen, zal hij van deze leer bekennen, of hij van God is, dan of ik van Mijzelfden spreek.” (David O. McKay, *Treasures of Life*, Deseret Book Co., 1962, pp. 229-231.)

Door de gave en macht van de Heilige Geest is in het hart van miljoenen heiligen der laatste dagen sinds de Kerk in 1830 werd opgericht, getuigenis gelegd — getuigenis dat Jezus de Christus is; dat Hij leeft; dat Hij de Eerstgeborene des Vaders is in de geest en de Eniggeborene Zoon van de

Ezra Taft Benson en Mark E. Petersen, leden van de Raad der Twaalfen.

Vader in het vlees; dat Hij onze Verlosser en Heiland is; dat Hij het Brein is achter het eeuwige plan van leven en zaligheid; dat Hij onze Oudste Broeder is; dat in antwoord op het nederig gebed van Joseph Smith (hij was toentertijd een jongen van veertien jaar) onze hemelse Vader en Zijn Zoon Jezus Christus, verheerlijkte Wezens van vlees en beenderen, in 1820 aan hem verschenen in het bos bij Palmyra in de staat New York; dat wat Joseph over deze verschijning schrijft waar is. Deze mensen hebben getuigd dat de Heilige Geest hun heeft geopenbaard dat Joseph Smith een profeet was van de levende God, uitverkoren vóór de grondlegging van de aarde, als instrument in de handen des Heren om de weg voor te bereiden voor de terugbrenging van het evangelie van Jezus Christus in deze bedeling van de volheid der tijden. Voorts, dat zij die de profeet Joseph Smith als profeet van de Kerk van de Here hebben opgevolgd, met inbegrip van Spencer W. Kimball onze profeet en president, dragen en gedragen hebben de sleutelmacht van het Koninkrijk Gods op aarde, die onder andere het gezag geeft voor het uitdragen van de boodschap van het teruggebrachte evangelie aan de hele mensheid en dat niemand daar zonder reden van mag worden uitgesloten. De profeet Joseph verzegelde dat getuigenis met zijn bloed, net zoals vele anderen sinds het evangelie op aarde is teruggebracht.

Na meer dan vijftig jaar te hebben samengewerkt met de leiders van de Kerk hier op aarde — profeten, zieners en openbaarders van deze bedeling — gedurende welke tijd ik getuige ben geweest van de inspiratie en openbaring van de Here aan Zijn dienstknechten, geef ik mijn getuigenis dat de Geest des Heren tot mijn ziel getuigd heeft dat deze dingen waar zijn. Ik getuigd dat als wij onze eeuwige geest kunnen afstemmen op de aansporingen van de Heilige Geest Gods, de hand van God voor ons zichtbaar kan worden; en het luisterend oor op die manier afgestemd kan de celestiale fluisteringen opvangen van de stem van God. In de naam van Jezus Christus. Amen.

„Instellingen zijn waard wat de enkeling waard is”

Wat mensen waard zijn

DOOR CHARLES A. DIDIER

Lid van het Eerste Quorum van Zeventig

Mijn geliefde broeders en zusters, ik wil u graag deelachtig maken van de geest van het Westeuropese interregionale gebied en u de boodschap overbrengen van liefde en getuigenis van de mensen uit België, Frankrijk, Italië, Nederland, Spanje en Zwitserland.

Toen ik de laatste keer aan het verhuizen was en daarbij „grote opruiming” hield kwam ik een van mijn dictaatcahiers uit mijn studententijd tegen dat handelde over internationaal recht. In grote letters had ik op het voormslag een uitspraak geschreven van Aristide Briand, winnaar van de Nobelprijs voor de vrede en een van de oprichters van de vroegere Volkenbond. Die uitspraak luidde: „Instellingen zijn waard wat de enkeling waard is.” In de loop der jaren heb ik vaak nagedacht over deze waarheid bij mijn studie van of werk bij verschillende instellingen zoals handelsondernemingen, regeringen en zelfs kerken. Ik dacht dat je met dezelfde analogie kan zeggen dat de waarde van het land afhangt van zijn bevolking en dat het zal opbloeien of verwelken al naar gelang de wens van het volk.

Eén volk, één land ter wereld heeft meer voor de wereld gedaan dan welk land in de geschiedenis dan ook, vanwege de rechtvaardige wensen van zijn bevolking. Graag wil ik vandaag samen met u de tweehonderdste verjaardag van de Verenigde Staten vieren — een land met een goddelijk geïnspireerde grondwet — en de Here samen met u dankzeggen voor wat zijn bevolking was, is en zal zijn.

Ik weet nog heel goed de verhalen over de edelmoedigheid van het Amerikaanse volk die mijn grootvader mij als kind vertelde terwijl ik bij hem op schoot zat. Met een zachte en gebroken stem legde hij uit hoe er aan het einde van de eerste wereldoorlog mensen van de hongerdood werden gered. De eerste keer dat ik zelf die liefdadigheid ervoer was toen ik de eerste Amerikaanse soldaat zag zitten op zijn gevechtsvoertuig op de dag dat wij werden bevrijd. Hij gaf me een groot stuk van iets om in mijn mond te steken. (Veel later ben ik erachter gekomen dat dat iets „corned beef” heette!) Ik weet nog hoe ik als tiener eer beeweas aan de offers van het Amerikaanse volk toen ik op mijn fiets langs de oorlogsbegraafplaatsen reed die niet ver van mijn huis lagen en hoe ik stil stond te kijken naar de duizenden witte kruisen, keurig op rij, de graven aangevend van hen die hun leven gaven zodat ik in vrijheid kon leven. Ik weet nog dat ik als student leerde over hoe de Europese landen hun economische vrijheid behielden dankzij het Marshall-plan; hoe onze landen hun vrijheid behielden; hoe zo veel landen in de wereld, getroffen door natuurrampen, er bovenop werden geholpen.

Ik weet nog dat ik als jongeman thuis twee andere jongemannen ontving die merkwaardigerwijs dezelfde voornaam hadden: Elder! Ze lieten ons gezin het Boek van Mormon zien, een goddelijk bewijs van de zorg en liefde van de Here voor Zijn kinderen. Zij brachten ons gezin de boodschap van het her-

stelde evangelie, dat Christus Gods Zoon is, de goddelijke zending van Joseph Smith en de goddelijkheid van deze Kerk. Hun boodschap en hun bereidheid gehoor te geven aan de oproep van de profeet heeft ons leven veranderd. Ik herinner me als vader, priesterschapsdrager, zendingspresident dat ik, dankzij uw voorbeeld van liefdadigheid, offervaardigheid en liefde, toewijding en werkzaamheid, lering heb getroffen — de lering dat de bron van alle zegeningen God is, door gehoorzaamheid aan Zijn geboden. Als ik de zendingsgebieden en ringen in Europa langsga zie ik de vruchten van het door u gezaaide zaad en graag zou ik u van enkele van die vruchten op de hoogte stellen.

Ik zag de vruchten van het samen beleven van het evangelie en het roepen van iedere jongeman als zendingeling toen ik een jonge Spaanse zendingeling in Italië zijn getuigenis hoorde geven. Een andere zendingeling, nog maar pas geroepen uit de Ring Parijs, vertelde zijn zendingspresident met tranen in de ogen dat hij en zijn collega de vorige avond vijf gesprekken hadden gevoerd in een taal die hij drie weken geleden nog niet machtig was.

Ik heb de vruchten gezien van het eren van de boodschap van een geïnspireerd profeet van de Here om voort te gaan met de strijd toen ik in Brussel luisterde naar de zendingscoördinator in de gemeente die zijn collega's in het priesterschap vertelde dat hij met geestdrift vervuld was omdat hij wist dat vijftien gezinnen bereid waren nieuwe gezinnen te zoeken en hen uit te nodigen bij hen thuis door de zendingelingen onderricht te krijgen.

Ik zag de vruchten van opoffering toen ik luisterde naar districtspresidenten die probeerden meer activiteit, grotere opkomst en betere resultaten te bewerkstelligen zodat ze in aanmerking zouden komen ring te worden.

Ik heb de vruchten gezien van werkzaamheid en toewijding bij honderden mensen die naar de tempel gingen, bezig waren met de voorbereidingen voor de gebiedsconferentie, het koninkrijk Gods met hernieuwde geestkracht van dienstbaar zijn voor hun naasten bezig waren op te bouwen. Alles opnoemen zou te veel vergen,

maar u moet weten dat uw zaad in goede aarde gevallen is en steeds meer goede vruchten voortbrengt.

Ja, ik weet wat u heeft gedaan. En miljoenen andere mensen die zochten naar het lichtende voorbeeld en de waarheid weten dat. Vandaag is voor velen al weer verleden tijd en morgen is voor hen het grote onbekende. Vandaag kan morgen doen veranderen. Wat voor soort leefgemeenschap bouwen wij op? Wat voor soort land zullen we hebben als wij ons als volk niet verzetten tegen de aanvallen van het kwaad? Was het Moroni niet die zijn kleeid scheurde en op een stuk hiervan schreef, ten einde zijn volk te vrijwaren van slavernij: „Ter gedachtenis aan onze God, onze godsdienst, en vrijheid en onze vrede, onze vrouwen en onze kinderen.” (Alma 46:12.)

Aan het begin heb ik gezegd dat de waarde van een land afhangt van wat zijn volk waard is. Voor het volk van

God, voor het volk dat vrede wil, voor hun vrouwen en hun kinderen, is er maar één weg, één kerk en één Heer.

Wat moet gebeuren is bekeren en gehoorzaam zijn aan de geboden des Heren en een voorbeeld zijn voor de rest van de landen door te luisteren naar een levende profeet. De kerk is De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, hersteld door de profeet Joseph Smith. De Heer Jezus Christus van wie wordt gezegd: „Want er is ook onder den hemel geen andere Naam, door Welken wij moeten zalig worden.” (Hand. 4:12.)

Dit is eeuwige waarheid, en „wat ook meer of minder is dan dit, is de geest van die boze, die sedert den beginne een leugenaar was.” (LV 93:25.)

Vandaag de dag worden we op school, op ons werk of waar we ook mogen zijn op heel verschillende manieren voor de keuze gesteld tussen waar-

Nieuw geroepen leden van het Eerste Quorum van Zeventig: Carlos E. Asay en M. Russel Ballard Jr.

heid en kwaad. Dat kan door middel van kranten, platen, mensen, radio, televisie, gesprekken. Een gemaakte keuze moet worden verwerkelijk door aanvaarding of weigering, door voorschrijven of gehoorzamen, door raadgeving of afraden.

Door welke gevoelens wordt die dagelijkse keuze bepaald? Liefde, gemeedsaandoening, vrees, moed, trots, luiheid of wilskracht? Zijn die gevoelens in harmonie met ons geloof en getuigenis? De sleutel tot het juiste antwoord wordt gegeven door een liefhebbend Vader:

„Hij, die Zijn geboden onderhoudt, ontvangt waarheid en licht, totdat hij in waarheid is verheerlijkt, en alle dingen weet.” (LV 93:28.) Gehoorzaamheid aan de geboden moet de enige en wezenlijke grond zijn waardoor onze keuze en daardoor ons eeuwige leven worden bepaald. Alma heeft dat heel duidelijk uitgedrukt:

„Ik moest mij in mijn wensen niet bekommeren over het vaste besluit van een rechtvaardige God, want ik weet, dat Hij de mensen geeft volgens hun verlangens, hetzij ten dood of ten leven; ja, ik weet, dat Hij de mensen bedeeft naar hun wil, hetzij voor hun heil of voor hun ondergang.

„Ja, en ik weet, dat het goede en het kwade aan alle mensen is voorgelegd; hij, die geen onderscheid weet tussen goed en kwaad, is schuldeloos; doch aan hem, die goed en kwaad kent, wordt volgens zijn verlangen gegeven, hetzij hij goed of kwaad verlangt, leven of dood, blijdschap of gewetenswroeging.” (Alma 29:4-5.)

Mogen wij er samen aan denken dat „Gij ganse aardel juicht den Heere. „Dient den Heere met blijdschap.

„Weet, dat de Heere is God; Hij heeft ons gemaakt (en niet wij), Zijn volk, en de schapen Zijner weide.” (Ps. 100:1-3.)

De toekomst van de wereld ligt in de handen van het volk en het nu volgen van een levende profeet zal beslissend zijn voor onze zaligheid. Het is mijn gebed dat wij, dankzij deze prachtige conferentie, een nieuw besluit zullen nemen en dat we voor nu en altijd gekend zullen zijn als een volk dat de Here wilde dienen. In de naam van Jezus Christus. Amen.

„De eindten der aarde zullen naar uw naam vragen . . . en zullen voortdurend . . . zegeningen van uit uw handden zoeken.” (LV 122:1-2.)

Joseph Smith, de machtige profeet van de herstelling

DOOR BRUCE R. McCONKIE
Lid van de Raad der Twaalven

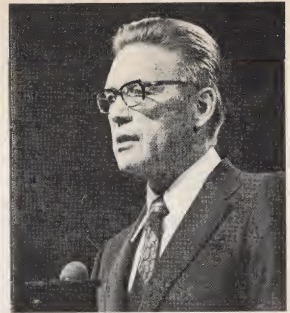
Wij denken en spreken voortdurend, hier en overal, over de Here onze Verlosser — gezegend zij Zijn naam — en over de zaligheid die is in Hem en in Hem alleen.

Wij leren en getuigen dat in Christus zaligheid is. Hij is onze Here, onze God, onze Koning. In Zijn naam bidden wij tot de Vader, gelijk alle heilige profeten en alle heiligen door de eeuwen heen.

Wij verheugen ons in Hem en in Zijn zoenoffer. Zijn naam is verheven boven iedere andere naam, en voor Hem zal iedere knie zich buigen en elke tong belijden dat Hij de Heer van allen is, zonder Wie er onsterfelijkheid noch eeuwig leven zou bestaan.

Maar ik zal het nu hebben over iemand anders, over degene door wie de kennis van Christus en zaligheid in onze dagen tot ons is gekomen; over degene die de wetten en waarheden heeft geopenbaard over onze gezegende Here waardoor alle mensen in staat zullen zijn terug te keren in de hemelse tegenwoordigheid en daar dat eeuwige leven te krijgen dat de geloofsgetrouwen wacht.

Ik zal het hebben over Joseph Smith jr., de machtige profeet van de herstelling, degene die in deze bedeling het eerst de hemelse stem hoorde. Degene die het instrument was waardoor het koninkrijk Gods weer onder de mensen werd gevestigd, zodat de grote Jehova de oudtijds verbonden kon vervullen en een volk toebereiden dat met Hem in gerechtigheid op aarde verblijft gedurende duizend jaar.

als we onze aandacht vestigen op die profeet wiens stem de Stem des Heren was aan al de inwoners der aarde vanaf zijn tijd, behoeven we allemaal de verlichtende macht van de Heilige Geest.

Ik bid dat licht overvloedig van omhoog over ons mag worden uitgestort. Van Joseph Smith zeggen we:

Hier is een man die werd uitverkoren voordat hij werd geboren, die zich bevond onder de edelen en groten in de eeuwige raadsvergaderingen voordat de fundamenten voor deze wereld waren gelegd.

Samen met Adam en Henoch en Noach en Abraham maakte hij deel uit van de raadsvergadering met de doden, waarin de plannen werden opgesteld voor het scheppen van een aarde waarop de heirscharen des Vaders zouden kunnen wonen. Op aanwijzen van de Heilige en Michaël, die de eerste mens zou worden, had hij deel aan de scheppende arbeid van de Vader. In zijn voorsterfelijke staat nam hij toe in licht, kennis en intelligentie, werd hij zo geestkrachtig als maar weinigen met hem, en werd hij voorgedend te presideren over de meest grootse evangeliëbedeling.

Hij was, net als de profeten van weleer, een man die door God geroepen was.

Geboren onder de mensen, met de talenten en geestelijke capaciteit in het voorbestaan opgedaan, was hij op de daartoe gezette tijd klaar voor het verrichten van het werk waartoe hij was voorgedend.

In de lente van 1820 lichtten de Allerhoogste Heersers van het universum de sluier van duisternis op die eeuwen lang als een schaduw over de aarde had gehangen. Ze kozen de tijd, de plaats, en de persoon, en kwamen omlaag vanuit Hun celestiale verblijfplaats naar een bos bij Palmyra in de staat New York. Ze riepen de nog jonge Joseph bij de naam en vertelden hem dat er onder de mensen geen reine en volmaakte godsdienst voorkwam en dat hij het werktuig zou zijn in Hun handen voor het terugbrengen van Hun eeuwig evangelie.

Daarna kwamen Johannes de Doper, die onze Heer gedoopt had, en Petrus, Jacobus en Johannes, Zijn presidierende apostelen, als dienende engelen tot de nieuw geroepen profeet en bevestigden op hem dezelfde priesterschappen die zij tijdens hun aardse bediening droegen. Deze priesterschappen behelzen de macht en het gezag van God, aan de mens op aarde gedelegeerd, om in alles voor de zaligheid van de mensen werkzaam te zijn. Nog meer hemelse bezoekers — Michaël, Gabriël, Rafaël, Mozes, Elia, Elias — kwamen op hun beurt, en ieder bekleedde hem met de sleutelen, machten, rechten en voorrechten die zij zelf eertijds bezaten. Zo werd Joseph Smith een wettig bestuurder, van omhoog geroepen en gemachtigd de Heer te vertegenwoordigen, voor Hem te spreken, Zijn evangelie te prediken en Zijn verordeningen te bedienen. Zijn roeping was geen vage en onduidelijke roep het goede te doen en de waarheid te onderrichten, maar hield letterlijk dezelfde opdracht in als oudtijds aan degenen tot wie Jezus zei: „Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren.” (Joh. 15:16.)

Hier is een man die God heeft gezien en engelen ontvangen.

Zoals het was met Jesaja ten tijde van koning Uzzia, en zoals het was met Mozes en de zeventig oudsten van Israël in de wildernis, zo was het met Joseph Smith; hij zag ook de God van Israël. Op 3 april 1836 getuigde de Grote Jehova — Die in heerlijkheid verscheen zoals wanneer de zoon op haar felst schijnt, en sprak met een stem die leek op het geruis van

grote wateren — van Zichzelf met deze woorden: „Ik ben de Eerste en de Laatste; Ik ben het, Die leeft, Ik ben het; Die werd gedood; Ik ben het Voorspraak bij de Vader.” (LV 110:4.) Moroni „een heilige engel, wiens geaalt als de bliksem was, en wiens klederen rein en wit waren, boven alle andere witheid” (LV 20:6), verscheen, onder anderen, dikwijls in verband met de geïnspireerde geschriften van de vroegere bewoners van Noord en Zuid Amerika.

Hier is een man voor wie de hemelen als een open boek waren, die openbaringen ontving, en visioenen, en die door de macht van de Heilige Geest de diepte begreep van de verborgen geheimenissen van het koninkrijk.

In die pinksterperiode, toen er zo'n grote hoeveelheid goddelijke genade werd uitgestort in Kirtland, zag Joseph Smith het celestiale Koninkrijk van God en zijn heerlijkheid. Hij zag de onvergelijkelijke schoonheid van de poort waardoor de erfgenamen van dat koninkrijk zullen binnengaan, die was gelijk cirkelende vuurvlammen. Hij zag ook de schitterende troon van God, waarop de Vader en de Zoon gezeten waren. (Zie de *Leringen van de Profeet Joseph Smith.*)

Zijn visioen van de graden van heerlijkheid is het meest complete en wonderbaarlijke verslag van wat zich achter de sluier bevindt dat ooit van de hand van enig profeet is gekomen. Zijn talloze openbaringen, in de naam des Heren gegeven, zetten de wonderen van de eeuwigheid en de heerlijkheden van het evangelie even duidelijk en tot de verbeelding sprekend uiteen als die van de oudtijds apostelen en profeten.

Hier is een man die onze huidige wereld meer heilige Schriftuur heeft gegeven, dan welke profeet ook die ooit heeft geleefd; ja, hij heeft voor ons meer van de gedachte, stem en wil van God bewaard dan alle twaalf uiterst vruchtbare profetische schrijvers van het verleden.

Hij heeft het Boek van Mormon vertaald door de gave en macht van God. Het Boek van Mormon dat met de Bijbel is te vergelijken is een verslag van Gods handelen met de vroegere bewoners van de Amerikaanse wereld

en omvat de volheid van het eeuwig evangelie.

Hij ontving en publiceerde voor de wereld vele visioenen en openbaringen die het handelen van God met zijn volk nu uiteenzetten. In het boek der Leer en Verbonden staan er zo'n 250 bladzijden mee vol. Andere staan in de *History of the Church*.

Hij heeft door de geest van inspiratie de King James-versie van de Bijbel herzien en er dingen aan toegevoegd, zo meer doende voor het vervolmaken en in de oorspronkelijke staat terugbrengen van dat Heilige boekwerk dan iemand anders ooit heeft gedaan. Veel van wat hij in dezen heeft gedaan is nu opgenomen in de Parel van Grote Waarde.

Zijn uitspraken, zijn werken, zijn doen en zijn laten, de bijzonderheden van zijn dagelijks leven, dat alles is overbekend. Zijn dagboek, handelend over de tijd van de organiseren van de kerk in Fayette tot aan zijn dood in Carthage wordt nu door de Kerk uitgegeven in zes delen met in totaal 3.295 bladzijden.

Hier is een man, die net zoals Zijn Meester Wiens dienstknecht hij was, duivelen uitwierp en zieken genas.

In dezelfde maand als waarin de kerk werd georganiseerd, was Newell Knight bezeten van een boze geest. Zo ernstig en hartverscheurend was de toestand dat Newell Knight's „geaalt was vervormd en zijn ledematen allerlei angstwekkende vormen aannamen” en „hij van de vloer werd opgenomen en door de kamer geslingerd werd.” De profeet „berispte de boze geest in de naam van Jezus Christus en beval hem heen te gaan.” Broeder Knight „zag de boze geest van hem en uit zijn gezichtsveld heengaan.” Toen was alles vredig. (Joseph Fielding Smith, *Essentials in Church History*, Deseret Book Co., 1969, pp. 95-96.)

Jezus wrocht in Kana in Galilea Zijn eerste wonder door water in wijn te veranderen. Joseph wrocht zijn eerste wonder in Coleseville in de staat New York toen het priesterschap van God een duivel uit de hel beval weg te gaan uit een wederrechtelijk in bezit genomen lichaam. Op 22 juli 1839 in Commerce (nu Nauvoo) in Illinois,

en in Montrose in Iowa ging de profeet van huis tot huis, één voor één de zieke en lijdende heiligen genezend. Tot diegenen die werden genezen behoorden Brigham Young en verscheidene anderen van de Twaalven. Tot iemand die bij de deur van de dood was aangekomen, zei de man Gods: „Broeder Fordham, ik gebied u in de naam van Jezus Christus op te staan van dit bed en gezond te zijn.” Wilford Woodruff die erbij was heeft gezegd: “Zijn stem was als de stem van God, niet van een mens. Het leek alsof het huis op zijn grondvesten schudde. Broeder Fordham stond op van zijn bed en was ogenblikkelijk gezond.” (*Essentials in Church History*, p. 270.)

Hier is een man die werd vervolgd, opgejaagd, verdreven en ten slotte gedood om het getuigenis dat hij uitdroeg en om het getuigenis van Jezus dat het zijne was.

Hij werd met teer en veren ingesmeerd, geslagen, verdreven, gehaat, uitgeworpen, „vervolgd om der gerechtigheid wil.” (Mt. 5:10.) Hij heeft maanden doorgebracht in vnzijge gevangnissen en was het slachtoffer van het zegevieren van valse en kwaadaardige procesvoering. Op een keer waren hij en een kleine groep die in zijn gezelschap was de gevangenen van een bende. Op 1 november 1838 veroordeelde een zogenaamde krijgsraad — met veel overeenkomst met de onbehoorlijke en onwetige procesvoering toen Jezus voor Pilatus stond — de groep ter dood. De order luidde als volgt:

„Brigadegeneraal Doniphan:

„Meneer — Neem Joseph Smith en de andere gevangenen mee naar het plein in Far West, en schiet ze morgenochtend om negen uur dood.”

„(Was getekend) Samuël D. Lucas,”

„Generaal Majoor, bevelvoerder officier.”

Brigadegeneraal Doniphan trotseerde zijn commandant. Met verontwaardiging over de onrechtvaardigheid antwoordde hij:

„Dit is moord in koelen bloede. Ik zal uw order niet gehoorzamen. Mijn brigade zal morgenochtend om 8 uur afmarcheren naar Liberty. Als u deze mensen terechtstelt zal ik u voor een

rechtbank dagen, zo helpe mij God.”

„(Was getekend) A. W. Doniphan,”

„Brigadegeneraal.”

(*Essentials*, p. 241)

Maar ten slotte vonden Joseph Smith de profeet en Hyrum Smith de patriarch, in de voorzienigheid van Hem Wiens getuige de profeet was en in de wijsheid van Hem die eerder tegen Joseph Smith gezegd had: „Uw dagen zijn bekend, en uw jaren zullen niet worden verkort” (LV 122:9) — alles in overeenstemming met het goddelijke plan — de marteldood.

De laatste woorden van de gemartelde ziener waren „O, Here, mijn God” (*Essentials*, p. 383), die hij uitsprak toen zijn geest de sfeer inging waar de rechtvaardigen vrij zijn van de vervolging door de goddelozen en waar ze samen met rechtvaardige mensen die door het bloed van Hem Wiens getuigen zij waren vervolmaakt waren, uiteindelijk volmaakte vrede en vreugde zullen vinden.

Hier is een man wiens grootheid is gelegen in het feit dat hij een getuige was van diezelfde Heer voor wie zijn

medeprofeten uit lang vervlogen dagen hun leven hadden gegeven.

„En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!

„Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is.” (LV 76:22-23.)

Hier is een man die in de meest letterlijke zin van het woord profeet was, zoals iedereen die naar de stem van de Geest heeft geluisterd zal weten.

De door God goedgekeurde uitspraak, na zijn marteldood gedaan luidt: „Joseph Smith, de Profeet en Ziener des Heren, heeft, Jezus alleen uitgezonderd, meer voor de zaligheid des mensen in deze wereld gedaan, dan enig ander persoon, die ooit op deze aarde heeft geleefd. (LV 135:3.)

Dit zijn de woorden die God tot Joseph Smith sprak, aan de hand waarvan de mensen hun eigen staat van geestelijke ontwikkeling kunnen beoordelen:

Ouderling John H. Vandenberg, assistent van de Raad der Twaalven.

„De einden der aarde zullen naar u naam vragen, en dwazen zullen u bespotten, en de hel zal tegen u woeden;

„Terwijl de reinen van harte en de verstandigen, de edelen en de deugdzaam voortdurend naar raad, bevoegdheid en zegeningen vanuit uw handen zullen zoeken.” (LV 122:1-2.) Ieder mens doet er goed aan zich af te vragen waar zijn plaats is met betrekking tot Joseph Smith en zijn goddelijke zending. Vragen zij naar zijn naam en zijn zij op zoek naar die zaligheid die alleen in het evangelie van Christus wordt aangetroffen zoals openbaar aan Zijn profheet uit de laatste dagen, of verachten ze en maken ze des Heren levende profeten belachelijk en zeggen ze dat God niet langer meer tot de mensen spreekt op de manier zoals Hij dat oudtijds deed? De hamvraag die alle mensen van onze tijd moeten beantwoorden — op gevaar af van hun eigen zaligheid — luidt: Is Joseph Smith door God geroepen?

Ik en mijn huis, wij zullen altijd afgaan op de raad en het gezag en de zegen van hem en van degene die nu zijn profetenmantel om de schouders heeft. Om alle misverstand te voorkomen. Wij zijn getuigen van Christus, Hij is onze Heiland. Hij is de deur. Hij staat aan de poort, „daar heeft Hij geen dienstknecht en er is geen andere weg, dan door de poort, want men kan Hem niet bedriegen, want de Here God is Zijn naam.” (II Ne. 9:4.)

Maar wij zijn ook getuigen van Joseph Smith, door wie wij van Christus weten, en die de wettige bestuurder is aan wie de macht is gegeven om op aarde te binden en in de hemel te verzegelen dat alle mensen van zijn tijd af erfgenaam van de zaligheid mogen zijn.

Onverbrekelijk aan elkaar spreken we in ons getuigenis de naam van Jezus Christus en Joseph Smith uit. En nu getuigen we met God als onze getuige, dat Joseph Smith Zijn profheet is. En we doen dat in de gezegende naam van Hem die Heer van allen is en van wie wij en alle profeten getuigen dat Hij Jezus Christus is. Het zij zo. Amen.

„Wat gij Mij hebt zien doen, zult gij insgelijks doen” (III Ne. 27:21.)

Volgen wij Christus' voorbeeld?

DOOR WILLIAM R. BRADFORD
Lid van het Eerste Quorum van Zeventig

Ik beveel u al die grootse mannen aan die gedurende deze conferentie het schitterende licht van de waarheden van het evangelie van Jezus Christus hebben uitgestraald. De waarheid die op deze conferentie is naar voren gebracht moet het hart verblijden en de ziel rust geven van allen die hun levenskoers erdoor bepalen; dat ze mogen reizen in volmaakte veiligheid door een wereld die is verduisterd door de leringen van Satan.

De Meester Jezus Christus heeft in alles een voorbeeld gesteld. Met deze woorden heeft Hij alle mensen opgeroepen Zijn voorbeeld te volgen: „Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, dit is Mijn evangelie; en gij weet, wat gij in Mijn kerk moet doen; want de werken, die gij Mij hebt zien doen, zult gij eveneens doen; want wat gij Mij hebt zien doen, zult gij insgelijks doen; „En weet, dat gij de rechtens van dit volk zult zijn, volgens het oordeel, dat Ik u zal geven en dat rechtvaardig zal zijn. Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn? Voorwaar zeg Ik u: Zoals Ik ben.” (III Ne. 27:21, 27.)

Nu vraag ik u, volgt u dit voorbeeld? Ik zal u enkele facetten van dat voorbeeld uitleggen, dan kunt u uw levenswandel daarmee vergelijken. Hoe wordt u genoemd?

„Ziet, Jezus Christus is de naam, die door de Vader is gegeven, en er is geen andere naam gegeven, waardoor de mens zalig kan worden.” (LV 18:23.)

Geven de dingen die u denkt en doet u het recht de naam van Jezus Chris-

tus te dragen? Inspireert en verheft uw liefde voor die heilige naam u tot grote hoogten en brengt ze in u het verlangen te weeg de wereld met Hem bekend te maken en de mensen Zijn heilige naam op zich te laten nemen? Voelt u een scherpe pijn, alsof uw hart werd doorstoken met een dolk, als u de naam van de Zoon van God ijdel hoort gebruiken? Doet u ooit dingen die Hij niet zou doen en komt u wel eens eromheen waar Hij niet zou komen? Hebt u Zijn naam onbeveeld en onbespot gehouden zodat u er niet de oorzaak van bent dat de naam in contact is gebracht met wat laag-bij-de-gronds en onbetamelijk is? Bent u in Zijn naam bouwenaar aan Zijn koninkrijk? Niemand kan twee heren dienen. De mens moet zichzelf uitroepen of tot dienstknecht van Christus en Zijn naam op zich nemen en Zijn werk doen, of ten prooi vallen aan de verleidende val van Satan en hem behulpzaam zijn bij zijn verwoestend werk.

En hoe staat het met uw liefde voor de Vader? Christus had de Vader lief. Hij bad tot Hem. Hij preekt Hem. Hij vertegenwoordigt Hem in al wat Hij doet. Hij dient Hem en doet graag Zijn werk. Hij is volmaakt gehoorzaam aan al Zijn aanwijzingen. Als wij als Christus zouden zijn, moeten wij die dingen ook doen, want Hij Heeft gezegd: „Wat gij Mij hebt zien doen, zult gij insgelijks doen.” (III Ne. 27:21.)

Hoe is uw verhouding tot uw naaste? Weer heeft de Meester het voorbeeld gesteld:

„Hoorst daarom naar Mijn stem, en volgt Mij . . .

„En laat een ieder zijn broeder achten als zichzelf, en deugd en heiligheid voor Mij betrachten.

„En wederom zeg Ik u: Laat een ieder zijn broeder achten als zichzelf.

„Ik zeg tot u: Zijt één; en indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen niet.” (LV 38:22, 24-25, 27.)

Houdt u werkelijk van de mensen rondom u? Liefde is het enige waardoor iemand vriendelijk wordt. De liefde die Christus voor ons heeft was er de oorzaak van dat Hij een bereidwillig offer werd, dat hij voor ons leed en voor ons stierf. De meest trotse zou erdoor moeten worden vernederd als hij denkt aan het ontzagwekkende wat Hij voor het gehele mensdom heeft gedaan toen Hij in de hof leed. Toen Hij ons die gebeurtenis openbaar maakte zei Hij: „Welk lijden Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijke als geestelijke deed lijden, en Ik wenste dat ik de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken en kon teruggezien —

„Niettemin, ere zij de Vader, en Ik dronk de beker en volindigde Mijn voorbereidingen voor de kinderen der mensen.” (LV 19:18-19.)

Hoeveel van uzelf geeft u aan uw naasten?

Heeft u het voorbeeld gevolgd dat Christus heeft gesteld door de doop? Hij onderwees de absolute noodzaak voor alle mensen gedoopt te worden: „En wie ook in Mij gelooft, en wordt gedoopt, die zal zalig worden; en zij zijn het, die het koninkrijk Gods zullen beërven.

„En wie niet in Mij gelooft, en niet wordt gedoopt, zal worden verdoemd.” (III Ne. 11:33-34.)

Veel mensen drijven de spot met deze vitale verordening. Er is verandering in aangebracht omdat de mensen gemakkelijker uitkwam of is, in sommige gevallen, helemaal afgedankt als iets dat geen betekenis heeft. De wereld neemt in veel gevallen de valse en goddeloze leerstellingen van Satan aan, Satan die zegt dat God dood is en dat daarom Zijn kerk dood is en dat haar verordeningen van nul en gener waarde zijn. Slechts in verhou-

ding weinigen hebben de naam van Christus op zich genomen en zijn Zijn koninkrijk binnengegaan door de watern van de doop.

De boodschap van de kerk aan iedereen is dezelfde als die door Christus werd gepredikt van den beginne.

Bekeer u en word gedoopt. Christus heeft het gedaan. En „welke soort mensen behoort gij daarom te zijn? Voorwaar Ik zeg u: Zoals Ik ben.” (III Ne. 27:27.)

Zijn als Jezus Christus vereist dat de mens zich verandert. In alle ernst en oprechtheid des harten vermaan ik u te veranderen en te zijn als de Meester.

Vaders, brengt verandering aan in de wijze waarop u uw gezin leidt en doe het alsof Christus de leiding had.

Moeders, geeft uw echtgenoot liefde, eer en respect en brengt dingen in praktijk die Christus zou doen. Verdrijft het goddeloze uit uw gezin en houdt het als een heiligdom waarin uw kinderen door woord en daad over God zullen leren.

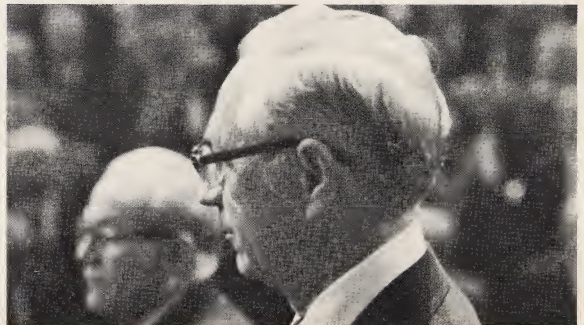
Kinderen, zorgt dat je het volgen van Christus „in” vindt. Houdt je ver van de vunzigheid van pornografie en het vergif van verdovende en verslavende middelen en alcohol. Weest Christus’ metgezel en Hij zal dicht bij je staan en je beste Vriend zijn. Een betere vriend dan Christus bestaat niet.

Jongvolwassenen, jullie vormen de beste generatie die ooit heeft geleefd. Zorgt dat je rein blijft. Zorgt ervoor dat je de normendragers bent in het grote

gebeuren alle mensen tot de Meester te brengen. Programmeert je brein door het te voeden met eeuwige waarheden die in de Heilige Schriften zijn vervat. Weest je ouders en God gehoorzaam. Luistert naar het gezang des hemels en zingt zelf mee. Verwerpt de vulgaire en laag-bij-de-grondse geluiden en ritmen van Satan’s muziek. Hij wil je gunst winnen met zijn sensuele en smerige gestamp en je daardoor de hel in sturen. Laat je niet overhalen doordat je een vaste relatie met Christus opbouwt. Geen enkele andere verhouding geeft je zoveel vreugde en geluk.

Tot u allen die nu naar mij luistert en niet volgens het patroon dat de Meester heeft gegeven zeg ik: verandert u. Stelt uw hart open voor Zijn liefde. Stelt u deur open voor zijn dienstknechten. Laat ze binnen in uw huis en laat ze onderwijzen wat u moet doen om te zijn zoals Hij. Als u zijn dienstknechten die zijn uitgezonden om Zijn werk te doen en Zijn patroon voor zaligheid te onderwijzen wegzendt, blijft u in een uitzichtloze wereld in duisternis en wanhoop. Ik getuig dat Jezus leiding geeft aan rechtvaardige zaken hier op aarde, dat Spencer W. Kimball een levend profeet is en aanwijzingen ontvangt van de Meester voor de zaligheid van alle mensen die Hem volgen en dat hij die aanwijzingen opvolgt. Dat wij dat ook zullen doen is mijn voortdurend gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Ouderling Eldred G. Smith, patriarch van de Kerk.

Tempels stellen ons in de gelegenheid verordeningen te verrichten maar ook om anderen het evangelie te geven

De zegening van het bouwen van een tempel

DOOR ADNEY Y. KOMATSU
Assistent van de Raad der Twaalven

Mijn geliefde broeders, zusters en vrienden. Wat heerlijk hier te zijn op deze grootse conferentie en de Geest des Heren te voelen geopenbaard door de vele geïnspireerde woorden die door de broeders zijn uitgesproken. Mijn getuigenis is erdoor gestrekt. Het gesprokene heeft mijn hart beroerd. Ik geef u nederig mijn getuigenis dat ik weet dat dit des Heren kerk is, geleid door een levende profeet van God, Spencer W. Kimball. President Kimball heeft ons bij herhaling gewezen op de noodzaak van meer zendingen om de evangelieboodschap te brengen aan de mensen op aarde. Hij heeft ons voorgoehouden dat iedere waardige jongeman op zending zou moeten gaan. We maken nu een tijd door waarin meer bekeerlingen worden gedoopt omdat er meer jongemannen en jongevrouwen zijn die gehoor geven aan hun roeping de Here als zendingeling te dienen. In veel delen van de wereld groeit de kerk zeer snel en dat komt door het leiderschap en de aanwijzingen die we krijgen van een levende profeet van God.

President Kimball heeft ook door inspiratie en openbaring bekendgemaakt dat er behoefte bestaat aan meer tempels; en het afgelopen jaar zijn drie gebieden in de wereld aangegeven tot het ontvangen van deze grootse zegening van een nieuw Huis des Heren, t.w. Sao Paulo in Brazilië, Tokio in Japan, en Seattle, de hoofdstad van de Amerikaanse staat Washington.

Toen in deze laatste dagen het evan-

gelie van Jezus Christus werd teruggebracht, werden door de profeet Joseph Smith ook de tempelbouw en tempelverordeningen hersteld. Kort na de organisatie van de kerk op 6 april 1830 gebood de Heer de heiligen een tempel te bouwen; en van 1833 tot 1836, met nog geen tweeduizend kerkliden, bouwden de profeet Joseph Smith en de heiligen een tempel in Kirtland in de staat Ohio. In die tijd hadden de heiligen het niet breed, maar met grote persoonlijke opoffering gaven ze al wat ze hadden om het Huis des Heren te bouwen. Hun opofferingen waren vele, maar in vergelijking tot de grote zegening die erop volgde, waren het eigenlijk maar kleine offers aan de Heer gebracht.

Want op 3 april 1836, toen de tempel klaar was, tijdens een bijeenkomst op de sabbatdag en na een plechtig en stil gebied, ontvingen de profeet Joseph Smith en Oliver Cowdery een prachtige openbaring. Zij zagen een persoonlijke manifestatie van de Here Jezus Christus Die de tempel aanvaardde. Ze werden ook nog bezocht door drie grote profeten die de sleutelen en het gezag droegen van hun roeping en die ieder hun gezag en roeping legden in de handen van Joseph Smith en Oliver Cowdery toen de herstelling van het evangelie in zijn volheid een aanvang nam.

Ik weet zeker dat ook nu de heiligen in die gebieden waarin tempels worden gebouwd zich opofferingen getroosten en in geloof leven om hun verplichtingen na te komen en taken te

vervullen. In Japan en andere streken in het Verre Oosten hebben de leden zich vastgelegd op het bouwen van de tempel, maar ook op de bouw van ring- en kerkgebouwen. Onlangs gaf een jonge vader zijn getuigenis aangaande zijn bijdrage tot het tempelfonds. Zijn bisschop vroeg hem accoord te gaan met een bepaalde aanslag voor het tempelfonds. Dat bedrag was bijna zo groot als wat hij in de loop der jaren had gespaard om een eigen huis te kopen. Toen hij het met zijn vrouw en kinderen had besproken besloten ze hun hele spaartegoed aan de Heer te geven voor de bouw van de tempel in Tokio, en gaven ze hun droom voor een nieuw huis op.

Op zekere dag, niet lang nadat hij de bisschop zijn bijdrage had gegeven, riepen zijn superieuren hem op kantoor en promoveerden hem onverwacht in het bedrijf, met een fikse salarisverhoging en met te toezegging van een nieuw huis.

Ik weet zeker dat er nog meer van die geloofsversterkende dingen plaatsvinden onder de leden van de kerk waar zij hun leven toewijden aan wat er nodig is om het koninkrijk Gods op deze aarde op te bouwen. Het is erg fijn kennis te nemen van de toewijding en geloofstrouw van de leden. Ongewitfeld zal de Heer hen die hun verplichtingen nakomen en hun tijd, talenten en middelen opofferen om behulpzaam te zijn bij de opbouw van Gods koninkrijk op aarde zegenen en eer bewijzen. Door een openbaring van deze tijd belooft de Heer hun die geloofsgetrouw zijn: „Want aldus zegt de Here: Ik, de Here, ben barmhartig en genadig jegens hen, die Mij vrezen, in Ik schep er behagen in hen te eren, die Mij in gerechtigheid en waarheid tot het einde toe dienen. „Groot zal hun loon zijn, en eeuwig hun heerlijkheid.” (LV 76:6-7.)

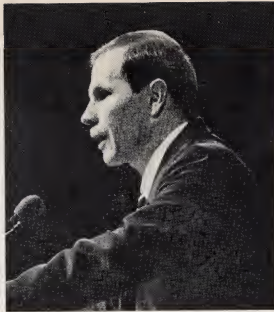
Een van de drie grote profeten die verschenen aan Joseph Smith en Oliver Cowdery in de tempel in Kirtland was de profeet Elia, die van de aarde was weggenomen zonder de dood te smaken. Toen hij de sleutelmacht van deze zedeling in hun handen legde zei hij: „Ziet, de tijd is nu ten volle gekomen, waarvan werd gesproken bij monde van Maleachi, die getuigde,

Wat alle leden heel goed moeten beseffen is dat door hen het evangelie aan de wereld gegeven wordt.

Bent u als lid een zendeling?

DOOR GENE R. COOK

Lid van de Eerste Raad van Zeventig

Mijn broeders en zusters, de Here heeft deze conferentie rijkelijk gezegend. U hebt de broeders horen spreken door de macht van de Heilige Geest en als u met die Geest heeft toegehoord bent u gesticht en versterkt in uw voornemen de geboden na te leven. Veel is ons gezegd over het zendingswerk en ik stel nu alle aanwezigen deze vraag: Wie is verantwoordelijk voor het zendingswerk? President Kimball heeft erop gewezen dat ieder lid een zendeling moet zijn. Er is ons voorgehouden dat iedereen zich al zijn levensdagen moet voorbereiden op te treden als zendeling, niet alleen zich voorbereiden op dienen als full-time zendeling, maar ook zich voorbereiden op het verkondigen van het woord Gods aan allen die de waarheid nog niet kennen.

In Leer en Verbonden 38 vers 40 en 41 zegt de Here het volgende:

„En wederom zeg ik u: Ik geef u een gebod, dat iedere man, zowel ouderling, priester, leraar als lid uit alle macht met het werk zijner handen moet bijdragen om de dingen, die Ik heb geboden, voor te bereiden en te volbrengen.

„En laat uw prediking de stem tot waarschuwing zijn, een ieder tot zijn naaste, in zachtheid en nederigheid.” Het is voor mij overduidelijk dat de Here verwacht dat iedere man, *iedere man*, zijn stem verheft en in zachtheid en nederigheid het evangelie van Jezus Christus predikt. Het is ook duidelijk dat de priesterschapsleiders in de gehele Kerk tot taak hebben de le-

den van de Kerk bij te staan in het nakomen van deze zendingsplicht. Veel leden vragen: „Broeder Cook, dat is makkelijker gezegd dan gedaan! Wat kan ik nu doen wil ik mijn zendingsplicht mijn naasten te waarschuwen nakomen?” Ik wil u graag twee gedachten meegeven.

In de eerste plaats kunt u pal staan voor de waarheid, waar u ook bent, te allen tijde, overal. Het gebeurt wel dat onze leden bang zijn om voor de waarheid uit te komen als ze in clubverband zijn, of onder collega's, of zelfs onder leden van de kerk. Zoals de Heer heeft gezegd moet het geschieden in vrijmoedigheid maar niet aanmatigend. Spreek vrijmoedig over de Heer en zijn profeet waar en wanneer dat mogelijk is.

Ik heb bij voorbeeld gehoord over een vrouw, een fijne vrouw die zich in een situatie bevond waar ze de kans kon waarnemen. Ze lachte samen met enige leden van de kerk, waarvan sommigen actief en anderen inactief waren en er waren ook enkele niet-leden bij. Het onderwerp van gesprek kwam op abortus en geboorteregeling en een van de niet-leden verwoorde zo'n vijf minuten lang enkele diepgewortelde gedachten dienaangaande. Ze zei, ten onrechte, dat zij vond dat er niets kwaads stak in abortus en dat de man of vrouw geen restrictie mocht worden opgelegd op het gebied van geboorteregeling. Deze fijne zuster in de kerk werd voor de keuze gesteld of ze zou praten over het weer of een dergelijk veilig onderwerp of dat ze voor de

waarheid moest uitkomen. Deze fijne vrouw koos voor het laatste. Nadat ze had uiteengezet wat de Heer aangaande beide punten had gezegd gaf ze getuigenis van haar persoonlijke gevoelens. Zoals te verwachten viel was het met het lunchen gauw afgelopen. Naderhand echter zocht een van de niet actieve vrouwen deze goede zuster op en vertelde dat ze eerder nooit het standpunt des Heren in deze onderwerpen had begrepen en dat ze gevoeld had dat wat die dag was gezegd de waarheid was.

Broeders en zusters, wees vrij om als u daartoe wordt aangezet uw getuigenis te geven over die beginselen waarvan u weet dat ze waar zijn. Oprechte gevoelens van hart tot hart overgebracht door middel van een getuigenis bekenen mensen tot de waarheid, waar zwakke, niet steekhoudende argumenten dat niet bewerkstelligen.

U kunt uw vrienden of anderen die u op uw werk ontmoet, of in het vliegtuig, in een winkel of waar dan ook een traktaat, een Boek van Mormon of andere kerkelijke literatuur geven die hun behulpzaam zullen zijn zich voor te bereiden op het eventueel ontvangen van de zendelingen die hun het evangelie onderwijzen. Hoeveel leden zijn er niet die graag zendeling willen zijn, maar door het dagelijks leven gaan zonder ook maar iets te doen om tot het zendingswerk bij te dragen door middel van bij voorbeeld een traktaat, een Boek van Mormon of anderszins? De Heer had kennelijk deze uitdaging in gedachten toen hij de profeet Alma aan de wateren van Mormon het doopverbond gaf dat ieder kerklid op zich neemt. Mosiah 18:9 geeft dat gedeeltelijk weer: „Ja, en gewillig zijt met de treurende te treuren; ja, en hen te vertroosten, die vertroosting nodig hebben, en om te allen tijde als getuigen van God te staan, in alle dingen, en in alle plaatsen.”

Wat we u vragen is dat te gaan doen; uw angst te verdrijven en kracht te putten uit de Here en uw getuigenis te geven aan de wereld over de waarachtigheid van dit evangelie.

Nu de tweede gedachte: President Kimball heeft ieder van ons gevraagd of we *onder gebed* een gezin willen

dat hij (Elia) zou worden gezonden voordat de grote en verschrikkelijke dag des Heren komt —

„Om het hart van de vaders tot de kinderen te wenden, en de kinderen tot de vaders, opdat de ganse aarde niet met een ban worde geslagen.” (LV 110:14-15.)

Graag wil ik u vertellen wat een jong stel, leden van de kerk in Japan is overkomen. Zij wilden graag trouwen en, zoals in Japan de gewoonte is vroegen ze hun ouders toestemming voor de huwelijksvoltrekking. De ouders van de jongen weigerden. In zorgen, teleurgesteld en onder gebed gingen ze hun leven vullen met zinvolle kerkelijke activiteiten en vertrouwden erop dat de toestemming later wel zou afkomen.

Omstreeks die tijd waren de kerkleden een reis aan het voorbereiden naar de tempel op Hawaï en op het belang van genealogisch onderzoek werd sterk de nadruk gelegd. En zo ging het stel samen met anderen op zoek naar hun voorouders met de bedoeling tempelwerk voor hen te laten doen. Het meisje zocht ijverig op graftombes, begraafplaatsen en archieven en vond zeventenveertig namen. De oom

van de jongen, een geacht en invloedrijk lid van de familie kwam dit ter ore en kwam diep onder de indruk van en raakte geïnteresseerd in haar werk. Hij zag de intense toewijding van het meisje haar voorouders te eren en dacht dat zo'n jongedame wel een goede vrouw voor zijn neef zou zijn. Het jonge stel kreeg toestemming om te trouwen. Naderhand zijn ze in de tempel in Hawaï aan elkaar verzegeld. Het is in Japan traditie dat in januari en augustus families samenkomen voor een bijzondere vakantie. Toen dit jonge stel zich bij hun familie voegde bij die bijzondere gelegenheden, lieten ze hun familiegeschiedenis zien en er ontstond grote belangstelling voor hun werk en de achtergrond ervan. Ze spraken met die bijeen zijnde verwanten over hun geslachtslijnen en het belang het genealogisch onderzoek te voltooien. Het viel hun niet-lid verwanten niet gemakkelijk de reden te begrijpen dat een christelijke kerk een beginsel als „ouderaanbidding” onderwees, want dat was Boedhistische leer en traditie.

Er zijn vandaag de dag heel wat jongelui die hun gezinslijsten invullen en op deze manier hun ouders en ver-

wanten het evangelie van Jezus Christus onderwijzen. Door het genealogische onderzoek en door het verrichten van tempelwerk voor hun voorgeslacht, in het bijzonder nu er in Tokio een tempel beschikbaar komt, kunnen de leden zodanig leven dat het evangelie door veel meer mensen in de Oriënt wordt aanvaard. Dit grote werk heeft pas een aanvang genomen.

Ik geef u mijn getuigenis dat het evangelie van Jezus Christus voor de levenden en de doden de weg is naar zaligheid en dat God onze gebeden hoort en verhoort. Hij zal ons inspireren en behulpzaam zijn bij het verzamelen van gegevens over onze voorouders en Hij zal de weg openstellen zodat wij vreugde en zaligheid kunnen brengen in het leven van hen die ons gezegend hebben met ons leven. Ik geef u nederig mijn getuigenis dat ik weet dat Joseph Smith een instrument was in de handen van de Heer om het evangelie in deze laatste dagen terug te brengen en dat we in Spencer W. Kimball een levende profeet hebben die De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste dagen leidt. Dat getuig ik, in de naam van Jezus Christus. Amen.

uitkiezen waarmee we misschien vriendschap kunnen sluiten. Luister naar zijn woorden: „Door als gezin samen te werken kunnen grote werken tot stand worden gebracht. Vader u moet de leiding nemen. Kies met uw gezin onder gebed een of twee fijne gezinnen uit waarmee u vriendschap sluit. Stel vast wie u van uw verwanten of vrienden met de kerk bekend wil maken. Benader ze dan, als gezin. Misschien kunt u met hen samen gezinsavond houden op een andere avond dan maandag, of anderszins iets samen met hen doen. Als zo'n gezin dan belangstelling toont laat uw zendingscoördinator in uw wijk of gemeente hen dan uitnodigen samen met de zendingen in uw huis te praten over de boodschap van de herstelling. Als u deze simpele werkwijze ten uitvoer legt zult u een groot aantal fijne gezinnen tot de kerk brengen.” (Naar de filmstrip *Go Ye into All the World* (Gaat uit in de gehele wereld).)

Hebt u opgemerkt dat president Kimball zei dat we *onder gebed* een gezin of meerdere gezinnen moeten uitkiezen?

Ik roep in uw herinnering op wat Alma de Jongere te horen kreeg van de

Here. In Alma 6:6 staat: „Niettemin werd de kinderen Gods geboden dikwijls bijeen te komen en zich te verenigen in krachtig gebed voor het zieleheil van hen, die God niet kenden.”

Bidt U voor hen die, zoals Alma zegt: „God niet kenden”?

Als wij bezig zijn met het verrichten van het werk des Heren moeten we dat doen volgens de methode van de Heer. Ik wijs u erop dat als u dit werk gebedsvol aanpakt en uw Vader in de hemel vraagt u de methoden uit de doeken te doen waardoor u bij het tot de kerk brengen van de mensen een instrument in Zijn handen kunt zijn, voor u de weg zal worden opengesteld dat te doen.

Tot u die geluisterd hebt naar wat deze conferentie te bieden heeft maar nog geen lid van de kerk bent zeggen we: onderzoek gebedsvol de leerstellingen van deze kerk. Bid erover en u zult te weten komen zoals ik weet dat dit de enige ware kerk op aarde is. Praat met leden van de kerk en verneem van het koninkrijk Gods dat nu op aarde is. Mag ik u allen nog eens herinneren aan wat de Heer heeft gezegd tot de grote profeet Joseph Smith: „Onze zendingen gaan uit

naar verschillende landen . . . de Banier der Waarheid is opgericht; niet één ongewijde hand is in staat het werk tegen te houden van de vooruitgang; er kan vervolging woeden, bendes kunnen zich samenspannen, legers verenigen, laster kan worden gesproken, maar de waarheid van God zal stoutmoedig, edelmoedig en onafhankelijk voortgaan, totdat ieder continent ervan doordrongen is, ieder klimaat erdoor bezocht en tot ieder oor is doorgedrongen, tot het oogmerk van God zal zijn bereikt en de Grote Jehova zal zeggen dat het werk volbracht is.” (*History of The Church of Latter-day Saints*, 4:540.)

Ik geef u mijn getuigenis dat het evangelie tot ieder oor zal doordringen. Dit is de enige ware en levende kerk op de hele aarde. Omdat de Heer het heeft gezegd geef ik getuigenis dat er nu een levende profeet op aarde is en dat er grote behoefte, dringende behoefte bestaat, broeders en zusters, dat wij als leden van de kerk onze waarschuwing doen uitgaan aan al de inwoners der aarde. Moge de Heer ons de kracht geven dit oogmerk te bereiken als we Hem met ons gehele hart gehoorzaam zijn. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Een land staat of valt met eenheid en harmonie, voor de kerk geldt dat in nog sterkere mate

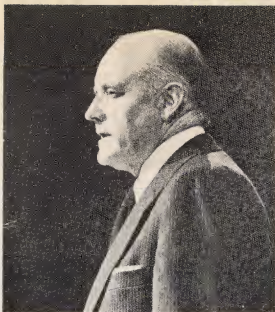
Dat we één mogen zijn

DOOR HOWARD W. HUNTER
Lid van de Raad der Twaalfen

Toen na de dood van Mozes het westen van Palestina werd overwonnen, werden de tien stammen van het oudtijds Israël onder Jozua vereend. Er waren voorbereidingen getroffen en orders uitgevaardigd aan het kamp om de Jordaan over te steken en Jericho te belegeren. Jozua vertelde het volk dat de Heer wonderen zou verrichten door de rivier te laten droogvallen als de voeten van de priesters die de kolonne aanvoerden en de ark droegen het water zouden beroeren. En zoals hij had voorzorg werd het water van de Jordaan op wonderbaarlijke wijze tegengehouden en staken zij over droge grond. Toen het volk Israëls de droge rivierbedding was overgestoken beval de Here Jozua twaalf mannen uit te kiezen, van elke stam één, om op hun schouders twaalf stenen uit de Jordaan te torsen en die neer te leggen op de plaats waar ze die nacht kampement zouden hebben. En toen zei hij: „Dit zij onder u lieden een teken; wanneer uw kinderen morgen vragen zullen, zeggende: Wat zijn u deze stenen?

„Zo zult gij tot hen zeggen: Omdat de wateren van de Jordaan zijn afgesneden geweest voor de ark des verbonds des Heeren; als zij toog door de Jordaan, werden de wateren van de Jordaan afgesneden; zo zullen deze stenen de kinderen Israëls ter gedachtenis zijn tot in eeuwigheid.” (Joz. 4:6-7.)

Sedert den beginne hebben vaders gedenktekenen nagelaten aan hun

kinderen en hebben kinderen ze opgericht voor hun vaders. Hier op het Tempelplein zijn door ons bewust gedenktekenen geplaatst — de oude klok uit Nauvoo, het Zeemeeuw-monument, beelden van de Herstelling, het Christus beeld van Thorvaldsen, om er maar een paar te noemen. Ze dienen om generatie aan generatie te binden, om in 'n lange onafgebroken schakelketen de belangrijke gebeurtenissen van onze gezamenlijke erfenis levendig te houden. Met het verstrijken van de tijd en de groei van onze organisaties vervreemden we niet alleen van elkaar, maar verliezen we ook onze gezamenlijke doelstellingen uit het oog. De hele geschiedenis door is ons opgedragen gedenktekenen te bouwen, of het Pascha te houden, of algemene conferenties te beleggen om de kracht van gezamenlijk geloven te handhaven en als herinnering aan de geboden van God bij het bereiken van onze eeuwige onveranderlijke doelen.

Maar als wij voort willen gaan met het opvoeren van onze kracht en het bewaren van onze eenheid, hebben we aan veel meer behoefte dan aan monumenten en festiviteiten alleen. Zoals Abraham Lincoln, de zestiende president van de Verenigde Staten, ons waarschuwde, in de woorden van de Heiland zelf: „En indien een koninkrijk tegen zichzelf verdeeld is, zo kan dat koninkrijk niet bestaan.

„En indien een huis tegen zichzelf verdeeld is, kan dat huis niet bestaan.” (Mk. 3:24-25.)

Er bestaat grote behoefte aan eenheid

binnen een land, maar nog groter is de behoefte aan harmonie en onderlinge afhankelijkheid binnen de wereldomspannende Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Mag ik u, nu deze conferentie bijna ten einde is, voorlezen wat een profeet van deze tijd heeft aangewezen als „het fijnste gebed ooit op aarde uitgesproken”? Johannes heeft het in indrukwekkende gedetailleerdheid opgeschreven zoals hij het hoorde van de lippen van de Zoon van God aan het slot van de avond toen Hij en Zijn apostelen samen voor de laatste maal de maaltijd hadden gebruikt:

„Vader, de ure is gekomen, verheerlijk uw Zoon, opdat ook Uw Zoon U verheerlijke . . .

„Ik heb Uw Naam geopenbaard aan den mensen, die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt; zij waren Uw, en Gij hebt Mij dezelve gegeven; en zij hebben Uw woord bewaard. . .

„Ik bid voor hen; ik bid niet voor de wereld, maar voor degenen, die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn Uw . . . „Heilige Vader, bewaar ze in Uw Naam, die Gij Mij gegeven hebt, opdat zij één zijn, gelijk als Wij . . .

„Gelijkerwijs Gij Mij gezonden hebt in de wereld, alzo heb ik hen ook in de wereld gezonden . . .

„En ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor dengenen, die door hun woord in Mij geloven zullen.

„Opdat zij allen één zijn, gelijkwijs Gij, Vader, in Mij, en Ik in U, dat ook zij in Ons één zijn; opdat de wereld gelove dat Gij Mij gezonden hebt.

„En Ik heb hun de heerlijkheid gegeven, die Gij Mij gegeven hebt; opdat zij één zijn, gelijk als wij Eén zijn.” (Joh. 17:1, 6, 9, 11, 18, 20-22.)

Binnen de kerk is er voortdurend noodzaak aan eenheid, want als we niet een zijn, zijn we de Zijnen niet. (Zie LV 38:27.)

Echt waar, we zijn van elkaar afhankelijk, „en het oog kan niet zeggen tot de hand: Ik heb u niet van node; of wederom het hoofd tot de voeten: Ik heb u niet van node.” (I Kor. 12:21.)

Noch kunnen de Noord Amerikanen tot de Aziaten, noch de Europeanen tot de eilandbewoners zeggen: „Ik heb u niet van node.” Nee, in deze kerk hebben we ieder lid nodig. En we bid-

den, met Paulus toen hij de kerk in Korintië schreef: „opdat er geen tweedracht in het lichaam zij, maar de leden voor elkander gelijke zorg zouden dragen.

„En hetzij dat één lid lijdt, zo lijden al de leden mede; hetzij dat één lid verheerlijkt wordt, zo verblijden zich al de leden mede.” (I Kor. 12:25-26.)

Paulus' woorden zijn nu op ons net zo van toepassing als op de heiligen in Korintië.

Als we even stilstaan bij de snelle groei van de Kerk, de verscheidenheid aan talen en culturen, en de ontzagwekkende taak die nog voor ons ligt, kunnen we ons afvragen of er een belangrijker oogmerk is voor ons dan zo te leven dat we de geest van eenwording van de Heer in vreugde mogen ondergaan. Zoals Jezus bad *moeten* we, wil de wereld ooit overtuigd raken van het feit dat Hij door God Zijn Vader is gezonden om ons van onze zonden te verlossen, één worden.

Verenigdheid en eenheid hebben ons tot dusver in staat gesteld om over de gehele aarde ons getuigenis uit te dragen, tienduizenden zendelingen voortbrengend die hun deel van het werk verrichten. Het is die verenigd-

heid geweest die de kerk, haar wijken en ringen, districten en gemeenten, en de leden in staat heeft gesteld tempels en kerkgebouwen te bouwen, welzijnsprojecten op touw te zetten, naspeuring te doen naar overledenen, te waken over de kerk en geloofsvertrouwen op te bouwen. Maar er moet nog méér worden gedaan. Deze grote doelstellingen van de Heer zouden nooit bereikt kunnen zijn in tweedracht, jaloeziesheid of zelfzuchtigheid. Onze idealen mogen dan wel niet altijd precies zo zijn als die van hen die over ons presideren, maar dit is de kerk van de Heer en Hij zal ieder van ons zegenen als we trots van ons afwerpen, bidden om kracht en bijdragen tot het welzijn van het geheel.

Over tekens gesproken, ik ken geen betere bewapening in de handen van de verleider tegen welke groep mannen of vrouwen in deze kerk dan ook, dan de wapens van onenigheid, spitsvondigheid en tegenstrijdigheid. In een moeilijke periode uit de christelijke geschiedenis sprak de profeet Joseph Smith over de oppositie die de kerk kan hinderen als we niet vol

zijn van de geest van ondersteuning en behulpzaamheid.

„De wolk die boven ons hangt,“ zei hij, „is opengebarsten en zegeningen zijn over ons gekomen, en Satans pogingen mij en de Kerk te vernietigen door het veroorzaken van jaloeziesheid in het hart van sommige broeders, zijn verijdeld; en ik dank mijn hemelse Vader voor de eenheid en harmonie die nu in de kerk heersen.” (*History of The Church of Jesus Christ of Later-day Saints*, 2:355.)

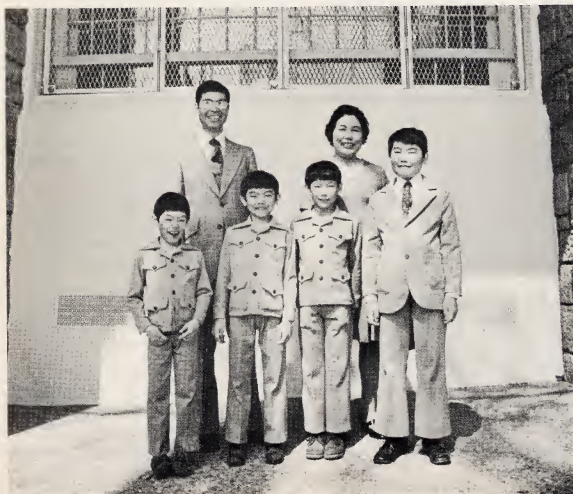
De sleutel tot een verenigde kerk is natuurlijk een verenigde ziel — een ziel waarin vrede heerst en die niet is overgeleverd aan innerlijke conflicten en spanningen. Zoveel in de wereld is erop berekend die persoonlijke vrede door zonden en verleidingen van duizenderlei aard te vernietigen. Wij bidden dat de heiligen hun leven inrichten naar het ideaal dat ons is voorgehouden door Jezus van Nazareth.

We bidden dat Satan's pogen zal worden verijdeld, dat het leven van iemand vredig en rustig kan zijn, dat gezinnen hecht kunnen zijn en dat ieder voor de ander interesse heeft, dat de wijken en ringen, gemeenten en districten het grootse lichaam van Christus kunnen vormen, iedere nood lenigend, iedere pijn kalmerend, iedere wond genezend tot de hele wereld, zoals Nefi bepleitte, „standvastig in Christus voorwaarts (streeft), met onverschrokken hoop, en met liefde voor God en alle mensen . . .

„Mijn geliefde broeders,“ gaat Nefi verder, „dit is de weg; en er is geen andere weg.” (II Ne. 31:20-21.)

Voor de gehele wereldspannende kerk, voor het grootse lichaam der heiligen in het oosten en in het westen, in het noorden en in het zuiden, bidden we dat we één mogen zijn. Dit is een prachtige conferentie geweest. Er is een goede geest aanwezig geweest, en omdat we op aanwijzing van een profeet van God vereend waren, en wij hem hebben ondersteund, heeft de Heer ons gezegend. Ik geef getuigenis dat God leeft en voort zal gaan ons te zegenen als wij één blijven en Zijn geboden navolgen. Dat wij dat zullen doen is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus, onze Heiland en Meester. Amen.

Het gezin Goro Yamada uit Calgary in Canada.

„We gaan voort, met een duidelijk inzicht en een gezonde oordeelsvorming, en zetten ons gezin en onze familie opnieuw aan tot verheven zeden en geestelijke waarden.”

Op zoek naar eeuwige rijkdommen

DOOR PRESIDENT
SPENCER W. KIMBALL

Geliefde broeders en zusters, na vier dagen van conferentiebijeenkomsten, naderen wij nu het slot van deze algemene conferentie. Het is een periode van vreugde geweest, want we hebben heel veel van onze geliefde broeders en zusters vanuit vele landen ter wereld gezien. Het is erg vreugdevol ze weer te zien en stil te staan bij de groei en ontwikkeling die ons volk ten deel vallen.

We hopen dat de conferentie de mensen allerwege aangezet heeft tot het geestelijke, en we zeggen nog eens wat de Here heeft gezegd: „Want wat baat het een mens, zo hij de gehele wereld gewint, en lijdt schade zijner ziel? Of wat zal een mens geven tot lossing zijner ziel?” (Mt. 16:26.)

Toen Hij pas met zijn bediening was begonnen zei de Heer: „Wat zoekt u?” Hij doelde op de diepgewortelde gewoonte te zoeken naar welvaart, wereldse eer, prijzingen, rijkdommen en eer, in plaats van naar de eeuwige rijkdommen van de ziel, en wat men daaraan had. De Heer heeft dus een duidelijk onderscheid gemaakt tussen de eer van de wereld en de kostbaarheden die tot de ziel kunnen komen. Hij noemt duidelijk het contrast tussen wereldse aangelegenheden en zaken die verwant zijn aan hemelse verlangens en vaardigheden.

Steeds weer herhalen we de vermaning van de Christus als Hij zijn toehoorders eraan herinnert: „Maar zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.” (Mt. 6:33.)

Daar draait het om. Daardoor bereiden vele mensen over de gehele wereld zich voor op het maken van die keuze — het bezit van aardse of geestelijke zaken.

De toespraken op deze conferentie gehouden, hebben zich toegespitst op het verschijnsel dat gezaghebbende staatslieden, knappe onderwijsmensen en de mensen in het algemeen, beschouwen als duidelijke geestelijke armoede van deze tijd en een verval van zedelijke en etische normen.

We hopen dat dat niet waar is, maar we zijn vierkant tegen welke vorm van degraderen van onze verheven normen en gezins- en gemeenschapsleven dan ook.

Enkele jaren geleden heeft een Brits straalvliegtuig de Atlantische Oceaan heen en terug overgestoken in maar een paar uur. Kort daarop verscheen er in de New York Times een sportprent die het straalvliegtuig afbeelde, vliegend met een fantastische snelheid. Aan het vliegtuig hing een etiket met daarop geschreven: „De wetenschappelijke vooruitgang van de mens.” Op de grond bevond zich een reuzeschildpad die zich langzaam en log voortbewoog. Die schildpad droeg het etiket: „De zedelijke vooruitgang van de mens.”

Daaraan werd door een schrijver toegevoegd:

„Deze sportprent laat duidelijk zien wat de tragedie van de moderne tijd zou kunnen zijn. Een tragedie die toch wel heel duidelijk de reden aangeeft waarom we in ons gezin en op school

meer aandacht moeten besteden aan morele en geestelijke waarden.”

Daarom willen we dat in ieder gezin iedere week gezinsavond wordt gehouden zodat we in staat zullen zijn leiding te geven aan, inspirerend werkzaam te zijn tot en oefening te geven in de gedachtenvorming die leidt tot geestelijke groei en inspiratie.

Een schrijver heeft eens gezegd: „Hoever zijn we nu opgeschoten in de lange pelgrimstocht van de mens vanuit het donker naar het licht? Naderen we het licht al, de dag van bevrijding, van vrede voor het gehele mensdom, of krijgen de schaduwen van een andere nacht wat op ons?”

Wij, de leden van de kerk doen kon van onze vrijheid en geloofsvernieuwing en de zekerheid dat we ons gezin in de hand hebben en onze kinderen ertoe kunnen brengen de waarheid lief te hebben en gelukkig te zijn in de onsterfelijke waardigheid van de mens die wordt bestuurd door de eeuwige en zedelijke wetten van God.

In de diverse landen komen steeds meer en steeds beter geschoolde beroepskrachten tot de kerk. Maar er zijn echter ook vele fijne leiders en leden die werkzaam zijn als mijnwerker of stoker, steigerbouwer, machinebankwerker, katoenplukker, vrucht-kweker, arts en graanboer en dat allemaal met gepaste trots en tegen goede beloning.

De vijanden van het geloof kennen alleen maar de god van de strijd. Ze kennen geen toewijding maar gebruiken geweld. Ze leren de mensen verraad: ze maken gebruik van anderen's honger. Ze plegen verraad jegens alles wat hen uitdaagt, in het bijzonder de waarheid. Daarom gaan we voort, met een duidelijk inzicht en een gezonde oordeelsvorming, en zetten ons gezin en onze familie opnieuw aan tot verheven zeden en geestelijke waarden.

Omdat nu het gezin de grondslag vormt voor het land, gaan wij voort erop toe te zien dat onze kinderen worden onderricht, bewaamd en in de hand gehouden. Ze zijn toch ons kostbaarste bezit! We leren ze in oprechtheid te wandelen en waardige burgers van het koninkrijk Gods te worden.

We stellen duidelijk dat het de taak van de ouders is om de kinderen inzake godsdienst en zeden te onderrichten. Dat is de taak van de vaders en moeders.

We nodigen u uit hier terug te komen op de oktoberconferentie waar we opnieuw de basisthema's, die op deze conferentie zo helder en klaar zijn besproken, zullen belichten.

We gaan door met orde op zaken te stellen in ons gezin, onze familie, en dat zo te houden; we gaan ook door met de verbreiding van het evangelie aan de landen van de wereld.

Als u de termieten zou moeten opsporen die de fundering van uw huis ondermijnen, zou u geen tijd verloren laten gaan het gebouw aan een grondig onderzoek te onderwerpen en aan de afbraak een einde te maken door de termieten te verdelgen.

Nog veel belangrijker zijn vernietigende elementen die uw gezin, uw familie kunnen binnensluipen.

We zijn het met de Zwitserse opvoedkundige Pestalozzi eens, die zei: „Op aarde is geen heerlijker verdienste denkbaar dan gezinsvreugde; en de vreugde die ouders vinden in hun kinderen is de heiligste vreugde van het menselijk bestaan. Hun hart wordt er rein en goed door en ze worden erdoor opgeheven tot hun Vader in de hemel.”

U en ik begrijpen heel goed dat deze grote, superieure vreugde binnen het bereik ligt van ieder ouderpaar, als hun huwelijk goed loopt en zij hun gezinstaken vervullen en als de idealen aangaande het huwelijk en het gezinsleven overheersend zijn geweest.

Lasterpraatjes, bekvlechterij, kwaadsprekerij, fouten zoeken, dat allemaal zijn termieten die het gezin vernietigen. Ruzie maken en vloeken zijn ook kwaadaardige zaken die het gezin aantasten.

George Washington heeft ons in dezen een goed voorbeeld gesteld. Toen hij vernam dat enkele van zijn officieren zich te buiten gingen aan godslasterlijke taal, stuurde hij hun een brief, gedateerd 1 juli 1776, waaruit we citeren:

„Het doet mij leed te moeten vermelden dat het dwaze en goddeloze ge-

bruik van godlasterlijke taal, vloeken en zweren, 'n verdorvenheid die tot nu toe slechts op kleine schaal voorkwam in ons leger, steeds meer in zwang komt. Ik hoop dat de officieren door hun voorbeeld zowel als door hun invloed dat zullen tegengaan en dat zij zowel als de manschappen zullen bedenken dat er niet veel kans bestaat op zegeningen uit de hemel over onze strijdkrachten, als wij die door onze onbetamelijkheid en dwaasheid beledigen. Buitendien is het een zo slecht en laag gebruik, zonder enig doel, dat iedere verstandige en karaktervolle man het veracht en verfoedt.” De meeste ouders zullen het wel eens zijn met het volgende citaat van een bekend auteur:

„Iedere periode in het menselijk leven is wonderbaarlijk — de kinderjaren waarin je nog niet voor je daden verantwoordelijk bent, de spannende jaren van puberteit en hofmakerij, het tijdvak van productiviteit, van strijd moeten leveren, van lasten moeten dragen, waarin je ouder bent; maar de allermooiste tijd van het leven breekt aan als vader en moeder echt vrienden worden van hun tot rijpheid gekomen zonen en dochters en vreugde beginnen te vinden in hun kind's kinderen. „De jeugd is vol van restricties, van dat mag wel en dat mag niet, van alles is voor je geregeld. De puberteit is vol geheimzinnigheid, verlangens en teleurstelling. Het vroege vaderschap is een aaneenschakeling van strijd en oplossen van problemen. Hoge ouderdom wordt overschaduwed door eeuwiges mysteries, maar daar tussen in is het leven, als het juist en volledig wordt geleefd vol met aangrijpende dingen, niet alleen maar van welslagen, maar van kameraadschap met kinderen en kleinkinderen.”

En sprekend over het gezin dat toch de enige basis is voor onze vreugde en geluk, lezen we verder wat R.J. Sprague heeft geschreven:

„Ieder normaal individu moet in de normale volgorde de hele cyclus van het menselijk leven met al zijn vreugden en voldoeningen doorlopen — de kindertijd, de puberteit, de jeugdijaren, ouder zijn, middelbare leeftijd en de leeftijd van het hebben van kleinkinderen. Iedere leeftijd schenkt vol-

doening die alleen maar kan worden gekend door ervaring. Je moet steeds maar opnieuw geboren worden wil je volledig het menselijk geluk kennen. Als het eerste kind geboren is, wordt er een moeder geboren, en een vader, en grootouders. Alleen door een geboorte worden die mensen dat. Alleen door de natuurlijke levenscyclus kunnen de in toenemende mate voorkomende menselijke vreugden worden ervaren.

„Een sociaal systeem dat het individu weghoudt van het doorlopen van de normale levenscyclus, van trouwen op jonge leeftijd, van het grootbrengen van een gezin voordat je vijftig jaar bent, en van het ervaren van de diepe, kostbare vreugden van de middelbare leeftijd en van het opa en oma zijn, doet de goddelijke orde van het universum geweld aan en legt de basis voor alle soorten sociale problemen. We gaan verder:

„Als een jongen en een meisje van het juiste biologische type vroeg in de twintig trouwen en voorbereid zijn op het onderhouden en opvoeden van een gezin, zijn ze begonnen aan de normale levenscyclus. Het is meer waarschijnlijk dat ze de samenlevingsproblemen als misdaad, zedelijk verval of armoede ontlopen dan hun niet getrouwde leeftijdsgenoten. Ze zullen kinderen hebben en die grootbrengen als ze jong zijn, van ze genieten als ze opgegroeid en in het leven goed terecht gekomen zijn, in zwakeheid van ze afhankelijk zijn en profijt hebben van de fijnste levensverzekering die ooit door de mens of door God is ingesteld, een verzekering die zijn annuïteit in materiële goederen uitbetaalt als dat nodig is, maar die veel eerder uitbetaalt in de vorm van grote vreugden van liefde en broederschap . . . De bekronende vreugden van het menselijk beleven komen in de jaren van middelbare leeftijd en door de kameraadschap, liefde en eer van kinderen en kleinkinderen.”

Wij hopen dat alle gekleden ervoor zullen zorgdragen dat in hun eigen leven orde op zaken wordt gesteld en dat ze uit deze levenscycli vreugde putten.

Aan het slot van deze fijne conferentie willen we onze mensen er nog eens

aan herinneren de handen uit de mouw te steken en er op toe te zien dat alle leiders zich schikken naar het evangelie van Christus en dat hun mensen onderrichten, zodat er wijdverbreid en wereldomspannend vruchtbaarheid aan zal worden gegeven. Broeders en zusters, wij zullen voortgaan een leven van waardigheid te leven. Wij zullen onze tienden en offergaven betalen; we zullen naar de tempel gaan en op zoek gaan naar de genealogische gegevens van onze doden. We zullen onze gezinsavond houden in absolute regelmaat en vruchtbaarheid. We zullen onze kinderen rechtvaardigheid bijbrengen. Wij zullen onze zonen waardig opzending sturen. Zij zullen acht slaan op onze eigen taken en onze naasten het evangelie prediken en ze waarschuwen. Bij het begin van deze bedeling heeft de Here ons gegeven:

„Luistert, o gij volk Mijner kerk, zegt de stem van Hem, Die omhoog woont, en Wiens ogen op alle mensen zijn gericht; ja, voorwaar zeg Ik: Luistert, gij volk van verre; en gij, die op de eilanden der zee zijt, luistert te zamen. „Want waarlijk is de stem des Heren tot alle mensen gericht en er is niemand, die zal ontkomen; en er is geen oog, dat niet zal zien, noch een oor, dat niet zal horen, noch een hart, dat niet zal worden doordrongen.

„En de wederspanningen zullen door vele smarten worden gefolterd; want hun ongerechtigheden zullen van de daken worden verkondigd, en hun geheime daden zullen worden onthuld.

„En de waarschuwendende stem zal tot alle mensen zijn gericht, bij monde van Mijn discipelen, die Ik in deze laatste dagen heb gekozen . . . „Bereidt u voor, bereidt u voor op hetgeen zal komen, want de Here is nabij;

„En de toorn des Heren is ontstoken, en Zijn zwaard is in de hemel ontbloot, en het zal op de inwoners der aarde nedervallen.

„En de arm des Heren zal worden openbaar; en de dag komt, dat zij, die niet naar de stem des Heren willen luisteren, noch naar de stem Zijner dienstknechten, noch acht geven op de woorden der profeten en apostelen, van het volk zullen worden afgesneden (En Ik wil hier graag zeggen

dat we op de dagen dat deze conferentie heeft geduurd vele, vele getuigenissen hebben gehoord door de profeten en de apostelen en de dienstknechten des Heren.); . . .

„Zij zoeken de Here niet om Zijn gerechtigheid te vestigen, doch ieder mens bewandelt zijn eigen weg en handelt naar het beeld van zijn eigen god, wiens beeld naar de gelijkenis der wereld is, en dat in wezen een afgod is, die verouderd en in Babylon zal vergaan, dat grote Babylon, dat zal vallen . . .

„De zwakke dingen der wereld zullen voortkomen en de machtige en sterke afbreken, opdat de mens niet bij zijn medemens te rade zou gaan, noch in de arm des vlezes vertrouwen —

„Maar opdat ieder mens in de naam van God, de Here, . . . zou mogen spreken.” (LV 1:1-4, 12-14, 16, 19-20.)

Ik wil graag besluiten met een gedachte over Job, wiens vrouw tot hem kwam met een verleidelijk voorstel.

„Toen zeide zijn huisvrouw tot hem: Houdt gij nog vast aan uw oprechtheid? Zegen God, en sterf.

„Maar hij zeide tot haar: Gij spreekt als een der zottinnen spreekt; ja, zouden wij het goede van God ontvangen, en het kwade niet ontvangen? . . .

„Zolang als mijn adem in mij zal zijn, en het geblaas Gods in mijn neus; „Indien mijn lippen onrecht zullen spreken, en indien mijn tong bedrog zal uitspreken!

„Het zij verre van mij, dat ik ulieden rechtvaardigen zou; totdat ik den geest zal gegeven hebben, zal ik mijn oprechtheid van mij niet wegdoen.

„Aan mijn gerechtigheid zal Ik vasthouden, en zal ze niet laten varen; mijn hart zal die niet versmaden van mijn dagen. . .

„Want wat is de verwachting des huichelaars als hij zal gierig geweest zijn, wanneer God zijn ziel zal uitrukken? (Job 2:9-10, 27:3-6, 8.)

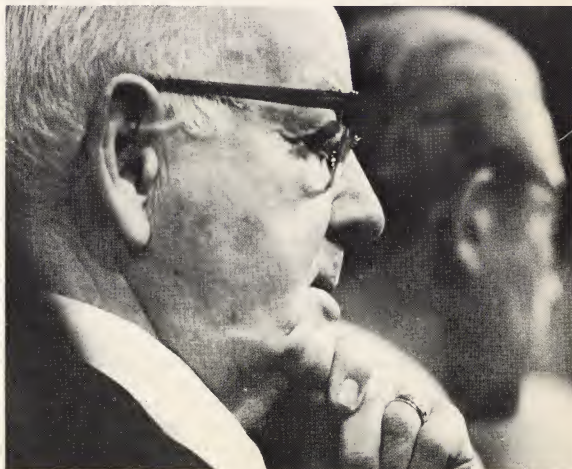
Ik heb tijdens deze conferentie een aantal malen Mattheus 16 horen citeren. Ik wil het ook nog eens aanhalen omdat we door herhaling worden gestrekt.

„Als nu Jezus gekomen was in de delen van Cesarea Filippi, vroegte Hij Zijn discipelen, zeggende: Wie zeggen de mensen, dat Ik, de Zoon des mensen ben?

„En zij zeiden: Sommigen: Johannes de Doper; en anderen: Elias; en anderen: Jeremia of een van de profeten.

„Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?

Informeel kiekje: President Kimball

„En Simon Petrus, antwoordende, zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.” (Mt. 16:13-16.) Er zijn vandaag in deze zaal vijftig bijzondere getuigen aanwezig. Er zijn onder mijn gehoor tienduizenden mannen die op die vraag in één groot koor het antwoord zouden willen geven — „Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.”

En dan zou de Here tegen ieder van die duizenden kunnen zeggen: „Zalig zijt gij, Mijn zoon! want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is.

En Ik zeg u ook, dat gij zijt Petrus, of Jakobus, of Johannes of wie dan ook, en op deze petra — niet de steenrots Petrus, omdat de kerk niet op het leven van welke man dan ook kan zijn gevestigd, maar op de rots van openbaring — heb Ik u openbaar gemaakt dat Jezus de Christus is.

„En Ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen; en zo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zo wat gij ontbinden zult op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn.” (Zie Mt. 16:17-19.)

En dat is mijn getuigenis tot u, mijn broeders en zusters, nu we deze deze wonderbaarlijke conferentie waar we samen zoveel vreugde hebben ervaren, besluiten. Mijn getuigenis is dat wat op aarde gebonden kan worden ook in de hemel gebonden kan worden door het gezag en de macht die de dienstknechten van de Heer zijn gegeven. Toentertijd zijn ze de Twaalf Apostelen gegeven. Nu zijn ze hun weer gegeven. Zo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn. De sleutelen van het Koninkrijk zijn op aarde. Wij weten dat het de wens des Heren is dat wij ze gebruiken om de deuren te openen die ons vooruit brengen en die het werk van onze Heiland voortgang doen vinden als wij daaraan in het bijzonder werken. En dit getuigenis geef ik u en ik vraag de zegeningen des Heren over u op uw thuisreis, dat u veilig en beschermd zult zijn, en dat de boodschap van deze conferentie diep in uw hart mag bezinken en daar voor eeuwig blijven, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Gezinsparaatheid vormt de basis van onze paraatheid als kerk

De taak van kerk en gezin op het gebied van de welzijnszorg

DOOR VICTOR L. BROWN,
Presiderende bisschop

Geliefde broeders en zusters, wij zijn dankbaar voor de gelegenheid het vanmorgen nog eens met u te hebben over enkele kernbeginselen van de kerkelijke welzijnszorg.

Wij dienen ons daarbij voortdurend te richten naar deze vraag: Waar ligt bij het voorzien in de behoeften van onze leden de taak van de enkeling, het gezin en de kerk? Er zijn bewijzen te over dat er nog steeds mensen zijn, die de reeds jarenlang gegeven raad in deze niet begrijpen, of daar althans geen ernst mee maken. Sommigen zijn blijikbaar van opvatting dat de kerk wel voor hen zal zorgen, onverschillig welke maatregelen ze in hun eigen belang al genomen hebben.

Wij moeten gewoon inzien dat de hele kerkelijke welzijnszorg is gebaseerd op de mate, waarin elk lid en gezin afzonderlijk paraat is om voor zichzelf te zorgen. Als onze mensen maar eens inzagen dat deze lessen voortvloeien uit de liefde, die de Heer hun toedraagt, en uit het in zijn oneindige wijsheid door Hem gekoesterde verlangen dat zijn volk juist in moeilijke tijden bijzonder gezegend zal zijn. Volgens een vaak aangehaalde tekst moet dit echter noodzakelijk op zijn eigen wijze worden gedaan (zie LV 104:16).

Het is aan u, ringpresidenten, bisschoppen en ZHV-presidenten, onze mensen de grondbeginselen van zelfvertrouwen en zelfstandigheid bij te brengen. Het is van beslissende betekenis dat al onze leden tot dit inzicht worden gebracht. Als deze raadgevin-

gen door iedereen in de kerk werden opgevolgd, dan hadden we niets te vrezen, ongeacht de omvang van de problemen, die zich ongetwijfeld nog zullen voordoen.

De Heer heeft gezegd: „Want indien gij wilt, dat Ik u een plaats in de celestiale wereld geef, moet gij u voorbereiden door de dingen te doen, die Ik u heb geboden, en van u heb vereist. . . .

„Ziet, dit is de voorbereiding, waarmee Ik u voorbereid, en de grondslag, en het voorbeeld, dat Ik u geef, waardoor gij de geboden moogt volbrengen, die u zijn gegeven;

„Opdat door Mijn voorzienigheid de kerk onafhankelijk moge staan boven alle andere schepselen beneden de celestiale wereld, ondanks de moeilijkheden, die over u zullen komen.” (LV 78:7, 13-14.)

Hij heeft bovendien gezegd: „Wanneer gij zijt voorbereid, zult gij niet vrezen.” (LV 38:30.)

Nu iets over de taak van de kerk in de welzijnszorg. In het eerste begin van deze bedeling, toen de kerk nog maar een paar maanden bestond, heeft de Heer aan de profeet Joseph Smith geopenbaard dat wij, het volk van zijn kerk, „voor de armen en behoeftigen (moesten) zorgdragen en in hun behoeften voorzien, zodat zij niet (zouden) lijden.” (LV 38:35.)

Enige maanden later heeft de Heer daar toen deze vermaning aan toegevoegd: „En gedenkt in alle dingen de armen en de behoeftigen, die zieken en de lijdenden, want hij, die deze dingen

niet doet, is Mijn discipel niet." (LV 52:40.)

Onze kerkelijke welzijnszorg is nu juist georganiseerd om ons in staat te stellen, als leden van één kerk die taak gezamenlijk te verrichten. De manier waarop de kerk de zorg voor de behoeftigen aanpakt vertoont fundamentele verschillen met de wijze waarop de overheid in diverse landen dit probleem bestrijdt. President J. Reuben Clark Jr. heeft over een der belangrijkste van deze verschillen gezegd:

„Er bestaat geen kerkelijke bijstandsuitkering; dat is een van de redenen waarom wij de armenzorg als een plaatselijke aangelegenheid moeten beschouwen en waarom dit zo behoort te blijven. De kerk is niet in staat dergelijke uitkeringen te verlenen; ze kan geen groot steunfonds stichten, waaruit de bisschoppen alles kunnen betrekken wat ze voor hun armen nodig hebben, alsof de kerk een soort ministerie van financiën was, waar men uit kan putten. Dit kan niet." (Conferentieverslagen van oktober 1944.)

De Heer heeft voorts gezegd: „Gij moet niet lui zijn; want de leegloper zal van de arbeider noch het brood eten, noch de klederen dragen." (LV 42:42.)

Door het zo maar voor niets verstrekken van geldelijke bijstandsuitkeringen e.d. kweekt men bij de ontvangers daarvan luiheid en afhankelijkheid, waardoor hun zelfrespect verloren gaat.

Het door de Heer ontworpen systeem is er echter op gericht een ieder van ons in zijn eigen behoeften te leren voorzien en tevens op zodanige wijze voor de behoeftigen te zorgen dat deze daarbij hun onafhankelijkheid, ijver en zelfrespect kunnen behouden of herwinnen. Het spreekt zijn afkeuring uit over die armen, die behagen scheppen in het nietsdoen, „wier hart niet is gebroken en wier geest niet is verslagen, en wier maag niet is voldaan, en die zich er niet van weerhouden andermans goederen te nemen; wier ogen vol bezucht zijn, en die niet met (hun) eigen handen arbeiden (willen)." (LV 56:17.)

De Heer verheugt zich echter in het opsporen en bijstaan van die gezegen-

de armen, „die rein van harte zijn, wier hart is gebroken en wier geest verslagen is." (LV 56:18.)

Door de kerkleden, zowel individueel als in georganiseerd verband, ondernomen pogingen om deze rechtenschappen, maar onfortuinlijke heiligen te helpen voor zichzelf te zorgen, passen in ons eendrachtig streven, dat wordt aangeduid als *kerkelijke paraatheid*. Zo wijden de leden van de kerk een deel van hun tijd, krachten en middelen aan het tot stand brengen van productiemiddelen en projecten als conservenbedrijven, magazijnen, arbeidsbemiddelingsbureaus e.d. ten dienste van de welzijnszorg, waarbij hun werkzaamheden zich vooral richten op de op wijkniveau bestaande behoeften. Door naleving van het op één na grootste gebod, nl. „gij zult uw naaste liefhebben als uzelf," verlenen zij bovendien andere leden bijstand in maatschappelijke, emotionele en economische moeilijkheden. Verder zijn zij de kerk ook behulpzaam bij het voorzien in de noden der armen door maandelijks een royale vastengave bij te dragen. Al dit werk is echter bedoeld voor het verzorgen van een beperkt aantal heiligen en dan uitsluitend voor hen, die echt niet in hun eigen levensonderhoud kunnen voorzien, zoals weduwen en wezen, mensen die tijdelijk werkloos zijn, emotioneel ontredderden, zieken enz. Zelfs dezen worden evenwel alleen dan geholpen als zijzelf en hun naaste familieleden eerst zoveel mogelijk hebben gedaan om hun eigen boontjes te doppen.

Verleden jaar maakte president Marion G. Romney tijdens deze vergadering met als thema de welzijnszorg de volgende opmerking: „Ik wil geen onheilsprofeet zijn. Ik weet ook niet precies wat er in de toekomst zal gebeuren, maar ik weet wél wat de profeten hebben voorspeld. Laat het u echter gezegd zijn dat het welzijns-werk, dat in het leven werd geroepen om ons in staat te stellen in onze eigen behoeften te voorzien, de functie waartoe het moet dienen nog steeds niet heeft vervuld. Wij zullen de tijd nog beleven dat wij moeten leven van hetgeen wij zelf kunnen produceren."

President Spencer W. Kimball heeft al eerder gezegd:

„Er zijn de laatste tijd veel rampen geschied. Om de andere dag heeft er blijkbaar een aardbeving, een overstroming of een wervelstorm plaats, of er ander onheil waardoor vele mensen worden getroffen. Met dankbaarheid heb ik daarbij kunnen constateren dat onze mensen en onze leiders nu kijk beginnen te krijgen op de noodzaak dat zij moeten leren zichzelf onder dergelijke omstandigheden te redden . . .

„Ik geloof dat de tijd nu aanbreekt dat er meer van die noodtoestanden ontstaan, een tijd waarin wij meer wervelstormen kunnen verwachten en meer overstromingen, . . . meer aardbevingen. . . . Ik meen dat deze verschijnselen bij de nadering van het einde der tijden waarschijnlijk wel zullen toenemen. Wij moeten ons daar dus op voorbereiden." (Conferentieverslagen van april 1974, blz. 183-84.) We hebben in het voorgaande veel aandacht besteed aan deze en dergelijke uitspraken, waarbij we hebben getracht ons een beeld te vormen van wat er in de toekomst onder verschillende sociale en economische omstandigheden zou kunnen gebeuren. We willen nu samen een paar van die toestanden in ogeschouw nemen, die een ieder onzer en ons allen gezamenlijk zouden kunnen overkomen. Graag wil ik u laten zien wat ons onder drie denkbeeldige, maar inderdaad mogelijk optredende omstandigheden te wachten zou staan. 1. De eerste toestand wordt gekenmerkt door een betrekkelijke stabiele economie, een bescheiden werkloosheidscijfer en een beperkt aantal natuurrampen. Deze toestand is dus vrijwel gelijk aan de zich momenteel in ons en vele andere landen voordoende omstandigheden. Daarbij hoeven bij ons in de kerk slechts weinig gezinnen of alleenstaanden voor hun tijdelijk welzijn de hulp van hun bisschop in te roepen, in verband met hun lichamelijke of geestelijke gezondheid, of moeilijkheden van economische aard. Die gezinnen of mensen die zichzelf niet volledig kunnen bedripen kunnen we dan helpen in hun levensonderhoud te voorzien door ge-

bruik te maken van onze eigen produktiemiddelen, magazijnen, arbeidsmiddelen en het aanspreken van onze vastengavendfonds. Bij voorziening in deze bijzondere behoeften kunnen de priesterschapsorganisaties dan naar vermogen steun ontvangen van de daartoe bestemde sociale en gezondheidsdiensten van de kerk, die momenteel in zoverre paraat zijn, dat wij wel bij machte zijn te voldoen aan die aanspraken, die onder de eerstbedoelde toestand vermoedelijk op de kerk worden gedaan. 2. De tweede toestand wordt gekenmerkt door de volksgezondheid bedreigende maatschappelijke en economische spanningen van ernstiger aard. Hieronder valt mogelijkerwijs een zware depressie in de economie, gepaard gaande met grote werkloosheid, of misschien plaatselijk optredende natuurrampen. Daardoor zou het maatschappelijk leven onzeker worden en ontwricht. Wil de kerk dan kunnen voorzien in de behoeften van hen die zichzelf niet meer kunnen redden, dan zouden we de produktie van onze diverse projecten tot het maximum moeten opvoeren bij vermindering van de verscheidenheid der geproduceerde artikelen die voor distributie onder de kerkleden zijn bestemd. Er zou dan op grote schaal werkgelegenheid verschafte moeten worden en onze quorums zouden speciale hulporganisaties in het leven moeten roepen. In vele plaatsen zou men maatschappelijke en gezondheidszorg nodig hebben. Het is duidelijk dat de tweede toestand die wij op het oog hebben een zware belasting zou betekenen voor de materiële hulpbronnen van de kerk, vooral bij zeer langdurig voortbestaan van zo'n toestand, of als deze zich op uitgebreide schaal zou manifesteren.

3. In de derde denkbare toestand zouden de omstandigheden buitengewoon ernstig zijn. Daarbij zou de conjunctuur een uitzonderlijk dieptepunt vertonen en de hele economie zelfs op instorten staan. Dit zou een omvangrijke werkloosheid met zich meebrengen. Waarschijnlijk zou er dan sprake zijn van een algemene maatschappelijke ontwrichting. Deze situatie zou hetzij het gevolg kunnen zijn van economische moeilijkheden

als bij voorbeeld zware verliezen door mislukte oogsten, uitgebreide natuurrampen, of wellicht door het uitbreken van internationale conflicten veroorzaakt worden. *Onder dergelijke omstandigheden zou de kerk, als ze op haar huidige middelen was aangevoelen, hoogstwaarschijnlijk niet meer hulp kunnen verlenen dan onder de zo even in het tweede geval geschetste omstandigheden kon worden geboden. Bijgevolg zou ze dan niet algeheel aan de door de welzijnszorg voor haar leden gestelde eisen kunnen voldoen.*

Ik zou er nadrukkelijk op willen wijzen dat onze paraatheid in dit verband meer omvat dan het tijdig kunnen voorzien in materiële behoeften. Vooral in de onder punt 2 en 3 bedoelde situaties zouden we te maken krijgen met onenigheid tussen diverse bevolkingsgroepen, bezorgdheid, angst, neerslachtigheid en andere emotionele spanningen, waarmee dergelijke crisistoestanden steeds gepaard gaan. De hygiënische toestanden zouden hachelijk en de volksgezondheid in het algemeen onzeker zijn. Gezinnen en alleenstaanden zouden zowel mentaal als fysiek op het doorstaan van zo'n situatie moeten worden voorbereid. In dat geval zouden onze mensen meer dan ooit op elkaars bemoeiding en steun zijn aangewezen.

Hoewel deze voorbeelden slechts op globale ramingen berusten, blijkt hier duidelijk uit dat wij alleen door het volgen van de raadgevingen van onze leiders in onze gezinnen, wijken en ringen op alles voorbereid kunnen zijn om die noodtoestanden te overleven. Door hun advies in praktijk te brengen maken wij Zion tot een toevluchtsoord en een vaandel — waaronder allen die rechtvaardig willen leven zich kunnen scharen — naar dit gebod van de Heer: „Voorwaar zeg ik tot u allen: Staaf op, en laat uw licht schijnen, opdat het een banier voor de natieën moge zijn;

„En opdat de vergadering in het land Zion en in zijn ringen tot toevlucht en ter verdediging moge zijn tegen de storm . . .” (LV 115:5-6.)

Nu willen we het nog even hebben over het grondbeginsel waarop dit alles gebaseerd is, nl. de taak van het

gezin en de enkeling. Ieder mens is verplicht voor zichzelf en de zijnen te zorgen. De apostel Paulus heeft eens geschreven: „Maar indien een vrouw voor de haren, en nog wel voor haar huisgenoten, niet zorgt, dan heeft zij haar geloof verloochend en is zij erger dan een ongelovige.” (Ditzelfde geldt natuurlijk ook voor de man, zoals andere bijbelvertalingen vermelden, zie 1 Tim. 5:8).

De plicht om in zijn of haar levensonderhoud te voorzien rust op iedere alleenstaande, terwijl ouders tevens verantwoordelijk zijn voor de verzorging van hun kinderen, die op hun beurt later weer verplicht zijn voor hun bejaarde ouders en grootouders op te komen. Aan deze verplichtingen kan alleen worden voldaan door een verstandig gebruik te maken van de hulpmiddelen, waarover men ieder voor zich en in gezinsverband beschikken kan.

Mag ik dan nogmaals met u nagaan wat de vijf fundamentele bestanddelen van de gezinsparaatheid zijn, waarover wij ook reeds in voorgaande bijeenkomsten gesproken hebben:

„*Het opbouwen van een carrière.* In een voorbereid gezin heeft het gezinshoofd zich als kostwinner behoorlijk op het door hem gekozen beroep voorbereid. Zijn kinderen bereiden zich eveneens op een bevredigende en passende werkkring voor.

„*Financieel beheer.* In een voorbereid gezin kennen de ouders de grondbeginselen van een goed financieel beleid en brengen deze ook in toepassing. Ook hun kinderen brengen ze deze fundamentele kennis en bekwaamheid door middel van praktische ervaring bij. . .

„*Huisvluit en opslag van gedeeltelijk zelf-geproduceerde levensmiddelen.* Een voorbereid gezin beschikt over voldoende levensmiddelenvoorraden om minstens een jaarlang in hun eerste levensbehoeften te kunnen voorzien. Waar dit mogelijk is zijn ze bovendien metterdaad werkzaam in het verbouwen en conserveren van voedingsmiddelen, het naaien van kledingstukken en het tot stand brengen van hun jaarvoorraad.

„*Lichamelijke gezondheidszorg.* Een voorbereid gezin neemt degelijke ge-

zondheidsregels ter voorkoming van ziekten in acht op het gebied van de voeding, de hygiëne, maatregelen ter voorkoming van ongevallen, tandverzorging en EHBO. Ze weten ook een passend gebruik te maken van middelen tot verbetering van de gezondheid. Daarbij dient men in het bijzonder aandacht te schenken aan de in LV 89 door de Heer gedane beloften ten aanzien van de gezondheid der heiligen.

„Onderlinge psychische kracht. Een voorbereid gezin heeft een behoorlijke geestkracht aangekweekt, waardoor de leden bestand zijn tegen spanningen van maatschappelijke en emotionele aard. Dit kan geschieden door middel van een rechtschapen levens-

wijze, bestudering van het evangelie en liefdevolle betrekkingen tussen de gezinsleden onderling. Ze zijn dan innerlijk veerkrachtig genoeg om bestand te blijven tegen de onvermijdelijke tegenstellingen van het leven, zoals vreugde en verdriet, ontbering en overvloed, mislukking en succes, op grond van hun geloof in de Here Jezus Christus en hun overtuiging van de werkelijkheid van het eeuwige leven." (De Ster van april 1976.)

Gezinsparaatheid is de sleutel, waardoor men in de behoeften van alle gezinsleden kan voorzien. Het is tevens de grondslag, waarop de paraatheid van de kerk berust.

Als wij het over de totstandkoming van gezinsparaatheid hebben, doelen

wij op heel eenvoudige dingen, die echter van wezenlijk belang kunnen zijn. We denken daarbij aan een vader, die zijn zoon een uiteenzetting geeft over zijn werk of hem er daadwerkelijk in betreft, zodat de jongen inzicht krijgt in dit belangrijke onderdeel van het leven van zijn vader; wij denken aan ouders, die hun kinderen betrekken bij het opmaken van de gezinsbegroting, aan een moeder die haar dochter bedrevenheid bijbrengt in huishoudelijke vakken als naaien en koken; aan onderlinge gesprekken tussen ouders en kinderen over het gedrag van een standvastig, evenwichtig gezin in tijd van nood, waardoor ze onderling begrip aankweken voor een gezonde mentaliteit en beseffen leren wat onder het in bedwang

Na een zitting

houden van emoties moet worden verstaan.

De Heiland heeft ons geleerd wat de sleutel is van de eeuwige wet van het ouderschap en gezinsleven, toen Hij zei: „Voorwaar, voorwaar, ik zeg u, de Zoon kan niets doen van Zichzelf, of Hij moet het de Vader zien doen; want wat deze doet, dat doet ook de Zoon evenzo. Want de Vader heeft de Zoon lief en toont Hem al wat Hij zelf doet, en Hij zal Hem grotere werken tonen dan deze, opdat gij u verwondert.” (Joh. 5:19-20.)

Juist door hun voorbeeld leren ouders hun kinderen werkelijk hoe ze zich moeten voorbereiden op het leven van een Gode welgevallig leven overeenkomstig zijn bedoelingen.

Gezinsparaatheid, een uitdrukking die in de welzijnszorg wordt gebruikt, is veel en veel meer dan een leuze of de aanduiding van een bepaald programma. Het is de sleutel ter verwezenlijking van het tijdelijke behoud van onze gezinnen. Het stelt een vader en een moeder in de gelegenheid aan de hand van een praktisch voorbeeld een les uit de Schriften te leren,

die luidt: „Want de Vader heeft de Zoon lief en toont Hem al wat Hij zelf doet.”

Het tot stand brengen van deze gezinsparaatheid kan voor elke vader de methode zijn, volgens welke hij zijn ware taak als gezinspatriarch grotendeels vervult. Door op alle vijf genoemde punten, die de gezinsparaatheid omvat, zijn kinderen te helpen bij hun voorbereiding, leert een vader zijn kinderen vol zelfvertrouwen de wereld te trotseren en maakt hij ze opgewassen tegen alle eisen die het leven stellen kan. Door het aangrijpen van concrete, tastbare taken, ondernemingen en ideeën kunnen vaders bovendien als patriarch van hun gezin fungeren, waarbij ze optreden als leraar en raadgever van hun kinderen.

Wij hebben in ons betoog ernaar gestreefd onze gedachten vooral te concentreren op het belang van de paraatheid van gezin en kerk en op het verband tussen die beide. Als wij onze plichten willen nakomen en ten volle opgewassen willen zijn tegen de moeilijke opgaven waarvoor wij staan, hebben wij ze *allebei* nodig. Ter ver-

hoging van onze kerkelijke paraatheid dient elke wijk of gemeente deel te nemen aan een of andere produktie-onderneming, betrokken te zijn bij de werkverschaffing of arbeidsbemiddeling en toegang te hebben tot een magazijn, waarin hun bisschop zijn hulpgoederen heeft opgeslagen. Ter verhoging van onze gezinsparaatheid moeten wij een plan opstellen en ten uitvoer brengen. Alleen zo leren wij ons overal doorheen te slaan en kunnen wij onder allerlei omstandigheden vrijwel geheel zelfstandig in onze eigen levensbehoeften voorzien.

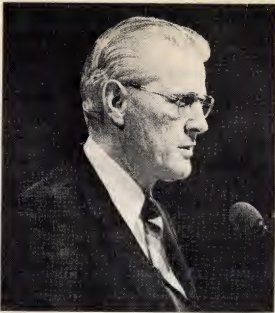
U, die hier vanmorgen als onze leidinggevende figuren aanwezig zijt, sporen wij aan uw licht zo te laten schijnen dat andere gezinnen uw voorbeeld zullen volgen en zich eveneens rustig en bezonnen gaan voorbereiden op hun eigen verhoogde paraatheid. Leer uw leden zichzelf bedruipen, opdat ze voor hun onderhoud niet op anderen hoeven te zijn aangewezen en onafhankelijk in deze wereld kunnen staan.

Wij sporen u verder aan u in te zetten voor het op volle kracht beschikbaar stellen van de welzijnszorg in uw eigen wijken en ringen, naar uw vermogen en in overeenstemming met de plaatselijke behoeften, het leven van de heiligen tot zegen strekkend, opdat uw ringen, waar ook ter wereld, tot ware toeluchtsoorden mogen worden.

Bij al hetgeen wij gezegd hebben over de paraatheid van al onze gezinnen en alleenstaanden, mogen wij nooit uit het oog verliezen dat heel deze taak ons door de Heer is opgedragen. Hij is onze Vader en juist uit liefde tot ons wil Hij ons dit alles leren. Al onze woorden en al onze pogingen om deze voorschriften op te volgen moeten geschaagd zijn door een geest die met zijn onderricht strookt. Hij is immers onze inspiratiebron als afzonderlijke leden en gezinnen die tot één kerk behoren. Hij heeft ons beloofd dat wij niet behoeven te vrezen als wij op alles zijn voorbereid. Dat wij allen, leiders zowel als leden zo gezegend mogen zijn doordat wij zijn raad om ons voor te bereiden hebben opgevolgd, is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen.

Conferentietoespraken worden voor niet-engelssprekende bezoekers vertaald.

Er valt hulp te verwachten van het priesterschapsquorum, de zusters-hulpvereniging, het welzijnszorgwijk-comité en van speciale arbeidsbemiddelaars op wijk- en ringniveau.

Ons kerkelijk systeem voor hulp aan werkzoekenden

DOOR BISSCHOP

H. BURKE PETERSON

Eerste raadgever in de Presiderende Bisschop

Broeders en zusters, we zijn zo juist weer eens herinnerd aan het grote belang van een weldoordachte voorbereiding van onze gezinnen op alle eisen die het leven ons kan stellen. Bisschop Brown heeft een paar belangrijke punten voor ons aangestipt door uiteen te zetten wat zo al tot de paraatheid van gezin en kerk behoort. Ik wil het nu graag eens met u hebben over onze kerkelijke arbeidsbemiddeling, die ook deel uitmaakt van onze paraatheid als kerk. Daarbij wil ik niet nalaten er op te wijzen dat het welbekende gedachten zijn, die wij hier vanmorgen de revue laten passeren. Het is dus niets nieuws, maar het mag heus nog wel eens extra onder onze aandacht worden gebracht.

Zelf de kost verdienen, in ons eigen levensonderhoud voorzien is altijd de gewone gang van zaken geweest, vanaf het moment waarop Adam en Eva bij het verlaten van de hof van Eden deze opdracht meekregen: „In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten, totdat gij tot de aardbodem wederkeert.” (Gen. 3:19.)

U en ik zijn als ouders en leiders door God in de gelegenheid gesteld onze kinderen deze geweldige eeuwige wet bij te brengen. Dit beginsel van eerlijk en met eervolle arbeid ons eigen brood verdienen valt samen met dat van onafhankelijkheid. Daarmee doelen wij niet op een koppige, ingebeelde zelfstandigheid, maar op een nederig en toch sterk zelfrespect, waarmee we in rustig zelfvertrouwen onze persoonlijke verantwoordelijkheid onder onszelf aanvaarden.

Hoewel het onderwijzen van deze beproefde beginselen grotendeels tot de taak van onze priesterschapsquorums behoort, rust de verantwoordelijkheid om onszelf en de onzen te verzorgen voornamelijk op onze eigen schouders en op die van onze familieleden. Als werkers in de welzijnszorg mogen wij zeker nooit vergeten dat priesterschapstraggers er bij de uitvoering van hun taak allereerst naar moeten streven de mensen te leren zichzelf te redden.

Als nu een wijklid werkloos wordt, of niet voldoende kan verdienen om in zijn onderhoud te voorzien, is hij verplicht een nieuwe betrekking te zoeken. Vanzelfsprekend moet hij daartoe zo nodig door zijn priesterschapsleders worden aangespoord, die hem er ook op kunnen wijzen welke weg hij daarbij moet bewandelen. Velen weten immers niet precies hoe ze het moeten aanleggen om werk te vinden of hun maatschappelijke positie te verbeteren, en kunnen dan best wat hulp van hun quorumleiders gebruiken. De betrokkene zelf moet met verstand en volharding naar een werkkring uitzien. Hij moet er de personeelsadvertenties in de kranten op nalezen en arbeidsbureaus bezoeken, sollicitatiebrieven verzenden of zelf adverteren, en verder contact opnemen met verwanten, vrienden en kennissen, kortom hij dient gebruik te maken van alle beschikbare fatsoenlijke middelen.

Een werkzoekend kerklid behoort in de eerste plaats alle hulpkrachten in zijn eigen familiekring op te trom-

melen. Hij kan een beroep doen op zijn broers en zusters, ouders, ooms en tantes. Al zijn bloedverwanten kunnen meehelpen. Wat een prachtkans om familiebanden te verstevigen, als die allen zich aaneensluiten om een van de hunnen hulp te bieden! In dergelijke ontmoedigende tijden kan er een krachtig-schragende invloed uitgaan van familieleden, die echte, daadwerkelijke zorg voor elkaar aan de dag leggen.

Toch kan het voorkomen dat de familie van een werkloze er evenmin als hijzelf in slaagt al het nodige te doen om een betrekking te vinden. In dat geval moet de kerkelijke arbeidsbemiddeling klaar staan om in actie te komen en de betrokkene behulpzaam te zijn bij het oplossen van zijn probleem. Heel eenvoudig gezegd stelt ons arbeidsbemiddelingssysteem zich ten doel bekwaame vakmensen zo spoedig mogelijk aan passend werk te helpen, of nog eenvoudiger gezegd, de juiste man te rechter tijd op de goede plaats te krijgen, en dat meestal hoe eerder, hoe beter!

Het kerkelijk systeem voor hulp aan werkzoekenden heeft een drietal aspecten, die ik vanmorgen zou willen aanroeren. Allereerst is daar het priesterschapsquorum, ten tweede het wijkcomité voor de welzijnszorg en de daartoe aangestelde arbeidsbemiddelaars, die over geschikte relaties beschikken, en ten derde een soortgelijke deskundige op ringniveau. Ik wil er nogmaals met klem op wijzen dat al deze tussenpersonen pas in het geding komen nadat een werkzoekende en zijn familieleden met passende begeleiding van de zijde van de daarvoor in aanmerking komende priesterschapsleders en huisonderwijzers, al het mogelijke hebben gedaan om hem uit de nood te helpen.

Het priesterschapsquorum is de sleutelorganisatie, waarvan het succes van de hele arbeidsbemiddeling afhangt, en daarmee bedoelen we niet het theoretisch op papier bestaande ledenregister, maar een groep mannen, die daadwerkelijk opkomen voor een van hun broeders, die hulp en steun behoeft. Ik citeer uit het *Handboek Welzijnszorg*: „Quorumleiders en huisonderwijzers moeten letten op

tekenen die wijzen op een dreigende economische crisis, zoals overbesteding, achteruitgang in het zakenleven, ontoereikende opleiding voor de huidige en toekomstige werkgelegenheid en andere aanwijzingen die duiden op de mogelijkheid dat er economische spanningen te verwachten zijn."

Ze moeten dus voortdurend waakzaam zijn om, zodra er zich omstandigheden van deze aard mochten voordoen, de aan hun zorgen toevertrouwd gezinnen hulp te kunnen verlenen.

Als een huisonderwijzer bemerkt dat iemand een baan of beter werk nodig heeft, kan hij dit het best onmiddellijk aan de quorumpresident of groepsleider doorgeven, die dit dan als een vertrouwelijke mededeling moet beschouwen. Een heel eenvoudig, maar doeltreffend middel voor quorumleiders om bepaalde gegevens op dit gebied te verzamelen is dit: Op de stilzwijgende presentielijst, die iedere zondag in de quorumvergadering wordt bijgehouden, worden twee kolommen geopend, de ene met als opschrift: „Kent u iemand die een betrekking nodig heeft?" en de andere onder het opschrift: „Weet u of er ergens vacatures bestaan?" Steeds als een van deze vragen door een huisonderwijzer of quorumlid met „ja" wordt aangeduid, dient de quorumsecretaris ervoor te zorgen dat de quorumleider hiervan nog diezelfde dag in kennis wordt gesteld. Deze moet zich dan direct in verbinding stellen met degene van wie de mededeling afkomstig is om nadere bijzonderheden te vernemen. Vraag en aanbod van personeel zijn vergankelijke goederen; vaak houdt de aangeboden werkgelegenheid maar één of twee etmalen stand; dan is de kans alweer verkeken.

Het handboek leert ons bovendien dat quorums „hulp moeten verlenen bij om- of bijscholing van beroeps-personeel, door de mensen aan te raden cursussen aan vakscholen te gaan volgen of zo nodig ergens in de leer te gaan, stage te gaan lopen enz. . . . De kennis, kundigheid en bemoeiingen van de gezamenlijke quorumleden kunnen meestal bijdragen tot de oplossing van een economisch probleem."

Wanneer het quorum alleen de betrokkene niet aan een werkkring kan helpen, moet laatstgenoemde samen met zijn quorumleider de volgende stap nemen in het arbeidsbemiddelingsstelsel door de kwestie voor te leggen aan het wijkcomité voor de welzijnszorg. Daarbij kan de quorumleider zo mogelijk een door hemzelf bedacht voorstel tot oplossing van het probleem aanbevelen.

Het welzijnszorgcomité heeft tot taak snel na te gaan of ze ook ergens werkgelegenheid weten te vinden. In vele gevallen zal het wijkcomité de priesterschapsleider aanraden de werkzoekende te verwijzen naar een in de wijk wonende tussenpersoon, die hem van advies kan dienen. In elke wijk of gemeente van de kerk behoort minstens één deskundige op het gebied van arbeidsbemiddeling aanwezig te zijn, die over de nodige relaties beschikt om werkzoekende wijkleden met raad en daad terzijde te kunnen staan. Deze tussenpersoon dient zo mogelijk al enige bedrevenheid te hebben op het gebied van arbeidsbemiddeling en moet altijd klaar staan om de zaak rechtstreeks met de betrokkene op te nemen, wanneer het comité voor de welzijnszorg hem hiertoe opdracht verleent. Als hij niet over deze bewaamheid beschikt, moet hij hiertoe hetzij op wijk- of op ringniveau worden opgeleid.

Van wijken, die reeds gebruik maken van de diensten van dergelijke arbeidsbemiddelaars hebben wij vele bemoedigende berichten ontvangen. Een dergelijke medewerker kan via de priesterschapsleiders en huisonderwijzers zowel schoolverlaters onder de twintig als hun ouders behulpzaam zijn door hen te wijzen op de mogelijkheden van opleiding en voorbereiding op het verkrijgen van goed in de markt liggende vakbekwaamheden, die wij allen moeten bezitten, en hen van advies te dienen hoe ze daarbij te werk moeten gaan. Ook ZHV-huisbezoeksters moeten attent zijn op eventuele werkloosheidsproblemen die in door hen bezochte gezinnen bestaan. Ze moeten deze onmiddellijk ter kennis brengen van de ZHV-presidente van de wijk, die de zaak op haar beurt dan weer ter sprake

brengt in de vergadering van het comité voor de welzijnszorg of aan de bisschop voorlegt. Dit is afhankelijk van het min of meer speelse karakter van de omstandigheden, waarin het betreffende gezin verkeert.

Als de priesterschapsleiders in die wijk menen dat er nog extra hulp moet worden geboden, wenden zij zich tot het derde onderdeel van het arbeidsbemiddelingsstelsel, te weten een deskundige op het gebied van de werkvoorziening op ringniveau, die door het ringpresidium is benoemd als aanvulling op het werk van de arbeidsbemiddelaars in de wijk. Deze houdt zich bezig met het oplossen van werkgelegenheidsproblemen die een wijk op zichzelf niet aankan. Het spreekt vanzelf dat de gang van zaken op het ringniveau overeenkomt met die op wijkniveau.

Gaarne hopen wij, broeders en zusters, dat alle wijken en ringen straks betrokken kunnen worden bij dit uit drie onderdelen bestaande systeem voor hulp aan werkzoekenden, waarbij eerst het priesterschapsquorum en de zustershulpvereniging hun leden alle mogelijke hulp verlenen; in de tweede plaats wordt zo nodig hulp geboden door het wijkcomité voor de welzijnszorg, dat daarin wordt bijgestaan door speciale arbeidsbemiddelaars, en in de derde plaats komen dan desgevraagd de door de ring daartoe aangestelde hulpkrachten in actie.

En nu, broeders en zusters, willen wij u aansporen om na terugkeer tot uw eigen gemeenteleden dit arbeidsbemiddelingswerk te doen slagen. Als u dit programma in werking stelt en ten uitvoer brengt, kan dit het leven van de heiligen van alle leeftijden tot zegen strekken. U kunt met name nu meteen al beginnen met:

1. Zowel allenstaanden als gezinnen door uw priesterschapsleiders, huisonderwijzers en huisbezoeksters zelfstandigheid bij te laten brengen en hen te leren hoe ze zoveel mogelijk hun eigen problemen kunnen oplossen.
2. Uw huisonderwijzers en huisbezoeksters voortdurend alert te doen zijn op het waarnemen en rapporteren van alle werkloosheidsgevallen of mensen die een betere betrekking zoeken.

3. In elke wijk en ring bekwame hulpkrachten op te sporen, die als arbeidsbemiddelaars zouden kunnen fungeren.

Tot besluit wil ik u allen eraan herinneren dat het welslagen van onze bemiddelingspogingen in het belang van de werkzoekenden onder ons berust op de praktische toepassing van eeuwige beginselen door mensen, die hun medemensen een goede dienst willen bewijzen.

Vele jaren geleden heeft de kerk al een heel speciale vorm van werkverschaffing ingesteld, die ook tegenwoordig nog steeds bestaat. Ik weet nog goed hoe ik in mijn jongensjaren, toen wij in Phoenix (Arizona) woonden, wel eens in Salt Lake City mijn grootouders ging bezoeken. Mijn opa, die toen al diep in de tachtig was, nodigde ons dan vol trots uit eens een kijkje te komen nemen in het bedrijf waar hij werkzaam was. Dat was een afdeling van de oude Deseret-Industrieën in het als „Sugarhouse“ bekend staande gebouw. Ik vond het verrukkelijk bij hem te zijn en te zien hoe deze patriarch van de familie Peterson zich tot zijn dood toe nuttig bleef maken en hoe hij nog op zijn oude dag een vruchtbaar en gelukkig leven leidde, dank zij een der door de kerk gecreëerde werkverschaffingsprojecten. Van deze goede en rechtschapen man heeft mijn vader dan ook geleerd dat arbeid adelt, een adeldom die een van zijn grootste geschenken aan zijn eigen nakomelingen geworden is.

Gods kinderen zullen zich nooit behoeven te schamen voor eervolle werkzaamheden die zij, hetzij in loondienst of anderszins, in deze wereld hebben verricht.

Dat wij in het uitdragen van deze beginselen gezegend mogen worden, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen.

Doelstelling: Met april 1977 een levensmiddelenvoorraad voor een heel jaar te hebben opgeslagen.

Voedselvoorraadvorming

DOOR BISSCHOP

VAUGHN J. FEATHERSTONE

Tweede raadgever in de Presiderende Bisschop

Broeders van de priesterschap en zusters van de zustershulpvereniging, president Henry D. Moyle heeft eens naar voren gebracht dat als iemand een toespraak houdt, wij op drieërlei wijze met de strekking van zijn woorden ons voordeel moeten doen. Ten eerste, en dit is niet het voornaamste, maar toch wel heel belangrijk, dienen wij te begrijpen wat er wordt gezegd. Ten tweede — en dit is van meer belang — behoort de boodschap een geestelijke ervaring in ons teweeg te brengen. Ten derde — en dit is het allerbelangrijkste punt — moeten wij ons houden aan de verplichtingen die wij daarbij stilzwingend op ons nemen. Laat ons die geloften opschrijven en ze dan waar maken. Leg tegenover uzelf nooit een gelofte af, waaraan u zich niet denkt te kunnen houden of die u niet van plan bent na te komen, want zo verzwakt u uw eigen karakter.

Ik ben 26 jaar lang, vanaf mijn vijftiende, werkzaam geweest in het kruideniersbedrijf. In de loop van die jaren heb ik veel mensenkennis opgedaan. Ik herinner me de uitwerking die stakingen, aardbevingen en oorlogsgeruchten op vele zeer actieve heiligen der laatste dagen hadden. Evenals de vijf dwaze maagden uit Matth. 25:1-13, snelden zij in paniek naar de winkel om voedsel in te slaan. Ze wisten immers wel dat de profeet hun dit al eerder had aangeraden, maar daar zij die raadgeving niet hadden opgevolgd, waren ze bang dat ze dit misschien te lang hadden uitge-

steld, tot het voorgoed te laat was. Dit was een interessant verschijnsel, daar de mensen alleen in plaatsen waar veel heiligen der laatste dagen woonden blijkbaar in het wilde weg aan het hamsteren sloegen. Ze kochten alles wat los en vast zat. Het ging daarbij niet om een stuk of wat heiligen der laatste dagen, maar om een beduidend aantal kerkleden, hetgeen dan grote omzettingen tengevolge had. Eenmaal is zoiets voorgekomen, toen een zogenaamde profetie sterk in de publiciteit kwam, nota bene van iemand, die niets met de kerk te maken had.

Wat kunnen we soms toch dwaas zijn! Wij hebben een levende profetie: In het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf Apostelen hebben wij Gods nu in ons midden levende woordvoerders. Laat ons deze leidinggevende broeders dan volgen en standvastig zijn. Als wij goed op alles voorbereid zijn, hebben wij immers niets te vrezen?

Broeders en zusters, wat hebben wij tot nog toe in onze ringen en wijken gedaan om ervoor te zorgen dat iedere heilige der laatste dagen inderdaad een voor een jaar toereikende voorraad levensmiddelen tot zijn beschikking heeft? We willen het nu niet meer uitsluitend bij het verkondigen van dit principe laten, maar onze mensen ook leren hoe ze zo'n voedselvoorraad moeten aanleggen.

Over deze voedselvoorraadvorming zou ik het vanmorgen dan ook graag willen hebben en drie of vier voorstellen op-

peren om aan te geven hoe we daarbij te werk kunnen gaan. Begin met het opmaken van een inventarislijst, door gewoon alle reserves uit te tellen en te noteren waarover u beschikt. Als u uw voorbereidingen alreeds getroffen hebt, kan dit een prachtig stukje werk voor een gezinsavond zijn. Zo niet, dan kan dat voor u een verschrikkelijk pijnlijke aangelegenheid zijn, daar u zich dan wel erg tegenover uw gezinsleden zult generen. Stelt u zich eens voor hoe het sterke getuigenis dat u geeft omtrent het bestaan van een levende profeet, uw kinderen in de oren moet klinken, terwijl ze weten dat u als gezinshoofd al jarenlang de raadgeving hebt gekregen om te zorgen dat u voor een heel jaar levensmiddelen in voorraad hebt. We moeten nu echt weten waar wij aan toe zijn. Elk gezin moet dus inventariseren om na te gaan wat er in werkelijkheid aanwezig is.

In de tweede plaats moet u bepalen wat er nodig is om het huidige peil van uw voedselreserves op te voeren tot een jaarvoorraad. Stel dan een lijst op en ontwerp een plan. Bekijk eerst eens wat uw voornaamste levensbehoeften zijn: Tarwe (of een andere graansoort die in uw eigen woonomgeving veel wordt verbouwd), suiker of honing, melkpoeder, zout en water. Die eerste levensbehoeften kunnen wij meestal wel betalen. U koopt ze van het maandelijks voor uw voedselvoorziening uitgetrokken bedrag. De kerk raadt haar leden af zich voor de aankoop van zo'n „ijzeren" voedselvoorraad in de schulden te steken.

Nu u eenmaal weet hoe u ervoor staat en hoe ver u nog moet komen, omvat de derde stap het opstellen van een tijdschema waaruit blijkt wanneer u uw doel bereikt wilt hebben. Ik stel voor dat wij vandaag over een jaar allemaal een jaarvoorraad levensmiddelen in huis moeten hebben. Dat geldt voor alle actieve en vele minder actieve leden van de kerk. Als u door voedselopslag de wetten van uw land overtreedt, houdt u dan aan die wet. Toch kunnen we zelfs in die gevallen wel moestuinen aanleggen, vruchtbomen planten en kippen of konijnen gaan houden. Doe al het mogelijke binnen de perken van de plaatselijke wetge-

ving, dan zal de Heer u in tijd van nood zeker zegenen. Ik doe u hierbij enkele ideeën aan de hand hoe u te werk moet gaan:

1. Volg de raadgevingen van de profeet op. Hij heeft ons geadviseerd een moestuin aan te leggen en vruchtbomen te planten. Denk daar dit jaar niet alleen aan, maar doe het ook. Verbouw zoveel voedingsmiddelen als u enigszins kunt. Vergeet ook niet een jaarvoorraad tuinzaden in te kopen, zodat u die alvast voor het volgend voorjaar in huis hebt, voor het geval ze schaars mochten worden. Straks vertel ik u wel waar u het geld vandaan moet halen voor alle inkopen die ik u nog in overweging zal geven.
2. Zoek een groothandelaar in bij u gebruikelijke granen en geef een bestelling op voor afname van een mud of zo.
3. Zoek een grossier die grote potten of bussen honing kan leveren en maak een afspraak dat u er geregeld een voor u betaalbare hoeveelheid van afneemt, of koop telkens wat extra suiker als u boodschappen haalt.
4. Koop in de winkel of bij een zuivelabriek systematisch een bepaalde hoeveelheid melkpoeder in.
5. Koop de eerstvolgende keer dat u gaat winkelen een paar pakken zout meer dan u nodig hebt en herhaal dat later zo nodig nog eens.
6. Sla voor elk lid van uw gezin een voldoende hoeveelheid water op om er minstens twee weken mee toe te kunnen.

Waar de door mij genoemde levensmiddelen niet verkrijgbaar zijn of niet tot de in uw land of streek gebruikelijke hoofdvoeding behoren, vervangt u deze door geschikte andere voedingsmiddelen.

Nu zult u vragen: „Waar haal ik het geld voor dat alles vandaan? Ik ben het met u eens dat we zo'n voorraad nodig kunnen hebben, maar op het ogenblik heb ik al moeite om rond te komen met het geld dat ik in handen krijg."

Ik zal u zeggen hoe u dat klaarspeelt. Misschien zijn al mijn adviezen niet van toepassing op de situatie ten uwente, maar er zal toch wel iets voor u bij zijn:

1. Besluit in overleg met uw hele gezin dat 25 of 50% van uw kerstratificatie

— of van het geld dat iedereen voor kerst- of sinterklaasgeschenken heeft opgespaard — dit jaar zal worden besteed aan uw voedselvoorradavorming.

2. Als u graag nieuwe kleding wilt hebben, schaf die dan toch niet aan, maar verstel uw huidige garderobe en doe het er nog een paar maanden langer mee. Gebruik het zo uitgespaarde geld voor de aankoop van eerste levensbehoeften voor uw jaarvoorraad. Al u niet tot het voedselpakket behorende benodigdheden, zoals kleren, meubelstukken en woningstofferij, maakt u zoveel mogelijk zelf.

3. Halveer het bedrag dat u anders aan recreatie zou besteden. Doe samen leuke dingen, waarvoor u geen geld hoeft uit te geven, maar die een meer blijvende indruk op uw kinderen maken dan dure vormen van ontspanning.

4. Neem gezamenlijk het besluit om volgend jaar niet met uw gezin op vakantie te gaan, als uw jaarvoorraad dan nog niet compleet is. Vele leden van de kerk zouden van hetgeen ze uitsparen door eens niet met vakantie te gaan, een volledige jaarvoorraad eerste levensbehoeften kunnen bekostigen. Besteed de vakantietijd liever eens aan werken in uw eigen tuin. Als het hele gezin gezellig samen thuisblijft, kan dat minstens even leuk zijn als erop uitgaan.

5. Let op reclame-aanbiedingen in de levensmiddelenbedrijven en sla extra hoeveelheden nuttige artikelen in.

6. Wijzig de samenstelling van uw gezinsmenu, waarbij u de benodigde eiwitten eens uit minder kostbare voedingsbronnen dan vlees kunt putten. Telkens als u in een winkel komt, waar u door overigens goede en eerlijke verkoopacties in de verleiding wordt gebracht om koekjes, ijs of andere lekkernijen, luxe-artikelen en tijdschriften te kopen, doe het dan niet! Denk goed na en koop alleen het volstrekt noodzakelijke. Reken dan eens uit wat u bespaard hebt en besteed dat weer aan de vorming van uw voedselvoorraad.

Als wij dit als een dure plicht op ons nemen, zal de Heer het elk gezin van de heiligen der laatste dagen mogelijk maken, in april 1977 een reservevoor-

raad levensmiddelen voor een jaar in huis te hebben. Al wat ons te doen staat is te besluiten dit op ons te nemen en het dan ook waar te maken. Dan zullen er wonderen gebeuren, zodat de weg voor ons gebaad zal worden en onze opslagruimten volgend jaar april vol zijn. Zo zullen wij metterdaad blijik geven van onze bereidheid onze geliefde profeet en de overige leidinggevende broeders te volgen, waardoor wij tevens onszelf en onze gezinnen een bepaalde zekerheid verschaffen.

Nu nog iets over het zelf produceren van levensbehoeften. Fok vee, pluimvee e.d. waar dit mogelijk is en door de plaatselijke wetten wordt toegestaan. Plant vruchtbomen, wijnstokken, bessenstruiken en verbouw zelf groenten en aardappels. Dit levert voedsel voor uw gezin op, dat grotendeels vers gegeten kan worden. Andere door uzelf verbouwde voedingsmiddelen kunnen bewaard of geconserveerd worden en zo deel uitmaken van uw gezinsvoorraad. Vervaardig zelf ook, waar dit enigszins mogelijk is, uw overige, niet-eetbare levensbehoeften. Naai en repareer uw kleding. Maak of bouw benodigde voorwerpen, en ik zou hier bovendien aan toe willen voegen: Verfraai, herstel en onderhoud al uw bezittingen zelf.

Het zelf verbouwen en vervaardigen van levensmiddelen en andere benodigdheden betekent een verhoging van uw inkomen en van uw bekwaamheden en talenten. Zo kunt u uw gezinsleden leren in hun eigen onderhoud te voorzien. Zo verschaffen wij onze kinderen de broodnodige gelegenheid de grondbeginselen te leren van zelfwerkzaamheid, zuinigheid en vlijt. President Romney heeft onlangs gezegd: „Wij zullen de dag nog eens beleven dat wij moeten leven van hetgeen wij zelf produceren.” (Conferentieverslag van april 1975.)

Ik zou verder nog enige opmerkingen willen maken aan het adres van hen die zich afvragen: „Moet ik mijn voorraad dan delen met mijn burens, die deze raad niet hebben opgevolgd? En de niet-leden dan, die ook geen jaarvoorraad hebben? Moeten wij de onze met hen delen?” Nee, dat *hoeven*

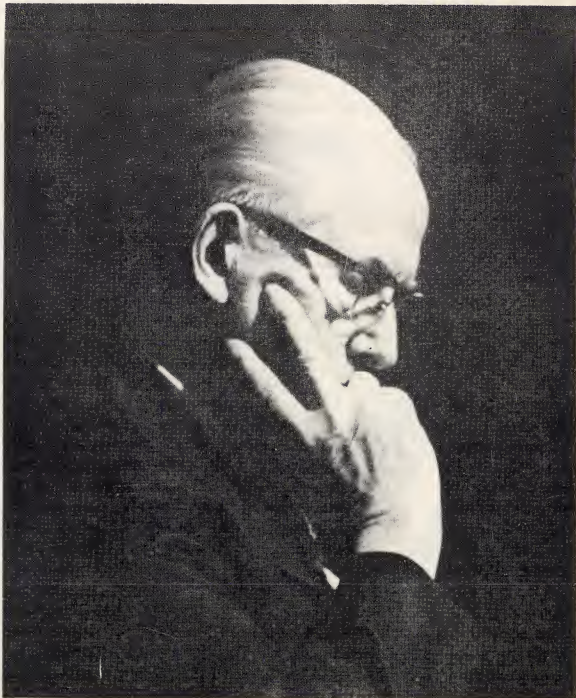
we niet, maar dat *doen* we toch wel! Laten we die domme gedachten over al of niet met anderen delen toch uit ons hoofd zetten! Wat zou Jezus hebben gedaan? Ik zou met geen mogelijkheid een stukje eten door mijn keel kunnen krijgen als ik mijn naasten honger zag lijden. En als u de hongerdood mocht sterven na met anderen te hebben gedeeld, wat dan nog? Heeft Christus niet gezegd: „Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden?” (Joh. 15:13.)

En als men dan eens aan het plunderen slaat en bij ons inbreekt om hetgeen wij voor het levensonderhoud van ons eigen gezin hebben opgeslagen weg te halen? Verspil aan deze mogelijkheid geen enkele nutteloze

gedachte meer. Er is immers een God in de hemel, aan wie wij gehoorzaamheid hebben betoond? Zou u denken dat Hij de mensen die zijn geboden hebben onderhouden aan hun lot zal overlaten? Hij heeft gezegd: „Wanneer gij zijt voorbereid, zult gij niet vrezē.” (LV 38:30.) Bereidt u dan voor, o gij mannen van Zion en vreest niet! Laat Zion haar prachtgewaden aantrekken. Laat ons de volle wapenrusting Gods aandoen. Laten wij rein van harte zijn, vol van liefde, barmhartig en rechtvaardig, en in heilige plaatsen staan. Neem het op u om in april 1977 voor een jaar voedsel in voorraad te hebben.

Bisschoppen en gemeentepresidenten, laten wij deze uitdaging aanvaarden ten behoeve van de heiligen in

President Ezra Taft Benson van de Raad der Twaalven

onze wijken en ringen. Dit zal uwerzijds een daad van ware christelijke naastenliefde blijken te zijn. Ga hier het eerstvolgende jaar mee door, ga na wat uw mensen ervan terechtbrengen en zorg ervoor dat wij goede resultaten bereiken.

In zijn toespraak tijdens de conferentie van oktober 1973 heeft president Ezra Taft Benson een paar uitstekende instructies gegeven voor thuisopslag van reservevoedsel, nl.:

„Voor de rechtvaardigen voorziet het evangelie in waarschuwingen tegen dreigende rampen; het verschaft hun een werkplan voor het bestrijden van crisistoestanden en een toevlucht bij elk onheil dat ons kan overkomen . . .

„De Heer heeft ons gewaarschuwd dat er hongersnoden komen, maar de rechtvaardigen zullen die kunnen overleven, doordat ze naar hun profeten geluisterd hebben en voor minstens een jaar voedselvoorraden in huis hebben gehaald . . .

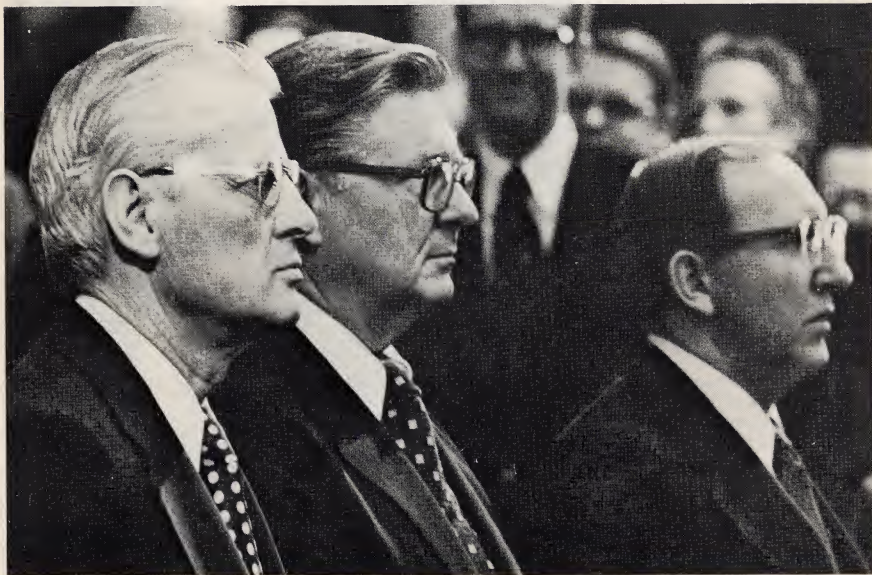
„Broeders en zusters, ik weet dat de welzijnszorg een door God geïnspireerd programma is. Met eigen ogen heb ik de door hongers en gebrek aangegane ellende aanschouwd. Aan het einde van de tweede wereldoorlog heb ik in namelijk in opdracht van de president der kerk een jaar zonder mijn gezin doorgebracht in het door de oorlog deerlijk gehavende Europa. Ik was belast met de distributie van levensmiddelen, kleding en beddegoed onder onze behoeftige kerkleden aldaar. Ik blikte er in de holle ogen van heiligen, die al bijna in de laatste stadia van verhongering verkeerden. Ik heb er trouwe moeders gezien met kinderen van 3 en 4 jaar op de arm, die van ondervoeding niet eens konden lopen. Ook zag ik hoe een uitgehongerde vrouw voedsel weigerde om een klosje garen te kunnen bemachtigen. Ik heb volwassen mannen zien huilen, terwijl ze met hun handen woelden door de tarwe en de bonen,

die hun uit Zion in Amerika waren toegezonden.

„Gode zij dank voor een profeet, voor dit geïnspireerde programma van de welzijnszorg en voor heiligen, die hun rentmeesterschap zo goed wisten te beheren, dat ze in hun eigen levensonderhoud konden voorzien, en bovendien nog iets voor anderen te missen hadden.” („Prepare Ye”, verschenen in de *Ensign* van januari 1974, blz. 69, 81-82.)

Ik geef u nederig mijn getuigenis dat de grote God des hemels deuren voor ons zal openen en ons de nodige middelen zal verschaffen, op een wijze die wij nooit voor mogelijk gehouden hadden, ten dienste van allen die oprecht willen werken aan de vorming van hun eigen voedselvoorraad voor een jaar. Ik weet zeker dat wij er tijd en geld voor zullen hebben als wij ons hiertoe willen verplichten en ons ook houden aan hetgeen wij op ons genomen hebben. In de naam van Jezus Christus. Amen.

De Presiderende Bisschop V.L.n.r. Bisschop H. Burke Peterson, eerste raadgever; Bisschop Victor L. Brown, presiderende bisschop; Bisschop Vaughn J. Featherstone, tweede raadgever.

DOOR BARBARA B. SMITH

Algemeen presidente van de zustershulpvereniging

Geliefde broeders en zusters, vanmorgen heeft broeder Victor L. Brown, onze presiderende bisschop, evenals in de vorig jaar oktober gehouden vergadering van de welzijnszorg, iets aangehaald uit LV 78:13-14, waarin de Heer zegt dat Hij ons wil voorbereiden om tegen de moeilijkheden bestand te zijn, die over ons zullen komen, opdat „de kerk onafhankelijk moge staan boven alle andere schepselen beneden de celestiale wereld." (LV 78:14.)

Er is ons gezegd dat de leden van de kerk deze onafhankelijkheid alleen kunnen verkrijgen naarmate zij aan het woord des Heren in deze gehoor gegeven hebben. Gehoorzaamheid brengt veiligheid en zelfstandigheid tweeweg. Daardoor ontstaat zelfvertrouwen en een rustige levensbeschouwing.

Zusters die een leidende functie in de ZHV bekleden verkeren in een positie, waarin ze een wezenlijke hulp kunnen zijn voor de vrouwen van de kerk die gehoorzaam gevolg willen geven aan de raad van onze leiders ten aanzien van het zelf telen en opslaan van voedingsmiddelen, zodat elk gezin een voorraad kan vormen om erop voorbereid te zijn zo nodig minstens een jaar lang in zijn eerste levensbehoeften te voorzien. De vrouwen van de kerk dienen druk bezig te zijn met het verbouwen, verwerken en conserveren van voedsel, althans voor zover

In miniklasjes leren de zusters zich bekwamen in het zelf verbouwen, verwerken en bewaren van levensmiddelen, waarmee ze het zelfverzorgingspeil van hun gezin helpen verhogen.

Leer de vrouwen van de kerk de zelfverzorgingspositie van hun eigen gezin te versterken

dit in hun vermogen ligt. De ZHV moet hen helpen een verstandig gebruik te maken van de hun ter beschikking staande middelen, hoe ruim of hoe gering die ook mogen zijn. Met „verstandig gebruik" bedoel ik dat we zuinig, zorgzaam en zorgvuldig te werk moeten gaan, daarbij voorzieningen trefend voor de toekomst, terwijl we bezig zijn in de directe behoeften van ons gezin te voorzien. Hierin kan de ZHV haar leden begeleiden, door ze deskundig onderricht en praktische lessen te geven. De gezinsverzorgingsvergadering in de wijk biedt daarvoor de beste gelegenheid. De leerstof kan worden onderwezen in de vorm van lessen en in het werken met miniklasjes. Er kan ook onderricht en voorlichting worden gegeven op gezinsverzorgingsbazars, in studiebijeenkomsten en workshopactiviteiten, die onder auspiciën kunnen staan van de zustershulpverenigingen in ring- of districtsverband. De vorming van voedselvoorraden in ieder huis is mogelijk een geschikt onderwerp van bespreking voor huisbezoekboodschappen in de zomermaanden. Het kan eventueel ook als thema dienen voor toespraken in wijk- en ringvergaderingen. De ZHV-leraressen op ring- en districtsniveau kunnen aan de hand van dit onderwerp een plan de campagne ontwerpen en bij de uitvoering daarvan de medewerking van de wijk-ZHV's inroepen.

Elk ZHV-presidium in de wijken of gemeenten moet de algemene levensomstandigheden van de in hun gebied wonende zusters beoordelen en een jaarplan opstellen voor het op gezinsverzorgingsvergaderingen te geven onderricht over onderwerpen die verband houden met zelf produceren en opslaan van voedingsmiddelen, voorraadvorming enz., naar gelang van de behoeften en omstandigheden van de vrouwen ter plaatse. Deze studieklassen kunnen bijv. uitgaan van de volgende richtlijnen voor een verstandige levenswijze en een zorgvuldig huishoudelijk beleid:

1. Hoe men systematisch kan sparen voor noodgevallen en de vorming van de gezinsvoedselvoorraad.
 2. Hoe, wat en waar men de levensmiddelen moet bewaren.
 3. Hoe tuinzaden bewaard moeten worden, hoe men de grond moet bewerken en de juiste tuingereedschappen moet aanschaffen.
 4. Hoe men zijn eigen groenten kan verbouwen.
 5. Hoe men eetbare waren kan drogen en conserveren.
 6. Hoe wij onze gezinsleden voedingsstoffen en gerechten kunnen leren eten die zij voor hun gezondheid nodig hebben.
 7. Hoe wij eenvoudig hand- en machinaaiwerk moeten doen en hoe wij kledingstukken kunnen vervellen en vernieuwen of moderniseren.
 8. Hoe wij met behulp van de beschikbare voedingsbronnen en levensmiddelen uit onze provisiekasten en andere opslagruimten voedzame en smakelijke maaltijden kunnen bedenken en klaarmaken.
- Wij moeten een verstandig gebruik maken van alle bruikbare hulpmiddelen die bij openbare diensten verkrijgbaar zijn. Het onderricht moet zo worden gegeven dat iedere zuster leert inzien hoe zij in overleg met haar man, die tenslotte het gezin leiding moet geven, een goed plan kan opstellen voor de vorming van een reservevoorraad levensmiddelen. Misschien verdient het aanbeveling om bij de goedkeuring van dergelijke plannen door de leden van de verschillende ZHV-presidiums de volgende controlelijst te gebruiken:

1. Worden de zusters door ons als ZHV-leidsters voldoende gemotiveerd en werkelijk opgeleid in de voor het realiseren der gezinsparaatheid nodige bekwaamheden, en helpen wij ze vervolgens die vakkennis ook in praktijk te brengen?

2. Plegen wij onderling overleg en gaan wij bij onze leiders van de priesterschap te rade, opdat er aan de omstandigheden aangepaste en van werkelijkheidszin getuigende plannen voor gezinsvoorraadvorming en eigen produktiemiddelen worden opgesteld en uitgevoerd?

3. Beantwoorden onze lesroosters voor de bedoelde miniklasjes wel aan de diverse behoeften van de vrouwen in onze wijk?

4. Leren wij de zusters met kennis van zaken te schatten wat ze allemaal nodig hebben en hoe ze hun voedselvoorraad en verdere huisvlijctiviteiten eventueel moeten aanvullen?

Als wij dit alles doen, zal het ons in tijd van nood net zo gaan als een gezin, dat ik ken, en waarin verleden jaar onverwachte financiële tegenlagen werden ondervonden. De vader werd ernstig ziek, en ze zaten tijdelijk zonder vaste inkomsten. Toen de verse levensmiddelen uit de koelkast opgegeten waren, sprak dit gezin de voedselvoorraad die ze hadden gevormd aan. Toen de vader van zijn ziekte was hersteld, moest hij in een andere gemeente werk zoeken. Tijdens zijn afwezigheid trad er een defect op in de plaatselijke waterleiding. Het gezin had tientallen liters water in voorraad, waar ze dagenlang gebruik van konden maken, totdat de watertoevoer was hersteld. Gedurende al deze belevenissen was er bij hen geen sprake van paniek. Ze hadden niet het gevoel dat de toestand uit de hand was gelopen en ze er niet meer tegenop konden. Ze waren op noodgevallen voorbereid. Ze hadden bij voorbaat voldoende voorzieningen getroffen en tevens geld opgespaard. De voornaamste huishoudrekeningen werden betaald en het gezin wist zichzelf onafhankelijk van anderen te verzorgen.

De beginselen van gezinsparaatheid en het aandeel van de vrouw daarin werden niet uitsluitend voor onze tijd

bekendgemaakt. Zo beschouw ik de in Spreuken 31 beschreven vrouw altijd als een echte zorgzame, verstandige huisvrouw. Wat een wijsheid, verstandig beleid, zuinigheid en zorgvuldige voorbereiding legt zij aan de dag:

„Zij is bezig met wol en vlas, en werkt met vaardige handen . . .

„Van de verdienste van haar handen plant zij een wijngaard . . .

„Zij grijpt met haar handen het spinroef, en haar handen houden de weefspoel . . .

„Zij vrest de sneeuw niet voor haar gezin, want haar ganse gezin is in scharlaken gekleed . . .

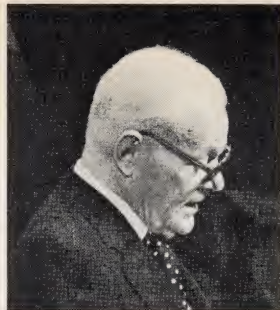
„Zij houdt toezicht op de gang van haar huishouding, het brood der traagheid eet zij niet.” (Zie Spr. 31.)

Het is van het begin van ons aards bestaan af zo beschikt, dat tegenlagen en beproevingen daarvan deel zouden uitmaken, maar de Heer is zo genadig geweest ons in staat te stellen zelf de nodige voorzieningen te treffen om aan deze moeilijke situaties het hoofd te kunnen bieden, mits wij ons in gehoorzaamheid onderwerpen aan de door Hem geopenbaarde waarheden.

De richtlijnen voor onze ZHV-zusters zijn gelijk aan de voorschriften die golden voor de vrouwen die wij in de Bijbel tegenkomen, en die in wezen neerkomen op *gehoorzaamheid, beleid, organiseren, onderwijzen en doen*. Gehoorzaam zijn is *leren en doen*.

De ZHV-zusters hebben er altijd voor bekend gestaan dat zij ook *doen* wat hun door goddelijke leiding is opgedragen, en wel voortreffelijk, vol overgave en met een inzicht dat hen in staat stelt de beloningen daarvoor te ontvangen en de vreugde te smaken die degelijke en rechtvaardige arbeid met zich brengt.

Ik bid dat wij allen verstandige en zorgzame huisvrouwen mogen worden, en dat wij als echtgenoten elkaar zullen helpen, zodat wij allen onze eigen taak in het verwezenlijken van onze gezinsparaatheid goed kunnen vervullen. Ik weet dat onze hemelse Vader verlangt dat wij als zijn geliefde kinderen dit ideaal bereiken, en dit zeg ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Broeders en zusters, wij hebben vanmorgen een prachtige uiteenzetting voorgeschoteld gekregen, waarmee wij allen ons voordeel kunnen doen als wij deze raadgevingen opvolgen. Ik ben van plan met u een tweetal fundamentele principes te behandelen, waarop de kerkelijke welzijnszorg is gebaseerd en die wij nooit mogen vergeten. Het zijn in de eerste plaats *liefde* — de liefde tot God en de naaste — en ten tweede *arbeidzaamheid*.

Alvorens tot bespreking van deze beide thema's over te gaan, wil ik graag nog even een paar woorden wijden aan onze *vrije wilsbeschikking*, waarmee wij bedoelen de vrijheid en het vermogen om te kiezen en te handelen. Behalve het leven zelf is dit het meest waardevolle erfgoed van de mens.

In de geestenwereld konden wij over onze eigen vrije wil beschikken. Het daar voorgestelde en aangenomen verlossingsplan bepaalde dat de mensen in hun sterfelijke staat eveneens over hun eigen vrije wil zouden kunnen beschikken. Dit werd door Satan met een derde van de hemelse legerscharen bestreden. Zij verloren die strijd, maar hun verzet tegen dit beginsel gaven zij niet op.

In de hof van Eden werd Adam en zijn nageslacht door God met een vrije wil begiftigd. Van toen af aan hebben Satan en zijn volgelingen tot op de huidige dag getracht rechtstreeks en op iedere denkbare indirecte wijze het beginsel van de vrije wilsbeschikking te vervangen door dat van dwang. In het Eerste Boek Samuël komt een

De welzijnszorg van de Heer zal zich altijd blijven onderscheiden door de grondbeginselen van arbeidzaamheid en liefde.

De grondbeginselen van de kerkelijke welzijnszorg

DOOR PRESIDENT
MARION G. ROMNEY,
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

leerzaam voorbeeld voor van de gevolgen van het nemen van verkeerde beslissingen. In het achtste hoofdstuk van dat boek lezen wij dat Israël bezwaar maakte tegen een regering van rechters of richters. Ze begeerden een koning. De profeet wees hen erop dat een koning hen tot zijn dienaren zou maken, maar ze luisterden niet en bleven bij hun eis dat ze een koning moesten hebben. Dit deed Samuël diep verdriet, maar de Heer zei tot hem: „Luistert naar het volk, . . . want niet u hebben zij verworpen, maar Mij hebben zij verworpen.” (1 Sam. 8:7.) Zo gaf Israël de vrije regeringsvorm prijs, die God hen geschonken had. Ze kregen hun koning wel, maar werden enkele tientallen jaren later gevanke-lijk in slavernij weggevoerd. Zelfgekozen slavernij is niet minder vernederend dan slavernij die iemand door dwang van buitenaf wordt opgelegd.

Door de uitoefening van zijn vrije wil is Jezus Christus opgeklimmen tot het tweede lid van de Godheid. Lucifer daarentegen voer te helle door het verkeerde te verkiesen.

Nu wil ik het hebben over het beginsel van de liefde. Bij het bedrijven van onze kerkelijke welzijnszorg moet die liefde de drijfkracht zijn die ons beweegt er tijd en geld aan te besteden en ons in dienst van dat werk te stellen.

„Laten wij elkander liefhebben,” schreef Johannes de geliefde, „want de liefde is uit God; en een ieder, die liefheeft, is uit God geboren en kent God.

„Wie niet liefheeft, kent God niet, want God is liefde.

„Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem . . .

„Geliefden, indien God ons zó heeft liefgehad, behoren ook wij elkander lief te hebben.” (1 Joh. 4:7-9, 11.)

„Wie nu in de wereld een bestaan heeft en zijn broeder gebrek ziet lijden, maar zijn binnenste voor hem toesluit, hoe blijft de liefde Gods in hem?” (1 Joh. 3:17, cursivering toegevoegd.)

„Indien gij Mij liefhebt,” zegt Jezus, „zult gij . . . de armen bedenken, en hun, hetgeen gij hun van uw bezittingen hebt te geven, toewijden . . .

„En voor zoverre gij van uw goederen aan de armen mededeelt, zult gij het aan Mij doen.” (LV 42:29-31.)

Toen men Christus de vraag stelde: „Meester, wat is het grote gebod in de wet?” gaf Hij daarop volgens Matteüs ten antwoord: „Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

„Dit is het grote en eerste gebod.

„Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.

„Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten.” (Matt. 22:36-40.)

Matteüs, Marcus en Lucas maken alle drie melding van dit voorval. Lucas echter deelt ons bovendien nog mede, dat de wetgeleerde die deze vraag had gesteld, verder vroeg: „En wie is mijn naaste?” (Luc. 10:29.)

In antwoord op die vraag vertelde Jezus toen de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan (zie Luc. 10:30-37.) Twee van de drie beginselen, waarvan de kerkelijke welzijnszorg bij haar dienstbetoon moet uitgaan, nl. de vrije wil en de naastenliefde, worden in deze gelijkenis op bewonderenswaardige wijze verkondigd.

Als wij de Heer, onze God, liefhebben met geheel ons hart, met geheel onze ziel en geheel ons verstand, zullen wij ook onze broeders liefhebben als onszelf. Dan zullen wij ook vrijwillig, d.w.z. uit eigen vrije wil van de gelegenheid gebruik maken van onze

bezittingen iets mede te delen voor hun levensonderhoud.

Nu iets over de factor arbeid. Werken is even belangrijk om onze welzijnszorg te doen slagen als nakoming van het eerste en het tweede gebod, en het behoud van onze vrije wilsbeschikking.

Wij moeten daarbij steeds voor ogen houden wat het Eerste Presidium der Kerk tijdens de oktoberconferentie van 1936, waarin de instelling van de welzijnszorg werd bekendgemaakt, bij die gelegenheid heeft gezegd, nl.:

„Het is onze *primaire* bedoeling geweest om, voor zover dat mogelijk zou zijn, een systeem te ontwerpen, waardoor de vloek der ledigheid te niet gedaan en het euvel van steuntrekken afgeschafte zou worden. Dan zouden onafhankelijkheid, vlijt, zuinigheid en zelfrespect opnieuw onder onze mensen in ere worden hersteld. De kerk stelt zich ten doel de mensen te leren zichzelf te bedriipen. Arbeidzaamheid moet in het leven van de leden van onze kerk weer de plaats gaan innemen van het alles-overheersende beginsel.” (*Conference Report*, van okt. 1936, blz. 3; cursivering toegevoegd.)

President Clark heeft in zijn conferentietoetspraak van april 1938 dit gezegd:

„Ik eer en respecteer de ouderdom. Ik zou niet kunnen aanzien dat bejaarde mensen gebrek lijden of gebukt gaan onder kwalen die verholpen kunnen worden. Zij hebben recht op alle mogelijke zorg, op alle vriendelijke daden en zorgzame liefkozingen die een dankbare gemeenschap en een toegewijde familie kunnen opbrengen. „Ik heb alle sympathie voor de ouderen. Ik weet hoe moeilijk het voor onze bejaarden is zich te schikken naar het moderne economische levenspatroon. . . .

Er moet een plan worden uitgedacht om ervoor te zorgen dat geen enkele bejaarde koude of honger hoeft te lijden of onvoldoende gekleed gaat. De verantwoordelijkheid voor het levensonderhoud van bejaarde ouders rust echter in eerste instantie op de schouders van hun kinderen en mag niet automatisch ten laste van de gemeenschap komen. Wij geloven niet in

een socialistisch of communistisch staatsbestel, waarin de mensen uitsluitend onderhorigen van de staat zijn, die als vee van de ene stal of weidgrond naar de andere gedreven kunnen worden. Wij zijn vrije, zelfstandige mensen. Bij ons heeft het gezin zijn plaats nog niet verloren, met de daaraan van God gegeven plichten en verantwoordelijkheden. Een gezin dat weigert een van de hunnen te onderhouden voldoet niet aan zijn verplichtingen. Als bejaarde ouders geen kinderen meer hebben, of als die zelf onbemiddeld zijn, dan moet de gemeenschap uit pure menselijkheid deze mensen te hulp komen. Dat is volkomen duidelijk.

„Het is echter een verre van verstandig principe zich op het standpunt te stellen dat iedereen na het bereiken van een bepaalde leeftijd voortaan door de staat tot nietsdoen moet worden gedoemd. De maatschappij is geen mens en lui leventje verschuldigd, ongeacht zijn leeftijd. Ik heb nog nooit één tekst in de Heilige Schrift gelezen, waarin dit wordt geveerd of zelfs maar goedgekeurd. Een vrije menselijke samenleving is in het verleden nog nooit in staat geweest grote niet-actieve bevolkingsgroepen gratis te onderhouden en toch in vrijheid te blijven leven. (*Conference Report* van april 1938, blz. 106-107.

Ik kan u verzekeren dat geen enkele gemeenschap dat ook in de toekomst ooit zal kunnen.

In de tijdens de herstelling door Hem gegeven openbaringen heeft de Heer ondubbelzinnig en bij herhaling verkondigd — evenals de presidenten van de kerk dat sindsdien hebben gedaan — dat de activiteiten van onze welzijnzorg op liefde en arbeidzaamheid gebaseerd moeten zijn.

In afdeling 42 van de Leer en Verbonden staat een openbaring opgetekend, waarvan de profeet Joseph Smith heeft verklaard, dat hierin de wet der kerk is vastgelegd. Daarin zegt de Heer o. a.:

„Gij moet niet lui zijn; want de leegloper zal van de arbeider noch het brood eten, noch de klederen dragen.” (LV 42:42.)

Later heeft Hij gezegd:

„En de inwoners van Zion moeten

hun werk in alle getrouwheid indachtig zijn, voor zoverre zij zijn aangewezen om te werken; want de Here zal Zich de leegloper herinneren.

„Nu, Ik, de Here, ben niet tevreden over de inwoners van Zion, want er bevinden zich leeglopers onder hen, en ook hun kinderen groeien op in goddeloosheid; evenmin zoeken zij ernstig de rijkdommen der eeuwigheid, maar hebzucht spreekt uit hun ogen.

„Deze dingen behoren niet zo te zijn, en moeten uit hun midden worden weggedaan.” (LV 68:30-32.)

En verder:

„Ziet, Ik zeg u, dat het Mijn wil is, dat gij uitgaat en niet toeft, noch werkeloos zijt, doch dat gij uit alle macht arbeidt. . .

„En verder, voorwaar zeg Ik u, dat iedere man, die noodzaak is voor zijn eigen gezin te zorgen; dit moet doen; en hij zal geenszins zijn kroon verliezen en laat hij arbeiden. . .

„Laat een ieder ijerig zijn in alle dingen. En de luiaard zal geen plaats hebben in de kerk, tenzij hij zich bekeert en zijn wegen verbetert.” (LV 75:3, 28-29.)

Even veelvuldig als de Heer ledigheid veroordeeld heeft, sprak Hij over de deugdzaamheid van de arbeid. Op de dag dat de kerk werd opgericht, zei Hij: „Ik zal allen, die in Mijn wijngaard werken, zegenen met een grote zegen.” (LV 21:9.) Negen maanden later voegde Hij hieraan toe:

„Ik geef u een gebod, dat iedere man, zowel ouderling, priester, leraar als lid uit alle macht met het werk zijner handen moet bijdragen om de dingen, die Ik heb geboden, voor te bereiden en te volbrengen.” (LV 38:40.) Aangaande iemand, die een aandeel wild hebben in het nog te bouwen Nauvoo-huis, heeft de Heer voorts gezegd:

„Laat hij . . . met eigen handen arbeiden, opdat hij het vertrouwen der mensen moge winnen.” (LV 124:112.) Nu volgt een prachtig schriftgedeelte, waarin de Heer zowel de gever als de ontvangers toespreekt:

„Wee u, gij rijkaards, die uw goederen niet aan de armen wilt geven, want uw rijkdom zal uw ziel verteren; en dit zal uw klacht zijn in de dag der bezoeking

en van oordeel en van verontwaardiging: De oogst is voorbij, de zomer geëindigd, en mijn ziel is niet gered!

„Wee u, gij armen, wier hart niet is gebroken, en wier geest niet is verslagen, en wier maag niet is voldaan, en die er zich niet van weerhouden anderen goederen te nemen, wier ogen vol hebzucht zijn, en die niet met uw eigen handen wilt arbeiden!

„Maar gezegend zijn de armen, die rein van harte zijn, wier hart gebroken en wier geest verslagen is, want zij zullen het koninkrijk Gods in macht en grote heerlijkheid te hunner bevrjding zien komen; want de vettigheid der aarde zal hunner zijn.” (LV 56:16-18.)

Over het onderwerp „arbeid” staan meer dan 100 teksten in de openbaringen, waarin hierop gezinspeeld wordt. Al die uitspraken houden verband met de tot tweemaal toe herhaalde verklaring dat de Heer bij zijn komst „ieder mens naar zijn werken belonen (of vergelden)” zal. (LV 1:10; zie ook LV 112:34.)

Een betoog, waarin de aandacht wordt gevestigd op hetgeen wij hier zo even besproken hebben, en dat er een diepe zin aan verleent, is het volgende „Hoofdartikel over arbeid,” dat op 15 oktober 1844 door John Taylor in Nauvoo werd geschreven en gepubliceerd. Dit artikel kwam mij onlangs toevallig onder ogen, en ik vind het een fantastisch goede verhandeling. Het is lang geleden opgesteld, kort nadat de Profeet daarginds als martelaar was gestorven. Het luidt:

„*Arbeid is de producent van rijkdom. Het is een door God aan de mens voorgeschreven middel om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien*” (cur-sivering toegevoegd); werken is dan ook een algemene bestaansvoorwaarde, een grote levensplicht. . .

„Het heeft nimmer in Gods bedoeling gelegen zijn schepping zonder meer van een bestaan te voorzien, vooral zijn eigen beeld, waarnaar Hij de mensen had geschapen, daar zij moesten werken; nee, zo heeft Hij het nooit bedoeld. Volgens de Bijbel heeft God Zelf immers zes dagen aan deze wereld gewerkt, en toen uit het stof der aarde tot leven werd gewekt, doordat zijn geest van dat stoffelijke lichaam ge-

bruik maakte om er zijn intrek in te nemen, lezen wij dat de Here God hem in de hof plaatste *om die te bewerken*. (Gen. 2:15.) Mede in verband met het onderricht van alle heilige mannen Gods zijn wij dan ook verplicht de werkende mens in ere te houden en de leegloper te verachten . . . „Laten zij als mannen arbeiden en zich voorbereiden op dat verheven en plechtige uur, waarop Babylon met al haar wereldse wijsheid, heerlijkheden en bedriegelijke modegrillen zal vallen om nooit meer op te staan en de aarde in beroering te brengen! Daarop vervolgde hij: „Wat een heerlijk vooruitzicht te bedenken dat het dronken Babylon, die grote, zondige stad, spoedig zal vergaan en het koninkrijk Gods dan in heilige pracht op haar as zal verrijzen, waarin de mensen God in een eeuwigdurende eenheid zullen dienen! (*Times and Seasons*, 5:679 van 15 oktober 1844.)

Welnu, broeders en zusters, het handschrift staat op de wand (Dan. 5:25) en zijn uitlegging (is) betrouwbaar (Dan. 2:45.) Babylon zal vergaan, en haar val zal groot zijn. (LV 1:16.) Laat u echter niet ontmoedigen: Zion zal niet met haar ten onder gaan, omdat Zion gebouwd zal worden op de beginselen van liefde tot God en de naasten, werk en gedegen arbeid, volgens hetgeen God heeft bepaald. Bedenk dat het Zion van Henoch werd gebouwd in een tijd, waarin de goddeloosheid hoogtij vierde, evenzeer als dit tegenwoordig in de ons omringende wereld het geval is. Onder hen die in dat tijdperk Gods woord verwierpen „waren er oorlogen en bloedvergieten; zij werden rijp in diezelfde ongerechtigheid, waardoor de zondvloed werd veroorzaakt. „Maar de Here kwam bij Zijn volk wonen, en zij leefden in gerechtigheid . . . want zij

waren één van hart en één van geest, . . . en er was geen arme onder hen.” (Moz. 7:16, 18.) Nu wij ons opmaken om ons voor te bereiden op de bouw van Zion, mogen en zullen wij de grondbeginselen niet laten varen, waarop onze kerkelijke welzijnszorg berust, nl. *liefde* — liefde tot God en de naaste — en *werk*, of arbeid. Wij zullen volhardend voortgaan met onze hulp, waardoor wij de mensen leren zichzelf te bedruipen, totdat „de vloek der ledigheid is te niet gedaan en het euvel van steuntrekken is afgeschaft, zodat onafhankelijkheid, vlijt, zuinigheid en zelfrespect opnieuw onder onze mensen in ere worden hersteld.” Dit is mijn getuigenis, dat ik u geef in de naam van Jezus Christus. Amen.

Conferentiebeeld

Een profetische oproep tot voedselproductie, voorraadvorming van voedingsmiddelen en opslag van andere, niet-eetbare levensbehoeften

Gezinsparaatheid

DOOR PRESIDENT
SPENCER W. KIMBALL

Broeders en zusters, de voortreffelijke toespraken, die hier vanmorgen zijn gehouden door de ZHV-presidente zuster Barbara Smith en onze broeders, beveel ik gaarne bij u aan.

Onder het luisteren naar hun woorden, kwam mij telkens weer een gezegde van de Zaligmaker in de gedachten, nl.: „Wat noemt gij Mij Here, Here, en doet niet wat Ik zeg?” Die uitspraak bleef maar steeds rondtollen door mijn geest: „Wat noemt gij Mij Here, Here, en doet niet wat Ik zeg?” (Luc. 6: 46.)

Er zijn tegenwoordig heel wat mensen in de kerk, die hetgeen door deze prachtige organisatie wordt gevraagd en geadviseerd nog altijd niet hebben gedaan en er allerlei bezwaren tegen blijven aanvoeren.

De Heer heeft ook gezegd: „Niet een ieder, die tot Mij zegt: Here, Here, zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie doet de wil mijns Vaders, die in de hemelen is.” (Matt. 7: 21.)

Daarbij moest ik eraan denken dat er in de kerk evenveel wijken en gemeenten zijn als mensen in dit vertrek, stuk voor stuk. En wat zou er geweldig veel tot stand kunnen worden gebracht als elke bisschop en gemeentepresident, overal ter wereld, waar dit enigszins mogelijk is (en er zijn natuurlijk wel enkele plaatsen waar zulks niet is toegestaan), een opslagplaats had zoals die ons hier vanmorgen is aanbevolen — en als deze kerkleiders dan vervolgens diezelfde boodschap zouden doorgeven aan hun drie-, vier- of

vijfhonderd gemeenteleden, onder aanhaling van de desbetreffende schriftgedeelten, en er bij de mensen in hun wijken en gemeenten op aandringend te doen wat de Heer van ons heeft gevraagd. Wij weten immers dat er velen zijn die hierin tekort schieten. Intussen hoor ik ze al tegenwerpen aanvoeren, als: „Nu, gesteld dat wij een voorraad opslaan en er dan iemand komt die het bij ons weg-sleept, onze ongelovige bureu bijv.?” Die vraag heeft bisschop Featherstone vanmorgen al beantwoord.

Ik ben dus nu van mening dat wij de aandacht nog eens extra moeten vestigen op deze beide teksten: „Niet een ieder, die tot Mij zegt: Here, Here, zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie doet de wil mijns Vaders, die in de hemelen is,” en verder: „Wat noemt gij Mij Here, Here, en doet niet wat Ik zeg?”

Denk eens aan het aantal mensen dat hier vandaag vertegenwoordigd is door de ring- en zendingpresidenten en andere leiders, die over vele volgelingen zijn aangesteld. Onze 750 ringen, die elk honderden en soms duizenden leden omvatten, zouden de kracht kunnen tonen die wij bezitten, als wij allen aan het werk gaan en daadwerkelijk deze zaak tot een goed einde weten te brengen. We praten er wel over en we luisteren er wel naar, maar we *doen* wel eens niet wat de Heer zegt.

Broeders en zusters, wij zijn hier vanmorgen bijeengekomen voor een bespreking van een belangrijk stuk werk,

dat wij nooit mogen vergeten of naar de achtergrond terugdringen. Naarmate wij rijker worden en onze bank-saldi stijgen, geeft ons dit een gevoel van zekerheid. Wij menen dan ook wel eens dat wij de door de broeders aangeraden levensmiddelen-voorraad niet nodig hebben. Het ligt daar toch maar te bederven, zeggen wij dan. En wat dan nog? Dan kunnen wij immers een nieuwe voorraad vormen? Wij moeten bedenken dat de omstandigheden wel eens konden veranderen. Dan zou een jaarvoor-raad eerste levensbehoeften door onszelf of door anderen ten zeerste op prijs worden gesteld. Wij zouden er dus goed aan doen gehoor te geven aan wat ons gezegd is en deze raadgevingen nauwkeurig op te volgen.

Het nu volgende verhaal is afkomstig uit Engeland, waar dit zich heeft afgespeeld tijdens de reeks van stakingen, gebeurtenissen als het uitvalven van de stroomvoorziening en drie-daagse werkweken, die men daar onlangs heeft gehad. Op de etalageruimte van een winkel in een kleine Engelse stad prijkte toen een spandoek met het opschrift: „Bij kaarslicht, accustroom en met de nodige wijskracht blijven wij zes dagen per week geopend.” Die wijskracht is kennelijk wel de voornaamste factor.

Er zijn hier en daar landen waar het kweken van overtollige spaartegoeden, hamsteren of het opslaan van reservevoorraad bij de wet verboden is. Volgens ons twaalfde geloofsartikel moeten wij de wetten van ons eigen land gehoorzamen, eerbiedigen en hooghouden. Waar dit echter wel geoorloofd is, hetgeen in de meeste landen het geval is, dienen wij gehoor te geven aan de raad van onze leidinggevende broeders en aan de stem des Heren.

Er van uitgaande dat het gezin de basisgemeenschap of kern vormt, zowel van de kerk als van de samenleving in het algemeen, roepen wij de heiligen der laatste dagen overal op om met hiernieuwde kracht mee te werken aan de versterking en verfraaiing van huis en hof, met name op het gebied van de voedselproductie, het conserveren en opslaan van voedingsmiddelen, de vervaardiging en voor-

raadvorming van andere gebruiksartikelen, woningverbetering en het opknappen en schoonhouden van huizen en erven. In de eerstvolgende vergadering willen wij hier nog nader op ingaan.

Wij sporen u aan op uw eigen stukje grond zoveel mogelijk voedsel te verbouwen. Bessenstruiken, wijnstokken, vruchtbomen moet u planten als uw klimaat daar geschikt voor is. Verbouw groenten voor eigen gebruik in uw tuin of waar dan ook. Zelfs flatbewoners kunnen meestal nog wel wat voedingsmiddelen verbouwen in bloempotten en plantebakken. Bestudeer de beste methodes voor uw eigen voedselvoorziening. Maak uw tuin zowel netjes en aantrekkelijk als nuttig en productief. Als u kinderen in huis hebt, betrek die dan ook in deze onderneming door hun elk een eigen taak toe te wijzen.

Wat president Romney zo juist heeft gezegd is van fundamentele betekenis. Kinderen moeten leren mee te werken. Ouders moeten niet dag en nacht op zoek zijn naar iets dat hun kinderen belangstelling kan inboezemen. Ze moeten iets voor hen weten te vinden om ze bezig te houden en ze aan het werk zetten om iets nuttigs en verdienstelijks te doen.

Ontwikkel uw bedrevenheid in het thuis conserveren en opslaan van levensmiddelen. Wij bekrachtigen opnieuw de raad, die de kerk in het verleden ook altijd heeft gegeven om nu een jaarvoorraad te vormen en op peil te houden, een voorraad goederen, die tot onze eerste levensbehoeften behoren. Wat die levensmiddelen betreft heeft broeder Featherstone ons trouwens al een aardig overzicht gegeven.

Vervaardig zo enigszins mogelijk zelf uw levensbehoeften, die niet tot de voedselvoorziening behoren. Ontwikkel uw handigheid als naaister of bekwaam u in de naaikunst; naai en verstel kleding voor uw gezinsleden. Alle meisjes willen tegenwoordig typen leren, ze willen allemaal naar kantoor. Ze willen bijvoorbeeld geen naaiwerk meer doen, ze willen de dingen die ze gebruiken niet meer zelf maken, verzorgen en opknappen. Bekwaam u verder in handenarbeid,

zoals de zusters ons hebben aangeraden en bouw of vervaardig zelf allerlei benodigdheden.

Wij sporen de gezinnen aan dit jaar hun voorraad aan te leggen; we zeggen het nogmaals en telkens weer, wij herhalen keer op keer het schriftgedeelte, waarin de Here zegt: „Wat noemt gij Mij Here, Here, en doet niet wat Ik zeg?” Wat een zinledige bezigheid is het toch als de mensen hun zogenaamde godsdiensigheid in werking stellen en de Heer bij zijn plechtige namen beginnen te noemen, echter zonder te doen wat Hij hun gebiedt.

Onderhoud en verfraai uw huizen, erven, boerderijen en bedrijfsruimten. Repareer de omheiningen. Knap de boel zo nodig op door schoon te maken en te verven wat rommelig, vuil of verveloos is. Houd uw tuinen en gazons keurig bij. In welke omstandigheden u ook verkeert, zorg dat uw huizen en gebouwen met de daarbij behorende terreinen een ordelijke indruk maken, dat er iets van schoonheid en geluk van uitgaat. Maak een goed uitgestippeld verzorgings- en onderhoudsplan op en voer dat vervolgens op ordelijke en systematische wijze uit.

Steek u niet in schulden. We hebben daar al eerder zeer veel over gesproken, maar tegenwoordig is alles blijbaarder ingesteld op afbetaling. „Neem een krediet op en koop alles op termijnbetaling als u iets nodig hebt,” is het motto van de reclame; zo wordt u aangemoedigd om van alles en nog wat aan te schaffen, maar de waarheid is dat dit vaak geen werkelijke levensbehoeften zijn. We *hoeven* daar dus echt niet op in te gaan.

Betrek uit plaatselijke bronnen betrouwbare inlichtingen over het verduurzamen en bewaren van levensmiddelen en andere gebruiksartikelen. Mocht u nadere voorlichting nodig hebben, dan kunnen de leiders en leidsters van priesterschap en zustershulpvereniging zich schriftelijk wenden tot: „Home Production and Storage,” 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, (U.S.A.) want men u alle benodigde gegevens kan verstrekken. Wij sporen alle gezinnen van de kerk nogmaals aan

zichzelf te leren verzorgen en onafhankelijk van anderen te worden. De grootheid van een land en een volk begint thuis, in de huiselijke kring. Laten wij ons dan ook op alle mogelijke manieren wijden aan de versterking en verfraaiing van ons eigen huis en haard.

Paulus heeft eens aan zijn geloofsgenoten geschreven:

„Gij weet immers zelf, hoe ons voorbeeld behoort gevolgd te worden, daar wij bij u niet van de regel afgeweken zijn, noch gegeven brood bij iemand hebben gegeten, maar met moeite en inspanning werkten wij dag en nacht, om niemand van u lastig te vallen . . .

„Want ook toen wij bij u waren, bevalen wij u dit: Wil iemand niet werken, dan zal hij ook niet eten.

„Wij horen namelijk, dat sommigen onder u zich ongeregeld gedragen, door geen werk te verrichten, maar bezig te zijn met dat geen werk is; zulke mensen bevelen wij en wij vermanen hen in de Here Jezus Christus, dat zij rustig bij hun werk blijven en hun eigen brood eten.” (2 Thess. 3:7-8, 10-12.)

In een van zijn andere zendbrieven schreef hij:

„Maar indien een vrouw voor de haren, en nog wel voor haar huisgenoten, niet zorgt, dan heeft zij haar geloof verloochend, en is zij erger (ja, erger) dan een ongelovige.” (Hetzelfde geldt in niet mindere mate voor de man, die aan het hoofd van een gezin staat.) Zie 1 Tim. 5:8.

Ik ben zo dankbaar voor de inspiratie van onze broeders, die ons weer eens behulpzaam zijn geweest door opnieuw onze aandacht te vestigen op bepaalde zaken, die verband houden met het van de priesterschap uitgaande welzijnswerk. De langdurige, toegewijde leiding van president Romney in deze gewichtige aangelegenheid stel ik op hoge prijs. Ik kan me niet voorstellen hoe wij het bij de uitvoering van het programma van de welzijnzorg er zonder hem zouden afbrengen.

De wijze waarop de Heer dit werk heeft ingesteld kweekt persoonlijke zelfzucht bij de geholpen aan en herstel hem in zijn waarde als mens, terwijl de manier waarop de wereld haar werk-

lozen en uitgerangerden steun verleent hun zelfrespect verlaagt en in menigeen een gevoel van diepe wrok doet ontstaan.

De Heer heeft in de welzijnszorg een methode gebruikt, die de betrokkene aanspoort zijn pogingen om weer economisch onafhankelijk te worden te verhaasten, ook al heeft hij dan tijdelijk wegens bijzondere omstandigheden hulp en bijstand nodig. Zoals het in de wereld toe gaat, wordt de afhankelijkheid van de steunverlenende instanties voor de betrokkene steeds groter en is hij geneigd om zijn eisen veeleer nog hoger te stellen dan dat hij wordt aangemoedigd om terug te keren tot een staat van economische onafhankelijkheid.

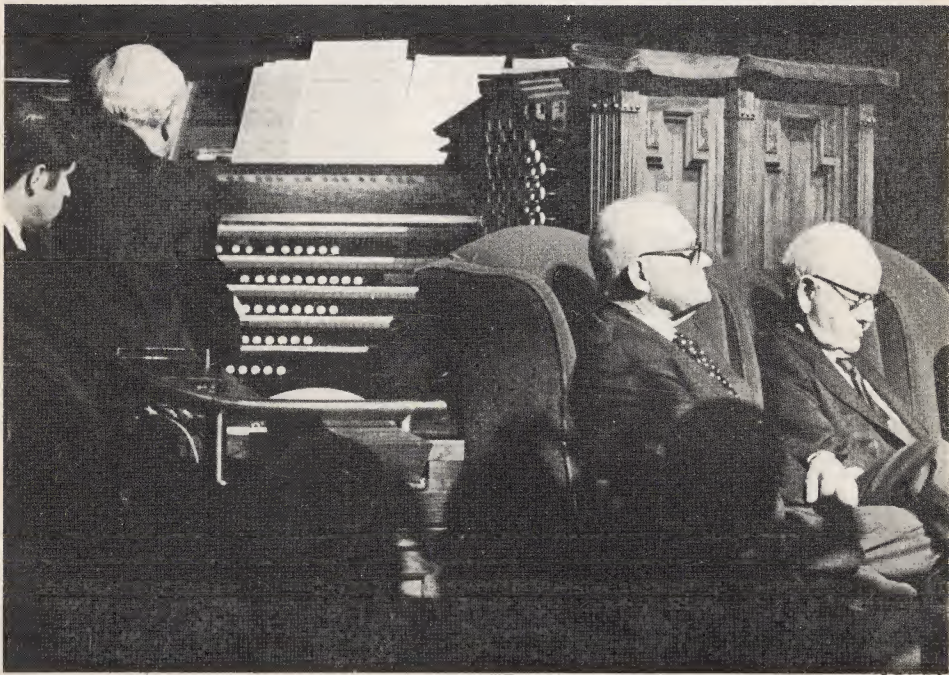
De methode van de Heer helpt onze leden zelfstandig een getuigenis te verkrijgen aangaande het evangelie

van de arbeid. Werken is immers even belangrijk voor het geluk van de mens als produktiviteit. De methodes die door wereldse instanties worden toegepast leggen meer en meer de nadruk op vrijetijdsbesteding en het vermijden van werk.

Misschien is het in dit verband toch nodig, broeders, elkaar tot voorzichtigheid te manen, opdat wij al onze werkzaamheden verrichten binnen de perken van de landswetten, waar ter wereld wij ons ook mogen bevinden. Wij moeten onszelf en alle kerkleden steeds voorhouden, niet te vergeten de vastenwet te onderhouden. Vaak hebben wij onze persoonlijke redenen om te vasten. Ik hoop evenwel dat onze leden niet zullen aarzelen ook eens te vasten om ons te helpen het zendingswerk sneller voortgang te doen vinden en ons in staat te stellen het

evangelie te brengen naar die landen waar ons dit nu nog niet is toegestaan. Het komt ons eigen geestelijk leven ten goede om te vasten en te bidden voor bepaalde zaken en doeleinden. Ik ben altijd dankbaar geweest voor de ervaring die ik in mijn jeugd onder leiding van mijn eigen vader heb opgedaan, die mij leerde de paardetuigen met een bepaald soort zeep te wassen en ze in te vetten om ze tegen weer en wind te beschermen. Ik leerde ook het staketsel van de weideafrastering verven, evenals de watertank, de wagenschuur, de graanschuur, het koetsje en de boerenwagen, en tenslotte het huis. Van die werkzaamheden op de boerderij heb ik nooit spijt gehad, afgezien van de dagen dat ik nog wel eens blaren op mijn handen kreeg. Ik ben altijd geneigd geweest die ijverig handwerkende zusters te prij-

Alexander Schreiner aan het orgel en twee leden van het Eerste Presidium, n.l. president Marion G. Romney en president Spencer W. Kimball

zen, die haken en breien en knopen (frivolitéwerk noemen ze dat, geloof ik.) Ze hebben altijd iets moois en gloednieuws in huis. Het heeft ons altijd genoegen gedaan als wij jonge vrouwen aantreffen die goed naaien konden, hun eigen kleren maakten, prima koken konden en hun woning keurig netjes wisten te houden en te verzorgen.

In deze dagen schijnt men van opvatting te zijn dat wij onze jongelui met allerlei vermakelijkheden bezig moeten houden. We besteden zoveel tijd aan pogingen om methodes te bedenken om hun belangstelling gaande te houden. Ik zie geen kwaad in werken. Ik geloof dat dit een van de knapste, belangrijkste en noodzakelijkste schepingen van onze Vader is.

In de loop der eeuwen heeft God ons telkens vele wetten opnieuw voorgoedhouden en andere herroepen, maar van een goddelijke herroeping van de wet dat de mens moet werken is ons niets bekend. Van de levensorganen die in de duistere diepten van ons lichaam functioneren tot aan de bouw van een maanlandingstoestel, is werken een van de voorwaarden om in leven te blijven. We hebben gehoord dat dagelijkse arbeid een zinvolle bezigheid is, dat een zeker energieverbruik vereist ten koste van wat vrij tijd en gemakzucht.

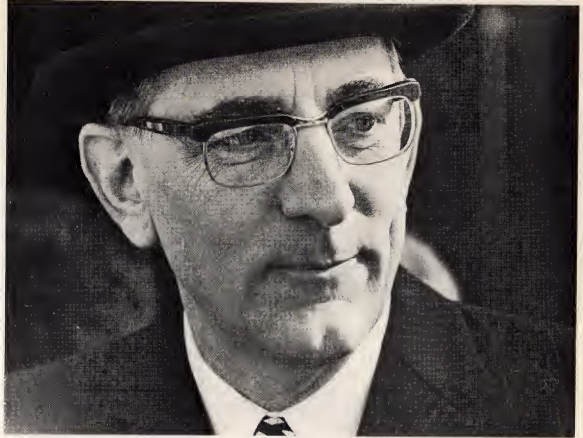
Het bedroeft mij altijd als ik bedienden in winkels, banken en kantoren zie, die zich beklagen over het vele werk dat ze moeten doen, en die zich ongaarne wat extra moeite geven, uit angst dat ze meer zouden geven dan waarvoor ze blijikbaar worden betaald. Ik weet wel dat ze lange uren maken en dat er tegenwoordig heel wat wetten en betalingen zijn waarmee ze rekening moeten houden, maar hun houding tegenover het publiek moet altijd op zijn minst correct zijn.

Misschien hebben wij wat meer het „heilige moeten” van onze voorouders nodig. Zij moesten wel hard werken om in leven te kunnen blijven.

Broeders en zusters, ik ben ervan overtuigd dat het nu hoog tijd voor mij wordt om mijn toespraak te besluiten. Toch wil ik nog eenmaal de woorden van zuster Smith, van de Presiderende Bisschop en van president Romney in

uw aandacht aanbevelen, en u zeggen dat dit een evangelie van de daad is, van activiteit, en dat wij al wat wij ooit leren in daden moeten omzetten. God zegene ons, dat wij al deze geboden

van de Heer, die hier aan ons zijn overgebracht, ook vastberaden aan anderen mogen doorgeven en ten uitvoer brengen. Dit zeg ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Broeder Jacob de Jager van het Eerste Quorum van Zeventig

'n Koördirigent

Schriftteksten voor de visioenen toegevoegd aan de Parel van Grote Waarde

Tijdens de conferentiezitting op zaterdag 3 april las president N. Eldon Tanner, eerste raadgever in het Eerste Presidium, de volgende verklaring voor:

„In een vergadering van de Raad van het Eerste Presidium en het Quorum van de Twaalven op 25 maart 1976 in de tempel te Salt Lake City is goedkeuring gehecht aan het toevoegen aan de Parel van Grote Waarde van de volgende twee openbaringen:

„In de eerste plaats, een visioen van het celestiale koninkrijk, gegeven aan Joseph Smith de profeet, in Kirtland, Ohio, op 21 januari 1836, handelend over de zaligheid van hen die overlijden zonder kennis van het evangelie.

„En ten tweede, een visioen gegeven aan president Joseph F. Smith in Salt Lake City, Utah, op 3 oktober 1918, waarin getoond het bezoek van de Here Jezus Christus in de geestenwereld en de leer uiteenzetten van de verlossing der doden.

„Het voorstel is dat we deze daad ondersteunen en goedkeuren en deze twee openbaringen aannemen als deel van de standaardwerken van De Kerk van Jezus Christus van de Hellenen der Laatste dagen.”

Het voorstel werd unaniem aanvaard. De nu volgende teksten zijn voorlopige vertalingen die nog niet in verzen zijn onderverdeeld. Zodra deze teksten in hun uiteindelijke vorm klaar zijn en aan de Parel van Grote Waarde kunnen worden toegevoegd, zullen we ze nog een keer publiceren.

De profeet Joseph Smith ontring in 1836 het visioen van het celestiale koninkrijk

Visioen van het celestiale koninkrijk

Een visioen gegeven aan Joseph Smith de profeet in de tempel te Kirtland, Ohio, op 21 januari 1836. De gelegenheid was de bediening van de verordeningen van de endowment voor zoverre die toen waren geopenbaard. (zie History of the Church, 2:380-381): De hemelen waren geopend, en ik zag het celestiale koninkrijk van God, en zijn heerlijkheid, of ik dat nu in het lichaam zag of er buiten, ik kan het niet zeggen. Ik zag de onvergelykelijke schoonheid van de poort waardoor de erfgenamen van dat koninkrijk zullen binnengaan, die was als ronddraaiende vuurvlammen; ook de schitterende troon van God, waarop de Vader en de Zoon gezeten waren. Ik zag de mooie straten van dat koninkrijk, die leken geplaveid met goud. Ik zag vader Adam en Abraham, en mijn vader en mijn moeder, mijn broer Alvin, die al lang geleden was overleden, en ver-

wonderde me hoe het kon dat hij een erfdeel in dat koninkrijk had gekregen, aangezien hij uit dit leven was heengegaan voordat de Here Zijn hand had gezet om Israël voor de tweede maal te vergaderen, en niet gedoopt was tot vergeving van zonden.

Alzo kwam de stem des Heren tot mij, zeggende:

Allen die zijn overleden zonder kennis van dit Evangelie, die het zouden hebben ontvangen als ze langer zouden hebben geleefd, zullen erfgenaam zijn van het celestiale koninkrijk van God; ook allen die zullen overlijden van nu af zonder kennis ervan, die het met geheel hun hart zouden hebben ontvangen, overeenkomstig het verlangen van hun hart. En ik zag ook dat alle kinderen die overlijden voordat ze de leeftijd van verantwoordelijkheid hebben bereikt, zalig zijn in het celestiale koninkrijk des hemels.

Visioen van de verlossing der doden

Een visioen gegeven aan president Joseph F. Smith in Salt Lake City, Utah, op 3 oktober 1918, waarin geïllustreerd het bezoek van de Here Jezus Christus in de geestenwereld en de leer uiteenzettend van de verlossing der doden. (zie Evangelieleer, blz. 476-480):

Op 3 oktober van het jaar 1918 zat ik in mijn kamer peinzend over de Schriften en nadenkend over het grote zoenoffer, gebracht door de Zoon van God voor de verlossing van de wereld, en de grote en wonderbaarlijke liefde, openbaar gemaakt door de Vader en de Zoon door de komst van de Verlosser in de wereld, opdat door Zijn verzoening en door gehoorzaamheid aan de beginselen van het evangelie, het mensdom zalig zou kunnen worden.

Terwijl ik me daarmee bezighield, gingen mijn gedachten terug naar de brieven van de apostel Petrus aan de eerste heiligen, naar alle kanten verspreid wonend in Pontus, Galatië, Kappadocië en andere delen van Azië waar het evangelie was gepredikt na de kruisiging des Heren. Ik sloeg de Bijbel open en las hoofdstuk drie en vier van de eerste brief van Petrus, en toen ik las kwam ik zeer onder de indruk, meer dan ooit tevoren, over de volgende passages:

„Want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen; Die wel gedood is in het vlees, maar levend gemaakt door den Geest.

„In Denwelken Hij ook, henengegaan zijnde, den geesten, die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft,

„Die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de lankmoedigheid Gods eenmaal verwachtte, in de dagen van Noach, als de ark toebereid werd, waarin weinige (dat is acht) zielen behouden werden door het water.” (I Pet. 3:18-20.)

„Want daartoe is ook den doden het evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geroedeld worden naar den mens in het vlees, maar leven zouden naar God in den geest.” (I Pet. 4:6.)

Toen ik deze dingen die zijn geschreven zat te overpeinzen, werden de ogen van mijn verstand geopend, en rustte de Geest des Heren op mij, en zag ik de menigten der doden, grote zowel als kleine. En in één plaats waren daar vergaderd een ontelbare hoeveelheid geesten van de rechtvaardigen, die getrouw waren geweest in het getuigenis van Jezus tijdens hun aardse leven, en die offeranden hadden geofferd als gelijkenis van het grote offer van de Zoon van God, en beproevingen hadden doorstaan in de naam van hun Verlosser. Al dezen hadden het sterfelijk leven verlaten in de vaste hoop op een heerlijke opstanding door de genade van God de Vader en Zijn Eniggeboren Zoon Jezus Christus.

Ik zag dat zij vervuld waren van vreugde en blijdschap en zich samen verheugden omdat de dag van hun bevrijding nabij was. Ze waren tesamen in afwachting van de komst van de Zoon van God in de geestenwereld, om hun verlossing uit de banden des doods bekend te maken. Hun slapend lichaam zou in zijn volmaakte vorm worden teruggebracht, heen aan been met daarop de pezen en het vlees, de geest en het lichaam te verenigen om nooit meer gescheiden te worden, opdat zij een volheid van vreugde zouden kunnen ontvangen.

Terwijl deze veelomvattende menigte wachtte en met elkaar sprak en zich verheugde in het uur van hun bevrijding uit de banden des doods, verscheen de Zoon van God, Die de gevangenen die getrouw waren geweest hun vrijheid aankondigde, en daar predikte Hij hun het eeuwige evangelie, de leer van de opstanding en de verlossing van het mensdom van de val, en van persoonlijke zonde op voorwaarde van bekering. Maar naar de goddelozen ging Hij niet, en onder de goddelozen en onbekeerden die zichzelf ten schande hadden gemaakt toen ze in het vlees waren, werd Zijn stem niet verheven, noch zagen de opstandigen die de waarschuwingen van de oudtijds profeten in de wind hadden geslagen Zijn aanwezigheid, noch zagen zij Zijn gelaat. Waar die waren, heerste duisternis, maar onder de rechtvaardigen was vrede, en de

heiligen verheugden zich in hun verlossing, en bogen hun knie en erkenden de Zoon van God als hun Verlosser en Bevrijder uit de dood en de ketenen der hel. Hun gelaat schitterde en de glans van de aanwezigheid des Heren rustte op hen en zij zongen lofzangen voor Zijn heilige Naam.

Ik was verbaasd, want ik wist dat de Heiland in Zijn bediening onder de Joden en degenen van het huis Israëls ongeveer drie jaar had doorgebracht, trachtend hun het eeuwige evangelie te prediken en hen tot bekering te roepen; en toch, niettegenstaande Zijn machtige werken en wonderen en het verkondigen van de waarheid met grote macht en gezag, waren er maar weinigen die naar Zijn stem luisterden en zich in Zijn aanwezigheid verheugden en uit Zijn handen zaligheid ontvingen. Maar Zijn bediening onder hen die overleden waren, bleef beperkt tot de korte tijd gelegen tussen de kruisiging en Zijn opstanding; en ik verwonderde mij over de woorden van Petrus waar hij zei dat de Zoon van God predikte tot de geesten in de gevangenis die eertijds ongehoorzaam waren, toen de lankmoedigheid van God in de dagen van Noach verwachtte, en hoe het voor Hem mogelijk was in zo'n korte tijd tot die geesten te prediken en het noodzakelijke werk onder hen te verrichten.

En terwijl ik me erover verwonderde, werden mijn ogen geopend en werd mijn verstand verlicht, en ik nam waar dat de Here niet zelf ging onder de goddelozen en ongehoorzamen die de waarheid hadden verworpen, om tot hen te prediken, maar zie, uit de rechtvaardigen organiseerde Hij Zijn strijdkrachten en stelde boodschappers aan, bekleed met macht en gezag, en droeg hun op uit te gaan en het licht van het evangelie uit te dragen aan hen die in duisternis waren, ja, tot alle mensengeesten. En aldus werd het evangelie tot de doden gepredikt.

En de uitverkoren boodschappers gingen uit om de dag bekend te maken die voor de Here aannemelijk is, en de gevangenen die waren gebonden, vrijheid aan te kondigen; ja, tot allen die zich van hun zonden zouden bekeren en het evangelie ontvangen.

I. D. S. CHURCH

Aldus werd het evangelie gepredikt aan hen die in hun zonden waren overleden, zonder kennis van de waarheid, of in overtreding omdat ze de profeten hadden verworpen. Zij werden onderricht in geloof in God, bekering van zonden, plaatsvervangende doop tot vergeving van zonden, de gave van de Heilige Geest door het opleggen der handen, en alle overige beginselen van het evangelie die voor hen noodzakelijk waren te weten, wilden ze in aanmerking komen te worden geoordeeld naar de mens in het vlees, maar leven naar God in de geest.

En zo werd het onder de doden bekend gemaakt, onder de kleinen zowel als onder de groten, onder de onrechtvaardigen zowel als onder de geloofsgetrouwen, dat de verlossing was gewrocht door het offer van de Zoon van God aan het kruis. Aldus werd bekendgemaakt dat de Verlosser tijdens Zijn verblijf in de wereld der geesten Zijn tijd doorbracht met het instrueren en voorbereiden van de geloofsgetrouwe geesten van de profeten die in het vlees van Hem hadden getuigd, opdat zij de boodschap van verlossing zouden uitdragen aan al de doden tot wie Hij zelf niet kon gaan vanwege hun opstand en overtreding, opdat zij door de bediening van Zijn dienstknechten Zijn woorden ook zouden kunnen aanhoren.

Onder de groten en machtigen die in deze veelomvattende vergadering van de rechtvaardigen bijeen waren, bevonden zich vader Adam, de Oude van Dagen en vader van allen, en onze glorierijke moeder Eva met veel van haar geloofsgetrouwe dochters die in de loop der eeuwen hadden geleefd en de ware en levende God aanbeden. Abel, de eerste martelaar, was er, en zijn broeder Seth, een van de machtigen, die zeer nauw geelook op zijn vader Adam. Noach die waarschuwde voor de zondvloed; Sem de grote hogepriester; Abraham de vader van de geloofsgetrouwen; Izak, Jakob en Mozes, de grote wetgever van Israël; Jesaja die door profetie verkondigde dat de Verlosser gezalfd werd om de gebrokenen van harte te troosten, vrijheid aan te kondigen voor de gevangenen en het openen van de gevangenis aan hen die waren gebonden,

waren daar ook. Bovendien waren daar ook Ezechiël aan wie in een visioen de grote vallei werd getoond van de dorre beenderen die met vlees moesten worden bekleed om weer te voorschijn te komen bij de verlossing der doden, levende zielen; Daniël, die de vestiging voorzag en voorspelde van het Koninkrijk Gods in de laatste dagen, dat nooit meer vernietigd zou worden noch aan andere mensen gegeven; Elias die samen met Mozes op de berg der verheerlijking was; en Maleachi, de profeet die getuigde van de komst van Elia — van wie ook Moroni sprak tot Joseph Smith — en bekendmaakte dat hij zou komen voordat de grote en verschrikkelijke dag des Heren zou aanbreken. De profeet Elia moest in de harten van de kinderen de beloften planten die hun vaderen waren gedaan, voorbeduïend het grote werk dat in de tempels des Heren zou moeten worden verricht in de bedeling van de volheid der tijden, voor de verlossing van de doden en de verzegeling van de kinderen aan hun ouders, opdat de gehele aarde niet met een vloed zou worden geslagen en bij Zijn komst geheel verwoest. Al dezen en nog veel meer, zelfs de profeten die onder de Nefieten leefden en getuigden van de komst van de Zoon van God, waren aanwezig in die grote vergadering en wachtten op hun bevrijding, want de doden hadden de lange afwezigheid van hun geest uit hun lichaam beschouwd als gevangenschap. Dezen onderwees de Here, en gaf hun macht na Zijn opstanding uit de dood te voorschijn te komen om Zijn Vaders koninkrijk binnen te gaan en daar te worden gekroond met onsterfelijkheid en eeuwig leven, en van die tijd af voort te gaan met hun werken, zoals door de Here was beloofd, en deelgenoot te zijn van alle zegeningen die bewaard waren voor hen die Hem liefhebben.

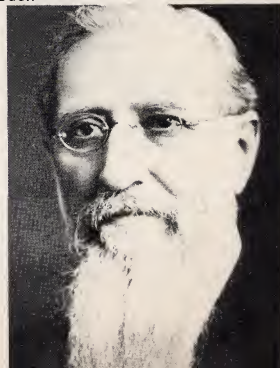
De profeet Joseph Smith, en mijn vader Hyrum Smith, Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff, en nog meer uitverkoren geesten die voorbehouden waren om in de volheid der tijden te voorschijn te komen om deel te hebben in het leggen van de fundamenten voor het grootse werk van de laatste dagen, met inbegrip van

de bouw van tempels en de voltrekking van de verodeningen daarin voor de verlossing van de doden, waren ook in de geestenwereld. Ik merkte op dat zij zich ook bevonden onder de edelen en groten die in den beginne waren gekozen als regeerders in de kerk van God. Zelfs voordat zij werden geboren ontvingen zij, samen met vele anderen, hun eerste lessen in de wereld der geesten, en werden zij voorbereid om in de gezette tijd des Heren te voorschijn te komen om in Zijn wijngaard te werken voor de zaligheid van de ziel van de mensen.

Ik zag dat de geloofsgetrouwe ouderlingen van deze bedeling, bij hun ver scheiden van het aardse leven, voortgaan met hun werk in het prediken van het evangelie van bekering en verlossing door het offer van de Eniggeboren Zoon van God, onder hen die in duisternis zijn en in gevangenschap van zonde in de grote wereld van de geesten van de overledenen. De doden die zich bekeren zullen worden verlost; door gehoorzaamheid aan de verordeningen van het huis van God, en nadat ze de straf voor hun overtredingen hebben ondergaan, en rein zijn gewassen, zullen ze een beloning ontvangen overeenkomstig hun werken, want zij zijn erfenamen van de zaligheid.

Aldus werd het visioen van de verlossing der doden aan mij geopenbaard, en ik geef getuigenis, en ik weet dat dit getuigenis waar is, door de zegening van onze Heer en Heiland, namelijk Jezus Christus. Amen.

President Joseph F. Smith ontving in 1918 het visioen van de verlossing der doden

Hoe kunt u voorkomen dat uw Sterabonnement verloopt?

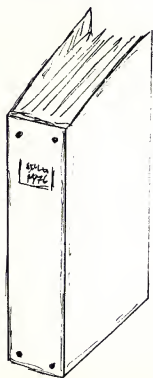
Tenzij u uw abonnementsgeld voor een aantal jaren vooruit heeft betaald, is het nu de tijd om uw abonnement te verlengen omdat alle abonnementen op 31 december a. s. verlopen.

Lijsten waarop de verlenging van abonnementen vermeld kan worden zijn aan de wijk- of gemeenteambtenaren toegezonden.

Ster-vertegenwoordigers dienen contact met u op te nemen ten einde uw abonnement te verlengen.

Als dit op 1 november nog niet gebeurd zou zijn, dient u contact op te nemen met uw Ster-vertegenwoordiger in de wijk of gemeente, uitvoerend secretaris of andere priesterschapsleider.

Als dit allemaal volkomen onmogelijk is schrijf dan naar: Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstr. 5-7, Postfach 501070, D-6000 Frankfurt/Main ten einde uw abonnement te laten verlengen en hecht er een etiket aan met uw adres, bij voorkeur van een enveloppe waarin De Ster u nog kort geleden werd toegezonden. Hierdoor of door deze gegevens nauwkeurig over te nemen verzekert u zichzelf van de juiste naamsopgave en verdere afhandeling. Geef tegelijkertijd uw huidige wijk of gemeente en ring of zendingsgebied op. Op deze manier zult u geen enkel exemplaar missen van het officiële kerkorgaan in uw gebied.

U kunt 12 tijdschriften in één keer bij elkaar opbergen.

U kunt nu, met behulp van speciale banden, uw tijdschriften op volgorde en in goede conditie bij de hand hebben. In elke band is plaats voor 12 exemplaren. Deze goed uitzienende, sterke groene banden met afwasbare plastic omslagen zijn te bestellen voor DM 5,— per stuk.

Vraag uw bestelmanager hoe u ze kunt bestellen.

